Beletristică

LISA JACKSON

SUFLETE PIERDUTE

LIDER

Autoare americană de succes, cu un portofoliu de peste 75 de romane, LISA JACKSON nu își dezamăgește nici de această dată cititorii, oferindu-le un thriller captivant și încărcat de suspans.

Eroina, Kristi Bentz, decide să înceapă o viață nouă, devenind scriitoare de romane polițiste, bazate pe fapte reale. Astfel, căutând un subiect incitant, se reînscrie la colegiul All Saints, după ce află că patru tinere au dispărut în mai puțin de doi ani. Toate erau considerate *suflete pierdute* – fete necăjite, vulnerabile, fără familie. Pentru a afla adevărul, Kristi trebuie să pătrundă în cercul unui cult obscur din campus, să le afle secretele și să joace rolul unui suflet pierdut. Pe măsură ce se afundă în acea lume malefică, diferența dintre postura de „vânător" și cea de „victimă" devine tot mai incertă pentru ea și în scurt timp își dă seama că își subestimase dușmanul, având de-a face cu un asasin abil și însetat de sânge.

O poveste palpitantă, plină de intrigi și neprevăzut, care va ține cititorul în tensiune până la ultima pagină.

ISBN 978-973-629-232-3

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro

LISA JACKSON

Suflete pierdute

LISA JACKSON

SUFLETE PIERDUTE

Traducere: **ROXANA GEORGIANA BUZOIANU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACKSON, LISA
Suflete pierdute / Lisa Jackson ;
trad.: Roxana Georgiana Buzoianu. – Bucureşti : Lider, 2010
ISBN 978-973-629-232-3

I. Buzoianu, Roxana Georgiana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: Gina Copel
Tehnoredactor: Florian Bulmez
Coperta: Claudia Costache
Bun de tipar: Emilia Leancă

Editor **CASANDRA ENESCU**

OP 5 – CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; depozit@edituralider.ro site:
www.edituralider.ro

Prolog

Colegiul All Saints
Baton Rouge, Louisiana
Decembrie

Unde mă aflu?

O adiere rece înfioră pielea dezgolită a lui Rylee.

Tremurând, ea clipi încercând să străpungă întunericul – un vid negru și rece, cu sclipiri mute dinspre o lumină roșie, într-o ceață care avansa. Era înghețată, stând pe jumătate întinsă pe un fel de canapea și...

Oh, Dumnezeule, oare sunt goală?

Așa era?

Nu se poate!

Și totuși simțea catifeaua moale pe picioarele goale, pe fese și pe umeri.

O senzație ascuțită de frică îi înțepă creierul.

Încercă să se miște, dar brațele și picioarele ei nu voiau să se urnească și nu-și putea întoarce nici capul. Ridică privirea, încercând să vadă partea de sus a acestei încăperi stranii și întunecate, cu lumina sa ciudată și roșie.

Auzi o tuse discretă.

Poftim?

Nu era singură?

Încercă să privească în direcția sunetului.

Dar nu o putu face. Capul greu îi rămase sprijinit de spătarul divanului.

Mișcă-te, Rylee, ridică-te și mișcă, afurisenia naibii! Un alt sunet. Cel al unui pantof care se freca de beton – sau de ceva tare – îi ajunse la urechi. *Ieși, ieși acum. Chestia asta este al naibii de ciudată.*

Ciuli urechile. I se păru că aude șoapte melodioase răzbătând dintre umbre. Ce dracu' era asta?

Tremura în interior din cauza unei noi temeri. De ce nu se putea mișca? Ce naiba se întâmpla? Încercă să vorbească,

dar nu putu să articuleze niciun cuvânt, ca și cum coardele ei vocale erau înghețate. Privi în jur cu frenezie, rotindu-și ochii în orbite, căci nu-și putea întoarce capul.

Inima îi bătea cu putere și, în ciuda aerului rece, începu să transpire.

Era un vis, nu-i așa? Un nenorocit de coșmar, în care ea, imobilizată, era așezată pe un divan de catifea, goală ca în ziua în care se născuse. Divanul părea a fi un pic ridicat, ca și cum s-ar fi aflat pe o scenă ciudată sau pe un fel de estradă, iar în jurul ei, ca un public nevăzut, oameni se ascundeau printre umbre.

Gâtul i se strânse din cauza groazei.

Panica o cuprindea.

Este doar un vis, amintește-ți asta. Nu poți vorbi, nu te poți mișca, toate astea sunt semne clasice ale unui coșmar. Calmează-te, scoate-ți asta din minte. De dimineață te vei trezi...

Nu mai fu atentă la sugestia care-i apăruse în minte pentru că nu era în regulă ceva aici. Toată această scenă era foarte, foarte ciudată. Atunci când mai trecuse printr-un coșmar îngrozitor nu avusese capacitatea să se gândească că s-ar putea să viseze. În timp ce toată povestea asta părea reală, avea ceva care o făcea să-și revizuiască raționamentul.

Ce-și amintea... oh, Dumnezeule, oare se întâmplase noaptea trecută... sau doar cu câteva ore în urmă? Ieșise să bea ceva cu noii săi prieteni de la colegiu, un fel de clică adeptă a chestiei ăleia despre vampiri... nu, nu... ei au insistat că era o chestiune *cu vampiri*. Acea scriere veche se presupunea că trebuia să confere mai multă veridicitate întregii povești. Fuseseră șoapte și provocări, pahare cu martini roșu despre care ceilalți susțineau cu hotărâre că erau pătate cu sânge uman. Fusese un fel de „ritual de inițiere".

Rylee nu-i crezuse, dar își dorise să facă parte din grupul lor, așa că le acceptase provocările, le făcuse pe plac... și acum... și acum se poticni. Puseseră ceva în alcool, dar nu sânge, ci un fel de drog care-i provoca halucinații – asta era! Oare nu observase ușoara ezitare atunci când i se dăduse un martini roșu și ea rotise piciorul paharului între degete? Oare

nu le simțise fascinația, chiar și teama, că ea nu va bea din acea băutură, ci o va arunca cât acolo?

Oh, Dumnezeule...

Această inițiere – care crezuse că va fi doar o glumă – luase o turnură periculoasă și nebănuită. Își aminti vag cum fusese de acord să facă parte din „spectacol". Băuse „sângele" fals din paharul cu martini și da, se gândise că toată treaba asta cu vampiri în care credeau noii ei prieteni era destul de grozavă, dar nu luase în serios nimic din ceea ce-i spuseseră. Crezuse că doar se joacă cu mintea ei ca să vadă cât de departe este dispusă să meargă.

Dar doar la câteva minute după ce dăduse băutura pe gât, se simțise ciudat. Mai mult decât beată, o stare cu totul neobișnuită. Își dăduse seama cu întârziere că martiniul fusese amestecat cu un drog puternic și începuse să-și piardă cunoștința.

Până acum.

Oare cât timp trecuse?

Minute?

Ore?

Nu avea nicio idee.

Un coșmar?

Se împiedicase?

Spera din tot sufletul să fie așa. Pentru că, dacă era real, atunci ea într-adevăr stătea pe un divan, pe o scenă, dezbrăcată, cu părul lung strâns deasupra capului, neputându-și mișca membrele. Era ca și cum juca un rol într-o dramă nebunească și stranie care, era sigură, nu va avea un final fericit.

Auzi un alt sunet, ca de anticipare.

Lumina roșie începu să pulseze încet, în discordanță cu bătăile îngrozite ale inimii ei. Își imagină că putea vedea albul ochilor mulțumii care se uita la ea din întuneric.

Dumnezeu să mă ajute.

Strângând din dinți, se strădui să-și miște membrele, dar niciunul nu o asculta.

Încercă să țipe, să urle, să spună cuiva să oprească această nebunie! Dar nu reuși să scoată decât un scâncet slab.

Teama o cuprinse.

Oare nimeni nu putea opri asta? Cineva din public? Oare nu-i puteau vedea groaza? Oare nu realizau că gluma mersese prea departe? În liniște, îi implоră cu privirea. Încet, scena fu luminată de câteva becuri bine amplasate pentru a crea o lumină slabă, întreruptă de pâlpâitul lămpii roșii.

Rotocoale de ceață alunecau peste podeaua scenei.

Audiența nevăzută păru a fi cuprinsă de un freamăt de așteptare. Ce avea să se întâmple cu ea? Oare ei știau? Oare era un ritual la care mai participaseră, prin care probabil trecuseră? Sau era ceva mult mai rău, ceva mult prea oribil de contemplat?

Era condamnată.

Nu! Luptă, Rylee, luptă! Nu renunța. Nu o face!

Se încordă din nou, încercă să se miște și din nou mușchii ei nu o ascultară. Încercă să ridice un braț, capul, un picior, orice, dar totul fu inutil.

Apoi îl auzi.

I se ridică părul pe ceafă din cauza fricii, de parcă s-ar fi aflat la Marea Nordului. Știu imediat că nu mai era singură pe scenă. Îngrozită, prinse cu colțul ochiului o mișcare. Era o siluetă întunecată, un bărbat înalt, cu umerii lați, care înainta într-un mod înfiorător prin ceața ce se împrăștia.

Gâtul i uscă.

Panica îi făcea inima cât un purice.

Se holbă la el, constrânsă să-l privească cum se apropia încet. Hipnotizată de groază. Acesta era bărbatul despre care șușotiseră iubitorii de vampiri.

Aproape că se aștepta ca el să poarte o pelerină neagră cu o căptușeală stacojie, să aibă fața palidă ca moartea, cu ochii strălucind și cu colții apărându-i atunci când își desfăcea buzele.

Dar nu se întâmplă așa. Acest bărbat, e drept, era parțial îmbrăcat în negru. Dar nu avea pelerină, nu se vedea nici satin roșu și nici ochi strălucitori. Era slab, dar părea a avea o constituție atletică. Și al naibii de sexy. Ochelarii, în care te reflectai, îi acopereau ochii. Avea părul negru sau ud, și era

lung până la gulerul jachetei din piele. Blugii lui era rupți și cu talie joasă. Avea un tricou decolorat care fusese cândva negru. Ghetele lui din piele de șarpe erau roase, iar tocurile uzate. Avea ceva familiar, dar nu știa de unde să-l ia.

O anticipare înfocată se auzi din întunericul care înconjura scena.

Încă o dată se gândi că era doar un vis neobișnuit, un coșmar ciudat sau o halucinație care era acum la fel de sexy pe cât era ea de înspăimântată.

Oh, te rog... să nu fie real.

El ajunse lângă canapea și se opri, scârțâitul ghetelor nu mai răsuna ca un ecou în mintea ei; se auzea doar șuieratul plin de așteptare dincolo de bătăile neregulate ale propriei inimi.

Trupurile lor fiind despărțite de spătarul divanului, el îi puse o mână mare, dură pe gâtul gol, provocându-i un fior care-i încălzi sângele și mai topi un pic din frica ce o cuprinsese. Degetele lui îi apăsau cu blândețe clavicula și pulsul ei săltă.

O parte din ea, o foarte mică parte din ea, îl găsea palpitant.

Un „sst!“ se auzi dinspre mulțimea nevăzută.

– Aceasta, spuse el, cu voce poruncitoare, dar joasă, adresându-se spectatorilor ascunși, este sora voastră.

Spectatorii scoaseră un „ahhh!“ de anticipare.

– Sora Rylee.

Acesta era numele ei, așa era, dar... despre ce vorbea el? Voia să-l contrazică, să scuture din cap, să-i spună că tot ceea ce se întâmpla era greșit, că sfârcurile ei erau întărite doar din cauza frigului, nu din cauza vreunei dorințe, că pulsația din interiorul ei nu era dorință fizică.

Dar el știa mai bine.

El îi putea simți dorința. Îi mirosea frica. Iar ea știa că el o plăcea din cauza emoțiilor ei violente.

Nu face asta, se rugă în tăcere, dar ea știu că el citise semnalele de avertizare din pupilele ei dilatate, din respirația ei sacadată, din geamătul care era mai mult de dorință decât de frică.

Degetele lui puternice apăsară cu mai multă forță, mai tare, ca niște labe fierbinți pe pielea ei.

– Sora Rylee ni s-a alăturat în această seară de bunăvoie, spuse el cu convingere. Este gata să facă sacrificiul final și fundamental.

Ce sacrificiu? Asta nu suna bine. Rylee încercă din nou să protesteze, să se retragă, dar era paralizată. Singura parte a corpului ei care nu era complet afectată era creierul și chiar și acesta părea a fi înclinat să o trădeze.

Ai încredere în el, îi șoptea o parte din creier. *Știi că te iubește... poți simți asta... Cât timp ai așteptat ca să fii iubită?*

Nu! Era o nebunie. Drogul era cel care vorbea.

Dar ea voia să se lase în voia senzației provocate de degetele lui care alunecaseră un pic mai jos, lăsând o dâră fierbinte de-a lungul sânilor, tot mai aproape de sfârcurile dureroase.

În adâncul ei, simțea furnicături. O durea.

Dar nu era bine. Nu era...?

El se aplecă mai aproape, atingându-i părul cu nasul, apoi vârful urechii cu buzele, șoptindu-i ca numai ea să audă:

– Te iubesc.

Simți că se topește. Îl dorea. Un fior cald o străbătu. Degetele lui îi frecară mai tare pielea din jurul claviculei, apăsând în carne. Pentru o clipă, ea uită că se află pe scenă. Era singură cu el, iar el o atingea... o iubea... O dorea așa cum nu o dorise niciodată un bărbat... Și...

El apăsă tare.

Un deget puternic îi intră în carne, înfigându-se în coasta ei.

Un șoc dureros îi străbătu trupul.

Făcu ochii mari.

Groaza și adrenalina se împletiră în vene. Pulsul ei o luă razna, nebunește.

Ce crezuse ea? Că o va seduce?

Nu!

Iubire? Oh, pentru numele lui Dumnezeu, el nu o iubea!

Rylee, nu te lăsa prostită. Nu cădea în această capcană stupidă.

Înjură halucinogenul care o convinsese că lui îi păsa de ea, oricine naiba ar fi fost el, cel care intenționa să o folosească doar pentru spectacolul său bolnav.

Îl privi, iar el îi recunoscu furia.

Nenorocitul zâmbea, arătându-și dinții albi.

Atunci știu că el se amuza pe seama furiei ei neputincioase. El simțea cum bate inima ei, cum sângele i se scurge fierbinte și cu frenezie prin vene.

– Al ei este sângele neprihănit al unei virgine, spuse el mulțimii nevăzute.

Nu!

Ai greșit fata! Eu nu sunt...

Făcu eforturi să vorbească, dar limba ei refuza să coopereze, aerul nu-i mișca corzile vocale. Încercă să se lupte, dar membrele ei erau neputincioase.

– Nu-ți fie teamă, șopti el.

Îngrozită, ea-l privi cum se apropie și mai mult; respirația lui deveni fierbinte, iar buzele i se întredeschiseră dând la iveală dinții.

Doi colți strălucitori sclipiră, așa cum își imaginase ea!

Te rog, Doamne! Te rog, ajută-mă să mă trezesc. Te rog, te rog...!

În următoarea secundă, simți o împunsătură rece, ca și cum ar fi fost înțepată de un ac, ca și cum colții lui îi perforaseră pielea și se strecurau cu ușurință în vene.

Sângele ei începu să se scurgă...

1

Până acum e bine, se gândi Kristi Bentz, în timp ce arunca perna ei favorită pe bancheta din spate a Hondei sale vechi de zece ani, o mașină care pentru ea era nouă, dar care avea aproape o sută patruzeci și patru de mii de kilometri la

bord. Cu un ghiont, perna ateriză peste rucsac, cărți, lampă, iPod și alte lucruri esențiale pe care le lua cu ea în Baton Rouge. Tatăl ei o privea cum se muta din casa pe care o împărțeau cu toții, o căsuță care, de fapt, aparținea mamei ei vitrege. În timp ce o privea, fața lui Rick Bentz devenea o mască a frustrării.

Și ce altceva era nou?

Cel puțin, slavă Domnului, tatăl ei încă trăia.

Se hazardă și aruncă o privire rapidă în direcția lui.

Avea o mină bună, chiar robustă; obrajii lui erau roșii din cauza vântului care fremăta printre chiparoși și pini, iar câteva picături de ploaie luceau în părul lui negru. Desigur, erau și câteva fire cărunte și probabil că luase două kilograme jumătate sau trei în ultimul an, dar cel puțin arăta sănătos și viguros, cu umerii drepți și cu ochii limpezi.

Slavă Domnului!

Pentru că, uneori, nu era așa. Cel puțin nu cu Kristi. De când se trezise din comă, cu un an și jumătate în urmă, ea avusese viziuni cu el, imagini înspăimântătoare care, atunci când îl privea, o făceau să-l vadă ca pe o fantomă, cu pielea cenușie, cu ochii negri ca niște găuri de nepătruns, având o atingere rece, moale și lipicioasă. Ea avusese multe coșmaruri cu cavalerul întunecat – sfârâitul unui fulger care traversa un cer întunecat, ecoul unui copac despicat de trăsnet, apoi tatăl ei zăcând într-o baltă formată din propriul lui sânge.

Din nefericire, viziunile o bântuiau mai mult decât visele. În timpul zilei, vedea cum pielea lui se decolorează, cum trupul lui devine palid și apoi cenușiu. Știa că el va muri. Și va muri în curând. Îi văzuse moartea destul de des în coșmarul care se repeta. Își petrecuse ultimul an și jumătate fiind sigură că el își va găsi sfârșitul sângeros și îngrozitor la care ea fusese martoră în visele sale.

În aceste ultime optsprezece luni, fusese extrem de îngrijorată pentru el, în timp ce ea se recupera de pe urma propriilor răni, dar astăzi, în această zi de după Crăciun, Rick Bentz era întruchiparea sănătății. Și era enervat.

Fără tragere de inimă, o ajutase să-și care valizele până

la mașină. Vântul sufla prin această parte a râului, agitând crengile copacilor, suflând frunzele și purtând mirosul ploii și al apei mlăștinoase. Ea-și parcase mașina pe aleea plină de bălți a micuței case pe care Rick o împărțea cu cea de-a doua soție.

Olivia Benchet Bentz se potrivea cu Rick. Nu exista nicio urmă de îndoială în această privință. Dar ea și Kristi nu se prea înțelegeau. Iar în timp ce Kristi își încărca mașina în ciuda dezaprobării tatălui ei, Olivia stătea în pragul ușii, la o distanță de douăzeci de pași. Sprânceana ei mătăsoasă era încruntată a îngrijorare, iar ochii ei mari și negri priveau neliniștiți, deși nu spunea nimic.

Bine.

Olivia știa bine că nu trebuie să intervină între tată și fiică. Era destul de deșteaptă, încât să nu pună paie pe foc în nicio conversație. Și totuși, de data asta, ea nu intră înapoi în casă.

– Nu cred că este cea mai bună idee, spuse tatăl ei... pentru a câta oară?

Oare era a două suta oară de când Kristi îi aruncase bomba cum că se înscrisese la niște cursuri de iarnă, la colegiul All Saints din Baton Rouge? Nu era o surpriză foarte mare. Îi spusese despre decizia ei în septembrie.

– Poți sta cu noi și...

– Te-am auzit și prima oară, și a doua, și a șaptesprezecea și a trei sute patruzeci și doua și...

– Destul! El ridică mâna.

Ea închise gura. De ce săreau mereu unul la gâtul celuilalt? Chiar și acum, când trecuseră prin atâtea? Deși aproape că se pierduseră unul pe celălalt de câteva ori?

– Care parte din: „mă mut și mă întorc la școală, departe de New Orleans“ nu înțelegi, tată? Te înșeli, nu pot sta aici, chiar... nu pot. Sunt prea mare ca să mai locuiesc cu tata. Vreau să am viața mea.

Cum putea să-i explice că-i era imposibil să mai suporte să-l vadă zi de zi sănătos, iar după un minut să-i apară cenușiu și murind? Fusese convinsă că el avea să moară și rămăsese cu

el, în timp ce se recupera de pe urma propriilor răni, dar să-l privească cum i se scurge culoarea din obraji, asta o termina și simțea că aproape o luase razna. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă rămânea aici nu va face decât să agraveze lucrurile. Veștile bune erau că de o vreme nu mai văzuse acele imagini, cam de o lună, așa că poate interpretase ea greșit semnele. Indiferent de asta, era timpul să-și continue viața.

Băgă mâna în geantă pentru a-și lua cheile. Nu avea niciun rost să se mai certe cu tatăl ei.

– În regulă, în regulă, pleci. Am priceput.

El se încruntă. Norii împinși de vânt pe cer distrugeau orice șansă de a avea parte de lumina soarelui.

– Ai înțeles? Pe bune? După ce ți-am spus... de câte ori? De un milion de ori? îl luă Kristi peste picior, dar zâmbi. Vezi, ești un investigator brici. Așa cum spun toate ziarele locale: eroul local, detectivul Rick Bentz.

– Ziarele nu știu nimic.

– O altă remarcă usturătoare din partea asului detectivilor din Departamentul de Poliție din New Orleans.

– Termină, mormăi el, dar o parte a gurii sale dure tresări, ceea ce putea fi interpretat ca un zâmbet foarte slab. Trecându-și o mână prin păr, privi înapoi spre casă, la Olivia, la femeia care devenise stânca de care se sprijinea.

– Iisuse, Kristi, spuse el. Ești de groază.

– Este genetic.

Își găsi cheile.

El miji ochii și-și încordă maxilarul.

Amândoi știau la ce se gândește el, dar niciunul nu menționă faptul că nu era tatăl ei biologic.

– Nu trebuie să fugi.

– Nu fug. Nu fug de ceva. Dar alerg către ceva. Se numește restul vieții mele.

– Ai putea...

– Uite ce e, tată. Nu vreau să aud asta, îl întrerupse Kristi, în timp ce-și arunca geanta pe locul pasagerului, lângă trei genți cu cărți, DVD-uri și CD-uri. Știai de luni de zile că mă voi întoarce la școală, deci nu are rost să facem o scenă. S-a

terminat. Sunt adult și mă duc la Baton Rouge, la vechea mea alma mater, colegiul All Saints. Nu este la capătul pământului. Suntem doar la câteva ore distanță.

– Nu este vorba de distanță.

– Am *nevoie* să fac asta.

Ea privi spre Olivia, al cărei păr blond și ciufulit era luminat din spate de beculețele colorate ale pomului de Crăciun. Micuța cabană părea călduroasă și primitoare având în vedere furtuna care se apropia. Dar nu era casa lui Kristi. Nu fusese niciodată. Olivia era mama ei vitregă și, deși se înțelegeau destul de bine, nu era vorba de o legătură strânsă de familie între ele. Poate că nu va exista niciodată. Aceasta era viața tatălui ei acum și chiar nu avea prea mult de-a face cu ea.

– Sunt niște probleme acolo. Lipsesc niște studenți.

– Deja ai verificat? întrebă ea iritată.

– Doar am citit despre niște fete dispărute.

– Vrei să spui care au fugit?

– Vreau să spun dispărute.

– Nu te îngrijora! izbucni ea.

Și ea auzise că niște fete dispăruseră pe neașteptate din campus, dar nimic nu indicase vreo crimă.

– Fetele pleacă de la colegiu și din casa părinților mai tot timpul.

– Chiar așa fac? întrebă el.

O rafală de vânt rece suflă peste brațul mlăștinos al râului, învârtejind câteva frunze umede și trecând prin hanoracul cu glugă al lui Kristi. Ploaia se oprise, pe moment, dar cerul rămânea cenușiu și plin de nori, iar betonul crăpat era plin de bălți.

– Nu este vorba că nu cred că ar trebui să te întorci la școală, spuse Bentz, sprijinindu-se cu șoldul de Honda ei. Astăzi era imaginea sănătății – cu pielea roșie, și părul negru cu doar câteva fire grizonante. Dar ce e cu ideea asta, să scrii despre crime?

Ea ridică mâna, apoi își aranjă câteva lucruri aflate pe bancheta din spatele mașinii, apăsându-le pentru a putea vedea prin oglinda retrovizoare.

– Știu ce este. Nu vrei să scriu despre vreunul din cazurile la care ai lucrat tu. Nu-ți face griji. Nu voi păși pe terenul sfânt.

– Nu este vorba de asta și tu știi prea bine, spuse el. O urmă de furie trecu prin ochii lui pătrunzători.

Bine. Să fie furios. Și ea era iritată. În ultimele săptămâni, se călcaseră reciproc pe nervi.

– Sunt îngrijorat de siguranța ta.

– Ei bine, nu mai fi, în regulă?

– Termină cu atitudinea asta. Nu poți trece cu vederea faptul că ai fost deja o țintă.

El îi întâlni privirea și ea știu că retrăia fiecare secundă îngrozitoare a răpirii și atacării ei.

– Sunt bine.

Ea se mai domoli un pic. Deși el era adesea foarte enervant, era un om bun. Știa asta. El își făcea griji pentru ea, ca întotdeauna. Dar ea nu avea nevoie de asta.

Făcând un efort, își temperă nerăbdarea, în timp ce Hairy S., potaia mamei sale vitrege, ieși repede pe ușa din față și urmări o veveriță până la un pin. Într-o străfulgerare roșie și gri, veverița se cățără pe cleiul tare al pinului până sus, pe o creangă care se scutura, în timp ce ea privea în jos, tachinându-l și mustrându-l pe frustratul terier corcit. Hairy S. sărea pe trunchi cu labele, schelălăind și ocolind copacul.

– Ssst... o vei prinde data viitoare, spuse Kristi, ridicând potaia.

Labele lui ude îi murdăriră tricoul și primi o limbă umedă pe obraz de la Hairy.

– Îmi vei lipsi, îi spuse ea câinelui, care se agita vrând să se întoarcă la urmărirea rozătoarelor.

Ea-l așeză pe iarbă, strâmbându-se un pic din cauza unei dureri la gât.

– Hairy! Vino aici! îi ordonă Olivia de pe verandă, dar imitația de câine o ignoră.

Bentz spuse:

– Nu ești pe deplin vindecată.

Kristi oftă tare.

– Uite ce e, tată! Toți doctorii mei care m-au îngrijit și specialiștii mi-au spus că sunt bine. Mai bine ca oricând, așa-i? E ciudat ce poate face o spitalizare, o kineto terapie, câteva ședințe cu un psihiatru și aproape un an de antrenament personal intens.

El pufni. Ca și cum ar fi vrut să dea greutate îngrijorării lui, o cioară zbură spre ei și ateriză pe ramurile dezgolite ale magnoliei. Scoase un croncănit singuratic, ca o batjocură.

– Ai fost destul de îngrozită când te-ai trezit în spital, îi reaminti el.

– Asta este o poveste veche, pentru numele lui Dumnezeu.

Și era adevărată. Pe când stătea la terapie intensivă, lumea se schimbase. Uraganul Katrina distrusese o parte din New Orleans, apoi făcuse ravagii în tot golful. Devastarea, disperarea și distrugerile încă mai erau prezente. Deși Katrina trecuse peste golf cu un an în urmă, consecințele furiei uraganului stăteau mărturie peste tot și probabil că vor mai rămâne ani de zile, poate chiar decenii. Se vorbea că New Orleans nu va mai fi niciodată la fel. Kristi nu voia să se gândească la asta.

Tatăl ei, desigur, muncea foarte mult. În regulă, înțelesese asta. Toți cei din poliție erau cu nervii întinși la maximum, la fel cum era orașul și cetățenii năpăstuiți și împrăștiați; unii dintre ei fuseseră trimiși în colțuri îndepărtate ale țării și nu se mai întorseseră. Cine i-ar fi putut învinovăți de asta, când spitalele, serviciile orașului și transportul erau la pământ? Desigur, exista o revitalizare, dar aceasta își făcea apariția încet și cu intermitențe. Din fericire, Cartierul Francez, care supraviețuise aproape neafectat, era încă atât de unic în vechiul New Orleans, încât turiștii se aventurau din nou în acea parte a orașului.

Kristi își petrecuse ultimele șase luni ca voluntară la unul dintre spitale, ajutându-l pe tatăl ei la secție, iar sfârșiturile de săptămână făcând curățenie în oraș, dar acum, se gândise ea – și psihologul fusese de acord – trebuia să-și vadă de viața ei. Încet, dar sigur, New Orleans își revenea. Și venise timpul ca ea să înceapă să se gândească la restul vieții ei și la ceea ce voia să facă.

Detectivul Bentz, ca de obicei, nu era de acord. După

uragan, Rick Bentz își reluase rolul de părinte, parcă mai protector decât înainte. Kristi era sătulă de asta. Nu mai era copilă și nici adolescentă. Era adultă, pentru numele lui Dumnezeu!

Trânti ușa portbagajului. Nu se închidea, așa că-și rearanjă perna preferată, lampa de citit și plapuma făcută de mână pe care i-o lăsase strămătușa ei, apoi încercă din nou. De data asta, yala țăcăni la locul ei.

– Trebuie să plec. Își verifică ceasul. I-am spus proprietarei că voi ocupa locuința chiar astăzi. Te sun când ajung acolo și-ți dau raportul complet. Te iubesc.

El părea pus pe harță, dar spuse țâfnos:

– Și eu, puștoaico.

Ea-l strânse în brațe, simți forța îmbrățișării lui și fu surprinsă când își dădu seama că se străduiește să nu plângă în timp ce se îndepărta de el. Cât de ridicol! Îi aruncă un pupic Oliviei, apoi se urcă la volan. Cu o mișcare din încheietura mâinii, Kristi făcu motorul mașinii să prindă viață și, cu gâtul sugrumat de emoție, dădu cu spatele și ieși de pe aleea lungă și strâmtă, înconjurată de copaci.

Când ajunse la drumul de țară, ea întoarse pe caldarâmul umed. Îl văzu cu coada ochiului pe tatăl său care-i făcea cu mâna. Respirând lung, se simți dintr-odată liberă. Pleca, în sfârșit. După o lungă așteptare, o apuca pe drumul ei. Dar când puse mașina în mișcare, cerul se întunecă, iar oglinda laterală captă o frântură a imaginii lui Rick Bentz.

Încă o dată toată culoarea i se scursese din trup și el părea o fantomă, în tonuri de negru, alb și gri. Ea-și ținu respirația. Putea fugi oricât de departe, dar nu va scăpa niciodată de spectrul morții tatălui ei.

Știa asta în sufletul ei.

Era ceva sigur.

Și se va întâmpla în curând.

Ascultând o veche baladă a lui Johnny Cash, Jay McKnight privea prin parbrizul camionetei sale, în timp ce ștergătoarele îndepărtau burnița de pe geam. Mergând cu optzeci și opt de

kilometri pe oră prin furtună, împreună cu câinele său de vânătoare pe jumătate orb, care ocupa locul pasagerului, se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile.

Altfel de ce ar fi acceptat să preia un curs seral în locul unei prietene a unei prietene care se afla în anul sabatic? Ce-i datora doctoriței Althea Monroe? Nimic. Abia dacă o cunoștea.

Poate faci asta din bun-simț. Este al naibii de sigur că aveai nevoie de o schimbare. Și, oricum, cât de rău poate fi un semestru în care să înveți mințile tinere și însetate de cunoaștere despre medicina legală și criminalistică?

Luând-o în jos, el părăsi drumul principal îndreptându-și camioneta spre străduțele laterale, familiare. Ploaia cădea printre ramurile golașe ale copacilor, iar luminile stradale abia începeau să se aprindă. Apa șuiera sub cauciucuri și câțiva trecători înfruntau furtuna. Jay întredeschise un pic geamul și Bruno, o corcitură între pitbull și câine de vânătoare, își ținu nasul mare apăsat de acea dungă subțire de aer proaspăt.

Vocea lui Cash răsuna în cabina mașinii Toyota, în timp ce Jay încetinea aflându-se la marginile orașului Baton Rouge.

„Mama mi-a spus, fiule...“

Jay îndreptă Toyota spre aleea cu pietriș a casei micuțe, cu două dormitoare, care-i aparținuse mătușii lui.

„... nu te juca niciodată cu armele...“

Închise radioul și opri motorul. Casa era pe punctul de a fi vândută de verișoarele lui care se certau tot timpul, Janice și Leah, ca parte a moștenirii de la mătușa Colleen. Surorile, care arareori se înțelegeau în vreo privință, fuseseră de acord să-l lase să stea pe proprietatea care era scoasă la vânzare, cu condiția să facă unele mici reparații pe care soțul lui Janice, un star rock în devenire, care nu făcea nimic, nu se putea ocupa de ele.

Posac, Jay își luă rucsacul și laptopul și sări din mașină. Dădu drumul câinelui, așteptă ca Bruno să miroasă, apoi să-și ridice piciorul lângă unul dintre stejarii din grădina din față și apoi închise Toyota. Ridicându-și gulerul pentru a se proteja de ploaie, se grăbi pe cărarea din cărămidă, plină de buruieni,

spre veranda din față, unde o lumină strălucea în noaptea care se lăsa. Câinele era la picioarele lui, așa cum stătea de șase ani de când îl avea Jay, singurul pui din șase care nu fusese adoptat. Fratele său era proprietarul cățelei, un câine de vânătoare de rasă pură care, după ce intrase în călduri, nu așteptase să i se aleagă un câine cu pedigri. Ieșise din cușcă și se împerecheasе cu o potaie prietenoasă care se afla la câteva sute de metri distanță și al cărei proprietar nu crezuse necesar să o castreze. Rezultatul fusese o droaie de cățeluși care nu valorau niciun cent, dar care se dovediseră niște câini ai naibii de buni.

Mai ales Bruno, cu un miros ascuțit, dar cu o vedere slabă. Jay se aplecă, mângâie câinele și fu recompensat cu o ridicare prietenoasă a capului.

– Haide să ne uităm la stricăciuni.

Încă îi mai răsuna în minte „Folsom Prison Blues“ în timp ce descuia ușa și o împingea cu umărul pentru a o deschide.

Casa mirosea a mucegai, a nefolosit. Aerul din interior era învechit. Întredeschise două ferestre, în ciuda ploii de afară. Își petrecuse ultimele trei sfârșituri de săptămână aici, zugrăvind din nou dormitoarele, refăcând faianța din bucătărie și din singura baie și îndepărtând ceea ce părea a fi murdărie veche de ani de zile, de pe veranda din spatele casei, unde o mașină antică de spălat rufe devenise adăpost pentru un cuib de viespi. Mașina de spălat ruginită împreună cu legiunea de viespi moarte dispăruseră acum, iar pe podeaua nou vopsită erau așezate ghivece de lut cu plante atârnătoare.

Dar mai avea mult până să termine. Va dura luni de zile pentru a pune casa la punct. Lăsă bagajul în micul dormitor, apoi se duse în bucătărie, unde un frigider vechi gâfâia pe linoleumul crăpat care trebuia înlocuit. În frigider, alături de niște brânză uscată și crăpată, descoperi un pachet de șase Lone Star, din care lipsea doar una, și luă una dintre sticle. Era ciudat, se gândi el, cum Baton Rouge, dintre toate locurile, devenise raiul său, departe de New Orleans, orașul unde lucrase și crescuse.

Oare consecințele uraganului Katrina i-au supt toată vlaga?

Laboratorul de criminalistică de pe bulevardul Tulane fusese distrus de furtună, iar cercetările fuseseră preluate atât de diferite sectoare și agenții private, cât și de laboratorul de criminalistică din Baton Rouge al poliției statului Louisiana. Uneori, lucrau în rulote ale FEMA. Fusese un coșmar – orele suplimentare, munca zadarnică de strângere a dovezilor sfârșiseră prin a fi compromise. Și mai era și timpul petrecut ca voluntar, ajutând victimele uraganului sau punând umărul la curățenia care se făcea după ce apele se retrăseseră. Se îndoia că unii oameni din poliție nu se gândiseră să renunțe, iar mulți o făcuseră, lăsând autoritățile fără personal într-o perioadă când era mare nevoie de mai mulți ofițeri dedicați, nu de mai puțini.

Nu că Jay ar fi învinovățit pe cineva că pleca. E drept că datoria lor era să le ajute pe victimele uraganului, dar mulți ofițeri se confruntau și ei cu pierderea caselor și a persoanelor iubite.

Și el avea nevoie de o schimbare. Nu era vorba doar de orele groaznice de lucru. Era destul de grav că fusese martor la ororile uraganului și privise cum orașul se lupta să-și revină, în timp ce federalii arătau cu degetul unul spre celălalt. Dar să știe că atâtea probe, strânse cu multă trudă de-a lungul anilor, se duseseră pe apa sâmbetei... asta apăsa cu greutate pe umerii lui. Ce pierdere mare! Ce muncă uriașă pentru a recupera totul!

La treizeci de ani, el era deja epuizat.

Și ceva – o ultimă piesă a tragediei – îl trimisese în această călătorie, departe de New Orleans.

Fuseseră jefuitorii – cei care erau destul de disperați sau criminali pentru a profita de pe urma tragediei?

Victimele prinse în propriile case sau în aziluri?

Lipsa unui răspuns rapid din partea guvernului federal?

Distrugerea aproape totală a unui oraș pe care-l iubea?

Sau poate faptul că propria sa casă fusese distrusă de vântul șuierător și de inundația care năruise din temelii casa lui închiriată, ruinând aproape tot ceea ce avea?

Și cât de mult putea da vina pe dezastru pentru soarta nefastă a relației lui romantice cu Gayle? Oare decesul relației lor fusese din vina lui? A ei? A situației?

Îi dădu apă proaspătă câinelui într-o tigaie veche și se uită pe fereastra plină de picături de ploaie, în curtea din spatele casei. Prin ochiul de geam văzu o bâtă lângă crengile magnoliei singuratice. Se însera repede, ceea ce-i reamintea că avea treabă de făcut.

Întoarse capul și auzi cum îi trosnesc vertebrele și se așeză. Se îndreptă spre cel de-al doilea dormitor – care era încă zugrăvit într-o nuanță oribilă de roz – unde-și instalase un birou, o lampă și un mic dulap pentru dosare. În colț, se afla un culcuș pentru câine, iar Bruno găsise un „os“ din piele pe jumătate ros și începuse să lucreze la el. Jay mai luă o înghițitură din Lone Star, apoi puse berea jos. deschise laptopul și-l puse pe biroul ieftin marca Formica, înainte de a apăsa pe butonul de deschidere. Computerul porni cu un bâzâit. Câteva secunde mai târziu, era pe Internet, verificându-și e-mailul.

Printre spamuril și mesajele de la colegii și prietenii săi, era un alt mesaj de la Gayle. Simți o strângere în stomac atunci când deschise mesajul ei scurt și vesel și nu găsi deloc amuzant bancul pe care i-l trimisese și lui. Nu era nicio surpriză. Fuseseră de acord să se comporte civilizat unul cu celălalt, să rămână prieteni, dar cine păcălea pe cine? Nu funcționa. Relația lor se sfârșise. Murise cu mult înainte ca furtuna să lovească.

Nu răspunse la mesaj. Era la fel de inutil ca și inelul cu diamant care stătea în sertarul de la biroul din New Orleans. Strâmbă din buze la acest gând. Nu prea avusese noroc în ceea ce privește inelele. Cu ani în urmă, îi oferise un „inel de promisiune“ iubitei sale din liceu, iar Kristi Bentz începuse repede o relație cu un asistent atunci când venise la școală aici, la colegiul All Saints. Nu-i așa că era un pic ironic? Ani mai târziu, când, în sfârșit, îi oferise un inel lui Gayle, ea acceptase diamantul și începuse să plănuiască viața lor împreună – viața lui – până când el simțise că i se pune un ștreang de gât. Cu fiecare zi care trecea, sfoara devenea din ce în ce mai strânsă, până când nu mai putu să respire. Atitudinea lui o duru pe Gayle, iar ea deveni și mai posesivă. Îl suna la orice oră din noapte, devenise geloasă pe prietenii,

colegii lui, chiar și pe afurisita lui de carieră. Și nu-l lăsa niciodată să uite că el ar fi vrut să se căsătorească cu Kristi Bentz cu mult înainte de a o întâlni pe ea. Gayle era sigură că încă mai tânjea după iubita lui din liceu.

Ceea ce era de-a dreptul stupid.

Așa că el îi ceru inelul înapoi.

Iar ea i-l aruncă în frunte. Inelul îi tăiase pielea și îi lăsase o cicatrice mică deasupra sprâncenei stângi, ca o mărturie a furiei lui Gayle.

Se gândi că se ferise de un proiectil mult mai mare atunci când anulase nunta.

Cam atâta despre dragostea adevărată.

Luând telecomanda micului televizor care stătea pe dulapul cu dosare, continuă să se uite prin e-mailuri. Ascultând pe jumătate știrile în timp ce aștepta reportajele din sport și noutăți despre Saints, începu să citească alte zeci de mesaje, când prinse sfârșitul unui reportaj.

„... dispărută din campusul colegiului All Saints, dinainte de Crăciun, studenta a fost văzută ultima dată aici, în Cramer Hall, de către colega ei de cameră, pe 18 decembrie, în jur de ora patru jumătate.“

Jay își îndreptă toată atenția spre ecran. O femeie cu un hanorac albastru, luptându-se cu vântul, ploaia și cu un cer amenințător, privea în cameră. Reportajul fusese filmat în fața clădirii din cărămidă a căminului în care Kristi Bentz locuise cu ani în urmă, pe când era boboc. O imagine a lui Kristi, așa cum era pe atunci, îi apăru în minte, cu părul ei lung, castaniu, cu trupul ei atletic și cu niște ochi pătrunzători și inteligenți. Fusese un prost în privința ei pe atunci, fiind sigur că ea era „aleasa“. Desigur, de atunci învățase cât de mult se înșelase. Ce bine că ea rupsese relația, iar el evitase un mariaj care cu siguranță ar fi devenit o capcana pentru amândoi. O familie distrusă!

„...Din acea zi, cu o săptămână înainte de Crăciun, spuse reportera, nimeni nu a mai văzut-o pe Rylee Ames în viață.“

Pe ecran, apăru o poză a fetei de douăzeci și ceva de ani. Cu ochi albaștri, păr blond, cu șuvițe, și cu un zâmbet

strălucitor, Rylee Ames părea a fi chintesența „fetei din California", genul majoretă, deși reportera spunea că ea urmase liceul în Tempe, Arizona, și Loredo, Texas.

„Sunt Belinda Del Rey, relatez de la WMTA, din Baton Rouge."

Rylee Ames. Numele îi suna familiar.

Sâcâindu-l, Jay intră repede pe site-ul colegiului și verifică lista clasei sale care era mereu înnoită pe măsură ce studenții adăugau sau renunțau la cursurile din orarul lor. Primul nume din lista sa era Ames, Rylee.

Radarul său de polițist era în alertă maximă și fu nevoit să-și tempereze gândurile pentru a nu crea scenarii înfiorătoare. Viol, tortură, crimă – văzuse atâtea crime violente, dar încercă să nu tragă încă concluzii. Nu exista nicio dovadă că fusese omorâtă, doar că era dată dispărută.

Puștii de vârsta ei renunțau sau schimbau colegiile sau plecau în excursii la schi sau la concerte rock fără a spune nimănui. Se putea foarte bine să fi plecat să se căsătorească pe ascuns.

Dar poate că nu. Lucrase destul de mult la laboratorul de criminalistică din New Orleans încât să aibă un presentiment ciudat în legătură cu această studentă pe care nici nu o cunoscuse. Mai luă o înghițitură de bere și parcurse lista.

Arnette, Jordan.

Bailey, Wister.

Braddock, Ira.

Bentz, Kristi.

Calloway, Hiram.

Crenshaw, Geoffrey.

Așteaptă! Poftim?

Bentz, Kristi?

El miji ochii privind ecranul, concentrându-se asupra numelui familiar care încă mai avea impact asupra lui, făcând ca pulsul să o ia razna.

Nu se poate! Îi bântuia gândurile!

Kristi Bentz *nu putea* să urmeze cursul lui! *Nu era posibil!* Ce întorsătură crudă a sorții ar fi asta? Dar era numele ei,

mare și real. Nu era atât de prost, încât să creadă că ar putea fi vorba de altă studentă cu același nume. Trebuia să înfrunte faptul că timp de trei ore, în fiecare săptămână, lunea seara, o va vedea din nou.

Rahat!

Ploaia stropea ferestrele, iar el privea hipnotizat lista cursanților. Imagini ale lui Kristi îi apărură în minte: părul ei lung care flutura, în timp ce fugea de el înspre o pădure, joaca luminilor și umbrelor care o acopereau printre bolta de crengi, râsul ei molipsitor; ieșind din piscină, apa picurând de pe trupul ei plin de energie, zâmbetul ei triumfător dacă câștiga întrecerea, încruntarea ei adâncă și impenetrabilă dacă pierdea; stând întinsă sub el pe o pătură, în spatele camionetei lui, lumina lunii licărind pe corpul ei perfect.

– Oprește-te! spuse el cu voce tare, iar Bruno, tot timpul vigilent, fu imediat în picioare, lătrând aspru. Nu, băiete, este... nu este nimic.

Jay alungă imediat imaginile stupide, viscerale, din tinerețea lui excitantă. Nu o mai văzuse pe Kristi de cinci ani și se gândea că se schimbase. Iar printre toate fanteziile lui romantice legate de ea, mai erau și alte imagini nu tocmai plăcute. Kristi era temperamentală și avea o limbă ascuțită.

Își dăduse seama, cu mult timp în urmă, că era bine că scăpase de ea.

Dar adevărul era că citise și auzise despre întâlnirea ei cu moartea, despre faptul că avusese de-a face cu un nebun, despre lunga ei ședere în spital, recuperându-se după ultimul atac, și fusese tulburat și chiar sunase la o florărie pentru a-i trimite flori, dar se răzgândise. Kristi era ca un obicei prost, unul de care nu puteai scăpa în totalitate. Jay se simțea bine atâta timp cât nu știa nimic de ea, nu citea despre ea sau nu o vedea. Toate acele emoții vechi erau bine zăvorâte cu chei bine păzite. Fusese interesat și de alte femei. Fusese logodit, nu-i așa? Și totuși... fiind nevoit să o vadă în fiecare săptămână...

Probabil că-i va face bine, decise el.

Întărirea caracterului? Așa cum obișnuia să spună mama

lui de fiecare dată când el avea probleme și trebuia să plătească prețul pedepsei, de obicei, aplicată de mâinile tatălui său.

– La naiba! mormăi în barbă, în timp ce realiza adevărul.

Falca îi căzu într-o parte și preț de-o clipă își imagină cum ar fi fost să predea un curs la care să o aibă ca studentă pe Kristi, care ar trebui să fie sub cercetarea lui atentă, sub controlul lui. Iisuse! La ce se gândea? Decisese cu mult timp în urmă că, dacă nu o va mai vedea vreodată, va fi foarte bine. Acum se pare că va trebui să-i vadă chipul timp de trei ore, o dată pe săptămână.

Bău berea și trânti sticla goală pe birou. Doar nu-și modificase întreg programul de lucru, lucrase ture de zece ore, suportase dureri de cap din pricina faptului că fusese nevoit să-și schimbe întreg stilul de viață doar pentru a o vedea pe Kristi în fiecare săptămână. Își încordă atât de tare maxilarul, încât îl duru.

Poate că ea va renunța la cursul lui. În secunda când își va da seama că el îi va ține locul doctoriței Monroe, Kristi probabil că-și va modifica orarul. Nu avea nicio îndoială că nici ea nu voia să-l mai vadă, cum nici el nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Iar gândul că el îi va fi profesor probabil că o va deranja cu adevărat. Va renunța la curs. Mai mult ca sigur o va face.

Bine.

Citi restul listei cu cei treizeci și cinci de studenți interesați de criminalistică – să zicem treizeci și patru. Privirea lui se îndreptă înapoi spre primul nume de pe listă: Rylee Adams. Jay își frecă barba nerasă. Ce naiba se întâmplase cu ea?

2

– ...Fără muzică tare, fără animale de companie, nu se fumează, totul este trecut aici, în contractul de închiriere, spuse Irene Calloway, deși ea însăși mirosea în mod suspect a fum de țigară.

La peste șaptezeci de ani, cu câteva smocuri de păr alb care-i ieșeau de sub bereta roșie, Irene era slabă ca un țânțar, purta blugi largi, decolorați, și un tricou prea mare. Jacheta ei era, de fapt, o cămașă bărbătească din flanel. O privea pe Kristi prin niște ochelari cu lentile groase. Ea și Kristi stăteau la o masă mică, zgâriată, în apartamentul mobilat de la etajul trei. Locul avea ceva farmec datorită lucarnelor, șemineului vechi, podelei din lemn și a ferestrelor udate de ploaie. Era confortabil și liniștit, iar lui Kristi nu-i venea să creadă ce noroc avusese că-l găsise. Irene arătă cu degetul ei lung și noduros spre ceea ce scria în contractul de închiriere.

– L-am citit, o asigură Kristi, deși copia pe care i-o trimisese prin fax fusese neclară. Fără să mai piardă timp, semnă ambele exemplare ale contractului de închiriere pe șase luni și i le înapoie noii sale proprietărese.

– Nu ești căsătorită?

– Nu.

– Nu ai copii?

Kristi se burzului în timp ce nega dând din cap. Întrebările lui Irene erau un pic cam prea personale.

– Nu ai iubit? Contractul de închiriere stipulează că aici are voie să stea numai o singură persoană.

Ea arătă spre micul studio care fusese cândva pod, posibil, camera servitorilor din casa veche, și care acum era împărțit în apartamente.

– Și dacă decid că am nevoie de o colegă de cameră? întrebă Kristi, deși nimeni n-ar fi dormit confortabil pe divanul care arăta cam distrus sau pe o saltea cu aer.

Buzele lui Irene se subțiară.

– Contractul de închiriere va trebui refăcut. Vreau să verific, din motive de securitate, pe orice posibil chiriaș și, desigur, chiria va crește, și va fi nevoie de o altă garanție. Și nu ai voie să subînchiriezi. Ai înțeles?

– Pentru moment voi fi doar eu, spuse Kristi, reușind cumva să-și țină pliscul.

Avea nevoie de acest apartament. Găsise cu greutate o locuință în mijlocul anului școlar, mai ales un apartament

aproape de campus. Norocul o ajutase să descopere acest studio pe Internet. Era una dintre primele locuințe pe care și le putea permite, mai ales că putea parcurge drumul până la școală pe jos. Cât despre o colegă de cameră, Kristi ar fi preferat să zboare singură, dar finanțele s-ar putea să o determine să găsească pe cineva cu care să împartă chiria și utilitățile.

– Bine. Nu am chef de prostii.

Kristi se făcu că nu aude. Pentru moment. Dar bătrâna începea să o enerveze.

– Nu mai ai nicio altă întrebare? spuse bătrâna, în timp ce îndoia cu grijă contractul cu unghiile și îl băga în buzunarul lateral al unei genți croșetate.

– Nu încă. Poate după ce mă voi muta.

Ochii negri ai lui Irene se îngustară în spatele ochelarilor ca și cum ar fi măsurat-o pe Kristi.

– Dacă este vreo problemă, poți apela și la nepotul meu, Hiram. Stă la 1-A. Își flutură degetele în timp ce vorbea. Este un fel de administrator de serviciu. Îi mai scad din chirie dacă repară unele lucruri și are grijă de micile probleme. Cutele de deasupra sprâncenelor se adânciră. Afurisiții lui de părinți s-au despărțit și au uitat că mai au și copii. O prostie.

Căută ceva în buzunarul blugilor și scoase o carte de vizită cu numele ei și numărul de telefon, împreună cu cel al lui Hiram, apoi o lăsă să alunece pe masă.

– I-am spus fiului meu că face o greșeală încurcându-se cu femeia aia, dar crezi că m-a ascultat? Oh, nu... Prostul naibii.

Ca și cum își dăduse seama că spusese prea multe, Irene adăugă repede:

– Hiram este un copil bun. Muncește din greu. Te va ajuta la mutare, dacă vrei, poate repara orice. A învățat asta de la soțul meu, odihnească-se în pace.

Ridicându-se în picioare, adăugă:

– Oh, o să-i spun lui Hiram să pună zăvoare noi la ușă. Și dacă ai vreun zăvor de la fereastră care nu se închide bine, se va ocupa și de asta. Cred că ai aflat despre ultimele întâmplări?

Sprâncenele ei cărunte se ridicară deasupra ochelarilor

fără ramă și-și frecă nervoasă bărbia, ca și cum ar fi cântărit bine ceea ce voia să spună.

– Câteva studente au dispărut în acest an școlar. Nu s-a găsit niciun cadavru, știu, dar se pare că poliția suspectează o crimă. Dacă e să mă întrebi pe mine, au fugit cu toatele. Privi în altă parte și mormăi: Se întâmplă tot timpul, dar nu poți fi niciodată prea atentă.

Dădu din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu ea însăși, vârându-și geanta sub braț.

– Am văzut reportajele de la știri.

– Lucrurile stăteau altfel în copilăria mea, o asigură Irene. Majoritatea cursurilor erau predate de preoți și călugărițe, iar colegiul avea o anumită reputație, dar acum... aiurea! Flutură mâna, ca și cum ar fi îndepărtat un țânțar enervant. Acum se pare că angajează tot felul de oameni... ciudați, dacă mă întrebi pe mine, pe oricine are o afurisită de diplomă. Predau cursuri despre vampiri, demoni și tot felul de chestii satanice... religii ale lumii, nu doar despre creștinism, să știi, și... și mai sunt *și acele piese de teatru ridicole! Se numesc moralizatoare. Ca* și cum am trăi în Evul Mediu. Oh, nu mă face să vorbesc despre departamentul de engleză. Are la conducere un nebun, ascultă la mine. Natalie Croft nu are nicio legătură cu predatul unui curs, cu atât mai puțin să conducă un departament. Pufni în timp ce deschidea ușa. De când părintele Anthony – oh, scuză-mă, este „Fratele Tony“, probabil, pentru că acum este la modă să fii prietenul tuturor –, de când a preluat postul de la părintele Stephen, s-a dezlănțuit iadul. În sensul strict al cuvântului.

Cu buzele strânse, Irene dădu din cap, în timp ce trecea peste pragul ușii slab luminate.

– Ce zici de așa progres? Piese moraliste, pentru numele lui Dumnezeu? Vampiri? E ca și cum All Saints s-a întors în Evul Mediu!

Se sprijini de balustradă și începu să coboare treptele.

Irene Calloway nu avea o minte deschisă. Kristi neglijă să-i spună că unele dintre cursurile pe care bătrâna le disprețuia erau deja în orarul ei.

Încuind ușa după noua ei proprietăreasă, Kristi verifică toate ferestrele, inclusiv cea mare din dormitor care dădea spre o scară ruginită, folosită în caz de incendiu.

Toate încuietorile de la ferestrele micului apartament erau stricate. Kristi se gândi să nu menționeze nimic tatălui ei despre lipsa de securitate. Imediat, în timp ce se îndrepta spre scara exterioară pentru a-și lua lucrurile, îl sună pe Hiram pe celular. Nepotul lui Irene nu răspunse, dar Kristi îi lăsă un mesaj și numărul ei de telefon, apoi începu să-și care cele câteva bagaje în noua ei casă, un cuib de ciori care dădea spre gardul de piatră ce înconjura colegiul All Saints.

Stând la biroul ei din cadrul Departamentului de Poliție din Baton Rouge, ofițerul de poliție Portia Laurent privea fotografiile celor patru studente dispărute de la colegiul All Saints. Niciuna dintre fete nu își făcuse apariția. Pur și simplu, dispăruseră, nu doar din Louisiana, dar se pare că și de pe fața pământului.

În timp ce tastatura computerului țăcănea, imprimantele bâzâiau și un ceas vechi ticăia, măsurând trecerea ultimelor zile ale anului, Portia se uită la poze pentru a mia oară. Toate erau atât de tinere. Fete zâmbitoare cu chipuri proaspete, inteligente și cu ochii licărind de speranță.

Sau era doar o mască pe chipul lor?

Oare în spatele acestor zâmbete exersate se ascundeau secrete întunecate?

Fetele erau tulburate, atâta putuse stabili și ea. Așa că nu li se acordase cine știe ce atenție. Nimeni, nici celelalte organe din poliție, nici administrația colegiului, nici măcar familiile fetelor date dispărute nu păreau a crede că era ceva necurat la mijloc. Da' de unde. Aceste studente, cândva zâmbitoare, erau doar niște fugare, niște fete încăpățânate, nebunatice, care, dintr-un motiv sau altul, deciseseră să plece și să nu se mai întoarcă.

Oare se drogau?

Se prostituau?

Sau doar se săturaseră de școală?

Oare se cuplaseră cu vreun iubit care le sucise mințile?

Oare se hotărâseră să umble prin țară?

Oare își doriseră o scurtă vacanță și nu se mai întorseseră?

Răspunsurile și opțiunile variau, dar Portia părea a fi singura persoană de pe planetă căreia îi păsa. Făcuse còpii după pozele de pe legitimațiile de studente ale fetelor și le prinsese cu piuneze de planșa pentru comunicate emise de biroul unde lucra. Originalele se aflau în dosarul general al persoanelor dispărute, dar erau diferite; aceste fotografii legau între ele câteva fete, care studiaseră la colegiul All Saints, iar apoi dispăruseră fără urmă. Nu se folosise nicio carte de credit, nu se încasase niciun cec, nu se accesase niciun bancomat. Telefoanele lor nu mai fuseseră folosite din seara în care dispăruseră și niciuna dintre ele nu apăruse în vreun spital local. Niciuna dintre ele nu cumpărase un bilet de autobuz sau de avion și nici nu existase vreo activitate pe paginilor lor din MySpace.

Portia se uită la pozele lor și se întrebă ce naiba se întâmplase cu ele. Ceva îi spunea că sunt moarte, dar spera din tot sufletul că instinctele ei obosite, de polițist, se înșelau.

Niciuna dintre fete nu avea vreun vehicul și niciuna nu avusese domiciliul în statul Louisiana până ce nu se înscriseseră la colegiul privat. Ultimele persoane care le văzuseră nu observaseră nimic ciudat, nu putuseră oferi poliției nici cel mai mic indiciu în legătură cu ce avea de gând să facă fiecare fată în parte, unde s-ar fi putut duce, cu cine s-ar fi putut întâlni.

Era al naibii de frustrant.

Portia căută în geantă pachetul de țigări, apoi își aminti că se lăsase de fumat. De trei luni, patru zile și cinci ore – nu că ar fi ținut socoteală. Luă o gumă cu nicotină și găsi puțină satisfacție în a o mesteca, în timp ce trecea cu privirea de la o poză la alta.

Prima victimă care lipsea de aproape un an, din ianuarie trecut, era o studentă afro-americană, Dionne Harmon, cu pielea închisă la culoare, cu pomeți înalți, cu un zâmbet frumos, larg, și cu un tatuaj cu „LOVE“, împletit cu colibri și flori, în partea

de jos a spatelui. Venise de la New York. Părinții ei nu fuseseră niciodată căsătoriți și erau decedați, mama din cauza cancerului, tatăl din cauza unui accident de muncă. Singura ei rudă era un frate cu numele Desmond, care avea deja trei copii, cărora nu le plătise pensia alimentară. Atunci când Portia îl contactase, el îi spusese că nu-l interesează „ce se întâmplă cu târfa".

– Frumos, spuse Portia cu voce tare amintindu-și conversația.

Niciunul dintre prietenii lui Dionne nu-și putea explica ce se întâmplase cu ea, dar ultima persoană care recunoscuse că o văzuse, unul dintre profesorii ei, dr. Grotto, cel puțin păruse a fi îngrijorat. Grotto preda cursuri despre vampirism, câteodată scriindu-l cu *y* – adică *vampyrism* – ceea ce era un pic ciudat, deși oamenii puteau fi uneori intrigați și inspirați de cele mai ciudate lucruri. În vârstă de treizeci și cinci de ani, Grotto era mai sexy decât ar fi fost indicat pentru un profesor universitar. Vechea descriere de la Hollywood, „înalt, brunet și chipeș" i se potrivea ca o mănușă și cu siguranță că era mult mai interesant decât toți profesorii ei bătrâni și prăfuiți pe care-i avusese în cei doi ani cât urmase colegiul All Saints, cu un deceniu în urmă.

Celelalte fete dispărute erau caucaziene și toate proveneau din familii destrămate, care le considerară ca fiind niște fugare iresponsabile „ce intrau mereu în bucluc".

Ce ciudat ca ele să ajungă la All Saints și pe urmă să dispară în optsprezece luni!

Coincidență? Portia nu credea asta.

În cele din urmă, presa observase disparițiile și presiunea crescuse. Publicul era acum nervos, Departamentul de Poliție primea tot mai multe apeluri.

După dispariția lui Dionne, în urmă cu un an, Tara Atwater și Monique DesCartes se făcuseră nevăzute, Monique în mai, Tara în octombrie, iar acum Rylee Ames. Toate urmaseră cam aceleași cursuri, în special la departamentul de engleză, inclusiv cursul despre vampyrism predat de dr. Dominic Grotto.

Poc!

Un dosar ateriză peste fotografiile ei.

– Hei! spuse Del Vernon, sprijinindu-și șoldul de biroul ei. Încă te mai ocupi de fetele dispărute?

Iar o luăm de la capăt, se gândi Portia în sinea ei, așteptându-se la o predică de la fostul militar care ajunsese detectiv. Vernon avea de partea lui trei chestii: chel, negru și chipeș. Deși avea patruzeci și ceva de ani, nu-și pierduse conformația de militar al SUA. Avea umerii lați și drepți, talia subțire și, după cum spunea Stephanie, una dintre secretarele departamentului, fundul lui era „destul de ferm pentru a-i susține atitudinea de urâcios". Și avea dreptate. Vernon avea un corp grozav. Portia încercă să nu observe asta.

– Ce este asta? întrebă ea, ridicând dosarul și deschizându-l. Apoi văzu că era raportul unei crime și poza unei femei moarte.

– Jane Doe... gâtul tăiat... de la poliția din Memphis. Se pare că este același tip care a omorât-o pe femeia pe care am găsit-o săptămâna trecută lângă River Road.

– Beth Staples.

– Vreau să verifici.

– S-a făcut, îi spuse ea și așteptă ca el să-i spună din nou că fetele dispărute de la All Saints nu erau înregistrate ca victime ale unei omucideri și, prin urmare, nu erau treaba ei.

Încă.

Dar el nu o făcu. În schimb, celularul lui Vernon sună și el bătu cu degetele în biroul ei înainte de a se îndepărta prin labirintul de birouri despărțite de paravane.

– Vernon, spuse el aspru, trecând pragul biroului său privat și închizând ușa de sticlă cu piciorul, în urma sa.

Portia luă dosarul cu Jane Doe, mutându-și atenția de la pozele studentelor. Exista posibilitatea ca ea să se înșele, ca studentele chiar să mai fie în viață, să fie doar niște adolescente fugare, rebele, care intrau în buclucuri.

Dar nu ar fi pariat pe asta.

La două zile după ce s-a mutat, Kristi a găsit un post de chelneriță la un restaurant aflat la trei străzi distanță de campus.

Nu avea să se îmbogăţească din salariul minim şi bacşişuri, dar beneficia de ceva flexibilitate în alegerea turelor, şi asta era exact ceea ce voia. Să servească la mese nu era o slujbă fascinantă, dar mult mai a naibii de bună decât să lucreze pentru Gulf Auto şi Compania de Asigurări de Viaţă, unde-şi petrecuse prea multe ore ca să le poată număra, în anii trecuţi. Pe lângă asta, nu renunţase la visul ei de a scrie despre crime reale. Se gândise că, având subiectul potrivit, va putea deveni o altă Ann Rule.

Sau ceva pe-aproape.

Amurgul se lăsa în timp ce ea traversa campusul cu rucsacul atârnându-i pe spate, cu capul între umeri. Primii stropi de ploaie începură să cadă pe pământ în această zi dinainte de Revelion. O rafală de vânt rece trecu prin curtea interioară a campusului, scuturând zgomotos crengile stejarilor şi pinilor înainte de a-i atinge ceafa cu un sărut îngheţat. Tremură, surprinsă de scăderea temperaturii. Era obosită din cauza mutării şi-şi simţea picioarele ca de plumb când trecu pe lângă Cramer Hall, unde-şi petrecuse primul an de colegiu, cu aproape zece ani în urmă. Nu se schimbase prea mult, cu siguranţă, îşi spuse, nu atât de mult pe cât se schimbase ea.

Sufla greu, respiraţia i se transforma într-un abur. Cu colţul ochiului, i se păru că prinde o mişcare, ceva întunecat şi sumbru în gardul viu şi gros de lângă bibliotecă. Felinarul arunca o lumină albăstruie, fluidă, şi, deşi miji ochii, nu văzu pe nimeni. Poate imaginaţia ei era prea activă.

Dar cine o putea învinovăţi? Luând în calcul propria ei experienţă din timpul răpirii, avertismentele tatălui ei şi remarcile proprietăresei nu putea fi decât teribil de tensionată.

– Nu băga în seamă, se certă ea, trecând pe lângă Casa Wagner, un edificiu enorm din piatră, cu ferestre întunecate, cu cercevele şi cu o lucrătură fină din fier forjat vopsit în negru.

În această seară, vechea vilă impunătoare părea prevestitoare de rele, chiar sinistră. *Şi tu crezi că poţi să scrii despre crime adevărate? Ce spui de ficţiune? Poate genul horror? Sau ceva la fel de înfiorător ca imaginaţia ta! Dumnezeule, Kristi, revino-ţi!*

Grăbindu-se în timp ce începea să plouă tot mai tare, auzi paşi pe trotuarul din spatele ei. Se hazardă şi aruncă o privire rapidă peste umăr, dar nu văzu pe nimeni. Nimic. Şi paşii păreau să se fi oprit. Ca şi cum cel care ar fi urmărit-o nu ar fi vrut să fie descoperit. Sau imita propria ei ezitare.

Stomacul i se strânse şi se gândi la tubul de spray cu piper din rucsac. Instinctul de apărare...

Doamne Dumnezeule, revino-ţi!

Ridicându-şi rucsacul pe umăr, îşi continuă drumul, cu urechile ciulite încercând să sesizeze zgomotul unor pantofi pe beton şi respiraţia apăsătoare a celui care o urmărea, dar tot ceea ce auzi fu sunetul traficului de pe străzi – roţi fredonând pe asfaltul umed, motoare huruind, câte un scârţâit de frâne sau câte un tânguit de angrenaje. Nimic sinistru. Nimic diabolic. Cu toate astea, inima îi bătea cu putere şi, în ciuda dezbaterii ei mentale, trase fermoarul rucsacului din piele şi scotoci după tub. În câteva secunde, era în mâna ei.

Privi iarăşi peste umăr.

Din nou, nimic.

Pe jumătate alergând, tăie peluza şi ieşi pe poarta cea mai apropiată de apartamentul ei. Ajunse în stradă când telefonul ei sună. Tresărind nervoasă, înjură încet în timp ce căuta în buzunarul de la haină. Numele tatălui ei licărea pe ecran. Recunoscătoare, pentru prima dată, că el sunase, îl salută:

– Hei, tu nu munceşti niciodată?

– Chiar şi poliţiştii mai iau câte o pauză din când în când.

– Aşa că ai decis să iei şi tu una ca să mă verifici?

– Tu m-ai sunat, îi reaminti el.

– Oh, aşa este.

Uitase... asta era un alt mod care îi reamintea că nu se recuperase sută la sută, iar afurisita ei de memorie îi juca feste din când în când, făcând-o să uite complet ceva important.

– Uite ce e, voiam să-ţi spun noua mea adresă şi că mi-am găsit de lucru la Bard's Board. Este un restaurant şi toate felurile de mâncare sunt denumite după personajele lui Shakespeare. Ştii tu, cum ar fi cafeaua cu gheaţă a lui Iago, sandviciul cu carne de vită al lui Romeo şi sandviciurile micuţe

ale lui Lady Macbeth, ceva de genul ăsta. Cred că proprietarii sunt doi foști profesori de engleză. Oricum, trebuie să le învăț pe toate pe de rost până luni dimineață când încep munca. Cred că mă voi întoarce din nou la jocul de-a memorarea lucrurilor.

– Sandviciul cu carne de vită al lui Romeo... asta sună sexy.

– Numai pentru tine, tată. Este totuși un sandvici. Eu nu l-aș menționa partenerului tău.

– Lui Montoya îi va plăcea la nebunie.

Ea zâmbi, iar atunci când ajunse la casa cu apartamente întrebă:

– Și, cum te mai simți?

– Bine. De ce?

Se gândi la imaginea în care el se decolora spre cenușiu, așa cum îl văzuse, în timp ce se îndepărta cu mașina, cu o zi în urmă.

– Verificam și eu.

– *Mă faci să mă simt bătrân.*

– *Ești* bătrân, tată.

– Puștoaică deșteaptă ce ești tu, spuse el, dar în vocea sa se simți umorul.

Ea aproape că spuse: „O așchie din vechiul trunchi", dar se abținu. Rick Bentz era un pic afectat atunci când i se amintea că nu era tatăl ei biologic.

– Uite ce e, trebuie să plec. Vorbim mai târziu, spuse ea, în schimb. Te iubesc!

– Și eu.

Începu să urce scările exterioare și zări, la etajul al doilea, o fată minionă care se lupta cu ceea ce părea un sac cu gunoi.

Fetița brunetă, asiatică, privi în sus și zâmbi.

– Tu trebuie să fii noua vecină.

– Da. De la etajul trei. Sunt Kristi Bentz.

– Mai Kwan. 202. Ea gesticulă larg spre ușa deschisă de la cel mai apropiat apartament care ocupa cel de-al doilea etaj. Ești studentă? Hei, stai numai un pic, cât duc asta la gunoi.

Mișcându-se cu ușurință, trecu pe lângă Kristi și se grăbi în jos pe scări, papucii ei lipăind cu zgomot în ploaie.

Kristi se întrebă dacă nu arăta un pic țicnită cu sandalele ei și cu rucsacul de pe care curgea apa. Și, oricum, nu avea de gând să aștepte în frig și ploaie. Ajungând la etajul trei, auzi lipăitul papucilor lui Mai care urca grăbită treptele în urma ei. Kristi tocmai descuiase ușa și intrase când Mai o strigă din întuneric.

– Kristi, așteaptă!

Pentru ce? se gândi Kristi, dar rămase de cealaltă parte a ușii, în timp ce mirosul ploii se răspândea în apartament. Mai apăru în acel moment și nu așteptă să fie invitată, ci intră, pur și simplu, sandalele ei lăsând bălți pe podeaua veche de lemn.

– Oh, uau! exclamă Mai, privind locuința cea nouă a lui Kristi. Părul ei, tăiat în șuvițe zburlite până la bărbie, strălucea în lumina lămpii. Arată nemaipomenit!

Ea zâmbi, arătându-și dinții drepți, înconjurați de luciul de buze strălucitor de culoarea coralului. Ochii ei negri, cu pleoapele fardate atent, cercetară spațiul.

O bucătărie micuță se afla în spatele unor uși batante, într-un capăt al încăperii lungi, care era punctată cu lucarne prin care se vedea priveliștea de dincolo de zidurile campusului. Kristi împinsese un birou micuț într-una dintre nișe, un scaun pentru citit, iar în alta un divan. Curățase cât putuse de bine mobila și întinsese câteva covoare pe podea. Una dintre lămpi, o imitație de Tiffany, era a ei. Pe cealaltă, o lampă modernă cu un abajur pătat, pentru că fusese ținut prea aproape de bec, o găsise în apartament. Pereții erau acoperiți cu postere ale unor scriitori renumiți și cu poze ale familiei lui Kristi. Adusese lumânări și le așezase pe pervazuri și pe măsuțele mâzgălite. Cu o oglindă pe care o cumpărase de la un magazin cu produse de mâna a doua și cu câteva ghivece cu plante bine amplasate, locul arăta, atât cât era posibil, de un șic studențesc.

– Este grozav! Doamne, ai și un șemineu. Ei bine, cred că toate apartamentele dinspre nord au unul. Mai se duse spre

polița groasă, sculptată și-și trecu degetele peste lemnul învechit. Îmi place să privesc focul. Și tu ești studentă aici? adăugă ea.

– Da. În anul trei. Specializare jurnalism, o lămuri Kristi.

– Am fost surprinsă când am auzit că apartamentul a fost închiriat. Mai încă se mai plimba prin locuință, uitându-se la pozele pe care Kristi le agățase pe perete. Mijind ochii, se aplecă spre o poză înrămată. Ei, aceasta ești tu și acel polițist faimos din New Orleans... stai un pic... Kristi Bentz, ca pe fiica lui...?

– Detectivului Rick Bentz, da, admise Kristi, un pic stânjenită pentru că Mai îl recunoscuse pe tatăl ei.

Mai se apropie mai mult de fotografie, privind-o de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare detaliu al imaginii cu Kristi și tatăl ei într-o barcă. Fotografia fusese făcută acum cinci ani, dar era una dintre preferatele ei.

– El a rezolvat câteva cazuri cu criminalii în serie din zonă, nu-i așa? Unii erau din acel vechi ospiciu? Cum se numea? Ea pocni din degete și înainte ca Kristi să poată răspunde, ea continuă: „A noastră Doamnă a Virtuților", acesta era. Oh, super. Rick Bentz... Eh... Este un fel de legendă vie.

Ei bine, asta era cam exagerat.

– El este, pur și simplu, tatăl meu.

– Stai un pic... Și tu... tu... Se întoarse din nou cu fața spre Kristi și o expresie de venerație îi apăru pe chip. Și tu ai fost implicată, nu-i așa? Aproape că ai fost victimă. Iisuse! Mă fascinează chestiile cu criminali în serie... vreau să spun că nu-i glorific sau ceva de genul acesta – sunt diabolici –, dar îi găsesc fascinanți, tu nu?

– Nu. Kristi fu foarte fermă. Cu toate acestea, se gândea să scrie o carte despre o crimă adevărată. Ceea ce însemna că și ea era interesată, mai mult decât trecător, de indivizii cu caractere deviante care deveneau tot mai numeroși. Dar nu simțea nevoia să abordeze aceste subiecte cu o vecină pe care o cunoscuse cu nici cinci minute în urmă.

– Ai spus că ești surprinsă că am închiriat acest apartament.

– Că l-a închiriat cineva.

Mai privi din nou la poza cu Kristi și tatăl ei.

– Chiar așa? De ce?

– Din cauza trecutului său.

– Ce trecut?

– Oh... știi tu.

Cum Kristi nu răspunse, Mai adăugă:

– În legătură cu locatarul anterior.

– Va trebui să mă lămurești.

– A fost Tara Atwater, adică aceeași Tara Atwater care a dispărut semestrul trecut, în primăvară.

– Poftim?

Lui Kristi aproape că îi stătu inima-n loc.

– Tara este cea de-a treia fată dispărută. Cea de-a doua, Monique, a stârnit interesul presei. Din luna mai. Dar era sfârșitul semestrului de primăvară, iar oamenii au presupus că a renunțat la școală. Povestea cam fusese uitată, până în această toamnă când Tara a părăsit școala înainte de terminarea semestrului de toamnă. Tu unde ai fost?

– În New Orleans, spuse Kristi, prefăcându-se că nu știa nimic. Nu voia ca Mai să-și dea seama cât de afectată era de fapt.

– Nu se poate să nu fi auzit despre studentele dispărute.

Fără să aștepte să fie invitată, Mai se lăsă cu zgomot pe scaunul mare, cu picioarele atârnându-i peste unul dintre brațe.

– A fost la toate știrile... ei bine, cel puțin în ultimele zile. Înainte de asta, autoritățile păreau să considere că fetele ar fi renunțat la școală și ar fi fugit, sau ceva asemănător. Nimeni nu poate dovedi că ele au dispărut cu adevărat. Dar ceea ce este cu adevărat ciudat este faptul că familiilor nici măcar nu pare să le pese. Toată lumea presupune că au plecat, pur și simplu, și – ea pocni iar din degete – au dispărut în ceață.

Nu toată lumea, se gândi Kristi, amintindu-și de neliniștea tatălui său.

– La fiecare dispariție, se face mare tam-tam. Apoi, povestea este scoasă de pe prima pagină și toată lumea pare să o uite, până ce dispare următoarea fată.

Se încruntă.

– Și una dintre ele a locuit aici.

Kristi se deplasă spre interiorul noului ei apartament, „afacerea“ pe care o găsise pe Internet. Nici nu era de mirare că se încadrase în bugetul ei.

– Da. Tara. Din Georgia. Georgia de Sud, cred, da, dintr-un orășel nesemnificativ. O piersică de Georgia, orice ar însemna asta. Nu știu prea multe despre ea. Nimeni nu știa. Vreau să spun că am văzut-o de câteva ori, dar nu m-am mai gândit la ea. Apoi a dispărut; de fapt, nimeni nu a realizat, o vreme, că plecase.

– De aceea, nimeni nu a închiriat apartamentul?

– Doamna Calloway l-a pus pe Internet și a înfipt în fața casei panoul cu „De închiriat“, apoi a dispărut Rylee Ames. Acum, fetele astea au ajuns iar la știri – nu-mi vine să cred că nu știai! –, dar deja cred că închiriaseși apartamentul.

Ea scoase o pană micuță din brațul burdușit al scaunului și o lăsă să plutească spre podea.

Lui Kristi i se ridică părul pe ceafă când se gândi la Tara Atwater. Oare chiar închiriase o locuință care fusese recent ocupată de o fată care dispăruse, care ar fi putut fi victima unei întâmplări violente? La naiba! Care erau șansele ca așa ceva să se întâmple? Kristi studie apartamentul dintr-o nouă perspectivă. Apoi întrebă:

– Și poliția este sigură că ea a dispărut... că și celelalte au dispărut? Că nu sunt doar niște fugare?

– Doar niște fugare, repetă Mai. De parcă asta ar fi de bine. Ea ridică din umăr. Nu știu ce crede poliția. Nu cred că au pus totul cap la cap până de curând. Scoase un sunet disprețuitor. Ce spune asta despre cultura noastră, eh? *Doar* niște fugare.

Kristi se gândi la yalele și încuietorile din apartamentul ei care nu funcționau.

– Despre Hiram, ce poți să-mi spui?

– Nepotul lui Irene? Mai ridică din umeri. Cel mai mare tocilar. Se ocupă de tot felul de chestii tehnice.

– Ar trebui să-mi reparte închizătorile de la ferestre și să-mi pună un alt zăvor.

– În ce secol? Este ca o fantomă, nu-l vezi niciodată.

– O fantomă pasionată de tehnică?

– Exact. Hei, eu împreună cu niște prieteni vom merge la Watering Hole de Revelion. Dacă nu ești ocupată, poți veni cu noi, știi tu, să ciocnim pentru anul cel nou. „Auld Lang Syne“, pălării caraghioase, confetti, șampanie și alte prostii. Costă foarte puțin. Doar cât să plătim trupa care cântă.

– Poate, spuse Kristi, purtându-se de parcă agenda ei nu era complet goală. Mai vedem.

Se auziră primele acorduri dintr-o piesă clasică pe care Kristi nu o putea identifica și Mai băgă mâna în buzunar pentru a-și scoate celularul. Privi spre ecran și zâmbi larg.

– Trebuie să fug, spuse ea repede, în timp ce se ridica în picioare. Mi-a părut bine să te cunosc.

– Și mie.

– Pe bune. Sună-mă dacă ai chef să petreci și să intri plină de energie în noul an.

Ea apăsă o tastă a celularului, se îndreptă spre ușă și o deschise cu mâna liberă.

– Hei! Chiar mă întrebam când voi primi vești de la tine. Un mesaj? Nu, nu l-am primit...

Ea ieși pe ușă prinsă în conversația cu persoana care o sunase.

Kristi închise ușa în urma ei, rămânând singură în apartament, pradă unui sentiment înfiorător.

– Nu-l lăsa să te afecteze, își spuse ea.

Clădirea avea o vechime de câteva secole, era posibil ca mulți oameni să fi murit aici, să fi fost omorâți aici. Ar fi putut avea loc tot felul de atrocități de-a lungul anilor. Dispariția Tarei Atwater nu era neapărat o crimă. Privi camera confortabilă, dar nu-și putu stăpâni un fior neașteptat. Oare ce se întâmplase cu fata? Dispariția ei chiar avea legătură cu a celorlalte? Ce se întâmplase cu ele? Oare toate avuseseră aceeași soartă oribilă, așa cum părea să creadă tatăl ei?

Descoperă, Kristi. Aceasta este povestea pe care o căutai. Te afli în mijlocul ei, chiar în afurisitul de apartament din care a dispărut una dintre ele. Asta este!

Își luă telefonul și formă numărul lui Hiram. Exact ca și la celelalte trei apeluri anterioare, a fost trimisă direct spre căsuța vocală.

– Minunat, mormăi Kristi, luându-și geanta. Nu-l va mai aștepta pe tocilar. Cât de greu putea fi să instaleze o afurisită de yală? Va merge la magazin, va cumpăra obiectele care-i trebuiau și le va pune chiar ea. Se gândi să deducă cheltuielile din chiria pentru luna următoare, iar Hiram îi va putea da explicații chiar el bunicii sale.

Încuind ușa în urma ei, se îndreptă spre mașină. Nu o urmărea nimeni. Nicio siluetă întunecată nu pândea în întuneric. Nicio privire sinistră nu-i urmărea fiecare mișcare. Cel puțin niciuna pe care ea o putea distinge prin desișul gros, licărind în ploaie, care înconjura locul de parcare. Se urcă în Honda fără niciun incident, iar după ce porni farurile și ștergătoarele, privi prin parbriz, nevăzând nimic ieșit din comun. Poate că Mai doar se juca cu ea, tachinând-o.

De ce? Mai devreme sau mai târziu va afla. Nu, Mai Kwan spunea adevărul așa cum îl știa și ea.

– Grozav, mormăi Kristi pentru sine în timp ce dădea cu spatele, apoi îndreptă mașina spre alee.

Nu era nimeni, în afară de un bărbat care-și plimba câinele pe lângă felinar și un biciclist care pedala repede pentru a-și menține lumina de pe casca stabilă. Nu o pândea niciun criminal. Niciun psihopat nu se ascundea printre mașinile parcate pe stradă. Totul era liniștit. Totul era normal.

Dar în timp ce conducea, nu putea scăpa de sentimentul că ceva urma să meargă prost.

Deci ea se întorsese.

Ca un somon care se retrăsese într-un golf pentru a depune icre.

Kristi Bentz era din nou studentă la All Saints.

Într-o oarecare măsură, asta se potrivea, se gândi el, stând în locul său de urmărire din vârf. Printre crengile scheletice ale copacilor aflați lângă zidul gros al campusului, el îndreptă binoclul spre apartamentul din pod pe care îl închiriase ea.

Acolo unde locuise una dintre celelalte.

Era un semn de la Cel Atotputernic?

Sau de la Prințul Întunericului?

Rânji în timp ce o privea cum verifică încuietorile de la ferestre, cum discută vrute și nevrute cu tipa asiatică, apoi cum coboară zburând pe treptele exterioare spre mașinuța ei jalnică, oprită sub o lumină de siguranță în cel mai apropiat loc de parcare. Desigur, n-o mai văzu cât timp ea coborî scările și se afla după zid, dar el știa ce face.

Sunetul ambalării motorului Hondei abia dacă răzbătea prin zgomotul ploii și prin vârtejul traficului de pe străzile laterale, dar el îl auzi. Era atent la el. Pentru că era vorba de ea, de fiica risipitoare. Cât de perfect.

Gâtul i se uscă gândindu-se la ea: părul ei lung, negru, cu șuvițe roșcate, nasul obraznic, ochii verzi, inteligenți și o gură largă... Oh, ce putea face cu buzele acelea! Și le imagină coborând pe trupul lui, își imagină limba ei trecând peste abdomenul lui plat, respirația ei fiind fierbinte și nerăbdătoare în timp ce îi deschidea capsele blugilor.

El avu o erecție și simți un ușor regret. Trebuia să-și reprime această plăcere, cel puțin pentru moment. Era alta...

Se strecură prin întuneric și intră în clădirea care semăna cu o fortăreață, aflată între zidurile campusului. Fără a aprinde vreo lumină, își croi drum spre scări și coborî treptele încet, ca o pisică. Darul său era vederea care străpungea întunericul ceea ce alții nu o puteau face. Se născuse cu această abilitate. Chiar și în nopțile întunecate din Louisiana, când o ceață joasă se lipea de chiparoși și se scurgea încet peste brațul mlăștinos, el reușea să vadă. Destul de bine pentru a urmări prada și a vâna fără a folosi ochelari de noapte sau lanterna.

Darul acesta îi fusese de mare folos, se gândi el, în timp ce ieșea afară. Luă o gură din aerul proaspăt, cu iz de ploaie... și chiar mai mult de atât. Își imagină că simte mirosul sărat al pielii lui Kristi Bentz, dar știa că aroma era o iluzie.

Prima dintre multele, își imagină el, în timp ce mergea fără zgomot și cu ușurință prin noapte. Trupul său era într-o formă perfectă. Apt. Pregătit pentru sacrificiul suprem.

Ea nu va ceda ușor.

Dar va ceda.

Și, la început, o va face de bunăvoie.

Va trebui doar ca el să planteze sămânța care-i va stârni curiozitatea și apoi nu se va mai putea opri.

3

– ... *A*ici Hiram Calloway, spuse o voce subțire, șuierătoare printre paraziții unei conexiuni celulare de proastă calitate. Am primit mesajul tău în legătură cu încuietorile. M-am gândit să trec pe la apartamentul tău și să văd dacă le pot repara.

– Prea târziu, spuse Kristi iritată. Abia astăzi, de Revelion, la ora două, el se hotărâse să o sune înapoi. Deja am instalat altele noi și am pus și noi încuietori la ferestre. Nu mai puteam aștepta. Îți voi trimite factura.

– Poftim? țipă el, vocea sa nazală ridicându-se cu o notă. Nu poți...

– Ba pot și am făcut-o.

– Genul acesta de lucruri trebuie să fie aprobat. Este... este trecut în contractul de închiriere, paragraful șapte...

– Eu îți spun că apartamentul nu oferea siguranță și cred că este ceva trecut în contractul de închiriere și în legătură cu asta. Verifică. Nu știu la ce paragraf este, dar deja m-am ocupat de problemă.

– Dar...

– Trebuie să mă întorc la lucru, spuse ea, închizându-și telefonul.

Îl vârî în buzunarul șorțului și trecu pe lângă bucătarii în hainele lor unsuroase care trândăveau sub streașina verandei din spate și fumau. Ușa paravan se trânti închizându-se în urma ei, în timp ce ea-și croi drum printr-un labirint de coridoare ale vilei din anii '30 care fusese transformată în restaurant cu ani în urmă. Istoria clădirii fusese descrisă în

ziarul local cu zece ani în urmă și se îngălbenea în rama care atârna între toaletele pe care scria LORZI și DOAMNE. De parcă vreunul dintre clienți era de neam domnesc.

Legându-și mai bine șorțul, Kristi trecu printre ușile batante ale bucătăriei în zona de servit masa și se opri spumegând de furie din cauza lui Hiram. Cel puțin sunase, într-un final. Kristi începuse să creadă că administratorul-nepot era o născocire a imaginației lui Irene.

Până acum fusese o dimineață și un început de după-amiază pline, dar lucrurile se mai linișteau, slavă Domnului. O dureau picioarele, i se părea că hainele îi erau soioase din cauza grăsimii și a fumului care plutea în aer și i se prindea de păr. După câteva ore, în care muncise pe rupte în sectorul ei, se întrebă de ce nu ascultase sfatul tatălui ei și nu încercase să găsească o altă slujbă la un birou, la o companie de asigurări. La urma urmei, doar nu se îmbogățea primind bacșișuri. Oricum, doar amintirea orelor petrecute la telefon cu clienții care se plângeau de Gulf Auto și Life îi reaminti de țelul ei, de visul ei de a scrie despre o crimă adevărată.

Stomacul ei chiorăi, atrăgându-i atenția că nu mâncase nimic de când înghițise pe fugă o brioșă în acea dimineață, devreme. Se gândise că la terminarea turei s-ar putea delecta cu un Mercutio topit și o bucată din plăcinta cu lămâie, Regele Lear.

Un An Nou fericit, se gândi ea, cu sarcasm, în timp ce lua un vas cu cafea și reumplea ceștile pe jumătate goale aflate pe mesele din sectorul ei.

Un grup de femei intră și toate se înghesuiră pe canapeaua uzată aflată într-un separeu din colț.

Luând patru meniuri plastifiate, Kristi se apropie. Femeile abia o observară, fiind prinse de conversație, iar una dintre voci i se părea familiară. Lui Kristi nu-i venea să creadă, dar, în timp ce privea părul cârlionțat al uneia dintre ele, își dădu seama că era pe punctul de a o servi pe Lucreția Stevens, excentrica ei colegă de cameră de pe vremea când era studentă și locuia în căminele apropiate de Cramer Hall. Kristi se crispă în sinea ei. Ea și Lucreția nu se înțeleseseră niciodată și erau la fel de diferite ca ziua și noaptea. Kristi, pe vremea aceea,

fusese o petrecăreață, iar Lucreția o tocilară care, atunci când nu învăța, petrecea ore în șir frunzărind revistele pentru mirese și ronțăind pufuleți. Nu avea deloc viață socială și era evazivă când vorbea despre prietenul ei, care plecase la un alt colegiu. Kristi nu-l văzuse niciodată pe individ și adesea se întrebase dacă nu cumva el exista doar în mintea Lucreției.

Ce semeni, aduni, gândi ea, în timp ce punea meniurile în fața femeilor și le întrebă ce voiau de băut.

– Kristi? întrebă Lucreția, înainte ca să poată răspunde cineva.

– Bună, Lucreția. Doamne, urma să fie stânjenitor.

– Ce faci aici? Lucreția făcuse ochii mari, probabi, din cauza lentilelor de contact, care, atunci când le purta în locul ochelarilor, o făceau mereu să arate ca o bufniță.

– Încerc să vă iau comanda, spuse Kristi zâmbind.

– Hei, toată lumea, aceasta este Kristi Bentz, fosta mea colegă de cameră pe când eram boboc, oh, Dumnezeule, în urmă cu un milion de ani.

Râse, apoi arătă spre o femeie de vreo douăzeci și cinci de ani, cu ochelari cu rame înguste și cu părul șaten-închis, care-i cădea pe umeri.

– Kristi, ea este Ariel.

– Bună, spuse Kristi, balansându-se de pe un picior pe celălalt.

– Oh, bună.

Ariel dădu din cap, apoi privi dincolo de Kristi, spre ușă, ca și cum ar fi căutat pe altcineva, cel puțin pe cineva mult mai interesant decât Kristi.

– Ea este Grace, arătă Lucreția spre prietena ei slabă, care purta aparat dentar și avea un păr țepos și roșcat. Femeia nu putea avea mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Iar aceasta este Trudie.

Ultima fată, care stătea lângă Lucreția, era mai durdulie, avea părul negru și gros, strâns într-o coadă lungă, un ten neted, măsliniu, și dinți albi cu un pic de strungăreață. Toate trei reușiră să zâmbească, în timp ce Lucreția spuse, ca și cum ar fi fost surprinsă:

– Dumnezeule, Kristi, arăți minunat!

– Mulțumesc.

– Bentz? repetă Trudie. Ia stai un pic. Nu am citit despre tine?

Începe, gândi Kristi.

– Probabil, despre tatăl meu. Despre el se vorbește în presă.

– Stai un pic. Este polițist, nu-i așa? întrebă Ariel, întorcându-și capul și uitându-se chiorâș la Kristi. Deodată, deveni interesată. Nu el a rezolvat acel caz de la „A noastră Doamnă a Virtuților" cu un an, sau așa ceva, în urmă? Se înfioră. A fost atââât de ciudat.

Amin, gândi Kristi, nerăbdătoare să încheie conversația personală despre o perioadă pe care ar fi preferat să o uite.

– Nu ai fost și tu implicată? Lucreția era acum serioasă. Vreau să spun, nu am citit ceva cum că ai fost rănită? Își încreți fruntea, concentrându-se. Din articol reieșea că aproape fuseseși omorâtă.

Ea dădu din cap, iar cârlionții ei negri licăriră sub lumina lămpii de deasupra capului.

– Ca înainte.

Kristi nu voia să i se aducă aminte de situațiile-limită prin care trecuse când se aflase în mâinile acelor perverși psihopați. Deja de două ori, aproape că fusese omorâtă de un psihopat și frânturile de amintiri despre aceste întâmplări erau suficiente pentru a-i face sângele să înghețe în vene. Trebuia să îndrepte conversația spre alt subiect și asta repede.

– Lucrurile acelea s-au petrecut ceva timp în urmă. Am sărit peste asta. Deci, specialitatea de astăzi este fasolea roșie și orezul, vreau să spun tocana Hamlet.

Dar Lucreția nu era gata să renunțe. Captase atenția tuturor de la masa ei și a zonei din jur și nu avea de gând să se oprească.

– Cred că am citit sau am auzit că ai *murit* și că te-ai întors din morți sau ceva de genul ăsta.

– Sau ceva de genul ăsta, spuse Kristi, în timp ce toate femeile de la masă, prietenele Lucreției, care fuseseră atât de incitate cu câteva minute mai devreme, tăcură.

Acordurile unei vechi melodii a lui Elvis se auzeau peste zgomotul tacâmurilor, peste zumzetul conversației și peste șuieratul vechiului calorifer care se străduia să mențină căldura în restaurant. Ea ridică din umeri, acordând un „cui îi pasă" întâmplării din trecutul ei.

– Kristi este obișnuită cu așa ceva, spuse Lucreția. Trăiește viața.

Ariel întrebă:

– Cum este atunci când ai un tată faimos?

Pixul rămase suspendat deasupra carnețelului. Kristi ignoră nodul din stomac.

– Cvasifaimos. Nu este totuși Brad Pitt sau Tom Cruise sau chiar...

– Nu vorbim despre starurile de cinema, o întrerupse Lucreția. Doar despre celebritățile locale.

– Celebritățile locale ca Truman Capote și Louis Armstrong? întrebă Kristi.

– Morți, spuse Trudie.

– Tatăl meu este doar un polițist.

Lucreția o privi de parcă tocmai afirmase că devenise adoratoarea diavolului.

– Nu este „doar".

Kristi se strădui să-și păstreze calmul. Nu asta intenționase să spună, dar Lucreția avea mereu un fel anume de a-i întoarce cuvintele. Poate din cauză că părinții ei, divorțați, abia dacă avuseseră timp să se ocupe de ea, fiind prinși de propriile lor probleme. Sau poate că era cu totul altceva. Orice ar fi fost, era enervant și mereu fusese așa.

– Ai dreptate, reuși să spună Kristi. Este minunat, dar el ar fi primul care ți-ar spune că și-a făcut doar datoria.

– Cât de tare e asta? întrebă Trudie.

Era timpul să pună capăt acestei chestiuni.

– Deci, ceva de băut? întrebă Kristi. Cafea?

Din fericire, Lucreția și prietenele ei ridicară meniurile și-și aleseră băuturile.

– Două ceaiuri îndulcite, o cola dietetică și o cafea. Am notat, spuse Kristi, grăbindu-se recunoscătoare spre bucătărie.

Cine ar fi crezut că Lucreția se va interesa de ea sau de tatăl ei? Kristi și Lucreția nu ținuseră legătura de-a lungul anilor; de fapt, cât timp locuiseră împreună, abia dacă-și vorbiseră. Nu avuseseră *nimic* în comun. Kristi se îndoia că se schimbase ceva de-a lungul anilor.

– Vechi prietene? întrebă Ezma, o chelneriță cu pielea de culoarea cafelei moca și cu niște dinți inadmisibil de albi, care umplea paharele de plastic cu gheață spartă de la o mașină de gheață care huruia lângă dispozitivul pentru sucuri. Ezma, care abia avea un metru cincizeci și doi și patruzeci și trei de kilograme, era studentă cu jumătate de normă și chelneriță cu normă întreagă, soție și mamă a unui copil precoce în vârstă de doi ani.

– Cred că da.

Kristi luă trei pahare și turnă în două ceai rece, îndulcit, din carafă, apoi apăsă pe un buton al dozatorului de sucuri și umplu ultimul pahar cu cola dietetică, ținând apăsat butonul dozatorului o secundă prea mult. Sucul dădu pe dinafară. Luând un șervet dintr-un cârlig aflat în apropiere, ea șterse toată cola care se vărsase și acoperi paharul.

– Una dintre femei – ea arătă cu bărbia spre masa unde Lucreția părea că-și adunase curtenii – a fost colega mea de cameră când m-am înscris prima dată la All Saints, pe vremea când treceam în noul mileniu.

– Lasă-mă să ghicesc – Lucreția Stevens, spuse Ezma, aruncând o privire spre masă.

– Cum ți-ai dat seama?

– Cred că sunt atotștiutoare.

– Da, cum să nu. Kristi zâmbi ușor.

– Și... – ea ridică din umărul slăbuț – am tras cu urechea.

– Așa mai merge.

Ezma râse în timp ce apuca mânerul dozatorului unde se afla furtunul cu apă și umplu paharele rămase.

– De fapt, am avut-o la unul dintre cursurile mele, cel de stilistică, cred că era.

– Este profesor?

– Asistent.

Kristi era uimită. Ştiuse dintotdeauna că Lucreţia era o studentă perpetuă, dar nu-şi imaginase niciodată că va rămâne la All Saints pentru a preda.

– Şi cred că are o relaţie cu cineva din universitate. Un alt profesor.

– Pe bune?

Cam atât despre prietenul Lucreţiei, după care tânjise în anul în care o cunoscuse Kristi.

– Ei bine, trebuie să recunosc, dacă n-aş fi o femeie căsătorită, fericită, aş fi putut fi interesată. Unii dintre profesori sunt superbi!

Kristi îşi aminti de câţiva dintre profesorii ei din trecut. Ciudatul dr. Northrup, iritantul dr. Sutter şi arţăgosul, îngâmfatul dr. Zaroster. Toţi erau profesori universitari vechi, uşor excentrici, care sufereau de complexele superiorităţii. Cu siguranţă că nu „superbi". Nici măcar pe aproape. Cel puţin nu după gusturile lui Kristi.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Îhî. Îţi spun eu, personalul de la All Saints este special. Cel puţin cei din departamentul de engleză. Este ca şi cum cel care a făcut recrutările a căutat prin fotografiile de la Hollywood.

– Acum ştiu că exagerezi.

– Ei bine, vei vedea şi tu în curând. Ezma adăugă câte o felie de lămâie în fiecare pahar. Cursurile încep săptămâna viitoare. Pun pariu că îmi vei da dreptate.

Kristi îşi umplu tava.

– Şi tu crezi că Lucreţia se întâlneşte cu una dintre superbităţile alea?

– Aşa se zvoneşte. Dar nu ştiu cu care. Când mă apropii, tace mâlc, ca şi cum s-ar ascunde.

– De ce?

Ezma dădu din cap.

– Nu ştiu. Poate că este căsătorit sau logodit, ori există vreo regulă în legătură cu fraternizarea personalului. Sau poate că este dr. Preston. Buzele ei se strânseră la colţuri. Predă stilistica şi are o reputaţie proastă.

– Cred că m-am înscris la cursul lui.

– Oh, da? Prietena mea, Dionne, a urmat cursul lui şi era înnebunită după el, dar când vine aici este, pur şi simplu, prost-crescut. Apoi Dionne a dispărut.

– Prietena ta este una dintre fetele dispărute? întrebă Kristi. Şi crezi că Preston ar putea fi implicat în asta?

Ezma era pe cale să nege. Dar se răzgândi, iar Kristi îşi putu da seama de asta după felul în care i se lăsă bărbia.

– Nu cred, dar nu l-aş scăpa din ochi pe individul ăsta. Problema este că nimeni nu crede cu adevărat că lui Dionne i s-a întâmplat ceva rău. Se bănuieşte că a dispărut, pur şi simplu, probabil că a plecat în lume cu prietenul ei.

Ezma dădu din cap.

– Atunci de ce nu a mai primit nimeni veşti de la ea?

– Exact! Teoria comună este aceea că ea este cu Tyshawn şi că şi-au luat noi identităţi. Tyshawn Jones are şi el o reputaţie proastă. Se ocupa de droguri, a făcut închisoare pentru furt pe când era minor. Eu, una, nu am înţeles niciodată ce găsea la el. Înainte de Tyshawn, se întâlnea cu un tip grozav, Elijah Richards. Era student în anul trei la facultate, plănuia să devină contabil, dar Dionne a început să se vadă cu Tyshawn şi asta a pus capăt relaţiei cu Elijah. Păcat.

– Şi cu Tyshawn ce mai e? Şi el lipseşte?

– Nimeni nu a menţionat asta niciodată?

Kristi ocoli una dintre liniile pentru gătit şi aruncă o mână de cartofi tăiaţi în tigaie, iar uleiul încins sfârâi şi făcu bule. Deschise uşile batante cu spatele şi auzi vocea Lucreţiei pe deasupra sunetului unui fluier.

– Vă spun eu, el este *uimitor*. Absolut şi incontestabil uimitor. Niciodată... nici măcar o dată nu am întâlnit pe cineva ca el.

Kristi fu nevoită să se abţină să nu-şi dea ochii peste cap. Chiar şi ca proaspătă studentă, Lucreţia fusese o romantică incurabilă. Se pare că lucrurile nu se schimbaseră. Lucreţia era pe punctul de a mai adăuga ceva, dar entuziasmul ei încetă atunci când o zări pe Kristi. Aruncă spre celelalte femei o privire ca să tacă, pe care ele o înţeleseră, şi toate tăcură.

Kristi înțelese mesajul – Lucreția nu voia ca fosta ei colegă de cameră să știe ceva despre viața ei amoroasă. De parcă lui Kristi îi păsa.

În timp ce Kristi împărțea băuturile reci și turna cafeaua, Lucreția o privi pe vechea ei colegă de cameră.

– Deci te-ai înscris la All Saints?

– Îhî. Nu avea niciun motiv să mintă. Turnă cafeaua în ceașcă.

– Nu ai terminat?

Kristi nu avea de gând să muște momeala.

– Mi-au mai rămas câteva credite.

Iisuse, de ce-i păsa Lucreției?

– Credeam că ai o anumită pasiune pentru scris.

– Mmm. Frișcă? o întrebă ea pe femeia care comandase cafeaua, ignorând întrebările Lucreției.

– Aveți lapte degresat?

– Desigur. O secundă.

– Acum predau, spuse Lucreția mândră.

– Este minunat, se forță Kristi să spună în timp ce se îndepărta. Umplu din nou ceștile pe jumătate goale de la o masă din apropiere, apoi se grăbi înapoi spre bucătărie, unde turnă lapte degresat într-un mic recipient și luă o farfurie cu pliculețe de zahăr și îndulcitori artificiali.

Temperându-și iritația provocată de Lucreția, se întoarse la masă.

– Poftim.

Așeză recipientul și farfuria pe masă, lângă femeia care bea cafea.

– V-ați decis?

Zâmbind forțat, le luă comanda fără alte incidente și scrise cu atenție instrucțiunile pe o foaie de hârtie. Una dintre femei voia sos dietetic lângă salata Julius Cezar, alta insistase ca burgerul ei Regele Lear să nu aibă niciun fel de condimente, iar cea de-a treia voia un bol cu supă Cleopatra, de scoici, cu garnitură de fructe în loc de salată de varză murată. Lucreția avea în ultima vreme alergii față de orice fel de fructe de

mare, așa că dorea să se asigure că salata cu ton Tybalt nu fusese atinsă de vreo scoică Ophelia sau de crevetii Scarus.

Cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei de ploaie, Portia Laurent mergea pe trotuarul care intersecta curtea interioară de la All Saints. Era Revelionul, iar ea era în pauza de masă. Noaptea deja începea să se lase și promisiunea unor chefuri pe cinste era evidentă printre grupurile de studenți care râdeau și vorbeau, grăbindu-se spre restaurantele și barurile locale pentru a toasta în cinstea noului an.

Cel puțin patru studenți nu vor fi printre petrecăreți. Dionne Harmon, Monique DesCartes, Tara Atwater, iar acum și Rylee Ames, care, după cum credea Portia, avuseseră toate același sfârșit tragic. Ar putea fi vorba și despre altele, se gândi ea, deși niciuna nu era de la All Saints.

Verificase. În trei ani, nicio altă studentă nu mai fusese dată dispărută.

– Fără cadavre nu putem vorbi de omucidere, insistase Vernon în cursul celei mai recente conversații, dar Portia nu credea asta.

Adevărul era că nu exista nicio dovadă că fetelor li se întâmplase ceva rău. Pe de altă parte, Dionne era afro-americană, iar celelalte trei fete erau albe. Ucigașii în serie nu încalcă, *de obicei,* linia rasială, dar nu se întâmpla mereu așa.

Se gândi la Monique DesCartes, din Dakota de Sud. Când Monique avea paisprezece ani, tatăl ei a fost diagnosticat cu Alzheimer, iar Portia știa din experiență cum poate o asemenea boală să distrugă o familie. Mama lui Monique fusese foarte supărată când ea aplicase pentru bursă și plecase, lăsând-o să se descurce cu un soț a cărui stare se deteriora cu rapiditate și cu două fete mai mici, una dintre ele fiind încă la școala primară. Monique, eterna rebelă, fugise de acasă de două ori pe când era la liceu și astfel, acum, era văzută ca o fată care renunța ușor și își lua tălpășița. Se știa că bea, că se droghează și că se despărțise de prietenul ei cel mai recent cu câteva săptămâni înainte să dispară. Prietenului, care era deja într-o relație intensă cu o nouă iubită, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce se întâmplase cu Monique.

Părea că nimănui nu-i pasă. Cu excepția ei.

Trecu pe lângă bibliotecă unde trei etaje de luminițe străluceau în noapte. Ploaia se mai potolise, dar aerul era greu și umed, frunzele unor tufișuri încă mai picurau, în timp ce acestea fremătau în ploaie. Luminile exterioare care străluceau prin campus arătau ca niște vechi lămpi cu gaz, un salut către epoca în care școala fusese fondată.

În timp ce se îndrepta spre Cramer Hall, unde locuise cu ani în urmă pe când era studentă în anul întâi, se gândi la fetele dispărute. Toate studiau literatura engleză. Toate participau atât la niște cursuri principale, cât și la un curs din noul și controversatul plan de studii. Fiecare participase la cursurile: Scrierea unui roman, Shakespeare 201 și Influența vampyrismului în cultura și literatura modernă. Nu exista nicio dovadă că fetele se cunoșteau și nu urmaseră cursurile în același semestru, dar se înscriseseră și trecuseră prin fiecare dintre aceste cursuri. Poate că nu era nimic. Dar poate că era...

Se trezi exact în fața căminului. Clădirea din cărămidă arăta aproape la fel, iar ea privi în sus, spre camera de la etajul doi care-i aparținuse lui Rylee Ames. Rylee, ca și celelalte fete, se înstrăinase de familia ei, dar afirmațiile mamei ei nu păreau a fi adevărate.

Nadine Olsen îi spusese, cu accentul ei din vestul Texasului, doar că: „Știi cum este cu unele fete, când dau de greu își iau tălpășița spre Chicago și rămân însărcinate".

Portia nu găsise nicio dovadă cum că Rylee ar fi născut vreodată, dar se drogase – ecstasy, marijuana și cocaină – și fugise de acasă de câteva ori, în adolescență, în timp ce Nadine se străduia să-și crească cei trei copii dintr-un salariu de muncitor într-o fabrică de conserve. Tatăl lui Rylee, primul dintre cei cinci soți ai lui Nadine, spusese cu indiferență: „Mereu am știut că puștoaica va sfârși rău. A moștenit asta de la mama ei."

Minunat, gândi Portia cu tristețe. Nimănui nu părea să-i pese ce s-a întâmplat cu Rylee Ames.

Cam aceeași apatie stăpânea și celelalte victime.

– Nu sunt victime până ce nu dovedim că s-a săvârșit o crimă, insistase Del Vernon, dar Portia știa mai bine.

Aceste fete erau victime din ziua în care se născuseră. Asta aveau în comun. Împreună cu faptul că se specializaseră în engleză la colegiul All Saints și, astfel, urmaseră unele dintre cursurile impuse și opționale.

Coincidență?

Portia se îndoia de asta.

Un vânt rece zgâlțâi crengile pinilor și făcu mușchiul spaniol care atârna de stejari să danseze și să se balanseze la lumina lămpilor, aidoma unor fantome.

Dacă Portia ar fi fost o femeie superstițioasă, poate că ar fi simțit un fior în suflet la vederea pisicii negre care fugi de-a curmezișul drumului. Dar nu credea în fantome, demoni sau vampiri. Nu era prea sigură nici în ceea ce-l privește pe Dumnezeu, deși își făcea rugăciunea cu regularitate. Dar credea în existența răului. Întunericul făcea să putrezească sufletul, locul unde răutatea și cruzimea sălășluiau sub o aparență umană.

Și îi era îngrozitor de teamă că toate cele patru fete care dispăruseră de la All Saints se întâlniseră cu un maniac ucigaș, unul dintre cei mai răi.

Spera din tot sufletul să se înșele.

Kristi nu mai putu să suporte. Și ce dacă era Revelionul? Și ce dacă toți cunoscuții ei petreceau? Desigur, și ea primise invitații. Ieri, de la Mai, pe care nu avea de gând să o accepte, dar și de la prieteni din New Orleans, prieteni cu care crescuse, prieteni cu care lucrase și chiar de la Eve, sora ei de curând descoperită. Le refuzase pe toate. Voia să se stabilească aici, la Baton Rouge, iar când era vorba de femeia care-i era soră vitregă, era prea ciudat ca să se gândească la asta. Timp de aproape douăzeci și șapte de ani crezuse că era singură la părinți... și, dintr-odată, Eve Renner se dovedi a fi rudă cu ea. Era prea bizar pentru a se gândi la asta și totul ținea de o perioadă pe care prefera să o dea uitării.

– Câte un pas, își spuse ea, în timp ce aprindea câteva lumânări și-și deschidea laptopul.

În afară de asta, avea o misiune de îndeplinit. Nu avea de gând să curețe mesele de la Bard's Board la nesfârșit și se

întorsese la școală dintr-un anumit motiv – pentru a-și perfecționa meșteșugul.

Avusese ceva succes scriind pentru revista *Factual Crime* și făcuse câteva articole pentru o revistă asemănătoare, online, dar ea voia să scrie o carte adevărată. Din moment ce tatăl ei refuzase să-i faciliteze accesul la vreunul dintre cazurile lui, va trebui să găsească singură unul.

Laptopul bâzâi prinzând viață și, cu ceva dificultate, găsi o conexiune wireless pe care o putea folosi. Stând în micuța nișă pentru scris din lucarnă, lângă ochiul de geam care dădea spre zidul ce înconjura campusul, Kristi începu să caute pe Internet informații despre Tara Atwater, fata care locuise chiar aici înainte de a dispărea. Kristi devenise specialistă în găsirea informațiilor pe net, dar de data asta descoperi foarte puține. Doar câteva articole în care era menționată Tara Atwater. Nici în legătură cu celelalte fete nu erau mai multe date, decise ea, în timp ce citea articolele din versiunea Web a ziarului local. Dar părea a fi un subiect bun. Poate era cel pe care-l căuta. Poate că ajunsese că locuiască în acest apartament pentru că aceasta era adevărata crimă pe care trebuia să o cerceteze și despre care să scrie o carte.

Ceva le făcuse pe studente să dispară.

Fetele nu dispăreau fără un motiv. Nu patru de la același colegiu într-o perioadă de optsprezece luni. Nu patru care urmau aceleași cursuri.

Kristi salvă o pagină în timp ce auzi pași pe scară. O secundă mai târziu soneria sună, iar ea roti scaunul, se ridică de la birou, traversă încăperea micuță și privi prin vizor. Văzu un bărbat neîngrijit, în jur de douăzeci de ani sau aproape douăzeci, stând sub singura lumină slabă montată pe palierul scărilor care intenționa a fi veranda ei. Ud și cu apa curgând de pe el, avea părul de un blond spălăcit lipit de cap. Căra o cutie de scule într-o mână și avea o expresie de „enervat la culme“ pe chip care intenționa să sugereze autoritate.

Fără îndoială era absentul Hiram.

– Cine este? strigă ea doar pentru a fi sigură.

– Administratorul. Hiram Calloway. Trebuie să verific încuietorile.

Oh, acum avea nevoie să verifice încuietorile? Ce modalitate de a te ocupa de problemă, Hiram.

El arăta la fel de jalnic pe cât se așteptase ea, cu barba lui subțire, cu anticul lui tricou de la vreun concert Metallica, cu pantaloni de camuflaj, murdari, și cu o atitudine taciturnă de genul „întrebă-mă dacă-mi pasă“.

Întredeschise ușa, lăsând lanțul la locul lui.

– Deja m-am ocupat de încuietori.

– Nu poți face diverse chestii pe aici, știi? Nu este apartamentul tău. Eu trebuie să repar lucrurile pe aici.

– Ei bine, nu am putut da de tine, așa că m-am descurcat singură, spuse Kristi punând capăt discuției.

El se încruntă. Buzele lui, pe jumătate ascunse de ceea ce el spera ca într-o zi să fie o barbă, se curbară a nemulțumire deasupra dinților un pic strâmbi.

– Atunci va trebui să-mi dai cheia. Vreau să spun, o copie. Bunica mea... doamna Calloway este proprietara acestui loc. Trebuie să aibă acces. Scrie în contractul de închiriere.

– Mă voi asigura că primește una.

– Asta va lua ceva timp. Oricum, îmi va da o copie. Trebuie să am o cheie de la fiecare apartament din această clădire. S-ar putea să fiu nevoit să intru în locuință, dacă se întâmplă ceva sau dacă-ți pierzi cheia sau...

– Nu am de gând să-mi pierd cheia.

– Este pentru siguranța ta.

– Dacă spui tu.

Ea nu se baza pe asta.

– Iisuse, de ce ești o... El înghiți epitetul în ultima clipă.

Temperamentul lui Kristi se aprinse.

– Te-am sunat și ți-a luat trei zile ca să-mi răspunzi. Toate încuietorile din apartament erau stricate sau slăbite și am aflat că una dintre fetele care a dispărut din campus a locuit aici, așa că m-am gândit să rezolv eu însămi problema.

El rămase mască.

– Nu ți-a spus nimeni că ar fi cazul să te mai temperezi?

– Așa cum ți-au spus ție? replică ea.

El se înroși, iar ea simți un pic de regret. Puștiul, deși era

incompetent, părea că încearcă să-și facă treaba. Deși eșua, ea chiar nu voia să-l enerveze.

– Nu trebuie să fii atât de rea, bolborosi el.

Kristi oftă în sinea ei.

– În regulă, să o luăm de la început. Totul este în regulă aici, bine? Am reparat încuietorile. Îi voi da bunicii tale, doamnei Calloway, o cheie și ea va avea grijă să-ți dea și ție una, deși presupun că nu vei da buzna aici fără să mă anunți... Cred că și asta este trecut în contract.

Ea scoase lanțul din zăvor și deschise ușa larg, apoi păși pe veranda micuță.

– Nu am vrut să o pornim cu stângul, Hiram. Sunt doar un pic nervoasă pentru că am aflat că una dintre fetele dispărute a locuit aici semestrul trecut. Bunica ta nu a menționat asta și este un pic ciudat.

El se uita la podeau de lemn de pe palier. Nu arăta a avea mai mult de șaptesprezece ani. Abia dacă era destul de bărbat, încât să ocupe postul de administrator.

– Deci, ai cunoscut-o? Pe Tara?

– Nu chiar. Am vorbit. Puțin.

El ridică ochii și zări întrebările din privirea lui Kristi.

– Era drăguță. Prietenoasă.

Nu era nevoie să spună „nu ca tine“, dar acuzația nerostită se citea limpede în privirea întunecată. Trăsăturile lui deveniră rigide abia perceptibil, dar destul pentru ca Kristi să observe încleștarea maxilarului și strânsoarea aproape involuntară a buzelor lui. În acel moment, Kristi știu că se lăsase păcălită de înfățișarea lui tinerească. Ceva sinistru mocnea în ochii săi întunecați ca noaptea, ceva ce nu-i plăcu. Nu era deloc un băiețel, ci un bărbat în trupul unui băiat stângaci. Nu observase asta prin vizor sau prin crăpătura ușii când lanțul era pus, dar acum, stând față în față cu Hiram Calloway, ea își dădu seama că stătea lângă un bărbat complicat și furios.

Ea-și ridică bărbia.

– Deci, ce crezi că i s-a întâmplat?

El privi dincolo de balustradă, spre campus.

– Ei spun că a fugit.

– Dar nimeni nu știe asta cu certitudine.

– A mai fugit și înainte.

– Ți-a vorbit despre asta?

El ezită, apoi scutură din cap.

– Nu. A ținut-o pentru ea.

– Ai spus că era prietenoasă. Că ați discutat.

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui pe jumătate ascunse.

– Cine știe ce i s-a întâmplat? Într-o zi, era aici, în următoarea, a dispărut.

– Și asta este tot ce știi?

– Știu că babacul ei este într-o închisoare, pe undeva, și că a păcălit-o pe bunica.

El îi întâlni privirea în mod intenționat.

– Îi era datoare cu chiria. Bunica spune că este o „țicnită“ și o „escroacă ca și tatăl ei“. Bunica crede că a primit ce a meritat.

– A primit ce a meritat, repetă încet Kristi, neplăcându-i cum suna.

Din depărtare, râsete străpunseră noaptea.

Faptul că-și auzi cuvintele repetate îl făcu pe Hiram să se încrunte.

– Îi voi spune lui Irene că ai o cheie pentru ea.

Spunând asta plecă, târșâindu-și picioarele pe trepte și cărându-și sculele.

Kristi se întoarse în apartamentul ei, închise ușa și puse lanțul. „Puștiul bun“, nepotul lui Irene Calloway, o făcuse pe Kristi să se înfioare foarte tare.

4

Poc!

Zgomotul unui pistol străpunse noaptea întunecată. Mirosul corditei învălui mireasma ierbii ude, iar pocnetul oribil reverberă în capul lui Kristi.

Îngrozită, privi cum Rick Bentz aluneca în jos, căzând,

căzând, căzând... lângă zidul gros de piatră care înconjura colegiul All Saints.

Curgea sânge. Sângele lui. Peste tot pe stradă. Pătând betonul. Stropind iarba. Închegându-se în rigole. Scurgându-se din el.

– Tată! țipă ea, cu vocea înăbușită, cu picioarele ca de plumb, în timp ce încerca să fugă spre el. Tată, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...

Trăsnetul sfârâi pe cer, lovind un copac. Un sunet oribil de despicare se auzi sinistru în noapte în timp ce lemnul crăpă și o creangă grea căzu cu un zgomot surd. Pământul se cutremură și ea fu gata să cadă.

POC! POC! POC!

Alte împușcături! Oamenii țipau prin ploaia de gloanțe. Cineva urla jalnic, ca și cum și el sau ea fusese lovit.

Dar tatăl ei stătea întins, nemișcat, pielea lui devenind albă-neagră.

– Tată! țipă ea din nou.

POC! POC! POC!

Kristi țâșni dreaptă în scaun.

Oh, Dumnezeule, visa, coșmarul era atât de real și îngrozitor. Inima-i bătea cu putere, frica și adrenalina urlau prin venele ei, transpirația îi acoperea pielea.

Tresări cu putere, apoi se uită la ceas și-și dădu seama că auzea focul de artificii. Oamenii salutau venirea noului an. Râsete și țipete îndepărtate îi ajunseră la urechi. Clopotele bisericii din campus băteau, iar pe deasupra zarvei de afară, auzi urletul oribil, pe care ea îl atribuise cuiva care fusese rănit în timpul atacului.

– Doamne Dumnezeule! șopti ea. Inima încă îi bătea cu putere.

Un pic amețită, se ridică din scaun. Citise despre un criminal în serie, iar descrierile pe care și le imaginase încă-i mai zburau prin minte. Își dădu părul din ochi și apoi se duse la ușa apartamentului. Numai lumina de la biroul ei era aprinsă și în afară de cercul luminos făcut de mica lampă, camera era învăluită în umbre. Se uită prin vizorul ușii, dar nu văzu

nimic. Doar palierul gol, acolo unde becul slab oferea o lumină albăstruie, difuză. Tânguirea încă se mai auzea. Lăsând lanțul pus, ea descuie ușa și o întredeschise puțin.

Imediat, o pisică neagră, slabă, sări într-o parte.

– Ptiu...!

Kristi privi cum creatura lihnită de foame fugi ca un vârtej sub pat, iar cuvertura de pe pat se ondulă la trecerea ei.

– Oh, zău așa, pisicuțo... pisicuțo... nu...

Kristi urmări animălutul costeliv, apoi se lăsă în genunchi și se uită sub marginea cuverturii. Doi ochi galbeni, plini de frică, se uitau la ea. Cumva, afurisita de creatură se blocase între salteaua de deasupra și partea de jos a patului, într-un spațiu în care abia intra mâna lui Kristi.

– Haide, pisicuțo, chiar nu poți sta aici.

Încercă să ajungă în spațiul strâmt, dar pisica șuieră și se ghemui și mai adânc în crăpătură, cu trupul apăsat de perete.

– Vorbesc serios, ieși afară.

Din nou, ea-și arătă limba roz, răsucită, și niște colți foarte ascuțiți.

– Minunat. În regulă.

Kristi trase de partea de jos, iar animalul căzu în spațiul dintre saltea și perete. Când împinse patul la loc, se gândi că pisica va țâșni de acolo, dar se pare că micuța creatură găsise un loc unde să se ascundă. Nu putea alunga animalul și Kristi nu avea de gând să dea patul la o parte și să se strecoare în spațiul îngust unde se afla o felină îngrozită cu gheare ascuțite.

– Te rog, pisicuțo...

Kristi oftă. Nu-i trebuia așa ceva. Nu în seara asta. Pe lângă asta, era o afurisită de regulă în clauza cinci sute șaptezeci și șase sau ceva de genul acesta, care menționa că nu era permis să ții animale de companie în incintă. Era sigură că Hiram putea să o recite pe de rost.

– Haide..., spuse ea, încercând să înduplece felina speriată.

Nu avu noroc.

„Pisicuța“ nu se mișca.

– În regulă... ce spui de asta?

Scotoci prin dulap și găsi o cutie cu ton pe care o deschise.

Privind peste umăr, se aşteptă să vadă un năsuc, nişte ochi curioşi sau cel puţin o labă neagră ieşind de sub cuvertură.

Se înşelase.

Puse câteva bucăţele de ton într-o farfurie micuţă şi umplu alta pe jumătate cu apă, apoi le aşeză destul de aproape de pat pentru a atrage pisica, dar destul de departe, încât Kristi să o poată prinde de ceafă şi să o dea afară. Dar trebuia să aibă răbdare.

Asta nu era una dintre calităţile ei.

Puse vasele pe podea şi se dădu înapoi. Apoi aşteptă, privind ceasul digital de la cuptorul cu microunde. Minutele treceau ca orele, iar de afară se auzeau o mulţime de zgomote: oameni ţipând, trompete sunând, artificii explodând, tropăit de paşi pe verandele de dedesubt. Râsete. Conversaţie.

În interior, pisica stătea liniştită. Probabil că era ameţită de atâta zgomot.

Perfect, se gândi Kristi, luptându-se cu o durere de cap. Era frântă de oboseală. Minutele treceau şi, într-un final, ea renunţă. Nu putea să aştepte toată noaptea.

– Bine. Fie ca tine.

Fiind deja îmbrăcată în pijama, închise uşa, o încuie, verifică de două ori încuietorile de la ferestre şi se strecură sub cuvertură. Patul scârţâi sub greutatea ei şi se gândi că mai mult ca sigur va auzi când pisica se va furişa afară de sub saltea, dar nu avea nicio şansă. Afară, zgomotele continuau. Muzica şi râsetele răzbăteau prin podea. Fără îndoială că era grupul lui Mai Kwan, care se întorsese de la Watering Hole, dar noul ei oaspete nici măcar nu-şi scoase nasul de sub pat.

Se pare că pisica neagră pe care ea deja se decisese să o numească Houdini va rămâne acolo peste noapte.

– Este miezul nopţii. Haide, sărbătoreşte! insistă Olivia şi-i oferi lui Bentz o cupă cu şampanie fără alcool. Va fi un an mai bun.

– Oare aşa va fi?

El se ridică de la biroul la care lucra din căsuţa lor din Cambrai. De când fuseseră reparate drumurile după distrugerile

uraganului Katrina, el şi Olivia, împreună cu câinele ei murdar şi pasărea ei gălăgioasă, locuiau acolo. Şi Kristi, din când în când, rămăsese în dormitorul liber, de la etajul acestei căsuţe pe care Olivia o moştenise de la bunica ei. Totuşi, Kristi fusese mereu neliniştită în această cabană micuţă construită în partea mlăştinoasă a râului. De altfel, nu se simţise niciodată prea în largul ei împreună cu el şi noua sa soţie. Ani de zile fuseseră doar ei doi şi, deşi susţinuse că-i plăcea Olivia şi că o încânta ideea că el nu mai era singur, că, în sfârşit, nu se mai gândea la mama lui Kristi, că-şi trăia viaţa, dar o parte din ea încă nu accepta toate acestea. Nimic însă nu-i scăpase receptivei sale soţii, deşi Livvie nu vorbea niciodată despre asta. Deşteaptă femeie. Şi a naibii de frumoasă.

De când se mutaseră aici, amândoi fuseseră nevoiţi să facă naveta până în oraş, dar merita, decisese el, odată ce se obişnuise să locuiască alături de aligatori, egrete şi oposumi. Distanţa faţă de oraş le oferea atât lui, cât şi Oliviei linişte sufletească, departe de haosul care se iscase în New Orleans.

Olivia încă mai avea magazinul ei, *Cel de-a Treilea Ochi*, chiar în Jackson Square, unde vindea turiştilor brelocuri, artefacte şi chestii New Age. Magazinul fusese cruţat de stricăciuni serioase, dar piaţa publică se schimbase, iar afacerea cu turişti se mişca greu. Cei care citeau în tarot şi statuile umane, chiar şi mulţi dintre muzicieni plecaseră din cauza consecinţelor furtunii, casele lor fiind distruse, şi lucrurile îşi reveneau greu.

– Nu fi atât de pesimist, Bentz, îl tachină ea, iar el luă băutura în silă şi atinse buza paharului de al ei. Un An Nou fericit!

Ochii ei, de culoarea whisky-ului vechi, străluciră, şi cârlionţi blonzi îi înconjurară chipul. Mai îmbătrânise un pic de când se căsătoriseră, dar liniile apărute în colţurile ochilor nu-i scădeau din frumuseţe; de fapt, ea insista că-i ofereau fermitate. Dar şi ea era tristă. Nu au putut avea un copil, iar acum, pe Bentz nu-l prea mai interesa. Kristi se apropia de treizeci de ani şi să o ia de la capăt părea a fi greu, poate chiar ceva îndrăzneţ. Iisuse, ar fi împlinit şaizeci de ani când puştiul ar fi terminat liceul. Aşa ceva nu părea corect.

Doar că Olivia voia un copil.

Și ar fi fost o mamă a naibii de bună.

– Nu sunt pesimist, o corectă el, în timp ce Hairy S. intră alergând în încăpere și se sui pe fotoliul lui Bentz, uitându-se la ei printre sprâncenele stufoase. Sunt realist.

– Și genul de om care vede jumătatea goală a paharului.

El luă o înghițitură din sucul de fructe cu bule, care nu avea niciun gust, și ținu paharul în bătaia luminii.

– Ei bine, am dreptate. Este pe jumătate gol.

– Și ești foarte îngrijorat în privința lui Kristi.

– Nu credeam că se vede.

– Ești o epavă de când a plecat.

Olivia i se așeză în poală, îi înconjură umerii cu brațele și-și atinse fruntea de a lui.

– Va fi bine. Este fată mare.

– Care aproape că a fost omorâtă... au fost nevoiți să-i pornească inima de două ori. Aproape că era moartă, din punct de vedere legal.

– Aproape, sublinie Olivia. A supraviețuit. Este puternică.

El își întoarse capul și inhală mirosul ei în timp ce Hairy scheuna de pe fotoliul din apropiere, ca și cum ar fi vrut să li se alăture în scaunul mai mare.

– Îmi fac griji că nu este destul de puternică.

– Ești tatăl ei. Este destul de puternică.

El luă o înghițitură din paharul ei, apoi învârti piciorul.

– Vrei să facem prostioare?

– Acum?

– Da. Tu faci pe detectivul cel mare, puternic și eu voi fi...

– Ciudata care nu poate citi în mintea unui criminal?

– Voiam să spun o femeie slabă, fără apărare.

El luă o altă înghițitură și aproape se înecă.

– Să apuc eu ziua aia!

Dar o sărută și simți căldura buzelor ei care se mulau pe ale lui intim, familiar. Ca niște vechi iubiți care încă mai simțeau focul pasiunii.

Celularul său vibră tare, tremurând pe birou.

– La naiba! șopti Olivia.

El ridică celularul și privi ecranul.

– Montoya, spuse el. Ce-i răi nu iau pauză.

– O să îmi iau revanșa când te întorci acasă, spuse ea în timp ce el zâmbi larg și duse telefonul la ureche. Bentz.

– Un An Nou fericit! spuse Montoya.

– Și ție la fel.

Părea că Montoya deja șofa, deplasându-se cu viteză pe străzile orașului.

– Avem un cadavru lângă apă. Se pare că o petrecere a luat-o razna. Nu este departe de cazinou. Ajung acolo în cincisprezece minute.

– Vin și eu imediat, spuse Bentz și simți o împunsătură de regret când văzu dezamăgirea din ochii Oliviei. Închise telefonul și vru să-i explice, dar ea îi puse degetul pe buze.

– Te voi aștepta, spuse ea. Trezește-mă.

– Așa am să fac.

Își găsi jacheta, cheile și insigna, apoi, asigurându-se că Hairy S. rămâne înăuntru, ieși afară și merse spre camioneta lui, un Jeep antic pe care tot amenința că-l va schimba. Până acum nu-l lăsase sufletul și nici nu avusese timp.

Urcându-se la volan, auzi scârțâitul familiar al scaunelor vechi, din piele, în timp ce punea SUV-ul în marșarier, dând cu spatele pe lângă sedanul Oliviei. Băgând Jeepul în viteza întâi, reuși să găsească un pachet de gumă și desfăcu o lamă cu aromă de fructe. Îndreptă camioneta pe aleea lungă și peste un pod micuț. Băgând lama de gumă în gură, încetini când ajunse pe drumul cu două benzi care ducea spre oraș, apoi apăsă pe pedală. Olivia avea dreptate, presupuse el, nu prea fusese în apele lui. Era îngrijorat. Avea motivele lui și toate erau centrate în jurul puștoaicei lui. Trunchiurile chiparoșilor, palmierilor pitici și ale stejarilor se zăreau în lumina farurilor mașinii, în timp ce el se gândea la Kristi.

La fel de încăpățânată și de frumoasă ca și Jennifer, mama ei, Kristi fusese descrisă ca „pacoste“, „încăpățânată“, „mult prea independentă“ și „neastâmpărată“ atât de către profesorii ei din L.A., unde locuiseră el și Jennifer, cât și aici în New Orleans. Cu siguranță că-i scosese mulți peri albi, dar el credea

că asta vine odată cu rolul de părinte și că se va termina atunci când ea va crește și se va stabili la casa ei. Doar că, până acum, asta nu se întâmplase.

Luă un viraj un pic prea repede și cauciucurile lui patinară puțin. Un raton, speriat de mașină, fugi legănându-se spre arboretul care flanca șoseaua.

Kristi părea a fi departe de măritiș, ca întotdeauna, iar dacă se întâlnea cu cineva, își dădea silința să păstreze asta pentru ea. În liceu, ieșise cu Jay McKnight, chiar primise un „inel al promisiunii" de la el, orice ar fi însemnat asta – un fel de dovadă înainte de logodnă.

Bentz pufni, ascultând, pe frecvența poliției, dispecerul care trimitea unități în diferite părți ale orașului. Kristi pretindea că „depășise" momentul Jay și se despărțise de el pe când studiase prima dată la All Saints. Găsise un tip mai în vârstă la școală, un asistent pe nume Brian Thomas, care era o nulitate, un ratat, în opinia unanim recunoscută a lui Bentz. Ei bine, și asta se terminase rău.

Ambalând motorul, acceleră pe autostrada cu trafic redus, majoritatea vehiculelor rulând cu zece mile peste limita legală spre Crescent City.

Acum, Jay McKnight terminase colegiul și un masterat. Lucra pentru departamentul poliției din New Orleans, în laboratorul de criminalistică, și Bentz i-ar fi spus fiicei sale că o desfide dacă l-ar mai considera pe Jay „plictisitor" sau „casnic". Una dintre întorsăturile destinului era că Jay va preda un curs seral la All Saints. Poate Kristi se va întâlni cu el.

Și poate că va putea fi convins să vadă ce mai face fiica lui Bentz...

Gemu în sinea lui. Nu-i plăcea să acționeze pe la spatele lui Kristi, dar nu era mai presus de asta, nu dacă asta însemna siguranța ei. Aproape că o pierduse de două ori în cei douăzeci și șapte de ani ai ei; n-ar mai fi rezistat să treacă din nou prin așa ceva. Până când cei de la poliția din Baton Rouge vor afla ce se întâmplă cu studentele dispărute, Bentz avea de gând să o protejeze.

Ieșind încet de pe autostradă, se îndreptă spre malul apei.

În lumina lunii, părțile distruse ale orașului arătau stranii și rău prevestitoare – mașini abandonate, case dărâmate, străzi încă impracticabile... Această parte din New Orleans fusese cel mai greu lovită atunci când digurile cedaseră, și Bentz se întreba dacă va mai putea fi vreodată refăcută. Chiar și Montoya și proaspăta lui soție, Abby, fuseseră nevoiți să-și abandoneze proiectul de a-și renova casa din oraș, două case alăturate pe care le transformaseră într-un singur cămin mare. Casa, care supraviețuise timp de două sute de ani, era în ultima fază de reconstrucție când uraganul și apele revărsate au măturat totul în cale, distrugând impozanta proprietate. Montoya, înfuriat la culme, făcea naveta la serviciu de la casa lui Abby, situată în afara orașului.

Erau cu toții obosiți. Aveau nevoie de o pauză.

Înaintă cu viteză spre locul faptei, unde se aflau deja pe poziții două unități. Luminile străluceau în jurul unei zone înconjurate cu bandă galbenă din material plastic, iar ofițerii îi țineau pe curioși la distanță. Mustangul lui Montoya era parcat pe jumătate pe trotuar, iar el, îmbrăcat în jacheta lui favorită, din piele, stătea de vorbă cu ofițerul care ajunsese primul la locul crimei.

Trupul zăcea cu fața în jos pe trotuar. Stomacul lui Bentz se strânse și simți în gât un gust amar. Femeia era caucaziană, cu puțin peste patruzeci de ani. Două răni provocate de împușcături pătau rochia roșie, scurtă. Se vedeau urme de luptă, avea câteva unghii rupte la mâna dreaptă și câteva zgârieturi pe față. Bentz o privi îndelung și cu atenție. Nu era una dintre femeile dispărute de la colegiul All Saints. Memorase chipurile lui Dionne Harmon, Tara Atwater, Monique DesCartes, iar acum și al lui Rylee Ames. Chipurile lor îi bântuiau nopțile. Această femeie neidentificată nu era una dintre ele.

Pentru o clipă, răsuflă, dar se simți ușurat și constată apoi și o împunsătură de vinovăție. Această victimă era ruda cuiva și oricine ar fi fost – mamă, tată, frate, soră sau iubit – va fi devastat și îndurerat.

– ... cred că a fost un jaf care a luat-o razna. Nu are nici portofel, nici act de identitate asupra ei, spunea ofițerul.

Jane Doe.

– A fost găsită de tipii aceia... El făcu semn cu bărbia spre cele patru persoane care se trezeau din beție, doi bărbați și două femei, care fuseseră separați de curioșii ce mișunau pe acolo. Sunt niște petrecăreți care erau în drum spre casă, venind de la Hootin' Owl, un bar de pe Decatur, spuse ofițerul.

Bentz încuviință dând din cap. Cunoștea locul.

Ofițerul continuă:

– Pretind că nu au auzit și nu au văzut nimic, doar că aproape s-au împiedicat de trupul ei. Dar atunci erau destul de beți.

Bentz privi spre cele două cupluri îmbrăcate în haine strălucitoare care deodată arătau cu desăvârșire treji.

– Vorbesc eu cu ei, spuse Montoya, îndreptându-se spre cele două cupluri, amândouă de afro-americani.

Fetele își frecau brațele ca și cum ar fi înghețat până la oase, cu ochii măriți de frică. Partenerii lor erau amândoi cu buzele încleștate și făceau pe durii. Fata cea mai subțire se uita la cadavru, cealaltă se uita în altă parte, iar cel mai înalt din grup își aprinse o țigară pe care o împărți cu partenera lui, cea slăbuță.

Celularul lui Bentz sună, în timp ce camioneta laboratorului de criminalistică sosi, având-o la volan pe Bonita Washington. Ea reuși să facă o parcare dublă lângă o mașină de teren. Inez Santiago, cărând o trusă cu ustensile, coborî pe o parte, în timp ce Washington opri motorul vehiculului mare.

Bentz privi în jos spre ecranul telefonului. Dispeceratul poliției. Fără îndoială, o altă crimă.

Rahat!

– Bentz, răspunse el, privind cum Bonita, furioasă și încrezută, îi alunga pe ofițeri și pe curioși departe de ceea ce ea considera a fi locul faptei „ei".

Era o femeie dârză, de culoare, cu o atitudine de genul „nu te pune cu mine" și cu un IQ despre care se zvonea că atingea stratosfera. Își iubea meseria, era bună în tot ce făcea și nu accepta să fie criticată de nimeni. Santiago deja

făcea poze fetei decedate. Stomacul lui Bentz se strânse din nou.

La telefon, dispecera îi dădu locația și o scurtă trecere în revistă a ceea ce părea a fi o fugă de la locul accidentului, aproape de districtul comercial.

– Ajung acolo cât de repede pot, imediat ce termin aici, spuse el închizând telefonul.

– Dă-te la o parte, țipă Washington la unul dintre polițiștii aflați lângă banda galbenă, făcându-i semn cu mâna să plece. Cine naiba a călcat pe aici? La dracu'... Bentz, dă-i pe oamenii ăștia mai în spate, vrei? Și tu, spuse ea polițistului fără uniformă, nu lăsa pe nimeni, adică nici măcar pe Iisus Hristos, să treacă de linia aia, ai înțeles?

– Da, doamnă.

– Bine. Atâta timp cât ne înțelegem e bine.

Ea-i aruncă un zâmbet fără pic de căldură, se lăsă în jos și începu să se ocupe de strânsul probelor, reziduuri ale împușcăturilor, urme de pași și amprente, în timp ce camioneta medicului legist își făcea apariția.

– Nu-mi spune, zise Montoya, în timp ce telefonul lui începu să sune pe o melodie de salsa. La naiba! Își verifică ceasul. Cincizeci și trei de afurisite de minute au trecut din noul an și deja avem două cadavre.

– Vor fi și mai multe, prezise Bentz, după care se mai uită o dată la victimă.

În urmă cu două ore, această femeie se pregătise pentru a sărbători noul an.

Acum nu va mai apuca o altă zi.

Celularul său sună din nou.

El își încleștă maxilarul.

Promitea a fi o noapte dată naibii.

Miezul nopții.

Ora vrăjitoarelor.

O perioadă de timp în care ultima zi se sfârșea, următoarea începea, și, în cazul lui, un nou an. Zâmbi pentru sine în timp ce mergea pe străzile orașului spălate de ploaie, ascultând

sunetul pocnitorilor și, presupuse el, al dopurilor de șampanie, toate înconjurându-l ca niște rafale rapide de arme.

Nu că lui i-ar fi plăcut acest tip de armament.

Era prea impersonal.

Să fie atât de departe de victimă, în unele cazuri, chiar la sute de metri distanță, diminua plăcerea, sentimentul intimității care apărea atunci când viața i se stingea în trup, lumina din ochii victimei dispărea încet, iar pulsul, care bătea frenetic, înfricoșat în gât, încetinea dispărând treptat. Era perfect.

Îmbrăcat în negru, amestecându-se cu umbrele, el traversă campusul, adulmecă mireasma dulce a marijuanei aprinse și privi doi tineri care se pipăiau neîndemânatici prin haine în timp ce se sărutau și-și continuau drumul spre cămin și, pesemne, către un pat mic unde-și vor petrece toată noaptea.

Simți puțină gelozie.

Plăcerea cărnii.

Dar trebuia să aștepte.

Știa asta.

În ciuda neastâmpărului său.

A nevoii sale.

În interiorul său pofta se dezlănțuise și știa că se va potoli doar prin luarea unei vieți... și nu a oricărei vieți. Nu. Cei pe care-i sacrifica erau aleși.

Durerea din pulsația sa refuza să dispară și nervii îi erau întinși la maximum. Electrizați. Nerăbdători.

Simțea mirosul poftei lor carnale. Dorința lor specială. Sângele care le clocotea în vene.

Își strânse pumnii și-și eliberă mintea de poftă, de dorință, de fierbințeala care-i palpita în cap.

Nu acum.

Nu în această noapte.

Nu *ei*.

Aruncând o ultimă privire furioasă cuplului îmbrățișat, care se împleticea, își înăbuși cu putere dorințele primare.

De a vâna.

De a ucide.

Nu merită, își reaminti el. *Și există un plan. Nu trebuie să te îndepărtezi de misiunea ta.*

Pășind fără zgomot, își croi drum prin porțile campusului și pe câteva străzi, mergând în zigzag printre alei, spre vechea clădire condamnată de multă vreme. Cândva fusese un mare hotel, apoi, încuiată și acoperită cu scânduri, iar acum singurii locuitori erau păianjenii, șobolanii și alte animale dăunătoare.

Merse până în spatele clădirii, unde cândva existase o intrare de serviciu pentru livrări. Se grăbi în jos pe scările nesigure și, folosindu-și cheia, descuie o ușă din spate. Înăuntru, ignoră țevile ruginite, care picurau, geamurile sparte și scândurile putrezite care făceau parte dintr-o încercare anterioară de renovare. Înaintă pe culoarul familiar spre o altă ușă încuiată și niște scări în spirală care duceau jos. La baza scărilor, descuie ultima ușă și intră într-o zonă care mirosea a clor. Încuind ușa în urma sa, așteptă câteva secunde, se îndreptă spre un hol mic și întunecat, apoi spre o zonă largă, apăsă pe un întrerupător, iar becurile slabe luminară o piscină de mărime olimpică, a cărei gresie bleu-verzuie licărea în lumina fantomatică.

Dezbrăcându-se fără să facă zgomot, își aruncă hainele într-un colț și, odată dezbrăcat complet, se îndreptă spre marginea piscinei și se scufundă adânc în apa reconfortantă și neîncălzită. Șocul îi încreți pielea, dar el își întinse trupul și începu să taie apa, respirând în mod natural, întorcând în colțul îndepărtat ca un înotător bine antrenat, apoi parcurse din nou aceeași lungime de bazin. Trupul său, oțelit de nenumărate ore de exerciții fizice, tăia apa la fel de ușor cum tăia în carne un cuțit de vânătoare. Înota din ce în ce mai repede, mărea viteza, simțind cum inima îi bate puternic și plămânii încep să i se încordeze. Cinci lungimi de bazin. Zece. Douăzeci.

Ieși din apă doar atunci când simți că-l lovește primul val de epuizare, calmându-l, îndepărtând dorința de sânge din suflet. Era timp pentru asta mai târziu. Aerul rece alunecă pe pielea sa udă. Sfârcurile i se întăriră. Penisul i se zbârci. Dar el se bucură de frig, în timp ce-și croia drum printr-un hol întunecat și intra în altă încăpere unde erau ascunse trofeele sale.

În încăpere, se afla un birou gol, o masă scundă, neagră, și câteva perne groase așezate pe podeaua anostă din beton. Ecranul unui laptop adăuga o lumină slabă și el se gândi să se conecteze. Comunica cu ei prin Internet, prin conexiuni piratate, wireless, care străbăteau orașul. Îl cunoșteau după câteva nume-paravan, însă el își spunea Vlad. Nu era o alegere deosebit de deșteaptă, dar se potrivea scopului său, hotărî el. Cum era citatul acela din Shakespeare? „Ce e într-un nume? Ceea ce noi numim trandafir, cu orice alt nume, ar mirosi la fel de dulce." Ei bine, Vlad mirosea dulce și avea un gust și mai bun, se gândi el. Deci, în acest scop, pentru misiunea lui, va fi cunoscut drept Vlad Țepeș. Și oare nu era? Oare nu le trăsese în țeapă pe cele pe care le alesese?

Oh, ironie!

Aprinzând o lumânare, Vlad se așeză cu picioarele încrucișate la masa scundă, japoneză, deschise un sertar și scoase câteva fotografii făcute după legitimații de student. Le așeză pe primele patru pe suprafața lucioasă a mesei. *Surori*, se gândi el, deși nu aveau o legătură genetică.

Atinse fiecare poză cu buricul arătătorului, în ordinea în care le avusese.

Dionne, dulce și suplă, pielea ei închisă la culoare era moale ca mătasea. Oh, fusese coaptă și atât de fierbinte...atât de al naibii de fierbinte și umedă... Își strigase împotrivirea, dar trupul ei reacționase, în timp ce o pregătea, iar acel corp perfect îl dorise. Gâtul i se strânse amintindu-și cum o avusese, pe la spate, mâinile lui frământându-i abdomenul, făcând-o să aibă orgasm chiar înaintea lui.

Înghiți cu greu.

Și Tara, cea slăbuță, cu sânii ei superbi. Plină și albă, cu sfârcuri de un roz palid, de mărimea monedelor de cincizeci de cenți. Simți cum membrul îi tresare la gândul acelor sâni glorioși. Își aminti cum îi supsese, se jucase cu ei, îi mușcase, îi zgâriase cu dinții, în timp ce ea țipa în timpul torturii fierbinți... din nou sângele începu să-i cânte. Atinse poza Tarei, apoi se uită la fata următoare.

Monique. Înaltă și slabă, cu un trup atletic. Mușchi care

se încordaseră spre el în timp ce el o sculpta cu palmele, degetele explorând părțile ei intime, despărțiturile ei dulci. Își linse buzele, iar penisul lui intra în erecție.

Se uită la fotografia următoare. Rylee. Micuță. Speriată. Dar oh, atât de delicioasă. Părul ei blond îi atrăsese atenția, iar când fusese complet dezbrăcată, pielea ei albă strălucise, venele vizibile sub piele, iar pulsul agitat, îngrozit, palpitase atât de perfect la baza gâtului ei.

Oh, Dumnezeule, cât de suculentă fusese... gustul ei... El întoarse poza cu fața în jos. Spatele fotografiei fiind pătat cu sângele ei. Zâmbind cu o răutate care-i făcea plăcere, ridică fotografia la gură și trecu ușor vârful limbii peste pata de un purpuriu-închis. Gustul ei îi umplu gura și-l inspiră împreună cu euforia pe care i-o producea.

Acum era tare ca piatra. Pregătit. Să tragă în țeapă.

Lingându-și buzele, așeză fotografia pe masă alături de cele alese de el, apoi le cercetă pe celelalte... erau sute vârâte în locul său secret.

Deja le scosese pe cele care credea că ar putea fi posibile candidate, fetele care-i plăceau. Dar îi lipseau câteva. Cele nou-venite. Studentele care se înscriseseră în semestrul al doilea. Nu avea încă pozele lor.

Dar le va avea.

Și asta în curând.

Atunci se vor alătura celor pe care deja le identificase, cele care se vor alătura în curând surorilor lor.

Zâmbi, trecându-și limba peste dinți, savurând gustul bietei Rylee Ames, cea speriată ca naiba.

Deși trebuia să facă rost de fotografia ei, Vlad se gândise la altă fată, la fata polițistului, cea care închiriase apartamentul Tarei. Ca și cum ar fi fost destinată să facă asta, se gândi el, invocând imaginea ei în minte.

O văzuse. O urmărise. O revendicase mental. Era o femeie superbă, cu destul caracter și cu un trup perfect pentru nevoile lui, pentru sacrificiul lui. Când îi va veni timpul. Nu era programată să fie următoarea, dar timpul ei va veni destul de

repede. El putea aștepta. Nu avea de ales. Tot ceea ce urma să se întâmple fusese deja decis.

Sângele îi curgea fierbinte prin vene, la gândul de a o avea și se uită în jos, la pozele de pe masa din fața lui.

Deși nu știa încă, Kristi Bentz se va alătura în curând surorilor ei...

5

Deci despre asta vorbea toată lumea, se gândi Kristi în timp ce lua loc în clasa plină în prima zi a semestrului. Era luni, după Revelion, ora opt dimineața. Majoritatea studenților arătau ca și cum abia se rostogoliseră din pat.

Scaunele scârțâiau pe podea, se auzeau pași târșâiți, vocile bâzâiau angrenate în conversații, iar pe fundal se auzeau acordurile moi ale muzicii renascentiste revărsându-se din difuzoarele montate sus pe pereții încăperii mari, ca o aulă. Șiruri de scaune erau așezate pe rânduri care coborau ca o pâlnie spre o scenă centrală, anostă, care conținea o masă uzată, un podium și un microfon. Un teanc de cărți și o agendă cu trei foi erau așezate lângă un laptop, pe masă.

Un bărbat de aproape patruzeci de ani, probabil, dr. Victor Emmerson, stătea deja în spatele mesei, aplecat peste notițele sale. Era îmbrăcat în blugi, cu o jachetă neîngrijită, neagră, din piele, pusă peste un tricou alb, iar o pereche de ochelari de soare era strânsă și agățată de tricou la baza gâtului. Părul lui era zburlit, castaniu-închis, și părea că nu mai fusese pieptănat de ieri. O barbă cam de trei zile îi umbrea maxilarul puternic. Arăta ca unul care făcea plimbări cu un Harley-Davidson. Totul la el sugera un „motociclist marfă, temperamental". Era mult diferit de profesorii încruntați pe care și-i amintea din anii trecuți.

Poate că acest curs va fi la fel de interesant pe cât auzise. Se înscrisese, fiindcă era obligatoriu pentru un student care voia să obțină o diplomă în limba engleză și suna interesant.

Chiar și mai mult acum când Emmerson își scărpina bărbia, în timp ce-și citea notițele, frunzărind paginile, încruntându-se la propriile mâzgăleli, ridicând privirea doar atunci când se deschidea ușa încăperii și un alt student intra și-și căuta o bancă liberă.

Mai rămăseseră doar câteva locuri libere și erau departe.

Acest curs despre Shakespeare era surprinzător de la modă, iar Kristi se gândi că fascinația față de curs avea mai mult de-a face cu profesorul incredibil de sexy decât cu Bardul și operele sale. Își puse laptopul pe bancă pentru a lua notițe și se uită la ceilalți studenți, câțiva dintre ei arătând familiar. Mai Kwan, vecina ei, stătea în față, cu câteva rânduri mai jos, iar două dintre fetele care fuseseră cu Lucreția la restaurant stăteau ghemuite una-n alta, lângă ferestre. Dar surpriza neașteptată a fost că, tocmai când urma să înceapă cursul, intră Hiram Calloway, așa-zisul administrator al apartamentului lui Kristi. Ea se întoarse repede, sperând că el nu va observa că unul dintre puținele locuri libere se afla lângă Kristi. Din fericire, el găsi o altă bancă, în spatele clasei.

Ce bine.

Ușa se închise, trântindu-se în urma lui Hiram, și Emmerson verifică ceasul de pe perete, apoi apăsă pe un buton din spatele podiumului, oprind muzica.

Îndreptându-se de spate și trecând cu privirea peste întreaga clasă, el spuse:

– În regulă, eu sunt profesor Emmerson, cursul este Shakespeare 201, iar dacă nu este cursul la care v-ați înscris, plecați acum și faceți loc pentru cineva care a intenționat să participe. Iar aceia dintre voi care au auzit că acesta este un curs ușor, la care să obțineți nota maximă, sunt invitați să iasă.

Nimeni nu se mișcă. Clasă era tăcută. Nu se auzea decât ticăitul ceasului.

Un celular ciripi tare și Emmerson se uită direct spre puștiul cu o șapcă de baseball care scotocea în buzunar.

– Acesta este un alt lucru. Fără telefoane în clasă, și nu mă refer doar la sunat. Dacă simt că vreunul vibrează, sau că cineva se uită la al lui sau al ei pentru a citi un SMS, sau doar

să verifice cât este ora, acela este istorie, primește automat un 4. Dacă nu vă plac regulile, atunci renunțați la curs și duceți-vă la administrație. Nu-mi pasă. În această clasă, nu există democrație. Eu sunt regele, în regulă? Exact ca și cei pe care-i vom studia, doar că sper să nu fiu la fel de preocupat de propriile interese. Cât timp vă aflați aici – ridică mâinile pentru a arăta întreaga clasă –, cu mine, îl vom studia pe bătrânul Willie așa cum nu l-ați mai studiat până acum. Nu-i vom citi piesele de teatru și poemele. Le vom învăța pe dinafară. Le vom citi așa cum trebuie citite, așa cum Shakespeare – sau, depinde de punctul vostru de vedere, oricine le-a scris – a intenționat să fie citite. Pentru scopurile acestui curs, vom presupune că i-au aparținut lui William Shakespeare. Dacă sunteți unul dintre acei ciudați care cred că Francis Bacon le-a scris, deși nu ar fi avut prea mult timp la dispoziție, sau entuziaști ai lui Edward de Vere, sau aceia care cred că a fost Christopher Marlowe, deși se presupune că a murit în 1593, dar a luat pana în mâna sa moartă și a scris sub numele de Shakespeare, sau oricine altcineva, din nou – arătă spre spatele clasei – acolo este ușa. Știu că există o mișcare care vrea să demonstreze că sărmanul, analfabetul William nu ar fi putut scrie ceva atât de sofisticat sau de inteligent despre clasa de sus, despre Italia și despre tot putregaiul. Știu și că unii academicieni cred că operele sale au fost, de fapt, scrise de un grup de persoane. Vom avea multe discuții aprinse despre operele lui Shakespeare, nu mă înțelegeți greșit, dar subiectul despre „le-a scris sau nu el" este tabu. Nu-mi pasă cine le-a scris, în regulă? Asta se face la un alt curs. Mă interesează doar ce credeți voi despre operă.

Veni în fața biroului și-și sprijini șoldurile de marginea lui.

– Presupun că ați primit cu toții o programă a acestui curs prin e-mail. Dacă nu, verificați din nou căsuța de mesaje sau directorul pentru spam și doar dacă nu ați primit sunați la biroul meu și vă voi trimite alta. Majoritatea temelor voastre vă vor parveni prin Internet și de aceea aveți cu toții o adresă care se termină cu allsaints.edu. Dacă nu aveți una sau credeți

că nu aveți, verificați la registratură sau la înscriere. Nu este problema mea.

Pentru cei care și-au verificat programa, veți observa că vom începe cu *Macbeth*. De ce? Zâmbetul lui era oarecum răutăcios. Ce altă modalitate mai bună de-a începe anul există decât cu vrăjitori, profeții, sânge, fantome, vinovăție și crimă?

Atrăsese atenția tuturor acum și o știa. Privind studenții captivați, privirea lui mutându-se de la un chip captivat la altul, el dădea încet din cap. Privirea lui o întâlni pe a lui Kristi și i-o susținu pentru o clipă. Oare era imaginația ei sau el zăbovise un pic mai mult asupra ei decât asupra celorlalți?

Nu se poate.

Era doar un truc al luminii.

Trebuia să fie.

Și totuși, zâmbetul lui se schimbase puțin înainte de a-și muta privirea, ca și cum ar fi știut un secret profund. Un secret intim.

Ce naiba era în neregulă cu ea? Doar pentru că el arăta bine ea se gândea la tot felul de chestii ridicole.

– În afară de aceasta, spuse el cu vocea sa profundă, în această clasă, eu decid ce vom face. Îmi place *Macbeth*. Deci...El bătu din palme și jumătate din clasă tresări. Din nou zâmbetul atotștiutor. Să începem...

– Kristi!

În timp ce trecea vioaie pe lângă treptele bibliotecii, își auzi numele, și stomacul ei o luă la vale. Recunoscuse vocea. Întorcându-se, Kristi o depistă pe vechea ei colegă de cameră care acum era asistentă, Lucreția. Cu haina neagră umflată de vânt, ținea umbrela strâns și venea grăbită spre ea. Cerul amenința cu o ploaie torențială, vântul se întețea și ultimul lucru pe care îl dorea Kristi să-l facă era să aibă o discuție cu Lucreția Stevens în mijlocul curții interioare.

– Hei, așteaptă!

Nu exista nicio scăpare.

Se opri, iar Lucreția, respirând anevoios, aproape că alerga pentru a o prinde din urmă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea fără niciun preambul.

– Pe bune?

Lucreția ignoră ironia lui Kristi.

– Ai un minut?

Alți studenți, înfruntând vântul, cu capetele plecate, se grăbeau de-a lungul aleilor de beton și cărămidă care se intersectau pe peluza din mijlocul campusului. Unii erau pe biciclete, alții mergeau pe jos, iar unul țâșni pe lângă ea pe un skateboard.

– Putem merge la asociația studenților să luăm o cafea sau ceai, orice.

Părea serioasă. Îngrijorată.

– Am un curs la ora unsprezece, în cealaltă parte a campusului.

Ea-și privi ceasul. Zece treizeci și șase. Nu avea prea mult timp.

– Nu va dura mult, insistă Lucreția, prinzând-o pe Kristi de braț și încercând să o îndrepte spre clădirea din cărămidă care adăpostea asociația studenților, o cafenea, și pe cealaltă parte, biroul de înregistrare. Kristi își trase brațul, dar intră cu Lucreția în restaurantul-cantină, unde se îndreptară spre tejgheaua cu cafea și așteptară în timp ce trei fete își comandau cafelele. Kristi se uită la o vitrină cu biscuiți, brioșe și covrigi, apoi comandă o cafea neagră, în timp ce Lucreția ceru un latte cu caramel, cu multă spumă. Kristi încercă să nu observe minutele care treceau în timp ce-și așteptau băuturile, dar stătea ca pe ghimpi, la gândul că va întârzia la următorul curs, Influența vampyrismului asupra culturii moderne, predat de dr. Grotto.

Îndată ce fură servite, o urmă pe Lucreția printre mesele dispersate în jurul cărora studenții erau adunați, discutau, studiau sau ascultau la iPod-urile lor. Le văzu pe două dintre prietenele Lucreției, Grace și Trudie, adâncite într-o conversație la o masă de lângă ușa din spate, dar Lucreția, ca și cum ar fi vrut să le evite, se îndreptă spre un separeu din colț care nu mai fusese curățat de ceva vreme. Se așeză cu spatele la prietenele ei.

Kristi se așeză în partea ei din separeu și își dădu seama

că acum mai avea doar douăzeci de minute pentru a ajunge la curs. Era condamnată să întârzie.

– Mai bine ai spune repede. Nu am prea mult timp, o avertiză Kristi, în timp ce sufla peste ceașca ei aburindă.

Lucreția respiră, apoi privi peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să le urmărească. Mulțumită că nu erau băgate în seamă sau că nu se auzea ce vorbeau, ea se aplecă peste masă și șopti:

– Ai auzit că niște studente – fete – au dispărut din campus.

Kristi se prefăcu interesată. Încuviință dând din cap.

– Patru, corect?

– Da. Lucreția își mușcă colțul buzei. Până acum sunt doar date dispărute...

– Dar... tu crezi... altceva?

Lucreția nu se atinse de cafeaua ei, o lăsă pe masa ieftină, marca Formica, lângă niște pachețele, folosite, de sos iute și muștar pe care cineva nu se mai deranjase să le arunce.

– Ei bine, cred că se întâmplă ceva. Ceva ciudat. Coborî vocea și mai mult. O cunoșteam pe Rylee.

– O cunoșteai? La trecut?

– Nu, spuse ea repede. Vreau să spun, o cunosc, dar nimeni, vreau să spun nimeni nu a mai văzut-o de dinainte de Crăciun. Cred că... oh, Dumnezeule, este atât de ciudat.

– Ce anume?

– Cred că făcea parte dintr-un cult.

– *Cult?*

Ea încuviință dând din cap, învârtind ceșcuța și privind cum spuma se topește ușor în cafeaua neatinsă.

– Vrei să spui un cult religios?

– Nu știu exact ce fel de cult... Circulă unele zvonuri în legătură cu tot felul de lucruri ciudate care se petrec. Cel mai important pare a fi interesul acordat vampirilor.

– Ca *Buffy, spaima vampirilor*, *Dracula* sau...?

– Vreau să spun în legătură cu vampirii adevărați.

Kristi se uită la ea.

– Liliecii Vampiri... sau genul Contelui Dracula? Oh, așteaptă, pricep. Râzi de mine.

Dar Lucreția vorbea serios.

– Nu este o glumă! Unii dintre puști umblă cu colți și sticluțe cu sânge atârnate de gât și sunt foarte pasionați, aproape obsedați, de cursul doctorului Grotto. Este ceva total deplasat.

– Dar nu cred cu adevărat că există vampiri care dorm în sicrie în timpul zilei și aleargă de colo colo și beau sânge de om noaptea. Din aceia care nu pot fi omorâți decât cu țăruși de lemn sau cu gloanțe de argint și nu se pot vedea în oglinzi.

– Nu mai fi așa.

– Așa cum? întrebă Kristi.

– Atât de... dură. Nu mai știu ce să cred.

Arătând aproape vinovată, Lucreția începu să se joace cu un lanț din aur ce-i atârna la gât. Între degetele ei se legăna o cruciuliță incrustată cu diamante.

– Deci, Rylee era băgată în chestia cu vampirii, spuse Kristi sceptică.

– Da. Oh, da... Cruciulița cu diamante scânteie sub luminile enorme, suspendate, din sala de mese.

– Ce anume face? Acest cult vampiric?

– Nu știu. Rylee era... secretoasă.

– Ce știi despre ea?

– Ei bine, nu aș numi-o cea mai stabilă fată de pe planetă, recunoscu Lucreția. A mai renunțat o dată la colegiu, parcă în semestrul din iarnă sau din primăvară, anul trecut.

Își drese glasul. Privi în altă parte. Cruciulița ei licări.

– Și... o îndemnă Kristi, simțind că era vorba de mai mult.

– Și, ei bine... ea era... un fel de regină a dramei. Mă rog, nu doar un pic, aș spune eu. A încercat să se sinucidă, o dată.

– Să se sinucidă?

– Sstt!

Lucreția începu să vorbească mai încet și încetă să se mai joace cu lănțișorul.

– Știu, este un strigăt de ajutor și nu sunt sigură că l-a primit vreodată. Mama ei și-a făcut atâtea griji că Rylee va

rămâne însărcinată, încât nu a observat niciodată cât de mult suferea ea.

– A ignorat tentativa ei de sinucidere? întrebă Kristi sceptică.

– După cum spunea Rylee, i-a făcut multe probleme mamei ei când era adolescentă – stătea afară până târziu, petrecea, anturaj rău, droguri, băieți, tot ce vrei. Așa că a lăsat-o în plata Domnului, întorcând spatele propriului ei copil. Ce spui de asta? rosti cu amărăciune Lucreția ultima frază și Kristi își reaminti de părinții despărțiți ai Lucreției. Cel puțini despărțiți emoțional.

Lucreția își drese glasul.

– Oricum, din ce am înțeles eu, mama ei crede că dispariția lui Rylee este încă una dintre „acrobațiile“ ei, un mod de a atrage atenția.

– Dar tu crezi că e vorba de acest... cult.

– Da.

– Și că s-a încurcat cu ceva sau cineva diabolic din cadrul cultului.

Lucreția înghiți cu greu.

– Sper să mă înșel.

– Crezi că a dus toată chestia cu vampirii prea departe, chiar a crezut în asta și a dat de necaz.

Era evident că Lucreția întorcea chestiunea pe toate părțile în minte.

– Da... da... cred că este posibil.

Ceva lipsea din conversație, ceva ce Lucreția nu spunea, ceva îngrijorător. Erau în mijlocul afurisitei cantine studențești, înconjurate de puști și adulți, care vorbeau, râdeau, glumeau sau studiau, unii ascultau la iPod-uri, alții mâncau sau beau cafea sau sorbeau din sucuri, iar ea și Lucreția vorbeau despre vampiri și culte. Își privi fosta colegă de cameră și se întrebă ce se întâmplase cu ea în ultimii ani.

– Dar tu ce zici, Lucreția? întrebă ea, urmărind cea mai mică reacție. Tu cum privești toată treaba asta cu vampirii?

Lucreția privi spre fereastră, la ziua mohorâtă de dincolo de ea.

– Uneori, nu știu ce este cu adevărat real și ce nu.

Un fior de înțelegere coborî pe șira spinării lui Kristi.

– Vorbești serios?

– Dacă cred în vampiri? Adică în prototipurile de la Hollywood? Nu.

Lucreția dădu gânditoare din cap. Ca și cum se confrunta cu această idee pentru prima dată. Aproape inconștient, începu să rupă șervețelul de hârtie.

– Să scoatem Hollywoodul din ecuație, sugeră Kristi.

Probabil, ar fi trebuit să lase baltă toată această conversație. Era mult prea ciudată. Prea ireală. Dar nu se putea abține. Curiozitatea ei fusese ațâțată odată cu misterul dispariției studentelor și deja decisese să facă cercetări în direcția asta; poate că Lucreția o putea ajuta. Cu siguranță, părea dornică să o facă.

Lucreția se gândi bine, apoi spuse:

– Din punct de vedere filosofic, cred că-ți poți crea propriul adevăr. Oamenii care au halucinații, fie din cauza drogurilor, fie din cauza stării medicale, văd lucruri care sunt foarte reale pentru ei. Sunt adevărul lor, cadrul lor de referință, deși poate nimeni altcineva nu-l mai împărtășește. Bunica mea, înainte de a muri, vedea oameni care nu se aflau în încăpere și era sigură că se aflase în locuri în care cu siguranță putuse merge, pentru că zăcea pe un pat de spital dintr-un azil. Dar ea descria „excursiile“ cu o claritate uimitoare, încât aproape că ne convinsese. Oare visa? Avea halucinații? Lucreția ridică din umeri. Nu contează. Realitatea ei, *adevărul* ei era acela că fusese acolo.

– Deci tu crezi că studenții care fac parte din cult și-au modificat realitatea. Cum? Probleme mintale? Droguri?

– Sau poate dorință.

Kristi simți un vânt rece trecându-i prin suflet.

– Dorință?

Oftând, Lucreția îndepărtă din fața ei bucățelele de șervețel, împreună cu pachețelele unsuroase de condimente.

– Vor să creadă că este adevărat. Știi ce vreau să spun. Să-ți dorești ceva atât de mult în viață, încât aproape să-i poți

simți gustul. Să-ți dorești ceva... *ceva* pentru care ai face orice să-l obții.

Ochii ei întunecați se ațintiră asupra lui Kristi și o prinse de mână ținând-o atât de strâns, încât i se albiră încheieturile degetelor.

– Cu toții dorim ceva.

O clipă mai târziu, dădu drumul mâinii lui Kristi.

– Dar această fantezie, în mod special... De ce ar dori cineva să creadă că există vampiri? întrebă Kristi buimăcită, simțind că pulsul i se accelerase.

– Este pasionant. Sexy.

– Pe bune? Să bei sânge? Să trăiești în întuneric? Să fii mort de secole? Asta este pasionant? Care om în toate mințile ar dori...

– Nu a spus nimeni că ar fi în toate mințile.

Lucreția o privi din nou fix, apoi luă o înghițitură de cafea.

– Cei care cred în asta au viețile goale, sau plictisitoare, sau atât de ale naibii de groaznice, încât orice fel de magie, sau vrăjitorie, sau o existență alternativă este mult mai bună decât ceea ce trăiesc.

– Este o nebunie. Spui că există un întreg cult la care aderă oameni care cred în această creatură fantastică, a nopții.

– Pentru tine este o nebunie, dar nu și pentru ei. Oh, probabil că unii participă doar pentru senzațiile provocate. E ca o ispită. Este ceva întunecat, sexual, uneori foarte romantic și visceral. Pentru unii oameni nu este o fantezie. Pentru ei există cu adevărat.

– Au nevoie de ajutor, spuse Kristi.

Când Lucreția se uită la Kristi, ochii ei se întunecaseră din nou. Pentru că era îngrijorată? Sau era ea însăși atrasă de vreo doctrină macabră? Cât de ciudat! Kristi și Lucreția nu fuseseră niciodată prietene. Atunci de ce vechea ei colegă de cameră o căuta? De ce purtau această discuție? La o masă din apropiere, doi tipi puși pe șotii traseră scaunele de la masă și puseră jos o tavă plină cu crenvurști și cartofi prăjiți. Glumeau și discutau, trăgând de pliculețele de muștar și de ketchup. Totul era atât de normal.

Oare ea chiar avea o conversație despre vampiri cu Lucreția?

– Ce-mi poți spune despre doctorul Grotto? întrebă Kristi, imaginându-și-l pe bărbatul sardonic, înalt, cu un păr foarte negru și o privire intensă. Crezi că promovează asta prin cursurile sale despre vampiri? El este liderul cultului?

– Poftim? Dumnezeule, nu!

Ea-și lăsă atât de repede ceașca jos, încât o parte din spumă și cafeaua de sub ea se vărsară peste margine.

– Dar el predă cursul...

– Nu este despre cum *să fii* vampir, pentru numele lui Dumnezeu, ci despre influența vampirilor, a vârcolacilor, a celor care-și schimbă forma, despre monștrii mitici. Din punct de vedere istoric, nu în zilele noastre. Este un intelectual, pentru numele lui Dumnezeu!

– Asta nu înseamnă că nu este băgat în toată această...

– Pierzi esențialul. Nu este vorba despre Dominic.

Lucreția își scutură vehement capul și chiar păli gândindu-se la asta.

– Este un om minunat. Educat. Plin de viață. Uite ce e, asta a fost o greșeală.

Palidă la față, ea se ridică în picioare, tremurând în timp ce-și strângea lucrurile.

– Am crezut că, deoarece ai trecut prin multe, deoarece tatăl tău este un detectiv atât de bun, m-ai putea ajuta, l-ai putea convinge pe tatăl tău să verifice ce s-a întâmplat cu Dionne, Monique, Tara și Rylee, dar las-o baltă.

– Prietenele tale încă sunt date dispărute, sublinie Kristi, în timp ce se ridica de la masă, la rândul ei.

– Nu sunt prietenele mele, bine? Doar niște fete pe care le cunoșteam. Făceau parte dintr-un grup, studiau împreună.

– Se cunoșteau între ele?

– Cred că din vedere. Nu sunt sigură. Aveau ca specializare engleza și cred că toate erau genul de puștoaice chinuite, singuratice, care ar fi putut intra într-o încurcătură. Dar trebuia să știu că-mi vei răstălmăci cuvintele.

Își dădu ochii peste cap în timp ce arunca șervetul ud într-un coș de gunoi din apropiere.

– Ai spus asta poliției?

– Nu... eu... eu sunt asistent universitar aici, și nu am acces la toate dosarele pentru că nu sunt încă profesor și... la naiba, este complicat. Nu pot să încep să turui despre existența vreunui cult în campus, dar când m-am întâlnit cu tine și... Am crezut că tatăl tău s-ar putea interesa de asta în liniște, fără să mă băge pe mine la mijloc. Înainte, nu eram convinsă că era ceva în neregulă. Dionne și Monique erau destul de nebunatice și vorbeau mereu despre plecare cu autostopul, dar acum... Nu știu. Tara era nefericită, dar Rylee?

Își dădu părul la o parte din ochi, îi văzu pe băieții așezați la masa din apropiere și coborî tonul:

– Poate că-mi imaginez toate astea. Știi tu, linia neclară dintre real și fantezie. Nu știu de ce ți-am spus toate astea.

Nici Kristi nu știa. Nu văzuse niciodată pe nimeni care să treacă de la o răceală ca gheața la o ardoare atât de vie în câteva secunde. Evident că atinsese o anume sensibilitate atunci când îl adusese în discuție pe profesorul Grotto, care se întâmpla să fie profesorul următorului curs al lui Kristi, cel la care deja întârziase, cel despre vampiri. Kristi decise ca, pentru moment, să păstreze această informație pentru ea. Înghiți restul de cafea și aruncă paharul, în timp ce Lucreția mai șterse încă o dată masa.

Kristi nu putu să nu observe inelul de pe mâna stângă a Lucreției.

– Ești logodită? întrebă ea și-și aminti de conversația pe care o avusese Lucreția despre tipul care era absolut „*uimitor*". Oare se referise la Grotto?

Lucreția se opri din șters pentru o clipă, privi în jos, spre degetele sale, și fața ei palidă se înroși instantaneu.

– Oh... nu..., se bâlbâi ea. Este... este doar... nimic.

Puse repede șervețelele peste vechile pachețele de sos și aruncă toată mizeria în coșul de gunoi. Apoi adăugă repede:

– Și nu este un „inel de promisiune" sau cum îi spuneai tu pe când erai în primul an de facultate. Un zâmbet slab îi apăru pe buze. Îți amintești?

– Da.

Lucreția își ștergea mâinile cu un șervețel nou.

– Nu-i așa că-i amuzant? Tipul căruia i-ai dat papucii atunci când ai venit prima dată aici face acum parte din personalul colegiului. Asta, da, farsă a destinului.

Kristi o privea fix, încercând să înțeleagă comentariul Lucreției.

– Te referi la Jay?

– Da, Jay McKnight.

Stomacul i se strânse. Orice ar fi fost între ea și Jay se terminase de mult, dar asta nu însemna că ea voia să dea peste el. Nu, Lucreția avea o informație greșită.

– El lucrează pentru poliția din New Orleans, o contrazise Kristi, apoi avu o senzație neplăcută când văzu o sclipire de triumf în ochii Lucreției.

– Dar predă un curs aici. Cred că un curs seral. Ține locul unui profesor care avea probleme de familie și a trebuit să plece sau ceva de genul acesta.

– Pe bune?

Lui Kristi nu-i venea să creadă, dar nu avea de gând să se certe. Lucreția se înșela, pur și simplu, sau râdea de ea doar pentru a o zgândări.

Nu avea de gând să-i facă jocul până ce nu-l vedea pe Jay McKnight cu ochii ei. Apoi un alt presentiment rău o lovi.

– Ce curs?

– Nu știu... ceva despre criminalistică, cred.

Stomacul lui Kristi se strânse.

– Introducere în medicină legală?

– S-ar putea. Cum spuneam, nu sunt sigură.

Oh, Doamne, te rog, nu. Nu și-l putea imagina pe Jay ca fiind instructorul ei – asta ar fi fost prea mult. Îi străfulgeră prin minte despărțirea dură de el și se crispă. Deși trecuseră aproape zece ani, nu voia să creadă că exista vreo șansă să se întâlnească cu Jay în campus. Sau că el va fi profesorul ei. Asta ar fi pentru ea o tortură.

– Ne mai vedem.

Lucreția se îndrepta deja spre ușă când Kristi observă

ceasul cel mare montat pe peretele din spatele clădirii, deasupra ușilor birourilor administrației.

Văzu cât era ora.

Era unsprezece fără trei minute.

Nu avea nicio șansă să ajungă în cealaltă parte a campusului. Fără îndoială că va întârzia. Dar poate că meritase. Temerile Lucreției, teoriile ei despre existența unui cult în campus erau cu siguranță interesante. Merita să fie verificate. Dar chiar așa... vampiri?

– Nu mă face să râd, șopti ea pentru sine, apoi se enervă din cauza frisonului involuntar care-i coborî pe șira spinării.

6

Ușile duble de la asociația studenților se închiseră zăngănind în urma Lucreției, apoi se deschiseră din nou, în timp ce un val de studenți, care vorbeau și râdeau, udați de ploaie, își croia drum înăuntru și se îndrepta spre tejghea pentru a comanda.

Fără să mai piardă timpul, Kristi își luă laptopul și geanta, apoi ieși grăbită afară și coborî treptele, în timp ce clopotele din turnul bisericii începură să sune ora exactă.

– Minunat, mormăi ea, văzând cât de puțini oameni se mai grăbeau prin curtea interioară.

Pentru că toată lumea este deja la curs.

Chiar și Lucreția, care plecase doar cu câteva minute înaintea lui Kristi, nu se vedea pe nicăieri, ca și cum ar fi dispărut în ziua mohorâtă.

Nu așa se începe semestrul, își spuse ea pe când aproape că alerga pe o alee de cărămidă care ducea spre ieșirea din curtea interioară și trecea pe lângă capelă, ocolea Casa Wagner, vila veche de două sute de ani în care familia Wagner, care donase terenul pentru colegiu, locuise cândva. Acum era muzeu și se zvonea că era bântuit. Era o clădire înaltă cu trei etaje,

cu ferestre cu cercevele, garguie pe streașină și lucarne care ieșeau din acoperișul abrupt, în două pante.

Picături de ploaie începură să cadă în timp ce Kristi trecu pe lângă gardul din fier forjat care separa fațada vilei de marginea campusului, apoi pe lângă o clădire în care se țineau cursurile de științe. Dădu colțul și aproape că se izbi de un bărbat înalt, îmbrăcat tot în negru, care stătea cu spatele la ea. El își duse mâna la frunte, ca și cum și-ar fi protejat ochii de ploaie. Era foarte adâncit în discuție cu cineva pe care Kristi nu-l putea zări. Când se apropie de ei, văzu cu coada ochiului gulerul lui alb, de cleric și trăsăturile grave, severe. Vorbea cu o femeie minionă, îmbrăcată cu o haină prea mare. Fața ei era ridicată spre el, și coborî tonul când Kristi trecu pe lângă ei, dar ea o recunoscu pe prietena Lucreției, Ariel. Avea părul strâns în coadă, ținea în brațe o pungă cu cărți, ochelarii ei erau uzi din pricina ploii, dar chiar și așa, arăta de parcă era pe cale să izbucnească în plâns.

– Eu... eu credeam că ar trebui să știi, Părinte Tony, spuse Ariel, trăgându-și gluga jachetei pe cap.

Părinte Tony. Părintele despre care Irene Calloway se plânsese că era prea modern. Kristi îi văzuse numele în catalogul școlii, unde era trecut ca Părintele Anthony Mediera. În broșura cu informații despre All Saints, preotul zâmbea, părea calm, purta sutană și privea spre aparatul de fotografiat cu ochi mari. Acum, acei ochi albaștri erau întunecați și precauți, maxilarul încordat, buzele sale păreau și mai subțiri din cauza furiei reprimate.

– Nu-ți face griji, spuse el cu ușor accent italian, vorbind mai încet atunci când trecu Kristi. Mă voi ocupa eu de asta. Promit.

Zâmbetul lui Ariel era plin de adorație, până ce o zări pe Kristi. Expresia se schimbă brusc și plecă grăbită, ca și cum ar fi sperat să nu fie recunoscută, deși era evident că ea o recunoscuse pe Kristi.

Ceea ce era bine.

Kristi era în întârziere. Orice i-ar fi mărturisit Ariel Părintelui Tony nu avea nimic de-a face cu ea.

Merse în zigzag prin spatele centrului religios și, în sfârșit, cu aproape zece minute întârziere, ajunse la Adam's Hall, unde urcă treptele exterioare câte două o dată. Ajunsă în interiorul vechii clădiri, se grăbi spre etajul doi, și constată că ușile de la sala de clasă erau deja închise.

La naiba, gândi ea, deschizând ușa. În încăpere, era o liniște atât de adâncă, că oricine era înăuntru putea auzi cum cade un ac, darămite intrarea ei îndrăzneață.

Ferestrele erau acoperite cu o catifea groasă, închisă la culoare, camera rectangulară fiind luminată de lumânări false. Un bărbat înalt stătea pe podium. Inima aproape i se opri când el își aținti ochii negri asupra ei, apoi îi îndreptă spre ceasul de deasupra ușii.

Găsi unul dintre puținele locuri libere, încercând să se asigure că el nu o privise cu acei ochi ca tăciunii, întunecați, dar amenințând să devină roșii, strălucind. Era doar o chestiune legată de lumini și de imaginația sa vie. Asta pentru că sala fusese transformată într-un fel de criptă, iar imaginea, care se vedea în spatele lui, pe tablă, venind de la un proiector conectat la un computer, îl reprezenta pe Bela Lugosi costumat în Dracula, cu cămașă albă și pelerină.

Fotografia lui Bela dispăru, fu schimbată de o altă imagine – creatură oribilă, care șuiera, cu niște dinți foarte ascuțiți și cu sânge curgându-i pe buze.

– Vampirii apar sub diferite forme și mărimi și au diferite puteri, spuse dr. Grotto, privind următoarea imagine: o copertă dintr-o carte veche de benzi desenate înfățișând un vampir stând la pândă, gata să se arunce asupra unei blonde sumar îmbrăcate care fugea și care avea o siluetă ce ar fi făcut-o invidioasă și pe Barbie.

Kristi încercă să se facă mică printre ceilalți studenți, dar nu avu noroc. Dr. Grotto părea să o urmărească cu privirea, încruntându-se în timp ce ea-și deschidea caietul și laptopul. În cele din urmă, el își drese glasul și privi în jos spre notițele sale.

– Vom începe semestrul cu *Dracula,* opera lui Bram Stoker. Unde și-a găsit el sursa de inspirație? În crudul Vlad

Țepeș, așa cum crede majoritatea oamenilor? În România? Ungaria? Transilvania? întrebă el, apoi rămase o vreme tăcut pentru a spori efectul. Sau poate în alți monștri din istorie, cum ar fi Elizabeth Bathory, contesa care a torturat servitoarele, apoi a făcut baie în sângele lor pentru a-și proteja frumusețea în declin? Mit? Legendă? Sau adevăr?

Grotto continuă să prezinte cursul. Kristi lua notițe, dar era mai interesată de bărbat decât de prelegerea lui. Se deplasa ca o felină de la un capăt la celălalt al încăperii, captivând studenții, vrând parcă să-i hipnotizeze. Înalt și suplu, personifica subiectul cursului său.

Imaginile continuau să se schimbe în spatele lui, de la banale la crude. În timp ce rula un fragment din serialul *Buffy, spaima vampirilor*, Grotto apăsă un buton de pe biroul său. Luminile de deasupra se aprinseră și draperiile se dădură la o parte. Buffy și echipa ei dispărură, iar încăperea se transformă într-o sală de clasă normală.

– Destul cu teatrul, spuse Grotto și clasa gemu. Știu, tuturor ne place un spectacol, dar acesta este un curs universitar acreditat, așa că sper că ați primit cu toții o programă pe e-mail și știți că va trebui să citiți *Dracula* de Bram Stoker, până la sfârșitul săptămânii. Dacă nu ați primit, ne vedem după curs. Deci, să începem discuția. Ce știți despre vampiri? Sunt reali? Umani? Chiar se delectează cu sânge uman? Se transformă într-o varietate de creaturi? Dorm în sicrie? Astăzi vom discuta despre ceea ce știți despre vampiri sau credeți că știți.

Zâmbi, arătându-și colții falși, strălucitori, apoi îi scoase și îi puse pe birou.

– Am spus că am terminat cu teatrul, nu-i așa?

Din acea clipă, dr. Grotto captă atenția tuturor pentru tot restul prelegerii. Clasa era animată de întrebările lui Grotto, răspunzând la câteva, și era evident de ce cursul era unul dintre cele mai populare din colegiu.

Dominic Grotto se putea transforma la fel de ușor ca și creaturile mitice pe care le studia. Întunecat și gânditor, devenea în clipa următoare animat și spiritual. Avea o atitudine

degajată și folosea partea din față a clasei ca pe o scenă personală, mergând dintr-o parte în alta, scriind pe tablă, provocând studenții să spună ce le trecea prin minte.

Kristi recunoscu câțiva studenți din clasă, câțiva puști care fuseseră împreună cu ea la cursul despre Shakespeare al profesorului Emmerson, inclusiv Hiram Calloway – nu putea scăpa nicicum de ciudatul ăla? Din nou o văzu pe prietena Lucreției, cea cu părul țepos, Trudie, și pe Mai Kwan, fata care locuia cu un etaj mai jos.

Ce mică e lumea, își spuse Kristi, apoi se corectă, *ce mic e campusul*. Cu mai puțin de trei mii de studenți aflați în toată școala, nu era chiar atât de surprinzător că întâlnea chipuri familiare la cursuri.

Peste câteva secunde ușa se deschise din nou, iar profesorul privi cum Ariel se strecoară în sală, așezându-se pe primul loc pe care-l găsi, lângă ușă. Arăta ca și cum nu și-ar fi dorit altceva decât să se facă mică, mică în scaun. Kristi o compătimi. Ariel îi surprinse privirea, dar își întoarse atenția spre caiet, deschizându-l în timp ce profesorul continua să vorbească.

O fată ciudată, se gândi Kristi, punându-și întrebări despre prietena Lucreției, sfioasă ca un șoricel. Ariel părea a fi timidă, chiar neajutorată, proverbiala „fată nedansată“ care încearcă să se piardă printre ceilalți. Kristi o privi din nou, dar Ariel își ridicase cartea pentru a-și ascunde mare parte din față.

Oare încă plângea?

De ce? Îi era dor de casă? Era vorba de altceva?

Orice ar fi fost, Părintele Tony îi promisese că se va ocupa de asta, deci Kristi își concentră atenția spre partea din față a încăperii.

Îl asculta absorbită pe dr. Grotto, studiind în același timp înfățișarea bărbatului. Era înalt, cu sprâncene stufoase și expresive, cu un maxilar puternic și cu un nas care arăta de parcă fusese rupt de câteva ori pe parcursul vieții. Ochii lui nu erau nici roșii, nici negri, ci căprui-închis, avea buzele subțiri și trupul suplu, ca și cum ar fi tras de fiare. Avea un gen de aroganță, dar și o amabilitate, iar cuvintele Lucreției

îi sunară aspre în minte. *Este un om minunat. Educat. Plin de viață.*

În opoziție cu un mort? Nu... adică *animat*, se corectă Kristi. Toată discuția asta despre vampiri începea să o afecteze. Lucreția se cam grăbise să-l apere pe dr. Dominic Grotto, în ciuda suspiciunilor ei. Se purta de parcă bărbatul era aproape un zeu, pentru numele lui Dumnezeu, și mai era și chestiunea cu inelul.

Kristi privi mâinile profesorului. Erau mari. Arătau puternice. Venele i se conturau atunci când scria pe tablă. Nu purta verighetă. Nu se vedea vreo urmă de bronz sau vreo adâncitură în piele care să sugereze că a scos-o de curând. Ce spusese Ezma? Că se zvonea că Lucreția ar fi avut o relație cu unul dintre profesori? Că era un mare secret? Hmmm.

Îl studie pe Grotto și încercă să și-l imagineze împreună cu Lucreția. Nu se potriveau. Grotto era destul de deștept, asta era evident, dar emana o sexualitate înnăscută așa cum era îmbrăcat cu blugi decolorați și cu pulover negru, lejer. Lucreția era intelectuala intelectualelor. Nu că ar fi fost neatrăgătoare, doar cu un pas în urma opiniei generale, aproape îngâmfată în așa-zisa ei intelectualitate, dar, cine știe, poate că tocmai acel aer de superioritate îl făcuse să se simtă atras de ea.

Se întâmplau și lucruri mai ciudate.

Krisiti se lăsă pe spate în bancă și-l cercetă amănunțit pe noul profesor.

Așa cum o avertizase Ezma, Grotto era cu siguranță „superb". Oare avea legătură cu studentele dispărute? Oare el inspirase noul cult cu vampiri care o atrăsese pe Rylee?

Când Kristi șofase prima dată spre Baton Rouge, avertismentele tatălui ei îi intraseră pe o ureche și îi ieșiseră pe cealaltă, dar acum că se afla aici, în campusul de la All Saints, începea să se întrebe dacă nu cumva temerile lui Rick Bentz erau întemeiate. Dispăruseră patru fete. Poate erau moarte. Toate urmaseră cursul despre vampiri al lui Grotto.

Coincidență?

Kristi nu credea asta.

De fapt, avea de gând să afle. Va începe prin a telefona familiilor, prietenilor și vecinilor fetelor chiar astăzi, în pauzele dintre cursuri, dacă era nevoie. Ceva li se întâmplase studentelor dispărute. Ceva rău.

Kristi era foarte hotărâtă să descopere ce anume.

Jay ieși de la duș și se șterse cu prosopul. Petrecuse un weekend în care scosese lambriuri și reparase tencuiala smulsă de sub fațada din lemn. Îl dureau mușchii din cauza orelor în care dăduse cu dalta și ciocanul, dar casa începea să arate bine. Renovarea era pe terminate. Mai avea doar un pic de linoleum de scos și apoi va fi gata să o refacă. Își puse niște boxeri, o pereche de pantaloni kaki, un pulover din bumbac, apoi își trase o pereche de șosete în picioare și pantofii, în timp ce-și verifica ceasul. Era mai puțin de o oră până la primul curs. Cu Kristi Bentz. Nu primise nicio notificare cum că vreo persoană, inclusiv Kristi, renunțase la curs, așa că se aștepta să o vadă.

Pregătește-te, gândi el, apoi se mustră pentru că se comporta atât de copilărește. Erau amândoi adulți acum. Și ce dacă se întâlniseră pe când erau adolescenți? Timpul se scursese și alte relații apăruseră și se încheiaseră.

Telefonul sună și el recunoscu numărul lui Gayle. Ce naiba voia și de ce acum, când tocmai se pregătea să-i facă față lui Kristi? Chiar trebuia să vorbească cu ea? Fu cât pe-aci să nu răspundă. Dar gândul că ea ar putea avea probleme, că s-ar putea să aibă nevoie de el, îl făcu să răspundă. Bunul Jay, cel de încredere.

– Bună, spuse el, fără niciun preambul.

Amândoi știau despre identificarea apelantului.

– Bună, Jay, ce mai faci? întrebă ea pe acel ton afectat, moale, dulce pe care, cândva, îl găsise intrigant.

Ea era designer de interioare, căreia îi plăceau antichitățile și arhitectura din New Orleans. Crescuse în Atlanta, fiind singura fiică a unui judecător și a soției lui. Jay o găsise cultă, deșteaptă, frumoasă și amuzantă. Până ce relația lor devenise serioasă. Atunci făcuse cunoștință cu voința ei puternică,

intransigentă și atenția ei aproape obsesivă la detalii. Oare de câte ori insistase ea că nu se potrivește cravata lui cu cămașa și costumul, sau că pantofii lui erau demodați, sau că blugii lui erau „mult prea roși chiar și pentru a fi considerați la modă, scumpule"? Și temperamentul ei își făcuse simțit prezența. Ce spunea asta despre personalitatea lui? Cum că mereu alegea femei încăpățânate, deștepte, impertinente, care putea exploda în orice minut. Preț de-o clipă, se gândi la Kristi Bentz. Că tot venise vorba despre temperament! Al lui Kristi era practic legendar. Jay se gândi că alegerile sale în ceea ce privește femeile erau un mare defect al său.

– Sunt bine, Gayle, spuse el, dându-și seama că ea aștepta un răspuns. În această seara nu avea timp de subtilități. Tu ce mai faci?

– Sunt bine, cred.

– Bine, bine.

Își luă cheile și portofelul, asigurându-se că avea tot ce-i trebuia. Cercetă cu privirea interiorul casei pentru a fi sigur că totul era în regulă.

– Dar trebuie să fiu sinceră. Uneori, mă simt singură. Uneori, îmi lipsești, spuse Gayle, făcându-l să fie atent la conversația telefonică.

Stomacul i se strânse.

– Credeam că te întâlnești cu cineva – un avocat, nu-i așa? Manny sau Michael sau ceva de genul ăsta?

Ea ezită, apoi spuse:

– Martin. Dar nu este la fel.

– Nimic nu este la fel. Mereu este diferit, uneori mai bine, alteori, mai rău.

De ce naiba purta măcar această conversație?

Ca și cum și-ar fi dat seama că împinsese lucrurile prea departe, ea spuse:

– Știu că este seara în care ai primul curs și voiam să-ți urez baftă.

Cum să nu!

– Mulțumesc.

– Te vei descurca minunat!

Femeia știa cum să-i perie ego-ul.

– Sper.

– Crede-mă, puștii aceia vor fi încântați de toate chestiile alea înfiorătoare despre medicina legală.

– Da?

El își verifică ceasul. Era timpul să plece. Unde naiba era lesa? Nu voia să-l ia pe Bruno nicăieri fără ea. Oh, poate că era în camion!

– Oh, da, scumpule. Te-am auzit vorbind. Știi ceva, mă întrebam...

Și iată că apărea și adevăratul motiv pentru care sunase.

– Știu că-ți petreci majoritatea weekendurilor în casa verișoarelor tale, dar când te întorci, sună-mă. Mi-ar plăcea să ieșim la un pahar de vin sau la cină... Știi tu, fără nicio obligație.

El nu prea credea partea cu fără nicio obligație.

– Mă îndoiesc că am timp înainte de terminarea semestrului, spuse el. Sunt destul de ocupat.

– Știu, Jay. Mereu ești. Așa-mi place.

Din nou, spunea povești. Îi plăcea bărbatul pe care-l putea dirija. Cu asta începuseră și se încheiaseră majoritatea problemelor dintre ei.

– Uite ce e, Gayle, trebuie să fug. Ai grijă de tine.

– Și tu, șopti ea, în timp ce el închidea și fluiera după câine.

Nu avea de gând să cadă în capcană și să se întâlnească din nou cu Gayle. Niciodată. Își învățase lecția și avea cicatricea de deasupra sprâncenei pentru a dovedi asta.

Verifică de două ori încuietoarea de la ușa din spate, apoi își strânse notițele și le vârî în servieta uzată. Avea și niște mostre în servietă. Exemple de dovezi pe care le va arăta cursanților. Știința medicinii legale devenise importantă de când serialele gen *CSI* înregistrau o mare audiență, iar Jay se gândi că o parte a muncii sale era să arate diferențele dintre ficțiune și fapte, dintre desfășurarea unei drame în patruzeci de minute și munca de teren și cea din laborator care necesita ore și ore din viața reală. Chiar și serialele, care aveau ca

subiect activitatea dintr-un tribunal, erau oarecum eronate din cauză că munca de zile, săptămâni, luni și chiar ani a detectivilor era redată în mai puțin de o oră. Deși detectivii și criminaliștii și chiar și anunțurile îi reaminteau privitorului timpul care trecuse, cazul era mereu rezolvat într-o oră, inclusiv spațiul pentru reclame. Și asta pentru că spectatorul, neputându-și concentra atenția decât pe termen scurt, se aștepta la un deznodământ rapid.

Dacă ar ști adevărul despre toate acele laboratoare ultramoderne prezente în seriale, care puteau lua mostre ADN aproape instant! Extragerea fluidului din corp, punerea unei mostre din fluid într-o eprubetă, atingerea unui întrerupător și rotirea unei centrifuge și iată – rezultatele ADN. În realitate, dura săptămâni și luni pentru a fi procesat și mai era și problema dovezilor distruse de uragan. Nu doar probele care ar fi putut condamna un criminal, ci și cele care ar fi putut exonera un bărbat vinovat. Sau o femeie. Îi venea rău gândindu-se la asta.

Încuie ușa din față în urma sa, fluieră după câine, apoi, cu Bruno la picioare, se îndreptă repede spre camionetă. Ploaia care udase toată ziua această parte a Louisianei se oprise, lăsând pământul îmbibat cu apă și aerul încărcat de o ceață groasă care părea că se ridică până la crengile scheletice, ca niște oase albe, ale chiparoșilor.

Era o noapte perfectă pentru a discuta despre crime.

Ridicându-se ușor, Vlad rămase în picioare pe marginea piscinei, în timp ce apa rece i se scurgea pe piele. Lampa de sub suprafața apei și ecranul micului său computer erau singurele surse de lumină în acest loc special al său. Îi plăcea sărutarea aerului rece pe pielea udă, dar avea puțin timp să se bucure de ea.

Erau atâtea de făcut.

Una dintre probleme îl sâcâia. Încercase să o ignore, petrecuse luni de zile spunându-și că nu va avea consecințe, dar cu fiecare zi care trecea se simțea din ce în ce mai iritat, mai constrâns să-și corecteze greșeala sa stupidă.

Sperase că ultima fată îl va calma, dar nu se întâmplase

așa. Nu complet. Deși resemnarea și moartea lui Rylee îi creaseră senzații tari, faptul că greșise îl rodea, îi distrăgea atenția. Chiar și acum, descoperi că-și roade unghiile și le scuipă în piscină, apoi se forță să renunțe la acest obicei dezgustător pe care-l avea din copilărie, când era sigur că tatăl lui se va întoarce, va descoperi că intrase în bucluc și-l va încuia în vechiul șopron.

Stomacul i se convulsionă, așa că îndepărtă toate amintirile din copilărie. Doar bătrânul primise ce meritase, nu-i așa?

Vlad zâmbi amintindu-și lama furcii însângerate în accidentul de la fermă al tatălui său. Petrecuse ore în șir relatând oroarea de a-l găsi pe tatăl său pe podeaua hambarului, cum căzuse bătrânul de pe claia de fân pe un balot unde fusese lăsată furca. Vlad recunoscuse că lăsase unealta acolo unde nu trebuia. Și că, dacă furca nu ar fi atins artera femurală, poate că tatăl lui ar fi supraviețuit. În schimb, bătrânul zăcea întins pe furcă precum o broască țestoasă pe spate, cu bazinul sfărâmat. Țipetele lui nu fuseseră auzite până ce Vlad nu se întorsese de la casa vecinilor și-l găsise pe bărbatul care-i fusese tată într-o baltă de sânge coagulat.

Ce ghinion că se întâmplase în weekendul în care mama sa plecase să-și viziteze sora!

Dar moartea bătrânului nu putea ajuta în situația actuală.

Vlad se mândrea cu perfecțiunea lui, iar faptul că făcuse o greșeală îl deranja.

Se îndreptă spre colțul îndepărtat al piscinei unde se aflau câteva vestiare de metal. Unele erau goale, dar pe cele pe care le rezervase pentru a-și păstra comorile le încuiase. Cu dexteritate, în semiîntuneric, simțind mirosul clorului, formă cifrul lacătului și deschise ușa ruginită.

Înăuntru se aflau câteva rânduri de cârlige negre. Trei, pe rândul de sus, pe care le păstra pentru elită, pentru cei pe care-i considera ca fiind de sânge regal, fuseseră marcate cu numele posesorului și aveau un lănțișor din aur de care se balansa o sticluță. Cu atenție, el scoase unul dintre lănțișoarele din aur și-l ținu în lumină ca să poată vedea roșul-aprins din bucățica de sticlă... ca un vin scump, se gândi el. Cu grijă, desfăcu sticluța și o ținu sub nas. Inhală mirosul dulce, de

aramă al sângelui lui Monique. Închizând ochii, își aminti cum se zbătuse ea. O atletă înnăscută, se luptase cu efectele drogurilor, iar în timp ce el o lega, mersese atât de departe, încât îl scuipase în față.

El râsese și atunci văzuse frica din privirea ei. Nu era vorba că el o putea domina fizic, ci faptul că lui îi plăcea lupta care se dădea în ea și o speria de moarte.

Văzuse asta în pupilele ei dilatate, o simțise în pieptul ei care se ridica și se lăsa în timp ce el o ținea la pământ așteptând ca băutura pe care i-o dăduse să-și facă complet efectul. Fusese martor la lupta ei de pe scenă, înainte să-i cedeze. Suspectase că va fi dificilă, o luptătoare. Iar ea nu-l dezamăgise.

Nu renunțase ușor la viața ei.

Gândindu-se la Monique, își linse buzele. Plăcerea fusese desăvârșită atunci când îi lăsase sângele să se scurgă, când privise cum respirația ei devenea superficială și slabă, când văzuse cum pielea ei se albește, când simțise cum pulsul ei încetinește și cum totul se oprește în cele din urmă, apoi privise fix în ochii ei deschiși, morți...

Tremură, retrăind momentul. Dar nu va fi de ajuns. Amintirile se estompau mult prea repede.

Din fericire, setea de sânge va fi potolită.

Astupă sticluța și o privi cum se balansează și strălucește preț de-o clipă, înainte de a o pune la loc în vestiar.

Cârligele goale își băteau joc de el, mai ales cel marcat pentru Tara Atwater. O furie veche îl străbătu când se gândi cât de puțin încercase târfa aia să-l înfrunte, cum ascunsese comoara care-i era destinată. Oricât o îndemnase sau o forțase nu o putuse face să-și dea drumul la limbă și murise repede, aproape voit, după o luptă scurtă.

Reușise să zâmbească foarte slab, privind cum sângele se scurgea din ea, și-și eliberă sufletul, ca și cum ea ar fi câștigat lupta dintre ei.

El strânse din dinți gândindu-se la imperfecțiune.

Sticluța era pe undeva pe acolo. Trebuia doar să o găsească.

Desigur, încercase, însă fără sorți de izbândă.

Dar nu va renunța.

Închise trântind ușa vestiarului. *Bum!* Sunetul ricoșă în pereți și el se repezi, gol încă, în încăperea cavernoasă cu piscină și pavilion pe care-l folosea drept birou. Apa se reflecta pe pereți și pe tavan în nuanțe schimbătoare de albastru, computerul bâzâia ușor.

Sticluța era cel mai probabil în apartamentul Tarei, ascunsă pe undeva. Până acum, fusese precaut și stătuse departe de apartamentul gol a cărui proprietăreasă era bătrâna aia enervantă. Dar acum avea mai multe motive pentru a se întoarce. Nu doar pentru că era sigur că sticluța prețioasă cu sângele Tarei era ascunsă undeva înăuntru, ci și pentru că Kristi Bentz ocupa același apartament.

Ceea ce era perfect.

7

– Nu-i așa că cel mai bun curs a fost cel al lui Grotto? spuse Mai cu entuziasm, în timp ce Kristi urca scările spre apartamentul ei.

Cărând un coș cu rufe plin, Mai se întâlni cu ea pe palierul etajului doi. Părea că ar fi așteptat-o și ar fi tras cu ochiul printre storurile de la sufrageria ei.

– Te-am văzut când ai intrat în clasă un pic mai târziu.

– Toată lumea m-a văzut, spuse Kristi, gemând încet.

Vrusese să vorbească cu profesorul despre vampiri, după terminarea cursului, dar eforturile ei eșuaseră. Însă era hotărâtă să se întâlnească cu el și să afle ce știa despre unele culte din campus.

– Totul a fost super, nu-i așa? Clasa întunecată, draperiile trase și lumina lumânărilor false. Toate acele imagini cu vampiri. Unele dintre ele erau atât de înfricoșătoare, încât mi s-a făcut pielea ca de găină, iar celelalte erau atât de banale. Vreau să spun, Bela Lugosi? Pe bune? Dar trebuie să recunosc, că aproape o luasem razna când Grotto și-a scos colții falși.

– Nu crezi că a fost un pic prea mult? spuse Kristi continuând să urce spre etajul trei.

Nu avea prea mult timp. Preluase o parte din tura Ezmei de la Bard's Board, de la douăsprezece jumătate la șase, iar acum îi mai rămăseseră mai puțin de patruzeci și cinci de minute ca să ajungă la cursul care se ținea seara.

– Cred că a fost plin de imaginație și interesant, și mult mai super decât un profesor bătrân și învechit, cu o jachetă de stofă cu petice din piele în coate, care ar fi stat sus pe podium ținând prelegeri, în timp ce noi, extrem de plictisiți, am fi răsfoit paginile unei cărți apărute prin anii '80.

– De parcă s-ar întâmpla una ca asta.

– Hei, eu doar admiram faptul că tipul aduce ceva viață sau, ei bine, poate moarte în sala de curs! Animată, Mai își luă coșul și o urmă pe Kristi sus. Când Kristi intră în apartament, Mai pătrunse pe urmele ei și intră pe ușă. Își puse coșul pe o masă de lângă nișa bucătăriei, ca și cum ea și Kristi a fi prietene bune acum.

Houdini, care ieșise din ascunzătoarea sa preferată, când simțise că Kristi nu-l bagă în seamă, sări de pe pervaz pe pat, apoi se strecură repede în micul spațiu pe care-l făcuse culcușul său.

– Prietenos, observă Mai sec. Ce e cu pisica? Credeam că animalele de companie sunt interzise în apartament.

– Nu este animalul meu de companie. Doar o pisică vagabondă de care se pare că nu pot scăpa.

Mai privi spre zona ușilor duble care ascundeau bucătăria. Acolo, pe un preș, se afla un mic vas cu mâncare și apă, pe care Kristi îl cumpărase de la o băcănie când fusese să cumpere cafea, lapte, unt de arahide, pâine și o jumătate de duzină de cutii cu mâncare pentru pisici.

– Îl hrănești. Doamna Calloway o va lua razna.

– Atunci poate să vină să-l prindă ea. Nici măcar nu am o litieră.

Mai își încreți năsucul cârn.

– Atunci... cum... unde?

– Este dresat să facă la toaletă.

– Poftim?

Își întoarse capul spre ușa care dădea spre baia de mărimea unui dulap. După o clipă, în timp ce Kristi își scotea haina, Mai surprinse zâmbetul ei slab.

– Oh, glumești.

– Las fereastra crăpată un pic, iar el se strecoară pe acolo, afară pe acoperiș. Este uimitor cât de mici sunt spațiile prin care poate trece, dar, până acum, nu au fost accidente.

– Nu te străduiești prea tare să scapi de el, observă Mai, iar Kristi ridică din umeri. Deci își face nevoile pe acoperiș?

– Probabil coboară pe magnolie.

– Nu voi spune... dar, dacă doamna Calloway îl vede, vei plăti cu vârf și îndesat.

Ochii migdalați ai lui Mai cercetară încăperea, așa cum o făcuse și ultima dată când venise în vizită. Părea să caute ceva anume sau încerca să memoreze fiecare ungher și crăpătură din spațiul intim al lui Kristi.

– Dacă-l vede pe Houdini, voi rezolva asta atunci, spuse Kristi.

– Houdini? repetă Mai. I-ai dat și nume?

– Trebuie să aibă un nume.

– Ești sigură că este un el?

– Nu m-am apropiat atât de mult.

Mai se uită la ea ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Se duse la masa folosită de Kristi drept birou, pe care își lăsase notițele referitoare la fetele dispărute.

Deodată, Kristi se simți stingherită de ochii cercetători ai lui Mai.

– Ești aici de anul trecut, nu-i așa? întrebă Kristi pentru a-i distrage atenția.

– Îhâm.

– Deci cunoști câteva persoane.

– Cred că am și eu partea mea.

– Ai auzit ceva despre un cult, poate în campus? Unul care crede în vampiri?

– Glumești, nu-i așa?

Degetele lui Mai atinseră spatele scaunului lui Kristi. Trecu o clipă, iar Kristi avu impresia că ea-şi oferea un timp de gândire.

Kristi insistă.

– Este posibil ca fetele care au dispărut să fi fost implicate într-un fel de societate secretă?

– Asta este cam exagerat, spuse Mai.

– Este?

– Ştii ceva? întrebă Mai.

– *Tu* ştii ceva, ghici Kristi. Spune-mi.

Mai se uită la fotografiile fetelor dispărute aşezate cu faţa-n sus pe biroul improvizat al lui Kristi şi-şi muşcă buza. Dând din cap, luă poza lui Rylee Ames.

– Nu vreau să par nebună.

– Vreau doar să ştiu.

Ea lăsă poza jos.

– Mereu a existat un interes pentru vampiri, ştii tu! Vreau să spun, dacă vei căuta pe Internet, vei găsi tot felul de grupuri şi grupuleţe de indivizi care dau de înţeles că sunt într-adevăr vampiri. Este un soi de cult nonconformist. Unii aderă la el probabil pentru senzaţii ieftine, dar alţii se conformează ritualurilor, dorm în coşciuge şi beau sânge, chiar sânge de om, cred.

– Şi există un grup aici în campus. Oameni care cred în asta, adăugă Kristi.

Mai ridică din umăr.

– Am auzit nişte zvonuri, desigur.

– Crezi că Grotto este implicat?

Mai îşi feri privirea.

– Grotto? Pare cam cusut cu aţă albă. Vreau să spun, dacă totul este secret, de ce s-ar făli cu asta? Ştii tu, să atragă atenţia asupra lui? Cursul său, probabil, doar adaugă un plus interesului stârnit, atrage. Ştii ce cred eu? Cel puţin unii dintre studenţii care participă la acest curs fac parte din grup. Dar nu aş numi asta un cult doar pentru că nişte puşti sunt interesaţi de vampiri şi se adună în grupuri.

– Poate că este vorba de extremişti, spuse Kristi, o facţiune care duce lucrurile mai departe. Poate că asta este partea cultului.

– Dacă există unul. Oamenii au tendinţa de a eticheta lucrurile pe care nu le înţeleg. Privi din nou la pozele de pe birou. Ce faci cu astea?

– Nu ştiu încă. Mă gândeam să fac unele verificări, spuse Kristi.

Asta era destul de adevărat. Deja stătuse de vorbă cu doi membri ai familiilor fetelor dispărute. Nu spusese nimănui că se gândea să scrie o carte despre ele, pentru că adevărul era că, dacă se dovedea că fetele doar fugiseră în lume, ea nu avea niciun subiect. Până când nu va fi vorba de o crimă, nu putea să înceapă să scrie o carte despre o crimă adevărată.

Desigur, nu vorbise despre asta cu Elijah Richards, care era, potrivit declaraţiilor, fostul prieten al lui Dionne, şi care era sigur că-şi va vedea numele tipărit, ca şi cum ar fi fost un mare erou urban. Mai toată conversaţia se învârtise în jurul lui Elijah, care abia se putea concentra asupra fetei pe care se presupune că a iubit-o. Poate că exista un motiv pentru care Dionne l-a părăsit pentru Tyshawn Jones, chiar dacă acesta avea tendinţe criminale.

Kristi îşi muşcă buza, gândindu-se la ceilalţi membri ai familiilor pe care-i contactase – mama Tarei Atwater, care fusese ceva de pomină. Angie Atwater sporovăise mai tot timpul despre cum „fiica ei, bună de nimic“ călca pe urmele tatălui său şi se îndrepta direct spre penitenciarul din statul Georgia. Biata Tara.

Cu fiecare conversaţie, Kristi era tot mai convinsă că li se întâmplase ceva groaznic, diabolic, celor patru fete care dispăruseră. Exista o şansă ca, prin săpăturile făcute de ea, să găsească o legătură între ele, un motiv pentru care dispăruseră şi să predea poliţiei orice ar fi descoperit. Poate că ei vor avea noroc şi le vor găsi pe studente în viaţă. Cel puţin ar fi putut preveni dispariţia altor fete.

– Ai cunoscut-o personal pe vreuna dintre fetele dispărute? o întrebă Kristi pe Mai.

– Nu, spuse Mai repede. Nu prea am stat de vorbă cu Tara.

Zăbovi deasupra biroului. Părea intrigată... conectată. Vru să spună ceva, dar se răzgândi.

Deodată, Kristi își dădu seama cât era ceasul.

– Uite ce e, trebuie să fug. Am un curs în seara asta în... – privi spre ceasul atârnat deasupra șemineului – cincisprezece minute!

Mai își luă rufele. Își mută privirea de la biroul lui Kristi și reuși să scape de paloarea care-o cuprinsese.

– Da, trebuie să duc astea – ea ridică coșul cu rufe murdare – sau se va face miezul nopții până ce voi termina. Spălătoria de aici... Se înfioră. Este absolut îngrozitoare. Nu cred că a mai curățat cineva subsolul de la Războiul Civil încoace. Scuze, de la Războiul Agresiunii Nordice, așa cum îl numesc unii localnici de aici. Sunt tone de păianjeni acolo jos, iar unii s-ar putea să fie veninoși și probabil că sunt șobolani și șerpi pe acolo... Am amânat spălarea lucrurilor până în ultimul minut.

Kristi nu o contrazise. Spălătoria de la subsol era întunecată și murdară. Tavanul era jos, prin crăpăturile pereților de beton se prelingea umezeala, grinzile expuse erau pline de pânze de păianjen. Mirosul de mucegai și de pământ umed era atotprezent, chiar și atunci când Kristi adăuga balsam în apa de spălat.

– Mie-mi dă fiori, spuse Mai. Oricum, voiam doar să-ți spun că ai ratat o petrecere pe cinste.

– Data viitoare.

– Vrei să spui anul viitor? întrebă Mai. Privirea ei alunecă încă o dată prin încăpere, spre biroul pe care erau împrăștiate pozele fetelor dispărute. Probabil că nu voi mai da o altă petrecere până de Revelion. Dacă va fi și atunci. Petrecerea în sine a fost distractivă, dar mizeria de a doua zi... mai bine lipsă!

Mai se îndreptă spre ușă și, ținând coșul sprijinit de șold, îi făcu semn cu mâna și-i spuse la revedere înainte de a pleca.

Kristi se duse direct în baie, făcu un duș de două minute pentru a scăpa de mirosul de grăsime, ceapă și pește care încă mai persista din pricina orelor pe care le petrecuse în restaurant. După ce se șterse, își strânse părul ud în coadă. Își puse un sutien curat, chiloței, blugi și un tricou, apoi își dădu cu puțin luciu de buze fără să se mai uite în oglindă. La ușa de la intrare se încălță cu ghetele, luă un hanorac din cuier și-l trase

peste cap. Își ridică din nou rucsacul și ieși pe ușă la doar câteva minute după Mai.

Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi adus bicicleta de acasă, cea cu cincisprezece viteze pe care o cumpărase după ce-și pierduse bicicleta ei de curse în timpul uraganului, se gândi ea în timp ce tropăia în jos pe scări. O tăie pe o alee din spate și alergă în cealaltă parte a străzii care separa clădirea de campus. Odată ce trecu de poarta masivă, se îndreptă spre Knauss Hall, folosit în primul rând pentru studii biologice, dar care acum adăpostea noul departament de criminalistică.

Se rugă în gând ca Jay McKnight să nu fie profesorul ei. Cu siguranță că i-ar fi spus cineva, nu-i așa, dacă s-ar fi făcut o schimbare a profesorilor?

Nicio șansă. Te-ai înscris la un curs; computerul de la înscrieri decide unde vei ajunge.

– Nu Jay, spuse ea cu voce tare, apoi se simți prostește, ca și cum ar fi avut paisprezece și nu douăzeci și șapte de ani. *Revino-ți, Kristi. Poți face față. Indiferent ce va fi.*

– Știi că Baton Rouge nu intră în jurisdicția ta, spuse Olivia în timp ce intra în camera de oaspeți de la cel de-al doilea etaj al casei.

Bentz își pusese laptopul pe un suport pentru televizor din camera pe care Kristi o ocupase când locuise acolo. Biroul improvizat nu era cine știe ce, dar el își rezolva majoritatea treburilor la secție. Acum era aplecat asupra micului computer.

Aruncând o privire peste umăr, o zări pe soția sa sprijinindu-se de tocul ușii, ținând o ceașcă cu ceai între palme. Deși pe buzele ei apăruse un zâmbet, ea-l privea cu ochi serioși care păreau să vadă dincolo de fațadă, direct în sufletul lui.

– De unde știi ce cercetez?

– Sunt mediu, îți mai amintești?

Asta-și amintea. Când o întâlnise prima dată, crezuse că era dusă cu pluta. Ea venise la secția de poliție, vorbind întruna că văzuse cum erau comise niște crime, iar el nu o luase în seamă. La început. Nu voia să creadă că această femeie cu părul blond și cu ochii aurii putea pătrunde în mintea unui

criminal cu sânge rece. Dar ea-i dovedise că se înșela. Încă se mai înfiora când se gândea la ce trăise ea în timp ce fusese martora celor mai macabre și brutale crime.

– Ai fost mediu doar la un caz, îi reaminti el. De atunci nu ai mai fost deloc de folos.

– Oooh, lovitură sub centură, Bentz, spuse ea, dar chicoti înfundat. Deci, în regulă, mint când spun că-ți pot citi gândurile, dar te cunosc, detective, și știu cum gândești.

Ea intră în cameră și-și sprijini fundul mic și ferm de brațul unui scaun tapițat, care era împins într-un colț, lângă un pat acoperit cu o cuvertură în nuanțe albăstrii.

– Ești îngrijorat pentru Kristi.

– Nu trebuie să ai percepții extrasenzoriale pentru a ști asta.

– Dar asta din pricina fetelor dispărute, și de aici avertismentul meu cum că Baton Rouge nu se află în jurisdicția ta.

– Știu. Dar cui îi pasă de niște linii pe hartă atunci când dispar fete?

– Oh, da, ca și cum tu ai fi încântat dacă ar apărea cineva din altă jurisdicție și ar începe să-și vâre nasul în cazurile tale. Recunoaște, Bentz, nu ți-a plăcut atunci când au apărut cei de la FBI și nici măcar nu-ți place să împarți cazurile cu unii dintre propriii tăi oameni. Nu mai țin minte de câte ori te-ai plâns de Brinkman.

– Este o năpastă.

– Hmm... Nu te voi contrazice, spuse ea, scufundând pliculețul de ceai în apa fierbinte.

El simți parfumul de iasomie în timp ce privea imaginile de pe monitor – imagini ale celor patru fete date dispărute.

– S-ar putea ca Brinkman să demisioneze.

– Adevărat?

– Din cauza taifunului.

– Au trecut aproape doi ani.

– Locuia în Lower Ninth Ward, avea și câteva case închiriate acolo. S-au dus toate. Părinții lui au locuit într-una dintre ele. Ei au scăpat, spuse el, fără a mai adăuga că pisicile lor nu mai apucaseră.

Se ascunseseră în timpul taifunului, și salvatorii nu le

putuseră găsi. Câteva săptămâni mai târziu, când apele se retrăseseră, Brinkman se întorsese la casa familiei sale și o găsise marcată cu un X de către salvatori. Cealaltă notă spunea doar: „Două pisici moarte înăuntru". Brinkman fusese nevoit să rezolve cu trupurile animalelor și-și informase mama. De atunci, părinții lui se mutaseră și acum locuiau în Austin, iar el se gândea să plece din Dodge.

– Păcat.

– Da. Așa că nu voi lăsa ca niște linii trase de guvern să mă oprească să cercetez disparițiile în timpul meu liber. Am sunat la poliția din Baton Rouge.

– Pentru că nu ai prea multe de făcut.

Ea ridică pliculețul de ceai din ceașcă și-l aruncă într-un coș de gunoi din apropiere.

– Am spus că fac asta în timpul meu liber.

– Timp pe care l-ai putea petrece cu familia ta.

– Kristi este familia mea.

– Mă refeream la mine, spuse ea.

El zâmbi.

– Știu.

Sorbind din ceai, ea spuse:

– Îmi pot pune cel mai sexy neglijeu și am putea... vocea ei se stinse ușor.

El ridică din sprânceană.

– Ești interesat?

Împingându-și scaunul departe de suportul TV, Bentz mârâi:

– Întotdeauna. Dar nu ai nevoie de neglijeu.

– Nu?

Ea se uită în sus la el, pe deasupra ceștii.

– Pierdere de timp.

El îi luă ceașca din mână și o așeză pe pervazul ferestrei.

– Așa că, spune-mi, doamnă Bentz, această tentativă de seducere înseamnă că ești foarte înfierbântată din cauza mea, încât nu mai poți gândi corect sau că este perioada adecvată a lunii pentru a rămâne însărcinată?

– Poate că un pic din amândouă, recunoscu ea și asta fu pentru el ca un duș rece.

– Ți-am spus... nu cred că mai vreau copii.

– Iar eu ți-am spus că am nevoie de un copil.

El își sprijini capul de capul ei și îi văzu disperarea din privire. I-ar fi dat orice. Mai puțin asta...

– Să fii copil de polițist nu este ușor.

– Nici să fii soție de polițist nu este ușor. Dar merită. Te rog, Rick, hai să nu ne facem griji în legătură cu asta, bine? Dacă se întâmplă, se întâmplă, dacă nu, atunci vom vedea.

– Asta însemnând ce?

– Înseamnă să nu ne facem griji pentru asta acum.

O trase spre el, simțindu-i trupul cald mulându-se pe al său. Din câte știa el, nu fusese niciodată tatăl unui copil. Nu biologic. Mama lui Kristi, Jennifer, îl înșelase pur și simplu. Și rămăsese însărcinată. Asta ar fi putut fi sfârșitul relației, atunci când Jennifer recunoscuse, pe când era însărcinată în luna a opta, că bebelușul pe care-l purta în pântec nu era al lui. Dar Bentz se uitase doar o dată la Kristi, la câteva secunde după ce se născuse, și o recunoscuse ca fiind a lui. Chiar și acum, douăzeci și șapte de ani mai târziu, își amintea momentul când ea venise pe lume, clipa care-i schimbase pentru totdeauna viața.

În toți anii ce trecuseră de atunci, nici Jennifer, nici altă femeie nu rămăsese însărcinată cu el, fie datorită norocului, fie datorită unor metode contraceptive incredibil de bune. El nu-și făcuse niciodată teste, nu-l prea îngrijorase acest aspect. Nu simțise niciodată nevoia de a mai avea alt copil, dar acum Livvie își dorea un copil, iar el se confrunta cu marea problemă a celor cincizeci de ani ai săi. Dacă rămânea însărcinată acum, Bentz ar fi avut șaptezeci de ani când puștiul ar fi terminat liceul. Asta dacă până atunci nu era ucis la datorie.

Oare era drept față de copil?

Soția lui se ridică pe vârfuri și-l sărută. Ea avea gust de iasomie, și disperare, și, la naiba, el îi cedă. La fel ca întotdeauna.

Kristi traversă campusul.

Aerul era vâscos. Greu. O ceață se înălța din pământul reavăn. Nu era singură. Mai erau și alți studenți care mergeau

într-o parte și alta, traversând curtea interioară. Treceau pe lângă ea pe biciclete, skateboarduri sau pe jos; grupuri de puști care stăteau de vorbă, studenți singuratici care mergeau repede spre diferitele clădiri din cărămidă care alcătuiau colegiul All Saints.

Era ciudat să revină aici.

Majoritatea studenților erau mai tineri decât ea cu aproape zece ani. Mai erau și cei care absolviseră, desigur, într-un număr mult mai mic, și câțiva adulți care se reîntorseseră la școală la mijlocul vieții sau chiar mai târziu. Deși campusul cu clădirile sale acoperite cu plante agățătoare, vechi de peste o sută de ani, cu terenurile sale îngrijite cu pricepere, părea a fi complet schimbat, sentimentul de a se afla la All Saints era destul de diferit decât cel din primul an.

În dreptul bibliotecii, ea coti departe de inima școlii, pentru că Knauss Hall se afla la marginea campusului, nu departe de vilele mari, vechi, care fuseseră transformate în sedii pentru comunitățile de fete sau băieți. Grăbindu-se în timp ce noaptea se lăsa, ea privi în jos spre strada îngustă, flancată de copaci și de clădiri ce aduceau cu niște conace. Privirea ei ateriză asupra unei vile cu coloane albe, în genul celor de pe plantații, sediul celor de la Delta Gamma, o comunitate de fete unde se înscrisese și ea la insistențele tatălui ei, cu mulți ani în urmă, dar toată chestia aia grecească nu funcționase pentru ea. Nu mai știa nimic despre niciuna dintre surorile ei de pe atunci, dar nici nu-i păsa. Nu se simțise o „DG“ cât timp fusese aici. Rick Bentz nu insistase doar să se înscrie în ceea ce ea va numi mai târziu „comunitatea de surori“, dar chiar pusese în aplicare legea și o forțase să urmeze cursurile de tae kwon do și o învățase totul despre folosirea și siguranța armelor de foc. Deși chestia cu surorile nu ținuse, ea primise centura neagră în artele marțiale. Se descurca bine cu armele și era un trăgător destul de bun.

Ea observă o mașină care mergea încet pe stradă, aproape târându-se, ca și cum șoferul căuta ceva sau pe cineva. I se ridică părul pe ceafă. Miji ochii, dar nu putu desluși chipul șoferului.

Probabil, nu era nimic deosebit. Poate că se pierduse sau căuta o adresă, decise ea, deși toată vorbăria despre fetele dispărute și despre o posibilă crimă o făcuseră să fie un pic cam suspicioasă.

Poate că o parte din paranoia tatălui tău te afectează, până la urmă, și pe tine!

Lumina farurilor mașinii ajunse la Kristi și vehiculul încetini și mai mult, cu roțile scrâșnind. Ceața joasă ce învăluia mașina o împiedica să vadă cine se afla la volan. Șoferul era bărbat? Femeie? Era cineva pe locul pasagerului?

Clopotele bisericii începură să sune, atrăgându-i atenția cât era ceasul.

– La naiba, șopti ea. *Am întârziat din nou!*

O luă la fugă, lăsând în urmă mașina care se mișca încet și pe misteriosul șofer. Alergând cu ușurință de-a lungul aleii, o luă prin iarbă și printre copacii care delimitau clădirea din cărămidă și piatră ce găzduia laboratoarele de știință.

Auzi cum mașina prinde viteză, apoi încetinește din nou. Kristi privi peste umăr, fără a putea vedea cine era în mașina întunecată. Își dori să fi fost destul de aproape pentru a lua numărul de înmatriculare. Văzu doar că era o berlină, arătând ca o mașină de familie, probabil, un Chevrolet, dar nu putea fi sigură.

Și ce? O mașină merge încet. Mare scofală. Ce contează dacă este Ford, Chevrolet sau un afurisit de Lamborghini? Revino-ți!

Avea o problemă mai presantă: exista posibilitatea ca iubitul ei din liceu, căruia îi dăduse papucii atât de dur, să fie profesorul ei.

Gemând în sinea ei, Kristi se grăbi în sus pe scările holului acoperit cu plante cățărătoare și deschise o ușă grea de sticlă.

Un alt student intră înaintea ei, iar ea-l recunoscu pe Hiram Calloway, când acesta trecu pe lângă ea. Aproape că mormăi ceva, pentru că avea impresia că tipul o urmărește. Când avusese nevoie de ajutor în apartament, nu putuse da de el nici dacă-l speriase că era în joc viața ei. Dar acum, că începuseră cursurile, el era peste tot prin campus. Avea un presentiment urât cum că și el se înscrisese la cursul profesoarei Monroe, de luni seara... Iisuse, tipii nu-și făceau orarul în așa fel, încât luni seara să poată sta acasă să se uite la fotbal?

Îl lăsă să intre primul în clasă pentru a putea evita să se așeze lângă el.

În timp ce ușa se închidea în urma ei, Kristi se îndreptă spre scară. Aroma de pin a unui produs de curățat nu reușea să ascundă mirosul de aldehidă formică ce împânzea holurile. Multe dintre plăcile de gresie ale podelei erau crăpate, iar pereții de un verde-deschis deveniseră întunecoși odată cu trecerea timpului. Și scările erau tocite, balustrada fiind netezită de miile de mâini.

Scările dădeau spre un palier larg. Câteva holuri porneau din coridorul principal, făcând ca zona să semene mai degrabă cu o vizuină de iepuri decât cu o clădire cu laboratoare de știință.

Urmă semnele și dădu colțul spre un coridor lung. La celălalt capăt al holului era deschisă o ușă și câțiva studenți, inclusiv Hiram Calloway, intrară într-o clasă mare.

Încrucișându-și degetele, ca pentru a alunga posibilitatea de a-l vedea din nou pe Jay, Kristi trecu pragul încăperii împreună cu ultimii întârziați.

Când ajunse înăuntru, cele mai rele temeri ale ei se adeveriră.

Sub lumina fluorescentă stătea Jay McKnight, în fața încăperii fără ferestre. Câteva planșe înfățișând corpul uman în mărime naturală erau atârnate pe o tablă din spatele lui.

Lui Kristi i se opri inima-n loc. Ceea ce începuse ca o zi proastă tocmai se înrăutățea. Ea-i surprinse privirea. El nu zâmbi, dar nici nu întoarse capul. Cea mai rea parte era că soarta fusese blândă cu el, nu lăsase urme ale trecerii anilor. Având un metru optzeci și opt, era înalt, bine făcut, cu un maxilar puternic, proaspăt bărbierit și cu buze subțiri ca niște lame. Părul șaten-deschis era mai lung decât și-l amintea ea și era nepieptănat, fie pentru că nu-i păsa, fie pentru că voia să pară la modă. Ochii săi de un căprui-auriu îi întâlniră pe

ai ei, iar ea crezu că observă o mică strângere la colțuri. O nouă cicatrice micuță îi despica partea de sus a unei sprâncene, dar, în afară de această mică imperfecțiune, nu arăta rău deloc. De fapt, se mai împlinise un pic, umbra bărbii lui era parcă un pic mai întunecată decât fusese cândva și avea o nouă siguranță de sine care-i sporea farmecul.

Nu că ei i-ar fi păsat.

Îi trecuse. Și așa era de mult, mult timp.

Ea se așeză pe unul dintre puținele scaune rămase libere și nu-și dădu seama imediat că ocupase un loc exact în fața lui Hiram Calloway.

Din ce în ce mai bine, se gândi ea fără pic de umor, apoi își reaminti că nu era cine știe ce. Era la colegiu, nu în clasa a patra. Și fiecare se putea așeza unde voia.

Este doar pentru zece săptămâni, pentru numele lui Dumnezeu. Treizeci și ceva de ore. Vei supraviețui!

Dar în această seară, uitându-se la Jay McKnight, primul bărbat pe care-l iubise, nu era atât de sigură de asta.

8

Jay nu avea de gând să o lase să-i distragă atenția. Desigur că o observase pe Kristi din secunda în care pășise în sală. Cum ar fi putut să nu o observe? Și fusese pregătit după ce-i văzuse numele pe lista clasei.

Era mai înaltă decât își amintea el, probabil pentru că picioarele lungi erau subliniate de blugii mulați și ghetele cu tocuri de cel puțin cinci centimetri. Avea o constituție atletică – umeri conturați de anii de înot, abdomen plat, sâni mici, dar fermi, șolduri subțiri.

Chiar și îmbrăcată cu blugi vechi și hanorac, putea face să se întoarcă unele capete după ea. Nu pentru că avea o frumusețe de fotomodel, ci pentru că era un pic mai mult decât drăguță și emana o siguranță de sine care era naturală, degajată și irezistibilă.

Când ea se îndreptă spre spatele încăperii, îl privi, dar cumva el reuși să rămână calm, fără ca măcar să o bage în seamă, în timp ce tinerii care voiau să devină specialiști în medicină legală își ocupau locurile. Jay era sigur că acești studenți își închipuiau că munca lui este asemănătoare cu a celor din *CSI*, fascinantă și exactă, totul petrecându-se în orașe precum Las Vegas, New York și Miami, iar ofițerii de poliție erau sexy și deștepți, îmbrăcați elegant sau neconvențional, în timp ce tehnicienii apăreau prompt la locul faptei, zădărnicind planurile escrocilor șireți. Probabil că-și imaginau că investigatorii găseau întotdeauna făptașul și-l trimiteau la închisoare pe viață. Jay se gândi că misiunea lui nu era să dezaprobe imaginile de la televizor, ci să le ofere tuturor o doză rece de realitate.

– Unii dintre voi probabil că se întreabă cine sunt, începu el, înconjurând biroul și sprijinindu-și șoldurile de marginea lui, în timp ce ultimul dintre întârziați își ocupa locul.

Clasa văzuse și zile mai bune. Podelele tocite, băncile zgâriate și luminile fluorescente care pâlpâiau sugerau că ultima renovare se făcuse în timpul administrației Eisenhower.

– Eu sunt Jay McKnight și lucrez pentru Departamentul de Poliție din New Orleans. Am două diplome, una în criminalistică și cealaltă în medicina clinică de laborator, apoi un masterat în medicina legală, la Universitatea din Alabama. Lucrez la Laboratorul criminalistic din New Orleans, care, așa cum probabil ați ghicit, după Katrina, este un dezastru. În timpul furtunii, ne-am pierdut laboratorul și echipamentul care valora mai mult de cinci milioane de dolari. Probele au fost distruse și nu vor fi recuperate niciodată. A trebuit să improvizăm un laborator în spațiile oferite de șerif sau de unele agenții private, ceea ce a încetinit lucrurile incredibil de mult. Am pierdut și tehnicieni, care s-au săturat să locuiască în rulotele FEMA, să lucreze în rulotele FEMA și să colecteze probe în rulotele FEMA.

Le captase atenția. Ochii lor, acum serioși, erau ațintiți asupra lui și nimeni nu vorbea, nici măcar nu mesteca gumă.

– Dar lucrurile încep să se îmbunătățească. Încet. Nu avem

ofițerii și laboratoarele pe care le vedeți în serialele TV, cum este *CSI*, dar avem propriul nostru sediu acum, în cadrul Universității din New Orleans, în campusul din fața lacului.

Se uită la Kristi. Ea, ca și ceilalți, îl privea serioasă. Dacă simțea vreo altă emoție decât stima unei studente față de profesorul său, reușea să o ascundă.

Bine.

– Știu că majoritatea ați crezut că acest curs va fi predat de doctorul Monroe, dar din cauza unei boli apărute în familia sa, ea a fost nevoită să-și ia o perioadă de concediu așa că v-ați pricopsit cu mine. Deci, pentru următoarele nouă săptămâni vom discuta despre criminalistică în cursuri grupate pe trei segmente. Vom atinge subiectele majore și nu spun că vă voi ține prelegeri, ci voi conduce discuțiile pe teme de medicină legală și probe. În timpul ultimei ore și jumătate, vom face un test pe care-l voi considera potrivit și apoi vor urma întrebări și răspunsuri. Vom discuta despre scene ale crimei și despre modalitățile de a le proteja, cum să strângem probe și ce facem cu acele probe când le colectăm. Vom acoperi tot; de la modele de producere a sângerării, în funcție de diferite arme, până la noțiuni de entomologie și biologie legate de medicina legală, atât la plante, cât și la animale. Vom discuta despre cauza morții și despre autopsii.

Un băiat, cu cioc și câțiva cercei, ridică mâna.

– Există vreo posibilitate să asistăm la o autopsie?

Vorbele lui stârniră câteva șoapte, unele entuziasmate, alte dezgustate.

– Mă tem că nu în acest semestru, spuse Jay.

– Dar cât de super ar fi! continuă Bărbuță.

– Nu știu. Cât de super ar fi? întrebă Jay clasa. Unii dintre puști chiuiră, în timp ce alții gemură. Cum spuneam, nu este trecut în programă, iar voi alcătuiți un grup destul de mare. Există reguli în legătură cu astfel de lucruri, probleme de contaminare, chestiuni de sincronizare și oricât de super credeți că ar fi să vedeți așa ceva, medicul legist este o persoană foarte ocupată, așa cum sunt toți cei care lucrează la astfel de investigații. Însă, pentru a face lucrurile mai

interesante, în fiecare săptămână voi discuta un caz anume pe care departamentul l-a rezolvat, apoi vă voi arăta probele care au fost strânse și vom vedea ce-mi puteți spune despre crimă. După aceea, vom compara părerile voastre cu ceea ce a descoperit, de fapt, poliția.

Se bucura în continuare de atenția lor. Toată lumea părea încântată. Cel puțin pentru moment. O privi din nou pe Kristi în ochi, așa cum făcea și cu ceilalți studenți, continuându-și între timp prelegerea. Pentru el era ușor, fiindcă își iubea meseria. Examinarea probei și conectarea ei la crimă și la suspect erau fascinante, dar și frustrante. Vorbea animat, deși era dificil să nu observe că ea, Kristi, avea aceeași strălucire care-l atrăsese cu ani în urmă la ea. Ea era încă la liceu, iar el începuse să urmeze niște cursuri la colegiu, lucrând în același timp cu tatăl său. Pe atunci, Jay o găsise deșteaptă, exuberantă, încăpățânată și tenace, uneori chiar temerară, dar niciodată plictisitoare. Atletică și curajoasă, aproape nechibzuită, Kristi emana o energie nativă care lipsise majorității femeilor cu care se întâlnise, inclusiv, Gayle Hall.

Acum, stând în spatele clasei, nefardată, privindu-l cu ochii ei mari și verzi, cu părul închis la culoare, ca arama, strâns la spate și dând la iveală un maxilar fără defecte, un nas drept și niște pometi înalți, Kristi îl privea atent. Stătea cu spatele rezemat de scaun, cu brațele încrucișate la piept, aproape într-un mod insolent, ca și cum l-ar fi provocat să o învețe orice din ce nu știa ea.

Sau poate-și imagina el.

El îi susținu foarte puțin privirea înainte de a se întoarce spre cealaltă parte a încăperii pentru a se concentra asupra unui băiat înalt, cu ochelari cu lentile groase și cu o barbă neagră, sfrijită, care nu-i acoperea acneea.

– Vă voi trimite fiecăruia câte o programă prin e-mail, iar la sediu voi fi vineri după-amiaza, de la patru la șase. Știu, este o pierdere de timp pentru cei care vor să plece în weekend, dar atât a putut face departamentul, având în vedere că trebuia să fixeze consultațiile în funcție de agenda mea. Îmi puteți trimite e-mail oricând; adresa mea de e-mail este trecută în programă.

Deci, să începem cu câteva noțiuni de anatomie. În această seară, vom discuta despre cum poate fi omorâtă o persoană și ce ar putea dezvălui corpul uman în timpul autopsiei. După pauză, vom discuta despre scena crimei și strângerea probelor. Asta ar putea părea un pic anapoda, dar m-am gândit că pentru primul nostru „caz" vom începe de la cadavru înapoi la scena crimei. Săptămâna viitoare, vom lua un alt caz și vom proceda exact invers, ceea ce, desigur, este procedura normală, deși nu întotdeauna. Îmi poate spune cineva de ce?

Un braț se ridică și flutură frenetic, ca și cum fata abia se putea abține. Părea a avea mai puțin de un metru cincizeci și doi și nu mai mult de patruzeci și cinci de kilograme. Părul ei blond-deschis se agita în timp ce încerca să-i atragă atenția.

El dădu din cap spre ea.

– Da?

– Uneori, probele găsite la fața locului nu au nicio noimă, pentru că trupul s-ar putea să fi fost mutat. În acest caz, vom avea terenul unde a fost aruncat, dar se pot lua probe din locul unde a avut loc atacul sau crima.

– Așa este, spuse Jay, dând din cap spre fata care zâmbea prostește și radia pentru că avusese dreptate. Acum să aruncăm o privire pe astea...

Jay sări de pe podium și se îndreptă spre planșele cu corpul uman care atârnau de perete. Una reda scheletul, alta musculatura, alta organele și cea de-a patra era o schiță mărită a corpului uman cu semne și adnotări de la un caz real, adăugate de un medic legist. El spuse clasei că această crimă se întâmplase cu zece ani în urmă. Criminalul care-și spunea Părintele John, își pândea victimele pe străzile din New Orleans. Semnul de la gâtul victimelor, așa cum indicau notițele medicului legist, era specific Părintelui John sau Criminalului cu Mătănii, cum i se mai spusese, care strangulase fiecare victimă cu șiragul de mătănii pe care-l crease special pentru acest scop.

Părintele John fusese un criminal în serie, cu o minte bolnavă, o persoană pe care puștii ar putea-o găsi macabră și fascinantă.

Jay nu avea doar o copie a schiței de la autopsie, ci și

fotografii ale victimelor, pe care le va arăta mai târziu studenților, după care le va vorbi despre faptul că medicina legală fusese de mare ajutor și pusese poliția pe urmele criminalului. Acest caz, se gândi el, i-ar interesa pe cursanți, pentru că acest criminal nu era străin de campusul de la All Saints. Desigur, Kristi Bentz ar putea găsi asta mult prea personal, pentru că tatăl ei ajutase la prinderea criminalului. Observă că acum ea stătea dreaptă în scaun.

– Să începem să studiem crima, abordând procedurile în sens invers. Avem o fotografie a victimei și notițele medicului legist care a examinat-o.

El se întinse după un teanc de hârtii și începu să le împartă.

– Vom privi cadavrul așa cum a făcut-o medicul legist. Începeți de la pagina unu, este o versiune mai concisă a notițelor medicului legist...

În noaptea asta, își spuse Vlad, stând pe stinghia de la etajul al treilea. Noaptea aceasta ar fi perfectă pentru noua sa răpire. Privi în sus, spre cele mai înalte vârfuri ale copacilor, zări conturul perfect al lunii, abia vizibil printre norii care se mișcau încet.

Dar, desigur, trebuia să aplice procedeul întocmai. Nu putea lua, pur și simplu, victima pe când se îndrepta spre casă, spre bibliotecă sau spre slujbă. Nu îi era permis să se ascundă pe bancheta din spate a mașinii victimelor noaptea, nici să le urmărească în timp ce-și vedeau nestingherite de treburile lor. Nu... el trebuia să aștepte, să joace jocul, să se asigure că totul decurgea la fel de meticulos ca și planul. În noaptea asta, s-ar putea să ia o viață, dar nu va fi una de elită, una dintre cele „alese". Acelea fuseseră cercetate atent, le considera „regale". Erau privilegiate și educate la colegiu. Cu ele trebuia să fie atent. Erau supravegheate. Dar celelalte... Pe acelea le putea ataca după bunul plac; deși, ca întotdeauna, trebuia să fie atent. Mereu atent.

Auzi sunetul armonios al clopotelor de la capelă și pulsul i se acceleră. Era timpul.

Ding-dang, ding-dang...

În timp ce clopotele anunțau ora, simți un val de excitare. Studenții începeau să iasă din clădiri, deplasându-se încoace și-ncolo, discutând, râzând, mergând grăbiți prin noapte, fără a-și da seama că el privea, că de aici, din ascunzătoarea sa, el putea, dacă ar fi vrut, să-i nimerească unul câte unul cu o pușcă sau cu un arc cu săgeți, sau chiar cu o rachetă-pivot, o armă pe care o folosise în copilărie, țintind păsările și veverițele, chiar și liliecii, noaptea. Vederea și auzul său erau ascuțite, și chiar simțul mirosului, așa că își putea ucide cu ușurință prada aleasă, nu avea nevoie de nicio armă.

Dar nu așa trebuia să se întâmple.

Asta ar însemna să încalce regulile.

În această noapte se putea ca All Saints să nu fie terenul său de vânătoare.

Stomacul i se strânse atunci când văzu câteva studente, fete pe care le zărise în campus, ale căror poze le avea puse bine. Pe câteva le știa după nume, și zâmbi atunci când își dădu seama că una dintre ele va fi următoare aleasă. Își frecă buricele degetelor și-și imagină drumurile lor neștiute spre el, pe care le creau chiar ele, pentru că ele erau catalizatorul propriului lor deces... stăpâne ale propriilor destine, profeți ai propriilor morți.

În curând, gândi el când o umbră trecu peste lună și aerul se schimbă ușor. Mai întâi, simți mirosul ei, apoi, întorcându-se, o văzu pe ea, pe Kristi Bentz, mergând grăbită, picioarele ei lungi parcurgând repede aleea de beton care ducea spre Knauss Hall. Urmărea pe cineva... nu, fugea după un bărbat care se îndrepta spre o parcare de la marginea campusului.

Chiar și de la această distanță, îl recunoscu.

Era noul profesor.

Desigur. Buzele sale se arcuiră în timp ce-l privea pe Jay McKnight, cea mai nouă achiziție a personalului de la All Saints.

Fata polițistului îi făcu semn cu mâna și, cu părul fluturându-i pe spate, îl prinse din urmă pe McKnight.

Ascuns în umbra turnului, simți cum sângele începea să-i

fiarbă. Din cauza pasiunii? A dorinței? A furiei? Noaptea i se prelingea prin piele și-i intra în oase, iar pulsul o lua razna. Inima îi bătea acum cu putere, mușchii îi erau încordați, nervii întinși ca niște benzi de cauciuc. Își imagină cum ar fi să o atingă... să o simtă răspunzându-i, să-i desfacă ușor fiecare copcă a hainelor până ce va rămâne goală în fața lui. Cu ochii minții îi văzu membrele lungi, musculoase și feminine... picioarele suple care s-ar fi încolăcit în jurul lui în timp ce el s-ar fi aplecat înainte, iar dinții și limba lui ar fi alunecat pe sânii ei, mușcându-i.

Mușchii i se încordară și avu o erecție tare ca piatra.

Nu! Nu-și putea permite să se lase cuprins de fantezie. Nu încă. Trebuia să se păstreze. Închise ușor fereastra. Încet, pășind fără zgomot, se îndepărtă de ochiurile de geam, spre scări, iar în timp ce cobora treptele foarte tocite, își temperă pofta.

Nu putea fi grăbit.

Nu putea ceda hotărârilor luate pe fugă.

Trebuia să-și urmeze planul.

Cu meticulozitate.

Sau totul se va duce de râpă.

– Jay! Profesor McKnight! Hei, așteaptă!

Kristi mergea cât de repede putea, încercând să-l prindă din urmă. Plecase imediat după curs și se îndrepta spre casă, apoi hotărî că ei doi trebuiau să clarifice situația, așa că se întoarse și-l văzu ieșind pe ușa din spate. Când fu destul de aproape pentru a-l striga, el ajunsese la locul de parcare destinat personalului. În lumina fluidă a unei lămpi de securitate, își punea cărțile și servieta în spatele unei camionete vechi.

El privi peste umăr și maxilarul i se lăsă într-o parte.

– Kristi Bentz.

– Bună.

Ea se opri la trei metri distanță de el.

– Eu, hm, am fost surprinsă că ai preluat cursurile profesoarei Monroe.

– Pun pariu.

Ea lăsă capul în jos, simțind cum roșește.

– Este ciudat. Uite ce e, știu că noi... eu... nu am lăsat o situație prea bună între noi și m-am gândit...

– Poveste veche, Kris.

Uitase că-i spunea așa. Fusese singurul din viața ei care-i prescurtase numele.

– În regulă, încuviință ea dând din cap. Dar cine ar fi putut bănui că ne vom reîntâlni la același curs, sau că tu-mi vei fi profesor, sau... ia stai un pic, spuse ea înțelegând între timp adevărul. Știai. Trebuie să fi știut.

– Da, de câteva zile.

El dădu din cap și deschise portiera un pic mai mult.

Din cabina întunecată se auzi un „ham“ pătrunzător și un câine enorm, musculos, sări jos. La luminile stradale, musculatura animalului se ondula sub o blană lucioasă ca arama.

Kristi se dădu un pas în spate.

– Acesta este Bruno, spuse el.

– Este gigantic!

– Neee, este mititel. Aplecându-se, el mângâie capul mare al lui Bruno. Blând ca un mielușel, asta dacă nu-l enervezi.

– Nu am de gând să fac asta.

Jay zâmbi și scărpină urechile pleoștite și mari ale câinelui.

– Grăbește-te, îi spuse el lui Bruno. Vezi-ți de treburile tale.

Jay arătă spre marginea parcării, unde niște tufișuri delimitau rondurile cu flori, separând campusul de parcare.

Bruno ascultă, apoi mirosi pământul umed și ridică piciorul lângă un tufiș uitându-se la Jay cu ochi amenințători.

– Bun băiat, spuse Jay când câinele termină să se ușureze și începu să amușine pământul. Mai târziu. Haide, îmbarcarea.

Bruno se uită la Kristi, apoi sări pe locul pasagerului.

– Deci... de ce predai aici? întrebă ea.

– O schimbare de peisaj. Situația este cam dură în Departamentul de Poliție, nu mergea bine nici înainte de Katrina, dar pun pariu că știi asta.

Ea încuviință dând din cap, gândindu-se la tatăl ei și la orele nesfârșite de muncă, la frustrarea și la dezamăgirea lui. Îl auzise vorbind despre pensionare, deși mai avea ani buni până atunci. Era ciudat, pentru că Rick Bentz se născuse pentru a fi polițist. Era plin de viață atunci când se afla la datorie. Dedicația și faptul că punea munca înainte de toate îl costaseră slujba din LA și mariajul cu mama ei. În cele din urmă, se temea ea, îl va costa viața. În ultima vreme, după cumplitul uragan și după consecințele furtunii, el muncea prea mult, era prea stresat.

– Deci, oportunitatea a bătut la ușă și am răspuns.

– Iar acum sunt în clasa ta.

– Așa se pare, spuse el tărăgănat și pentru prima dată ea văzu dincolo de frustrarea lui un pic din amuzamentul situației.

Oh, minunat. Exact de ce avea ea nevoie.

– Ei bine, voiam doar să fiu sigură că nu există resentimente.

El ridică din umăr.

– Nu există sentimente, punct.

Asta duru un pic, dar ea o lăsă baltă.

– Atunci putem merge mai departe. Eu voi fi doar o studentă, iar tu profesorul.

– Așa este.

– Bine.

Simțea o ușoară neplăcere din cauza conversației; exista un milion de lucruri despre care ar fi trebuit să discute împreună, dar de ce să scoată la suprafață toate sentimentele vechi și dureroase? Dacă era să creadă ce spunea el, atunci nu exista nicio problemă.

– Pot să te duc undeva? întrebă el.

– Oh... ah, nu... voi traversa campusul.

Ea făcu semn cu degetul în direcția opusă.

– Este târziu, spuse el.

– Sunt bine. Pe bune.

– Au dispărut niște fete.

– Da, știu, dar pot să am grijă de mine. Mă pricep la arte marțiale, îți mai amintești?

Zâmbetul i se lăți pe toată fața.

– Oh, da, spuse el.

O amintire străfulgeră prin mintea ei. Era o noapte care nu semăna cu aceasta. Ea și Jay erau singuri în apartamentul tatălui ei, iar ea făcuse greșeala de a-i spune că datorită deprinderilor învățate la artele marțiale, putea doborî orice bărbat care încerca să o deranjeze. Îl asigurase de asta, apoi spusese: „Pot să am grijă de mine“.

Un zâmbet care parcă spunea: „nu veni la mine cu porcării din astea feministe“, apăruse pe chipul lui.

– Da, cum să nu.

– Pot.

Ea susținuse că putea face față oricui s-ar fi apropiat de ea. El nu crezuse în lăudăroșenia ei și discuția se transformase într-o provocare. Apoi, înainte ca termenii să fie stabiliți, o prinsese, o luase pe sus și o pusese la podea, folosind o tehnică pe care o învățase la liceu, pe când era luptător. În câteva secunde o țintuise la pământ.

Își aminti cum stătea întinsă pe covorul din sufragerie, privindu-i chipul triumfător, respirând greu, atât de furioasă, încât voia să-l scuipe. Nas în nas, cu inimile bătând cu putere, stăteau întinși, blocați între fotoliul tatălui ei și televizor, fiecare așteptând ca să se miște celălalt. Mușchii erau încordați, pregătiți. El știa că, dacă și-ar fi mutat numai un pic centrul de greutate, ea ar fi putut să se răsucească; ea aștepta doar o oportunitate.

– Renunți? întrebase el.

– Nu.

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

– Te-am țintuit la pământ.

– Pentru moment.

El rânjise, tachinând-o.

– Probabil că sunt greu.

Ea privise în sus spre el și încercase în van să-și ignore inima care bătea cu putere. Adevărul era că o strivea, dar era vorba de mult mai mult de-atât. Ea trebuia să se lupte cu

dorința de a-i privi buzele, atât de aproape de ale ei. Sângele îi pompa cu putere prin vene și se întrebase cum ar fi fost dacă ar fi făcut dragoste cu el. Chiar atunci. Chiar acolo. Așa cum erau, transpirați și respirând greu din cauza luptei. Văzuse cum ochii lui se întunecă, cum pupilele lui se dilată, în timp ce, probabil, propriile lui gânduri le reflectau pe ale ei.

– Haide, Kris, am câștigat, spusese el, cu o voce joasă.

– Temporar...

Ea-și linsese buzele și-l auzise gemând. Simțise întăritura dintre picioarele lui. El își pierduse controlul și o sărutase. Cu putere. Cu o dorință fierbinte care trecea din venele lui în ale ei.

Și atunci ea îl mușcase până la sânge.

El își înghițise durerea, schimbându-și puțin centrul de greutate. El înjurase încet, dar periculos, în timp ce ea începuse să se agite pentru a se elibera, luptându-se ca să-și facă destul loc pentru a se răsuci și a-l lovi așa cum învățase la ultimul ei curs. Dar se oprise ca împietrită când auzise pași pe scările din exteriorul apartamentului.

– Dă-te jos! îi ordonase ea.

– Poftim?

Cheile zdrăngăniseră de cealaltă parte a ușii.

– Este tata! Dă-te jos!

Cu o mișcare fluidă, Jay se rostogolise de pe ea și sărise în picioare. Înainte ca ea să-i spună ce să facă, el sări peste canapea, aterizase în hol și se strecurase în baie, în timp ce Kristi își aranja repede hainele și se arunca în fotoliul tatălui ei, apăsând pe telecomandă exact atunci când ușa se deschisese și tatăl ei își făcuse apariția.

– Kristi? spusese Rick Bentz. Oh...

Lăsându-și cheile, portofelul și insigna pe masa din hol, el privi la televizorul care tremura pe un canal sportiv. Ca și cum ea ar fi fost vreodată interesată de-un meci de golf. La naiba!

– Bună, spusese ea veselă, întâmpinându-l cu mai mult entuziasm decât o făcuse vreodată.

Știa că avea fața roșie, părul transpirat, și că pe chipul ei se putea citi vinovăția, dar se prefăcuse că totul era normal și

că tatăl ei, un detectiv care-și petrecea viața bănuind și care era expert în recunoașterea minciunii, nu observase nimic neobișnuit.

– Ce se întâmplă? întrebase el dezinvolt.

Atunci se auzise cum Jay trage apa la baie, apoi apa care curgea în chiuvetă, după care el ieșise din baie. Era roșu la față și pe buza lui se vedea un pic de sânge închis la culoare, acolo unde-l mușcase ea. Kristi își dorise atunci să treacă prin podea și să dispară.

– Bună, detective, spusese Jay și se întinsese să-și ia jacheta care atârna peste marginea canapelei. Trebuie să fug. Munca.

– Ce idee bună, remarcase Rick Bentz, privindu-l pe Jay cu ochii mijiți. Știi că în casa mea există o regulă. Una pe care fata mea pare să o fi uitat, așa că ți-o spun ție. Este demodată, știu, dar dură și rapidă. Fără băieți pe aici, când eu nu sunt acasă.

Se uitase la Jay, apoi la Kristi.

– Îmi cer scuze. Eu doar am adus-o acasă.

– Și ai ajuns să ai buza crăpată?

– Da, Kristi vă poate explica, spusese Jay, aruncându-i o privire. Noapte bună, Kristi. Detective Bentz.

Apoi plecase lăsând-o pe ea să se descurce cu tatăl ei și cu „discuția" în timpul căreia tatăl ei o întrebase dacă era necesar să facă o programare la doctor, dacă trebuia să înceapă să ia pastile sau dacă ar trebui să-i cumpere prezervative. Ea îi explicase despre partida de lupte, despre faptul că-l mușcase pentru a prelua controlul, iar tatăl ei explodase, spunându-i că întindea prea mult coarda, că băieții nu au niciun control, că ea căuta necazurile cu lumânarea.

– Bine că faci din țânțar armăsar, tată, declarase ea furioasă. Nu că ar fi treaba ta, dar află că sunt bine. Încă nu am nevoie de pastile sau de orice altceva, iar când voi avea, crede-mă, mă voi ocupa singură de asta. Eu însămi.

Și așa și făcuse. Șase luni mai târziu.

Și acum se afla aici, în întunericul nopții, refuzând un drum cu mașina propus de Jay McKnight, băiatul căruia îi

dăruise virginitatea ei, apoi îi dăduse papucii. Băiatul care acum era bărbat și profesorul ei la universitate.

– Ne vedem săptămâna viitoare, spuse ea și se îndepărtă de camionetă.

– M-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să te duc cu mașina.

Negând din cap, ea zâmbi ușor.

– Pot să am grijă de mine, zise ea, repetând, ca un ecou, fraza pe care o spusese cu mult timp în urmă, apoi se întoarse pe tocurile ghetelor și se îndreptă spre Greek Row și Casa Wagner.

– Sună-mă pe celular dacă ai nevoie de ceva, strigă Jay în urma ei, spunându-i numărul.

Kristi ridică mâna, dar nu se întoarse continuându-și drumul spre bibliotecă. De acolo, trecu prin poarta din apropierea clădirii în care se afla apartamentul ei, conștientă că memorase numărul lui de telefon, deși știa că nu era cea mai bună decizie. Nu avea nevoie de Jay în viața ei.

Nu privi în urmă, dar auzi un motor de camionetă tușind, apoi pornind. Bine. Rezolvase situația cu Jay.

O secundă mai târziu, auzi cum camioneta iese din parcare, iar ea-și văzu de drum, grăbindu-se de-a lungul campusului întunecat, simțind cum vântul îi ciufulește părul.

Mai erau câțiva studenți pe afară, dar nu prea mulți, iar umbrele dintre lămpile de pază erau dese și întunecate, părând a se deforma odată cu zgomotul făcut de crengi și cu schimbarea vântului. Ploaia se oprise la un moment dat în ultimele trei ore, dar mirosul pământului reavăn plutea greu în aer. Iarba era acoperită cu picături de apă care licăreau în lumina lunii.

Kristi se îndreptă spre cealaltă parte a campusului, spre poarta de lângă clădirea cu apartamente. Trecu pe lângă Casa Wagner și văzu o mișcare... ceva ieșit din comun. Semne de avertizare i se aprinseră în minte și ea-și deschise clapa de la geantă, strecurându-și mâna în buzunarul unde ținea spray-ul cu piper.

Nu fi prostuță, își spuse ea, *probabil că este doar un câine.*

Dar era nervoasă, iar transpirația i se aduna la baza coloanei vertebrale. Nu era vorba de ceea ce putea vedea, ci

mai degrabă de ceea ce nu putea vedea. Se mişcă repede, în alertă, strângând cu putere tubul de spray cu piper. Detesta situaţiile în care se simţea neajutorată. Muncise mult, învăţând să observe, să fie atentă la împrejurimi, să aibă încredere în instinctele ei, şi fusese antrenată să se apere singură, să nu fie nevoită să se bazeze pe nimeni, ci doar pe ea.

Dar nu exista niciun motiv pentru a face pe temerara.

Se gândi la senzaţia ciudată pe care o avusese atunci când maşina închisă la culoare rulase pe stradă înainte de curs şi senzaţia care revenea tot mai des cum că o observa cineva, o urmărea din umbră.

Era, desigur, rezultatul cercetărilor ei în legătură cu fetele dispărute. Conversaţiile dezagreabile pe care le avusese cu familiile lor – cu oamenii cărora chiar nu le păsa de ele – începeau să-i afecteze psihicul.

Studie desişul întunecos când dădu colţul şi traversă curtea interioară. O persoană cu un hanorac cu glugă, închis la culoare, se îndrepta în direcţia ei. Kristi simţi adrenalina, muşchii i se încordară brusc, simţurile i se ascuţiră atunci când silueta se apropie.

Apoi îşi dădu seama că persoana care se apropia era o femeie. O femeie plăpândă. Kristi respiră uşurată când trecură una pe lângă cealaltă. Surprinse puţin din chipul aflat sub gluga închisă la culoare şi o recunoscu pe Ariel, care, atunci când o văzu pe Kristi, se dădu cu un pas mai încolo.

Kristi era pe punctul de a spune ceva când Ariel se uită direct la ea şi, în acel moment, sângele dispăru de pe faţa fetei, tenul ei deveni cenuşiu, iar ochii ei căpătară nuanţe de gri. Era oare un joc al luminii? Strălucirea argintie a unui nor care acoperea luna? Sclipirea incandescentă a luminii de siguranţă care pâlpâia în ceaţă?

– Ariel? spuse ea, întorcându-se, dar fata o pornise pe o cărare de cărămidă de lângă Commons şi dispăruse în întuneric.

Însă culoarea care-i dispăruse din obraji... care semăna atât de mult cu viziunea în care îi apărea tatăl ei... Inima lui Kristi bătea cu putere.

Simţise, cu o certitudine rece, că Ariel era condamnată.

9

Idiotule, îşi spuse Jay în şoaptă.

Îi venea să-şi dea singur palme, în timp ce conducea pe străzile goale care înconjurau campusul. Bruno lătră încet, stând cu nasul în deschizătura de la geamul pasagerului, îmbătându-se cu mirosul nopţii.

Jay deschise radioul, sperând ca melodiile cântate de cei de la Dixie Chicks să şteargă orice gând legat de Kristi. În schimb, cântecul despre reglarea conturilor cu o fostă iubită îl făcu să strângă şi mai tare de volan.

– Nenorocitule.

Îşi păstrase calmul în timpul cursului şi după aceea, atunci când îl urmărise pentru a lămuri lucrurile, dar simţea că eşuase. Cu toată încăpăţânarea şi îndrăzneala ei, el o găsea al naibii de fascinantă.

Era ca o boală.

Ca o dorinţă de moarte a sufletului său.

– Prostule, prostule, prostule, mormăi el şi mută pe un post de radio local unde dr. Sam, un psiholog, împărţea sfaturi celor părăsiţi în dragoste sau confuzi, în cadrul unui program special, prelungit. Se gândi că, probabil, erau mulţi ţăcăniţi pe timpul iernii. Închise radioul şi dădu drumul ştergătoarelor pentru a îndepărta burniţa. Nu ploua, dar ceaţa era densă şi se întrebă dacă nu ar fi trebuit să insiste să o conducă pe Kristi acasă.

Cum? Să o reţin cu forţa? Tu ai întrebat. Ea a refuzat. Nu voia să meargă cu tine cu maşina. Sfârşitul poveştii.

– De n-ar dispărea şi ea, spuse el, privind prin parbriz şi oprindu-se la lumina galbenă a unui semafor.

Doi tineri trecură repede de-a lungul şoselei pe skateborduri, roţile lor hârşâind pe caldarâm. Râzând, unul dintre ei apăsa pe tastele unui telefon în timp ce mergea, apoi se întoarseră spre un magazin cu obiecte utilitare, luminat cu neon, dar cu bare la ferestre. Câteva maşini traversară intersecţia înainte ca semaforul să se schimbe din nou, strălucind verde prin ceaţă.

Jay porni mașina, dar frână brusc când o pisică sări de-a lungul străzii.

– La naiba!

Bruno, uitându-se după mâța care luase viteză, începu să latre și să zgârie înnebunit bordul.

– Oprește-te! îi ordonă Jay câinelui pe când trecea încet de intersecție.

Bruno se întoarse. Stând cu labele pe spătarul scaunului pentru pasager, privea pe geam la dușmanul său. Încă mai mârâia și scheuna.

– Uit-o, îl sfătui Jay, mărind viteza la patruzeci și opt de kilometri pe oră. A dispărut.

Copoiul nu voia să renunțe, dar la un ultim: „Las-o baltă“ spus de Jay, mai lătră o dată și se ghemui din nou în scaun.

– Bun băiat, zise Jay, apoi văzând ceva în lumina farurilor, apăsă din nou pe frână. Iisuse!

Camioneta lui patină, caroseria tremură, roțile scârțâiră. Bruno aproape că fusese aruncat în bord, iar botul camionetei trecu cu puțin pe lângă bărbatul îmbrăcat în negru care sărise într-o parte și aruncase o privire rapidă spre camionetă. Purta un guler clerical, alb, iar ochelarii lui aburiți reflectau lumina farurilor. Fața sa palidă era schimonosită de neliniște, ca și cum s-ar fi temut pentru viața lui. Continuă să fugă, cu sutana fluturând în urma sa.

– Ești nebun? urlă Jay, furios.

Inima îi bătea ca o tobă. Aproape că-l lovise pe tip! Dar preotul nici măcar nu încetinise. Pe jumătate alergând, el dispăru într-un parc aflat într-o latură a campusului.

– Tipul e dus cu pluta, mormăi Jay furios, numărând în gând până la zece, în timp ce lua piciorul de pe frână și pornea din nou prin noapte. Ce naiba face traversând strada prin întuneric? Imbecilul! Ce nu e în regulă cu trecerea de pietoni?

Ce naiba se întâmpla...? Preotul arăta de parcă întâlnise o fantomă și lăsa impresia că încearcă să se strecoare prin întuneric fără a fi văzut.

Jay respiră lung, dar tot era tensionat. Își simțea mușchii

încordați, nervii întinși la maximum, iar degetele îi erau încleștate pe volan. În decurs de trei minute, aproape că lovise o pisică și un om.

Preotul i se părea cunoscut. Da, era întuneric, dar era ceva la el care-l făcea pe Jay să creadă că-l mai văzuse aici, la Baton Rouge. Dar nu pentru că Jay s-ar fi dus duminica la slujba de dimineață. Nu... trebuie să-l fi văzut în campus sau la vreun eveniment de la All Saints.

Respirând sacadat, Jay dădu din cap. Apăsă din nou cu precauție pe pedala de accelerație și privi drumul îngust.

– A treia oară este cu noroc, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva se blestema singur.

Câteva mașini trecură pe lângă el, dar niciuna nu venea în urma sa când coti pe strada șerpuită care dădea spre casa verișoarelor lui.

Privi în oglinda retrovizoare, deși nu știa de ce o face. Nu-l urmărea nimeni.

– Mai bine ai fi atent la drum, McKnight.

Încă mai încerca să-l identifice pe preot. Nu era Părintele Anthony Mediera, preotul care, în toate felurile, se afla la conducerea colegiului, ci altcineva pe care-l întâlnise în campus. Cine? Când?

Intră pe aleea căsuței mătușii Colleen, întrebându-se de ce naiba fugea preotul.

Mathias Glanzer!

El era. Părintele Mathias, Jay era sigur de asta și, da, avea legătură cumva cu colegiul. *Aha*, se gândi Jay. *Care-i treaba?*

Jay parcă, băgă cheile în buzunar și duse servieta și laptopul în casă. Cu Bruno alături, intră în bucătărie, unde ignoră cu brio placa din ghips etalată și lipsa blaturilor. În timp ce Bruno lipăia din vasul lui cu apă, Jay scoase o bere din frigider și se îndreptă printr-un hol mic, spre biroul său roz. Bruno, cu apa picurându-i de pe bot, se ținu după el.

– Trebuie neapărat să zugrăvesc aici, spuse Jay, în timp ce câinele se ghemuia în colțul încăperii unde cândva fusese așezat patul dublu al lui Janice – sau al lui Leah? –, sub un

maldăr de postere și coperte de albume cu starurile rock preferate ale surorilor.

David Bowie, Bruce Springsteen, Rick Springfield și Michael Jackson îi veniră în minte.

Se așeză la biroul improvizat, apoi își deschise laptopul, așteptând să se conecteze la Internet. Intră pe pagina Colegiului All Saints și căută în lista profesorilor până ce găsi o poză a Părintelui Mathias Glanzer, șeful departamentului de teatru.

Desfăcând capacul berii luă o înghițitură mare. În fotografie, Părintele Mathias arăta aproape fericit, avea o expresie caldă și binevoitoare, liniștită. Era așezat și purta un stihar alb cu un patrafir lucrat în relief cu fir de aur. Își ținea mâinile împreunate, iar ochii săi albaștri, din spatele ochelarilor fără ramă, priveau direct spre obiectivul aparatului de fotografiat. Avea bărbia ascuțită, buza de jos era un pic mai subțire decât cea de sus, iar nasul mic. Întreaga fotografie sugera privitorului cum că privește un om credincios, stăpân pe sine și calm.

Era cam departe de imaginea pe care Jay o văzuse mai devreme, când preotul părea a fi tulburat – sau ascunzându-se –, ca și cum era urmărit de un demon venit direct din iad.

De ce?

Jay dădu din cap. Avusese o zi lungă și trebuia să se trezească dis-de-dimineață pentru a se duce cu mașina la New Orleans. Alungând din minte toate gândurile despre omul Bisericii, găsi adresele de e-mail ale studenților săi de la curs și atașă programa. Văzu din nou numele lui Kristi Bentz și se încruntă.

Ce ghinion.

Se strâmbă. Poate Gayle avusese dreptate când îl acuzase că nu trecuse niciodată peste relația cu iubita sa din liceu. Pe atunci păruse ridicol, era doar vorbărie de femeie geloasă.

Dar...

După ce o revăzuse pe Kristi, își dăduse seama că încă o mai avea în sânge. Nu că ar fi vrut să se împace cu ea. Nicio șansă. Dar nu putea nega că exista ceva în legătură cu ea care-l făcea să aibă gânduri stupide și să-și amintească

momente din trecut cu o claritate uimitoare, lucruri pe care le considerase de mult uitate.

Expiră cu greutate.

Cel mai deștept lucru – singurul lucru – pe care-l putea face era să o lase în pace pe cât era posibil.

Nu era destul de rău că ea credea că poate prezice moartea tatălui ei? Acum trebuia să suporte această responsabilitate și pentru alți oameni?

Kristi descuie ușa apartamentului și intră înăuntru. În camerele care fuseseră ocupate de Tara Atwater, una dintre studentele dispărute.

Treci peste asta. Apartamentul nu are nimic de-a face cu dispariția Tarei. A dispărut din campus și asta nu te-a împiedicat să te înscrii la cursuri. Nu ai fi luat oricum acest apartament, chiar dacă ai fi știut?

– Nici dacă mă ruga cineva, murmură ea, fără a se putea abține să nu se înfioare.

Verifică de două ori încuietoarea, în timp ce Houdini, care probabil că așteptase pe acoperiș, sări prin fereastra parțial deschisă, se urcă pe rafturile din bucătărie și dispăru.

– Mama mea vitregă ar face atac de cord dacă te-ar vedea vreodată pe dulapuri, spuse Kristi.

Pisica se uita pe furiș la ea. Houdini nu o lăsa încă să se apropie, dar părea că începe să vrea să interacționeze.

Ea umplu castronul pisicii, își făcu o pungă cu floricele la cuptorul cu microunde și-și petrecu următoarea oră și jumătate aranjându-și biroul, nu doar pentru temele de la școală, dar și pentru a organiza notițele despre cartea pe care spera că o va scrie, cartea despre fetele dispărute, dacă se va dovedi că toate avuseseră un sfârșit tragic.

Privi în jur, la micul spațiu unde locuise Tara Atwater. Oare Tara, ca și Kristi, dormise în patul pliant? Oare simțise și ea că micul dulap mirosea a naftalină? Oare se plânsese despre lipsa presiunii la apă? Oare-și făcuse floricele aici, folosise cuptorul cu microunde și experimentase senzația stranie cum că o urmărește cineva?

Kristi își conectă imprimanta la laptop, apoi intră pe Internet și începu să copieze și să scoată la imprimantă orice articol pe care-l găsea despre fetele dispărute. Le găsi în paginile de pe MySpace și căută un indiciu despre faptul că ele ar fi făcut parte dintr-un cult sau ar fi fost interesate de vampiri. Se gândi că existau unele precizări voalate în colanele lor, despre ceea ce le plăcea și ceea nu le plăcea, și hotărî să le verifice altă dată. În această seară, va culege informații; mai târziu le va sorta și analiza.

Abia atingându-se de floricele, ea căută date despre culturi, vampiri și conectă informațiile cu colegiul All Saints. Descoperi că există un număr surprinzător de mare de grupuri preocupate de vampiri, vârcolaci, chestii paranormale. Unele site-uri și pagini pentru conversații erau evident doar pentru cei care aveau un interes trecător, dar altele erau mult mai des accesate, ca și cum cei care creaseră paginile chiar credeau că demonii se află printre cei vii.

– Înfricoșător, spuse ea pisicii care se îndrepta tiptil spre mâncare. Ea fugi repede când îi auzi vocea. Cu siguranță, înfricoșător.

Iar Lucreția știa mai multe despre toate acestea decât spunea.

– Cred că mai bine ne-am face o provizie de usturoi, cruci și gloanțe de argint, spuse ea... sau, așteaptă, gloanțele nu sunt pentru vârcolaci?

Houdini înlemni, dând din coadă. Apoi alergă de-a lungul podelei, până la tejghea și ieși pe fereastră.

– Am spus ceva? mormăi Kristi îndreptându-se spre dulap și întinzându-se.

Privi afară în noapte, pe deasupra zidului care înconjura campusul, spre clădirile de pe partea cealaltă. Se vedeau câteva stele printre norii nestatornici și luminile orașului. Din nou, avu senzația deranjantă că era privită cu atenție, că niște ochi nevăzuți o observau. Calculau. Ea coborî jaluzelele, lăsând doar un pic de spațiu ca pisica să poată intra dacă dorea.

Întorcându-se la computer, se întrebă dacă Tara Atwater

trăise acea senzație ciudată că o supraveghea cineva la adăpostul întunericului.

Sosise timpul.

Trebuia să scape de cadavre.

În timp ce Kristi Bentz trase jaluzelele, Vlad se uită la ceas. Era trecut de ora unu dimineața. Sincronizare perfectă. O urmărea de aproape două ore, dorindu-și ca ea să fie următoarea. Surprinsese porțiuni din sânii ei când își scosese hanoracul și-și desfăcuse sutienul. Oglinda aflată deasupra șemineului era așezată astfel, încât, dacă ușa de la baie era întredeschisă, el putea vedea dușul, chiuveta și chiar puțin din toaletă.

O observase pe Tara chiar din acest loc, atunci când ea-și petrecea mult timp fardându-se cu migală sau ridicându-și capul atunci când își punea cerceii. Își ținuse respirația când o privise ridicându-și brațele. Ea nu era conștientă că-și mișca și sânii, oferindu-i o priveliște mai bună asupra acelor rotunjimi minunate, sexy, și a sticluței cu sângele ei, atârnată de un lanț care-i înconjura gâtul, și cuibărită în decolteu. Unde naiba o ascunsese?

Nu o vei găsi niciodată, și-o imagină el bătându-și joc de el de cealaltă parte a țărușului. Râsul ei ca un sunet de clopoțel îi alunecă prin minte, iar el își încleștă pumnii.

– O voi găsi, murmură el, apoi își dădu seama că vorbea cu o fantomă, o născocire a imaginației sale.

Exact ca mama lui.

Încleștându-și maxilarul, Vlad reveni la realitate. Nu putea rămâne aici la nesfârșit amintindu-și de Tara. Nu avea nici timp să viseze, imaginându-și cum ar fi să o privească pe Kristi, în timp ce făcea duș și se usca cu prosopul, cu părul ud atârnând pe pielea albă. Strânse din dinți și îndepărtă dorința care-i șerpuise mereu prin vene. Știa că pofta carnală era doar o parte a vieții sale, iar fetele pe care le sacrifica cu atâta afecțiune erau doar mijloace de a-și atinge ținta.

Fără a mai pierde nicio clipă, el se grăbi în jos pe scări și ieși pe ușa din spate. Pășind fără zgomot, își croi drumul printre

alei și străzi, alegând mereu un alt drum, nepermițându-și niciodată luxul sau să cadă în capcana de-a folosi același drum, sau să o ia prin locuri pe unde putea fi văzut des.

Fără zgomot, descuie ușa spațiului său privat și intră. Era neliniștit și știa că apa rece a piscinei îl va calma, dar nu avea timp pentru asta. Pierduse prea multă vreme la fereastră, urmărind-o pe Kristi Bentz, încercând să-și dea seama ce făcea ea atâta timp la birou. Stătuse ore în șir pe Internet și el se îndoia că fata studia pentru vreunul dintre cursuri.

Deja îmbrăcat în negru, petrecu câteva minute aplicându-și vopsea neagră pe față, apoi își puse o perucă de un șaten-deschis, și își acoperi chipul cu o șosetă de nailon... pentru orice eventualitate. Avea calapodul de la pantofi înălțat, așa că părea mai înalt decât era în realitate... nimeni nu-l va recunoaște și apoi fusese atent când avusese de-a face cu femeile, așa că nimeni nu le putea asocia cu el.

Trecu repede pe lângă piscina care licărea și merse mai departe spre locul aflat sub vechea bucătărie a hotelului. Descuie o ușă grea și o deschise cu grijă, simțind respirația rece a iernii pe piele, sărutul lui Jack Frost. Aprinse lumina. Singurul bec lumină interiorul frigiderului cu o lumină orbitoare care se reflecta în benzile subțiri de cristale de gheață ce căptușeau camera frigorifică și străluceau, aproape dând viață ochilor deschiși și morți ai celor patru femei atârnate de cârligele pentru carne, cu pielea înghețată și palidă ca zăpada, cu mușchii feței încremeniți într-o expresie de pură oroare.

Nu-i convenea că trebuia să le dea drumul.

Îi plăcea să le viziteze după o partidă lungă de înot.

Merse printre trupurile lor reci, simțind aerul înghețat pe propria piele dezgolită. Se frecă de ele, simțind excitația. Sângele fierbinte aproape că-i clocotea în vene, aerul arctic pe pielea lui și mușchii lor tari, netezi, înghețați erau începutul a ceea ce va veni.

Lingându-și buzele crăpate, el se aplecă înainte și-și trecu limba peste sânul lui Dionne, mai întunecat decât al celorlalte, cu sfârcul tensionat într-o moarte de gheață.

– Îmi vei lipsi, spuse el surd, înainte de a-l suge un pic.

Simți cum erecția lui crește în timp ce se freca de picioarele ei care atârnau. O cuprinse cu mâna de fese și-și aminti plăcerea fierbinte care-l străbătuse atunci când intrase în ea. Poate în altă viață, scumpo, îi făgădui el, îndreptându-și atenția spre Rylee...perfecta, irascibila Rylee.

Nu petrecuse destul timp cu ea. Trupul ei perfect, înghețat, îl chema și se gândi să o păstreze, să se joace cu trupul ei golit de sânge, dar știa că este mai bine să o ducă și pe ea departe.

Îi sărută buzele înghețate și schimonosite și se uită fix în ochii ei deschiși. Apoi zâmbi când îi văzu gâtul, atât de perfect, arcuit pe spate. Șuvițele de păr înghețate erau date la o parte, dezvăluind cele două găuri perfecte de la baza gâtului, iar el își imagină gustul sângelui ei. Sărat. Cald. Satisfăcător.

Da, îi va fi greu să se despartă de ea.

Dar vor mai exista și altele... atât de multe.

Zâmbi în întuneric, în timp ce fețele lor îi apăreau în minte.

Kristi nu putea să doarmă. Ceasul de lângă tăblia patului îi arăta că era aproape unu dimineața. Evenimentele din zilele anterioare i se învălmășeau în minte. Iar și iar, imaginile fetelor dispărute se roteau și ea-și aminti telefoanele pe care le dăduse între cursuri și muncă și puținele întâlniri față în față cu studenții care le cunoșteau.

„Am știut mereu că nu o va sfârși bine... sânge stricat ca și al tatălui ei."

Acestea erau cuvintele mamei Tarei și, mai ales, din pricina lor nu putea să adoarmă.

„El este la pușcărie, știi tu! Jaf armat..., nu că ar fi treaba ta. Ce cred eu? Că a plecat cu vreun tip și într-un fel sau altul eu voi sfârși prin a plăti împrumuturile pe care le-a făcut pentru a merge la școală. Așteaptă și ai să vezi. Iar eu... cu alți doi copii de întreținut..."

Dar nici mama lui Monique nu fusese mai brează, aparent enervată pentru că fata ei plecase la școală și o lăsase să se descurce cu un soț care suferea de maladia Alzheimer.

„Nu s-a descurcat cu asta... nu că s-ar fi descurcat cu ceva. Fata aia!“ pufnise mama lui Monique de undeva din Dakota de Sud.

Fratele lui Dionne credea că ea era o „târfă de doi bani“, în timp ce ultimul ei prieten, Tyshawn Jones, era dispărut în misiune sau cel puțin așa părea. Colegii de muncă ai lui Dionne, de la pizzerie, susținuseră că nu apucaseră să o cunoască și că era o persoană care avea viața ei particulară.

Mama lui Rylee era un coșmar, sugerând că fiica ei va avea „probleme“, de parcă acestea ar fi fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Kristi dădu la o parte cuverturile, deranjându-l pe Houdini, care se aventurase aproape de pat în timp ce ea dormea.

– Scuze, spuse ea, iar pisica se năpusti spre ascunzătoarea ei.

Merse desculță până în zona unde se afla bucătăria, deschise robinetul și ținându-și părul departe de față, bău o înghițitură lungă din apa de la robinet.

Oare de câte ori făcuse Tara asta?

Kristi închise robinetul și-și șterse buzele, folosindu-se de umărul tricoului lălâi pe care-l folosea drept pijama. Își sprijini șoldurile de blatul dulapului și privi spre camera unde ea și fantoma Tarei Atwater locuiau. Scaunul de birou, pe care-l găsise atunci, fusese, probabil, folosit de Tara atunci când se pregătea pentru aceleași cursuri pe care le urma acum Kristi.

Ascultă un timp ticăitul ceasului, bâzâitul frigiderului și ritmul propriei inimi. Parcă ar fi urmărit viața Tarei, călcându-i pe urme, devenind fata care plecase într-o zi de la curs și nu mai apăruse niciodată.

Nu avea niciun sens.

Tara nu avea mașină, dar avea carte de credit, un computer pentru a se conecta la Internet, o pagină personală și un celular. Niciunul nu mai fusese folosit de atunci. Ultima persoană pe care o văzuse Tara fusese șefa departamentului de engleză, dr. Natalie, „Fără Comentarii“, Croft. Până acum Kristi nu reușise să ajungă la ea.

Gândurile i se îndreptară spre Rylee. Ultima persoană cu care se întâlnise fusese Lucreția Stevens, ceea ce fosta colegă de cameră a lui Kristi uitase să menționeze.

– Din ce în ce mai curios, îi spuse ea lui Houdini, care se furișase în colțul cel mai îndepărtat al camerei, cu ochii luminoși concentrați asupra lui Kristi.

Închizând ochii și rotindu-și gâtul, Kristi trase de cinci ori, adânc, aer în piept; apoi, știind că n-ar mai fi putut să adoarmă, își trase scaunul de birou, se așeză, deschise computerul și, ignorând graficele la care lucra, se conectă la Internet. Găsi câteva site-uri despre vampiri și intră în vorbă cu câțiva puști.

Poate că în seara asta va avea noroc discutând cu persoane care aveau nume de genul ILUVBLUD, FANGS077, VAMPGRL sau ceva de genul acesta. Nu obținu prea multe informații despre vreun cult, nimeni nu recunoștea că ar fi cunoscut-o pe vreuna dintre fetele dispărute. Ori știau ceva și țineau secret, ori nu recunoșteau numele reale ale studentelor, diferite de numele lor de pe net, ori nu aveau nici cea mai mică idee. Kristi parie pe ultima variantă, dar continuă să discute, verificând și paginile personale ale fetelor dispărute, revizuind „grupurile“ lor și imaginile, încercând să găsească un indiciu care-i scăpase înainte.

Cu siguranță, va descoperi ceva.

Oamenii nu dispăreau, pur și simplu, de pe fața pământului.

Chiar dacă credeau cu adevărat în vampiri.

Nu-i așa?

Fluviul Mississippi curgea greoi și întunecat, pe când el stătea pe digul din aval de New Orleans. Fantomatic, mușchiul spaniol atârna de pe crengile stejarilor plantați pe malurile fluviului.

Vlad trase adânc aer în piept. Simți mirosul de pământ umed amestecat cu cel pătrunzător al apei.

Era singur pe acest braț îndepărtat al apei, și totuși se simțea mult prea expus. Dacă trupurile ar fi plutit la suprafață,

ar fi fost descoperite. Lucrurile ar fi putut deveni periculoase, iar el mai avea încă atât de multe de făcut.

Pentru ea.

Mereu pentru ea.

Închise ochii și se gândi la ea.

Atât de perfectă.

Atât de frumoasă.

O femeie care, mai mult decât altele, îi înfierbânta sângele. Abia aștepta să o vadă din nou... să o privească de la distanță, să simtă cum se întărește gândindu-se la trupul ei cald și la sânge... mereu sângele.

Își trecu limba peste dinți a anticipare. Un val de excitare i se propagă prin vene și nevoia îi alergă spre suflet.

Locul nu era potrivit pentru a le arunca acolo. Plecă repede de pe movilă, prin iarba înaltă, și se îndreptă spre camioneta parcată printre copaci. Se sui la volan și întoarse, conduse pe poteca lungă și apoi pe un drum dosnic care o intersecta prin brațul secat al râului.

Aici era liniște, se auzea doar țârâitul greierilor și orăcăitul broaștelor. Din când în când, se auzea alunecarea silențioasă a unui aligator prin apă.

Parcă lângă cabana distrusă, merse în spatele camionetei și-și trase cizmele înalte până la șold. Își puse o cască de miner pe cap, apoi aprinse lanterna. În raza strălucitoare, lucră repede, punându-și o pereche de mănuși, apoi scoțând fiecare cadavru din spatele camionetei. Înfășurate în prelată, îngreunate cu cărămizi legate de bust, începuseră să se dezghețe, dar fiecare dintre ele cântărea o tonă, iar el le căra pe umăr, ca un pompier, pe o potecă îngustă, spre marginea apei. O desfăcu pe prima și se uită în jos, doar o secundă, la chipul și la gâtul ei, la trupul rece. În strălucirea orbitoare a lanternei, Dionne privea fără țintă în sus, spre el. Pielea ei neagră căpătase o nuanță albăstruie, iar cristalele din părul ei începeau să se topească.

Nu intenționase să le lase pe toate într-un singur loc. Asta ar ușura lucrurile pentru oricine ar fi descoperit cadavrele, dar nu mai avea timp. Așteptase prea mult, amânând această parte

a misiunii. Ar fi vrut să le țină lângă el pentru totdeauna, dar, desigur, nu o putea face.

– Odihnește-te în pace, spuse el, și împinse trupul neted al lui Dionne în apă.

După ce trupul se cufundă, fiind sigur că greutățile îl vor târî până jos, se întoarse spre camionetă.

Apoi trase de prelata înfășurată în jurul Tarei. Cea de-a treia. O urmărise din ascunzătoarea sa în timp ce se plimba goală prin apartamentul ei, același studio de la etajul superior pe care-l ocupa acum Kristi Bentz. *Cât de potrivit*, se gândi el, târând trupul înghețat al Tarei spre un alt loc, un pic mai departe, în josul apei. Desfăcu prelata și o privi. Pielea ei era palidă, deși bronzul din vară era încă vizibil. Sânii ei mari, cu sfârcurile incredibile, parcă îl implorau să-i sărute, să-i lingă pentru ultima oară. Dar el rezistă tentației și împinse trupul în apă.

Mai făcu încă două drumuri. Mai întâi, o luă pe Monique. Înaltă și statuară pe când era în viață, o adevărată atletă, acum era grea și țeapănă, inflexibilă. Desfăcu prelata cu degetele înmănușate și observă că, deși era moartă, mușchii ei erau bine conturați. Părul lung, roșcat, îi cădea țeapăn peste umeri, imitat de cârlionții înghețați, aflați între picioarele lungi, incredibile. Stomacul i se strânse, o mai privi o dată, apoi rostogoli trupul în apă.

În sfârșit, cără ultima și cea mai mică prelată departe de locul unde parcase. Dezlegă legăturile, lăsă plasticul să cadă liber, apoi se uită lung și intens la Rylee, la aspectul ei frumos de majoretă, la ochii albaștri care nu mai puteau vedea. Chiar și în lumina orbitoare a lanternei, era încă frumoasă. Avea curbe perfecte, talia micuță, sânii rotunzi cu sfârcuri de un roz palid. Un tatuaj cu un fluture era înghețat pe interiorul uneia dintre coapse și el își aminti cum linsese acea decorație de gheață.

Da, îi va lipsi și era iritat că nu avusese mai mult timp să o vadă, să o atingă, să-i simtă pielea netedă, înghețată, frecându-se de a sa.

Vor mai fi și altele... renunță la ea. Fă loc pentru următoarele.

Pulsul lui deveni mai rapid. Avea o săptămână de așteptare și apoi... oh, și apoi...

Împinse trupul în apa întunecată a mlaștinii. În raza lanternei, o văzu uitându-se în sus, la el, legănată de apa ce aluneca pe chipul ei palid.

Sângele ei, se gândi el, fusese pur.

Perfect.

Încet, ea se făcu nevăzută.

10

Ariel îngenunche în capelă.

Genunchii o dureau, iar umerii îi erau încordați. Își plecase capul și cerea îndrumare. Din nou. Așa cum o făcuse în fiecare dimineață a acestei săptămâni.

Nutrise mereu o credință puternică, sperând că aceasta o va ajuta să treacă prin perioadele grele din viața ei: moartea fratelui ei mai mare, Lance; divorțul părinților ei; relația cu tatăl vitreg și lungul șir de băieți care o părăsiseră de când avea paisprezece ani, băieți cărora le oferise inima ei, și chiar mult mai mult.

Nimeni nu rămăsese.

Chiar și mama ei, după divorț, slăbise enorm, începuse să-și vopsească părul și se întâlnea cu bărbați care, ca și ea, încercau să arate mai tineri și mai supli decât erau în realitate. În cele din urmă, Claudia O'Toole se recăsătorise. Tom Browning, un camionagiu de cursă lungă, era destul de simpatic, dar distrusese visul lui Ariel că părinții ei se vor împăca.

Așa că se îndepărtase de familia ei și se îndreptase spre credință... până la facultate.

– Iartă-mă, Doamne!

Stând în genunchi, ea privi în sus, spre crucifixul în mărime naturală care atârna între două ferestre înalte cu vitralii. Statuia lui Iisus, cu coroana de spini, cu capul, mâinile și coastele sângerânde, cu brațele larg deschise, se uita cu bunăvoință în jos, spre ea.

Eu sunt lumina...

Putea auzi cuvintele pe care Mântuitorul le spusese celor care crezuseră în El.

– Bunule Dumnezeu.

Închise ochii ca să nu plângă. Hristos era atât de aproape, atât de grijuliu. Oare chiar era atât de singură? De ce se simțea abandonată?

– Fii alături de mine, intonă ea. Te rog, Tată.

Niciodată nu mai fusese atât de confuză în legătură cu credința ei. Niciodată nu pusese la îndoială dogmele bisericești, niciodată nu fusese atât de tentată...

Făcu semnul crucii cu dexteritate, așa cum o făcuse de mii de ori în viața ei.

Nu mai fusese niciodată departe de casă... cel puțin nu pentru o perioadă lungă de timp. Desigur, petrecuse cu tatăl ei fiecare weekend pentru o perioadă de timp, apoi din ce în ce mai rar. Și, da, mai fusese și perioada în care fugise cu Carl Sievers, când aflase că era însărcinată... nici măcar acel bebeluș prețios nu supraviețuise. Ariel, incapabilă să fie mamă, pierduse sarcina în luna a treia.

Își mușcă buza de jos și simți cum umerii îi tremurau. Își dorise acel copil, acea micuță viață care ar fi iubit-o, dar chiar și copilul – o fetiță, după cum simțise ea, și pe care o numise Brandy – o părăsise.

O dureau genunchii. Înghiți cu greu, simți gustul lacrimilor sărate în gât și se gândi la grupul a cărui membră devenise, la cei care o primiseră cu brațele deschise.

Nu i se puseseră întrebări.

Nu fusese judecată.

Iar conducătorul lor... Ea privi în sus, spre crucifix și simți că Hristos putea vedea în sufletul ei, putea observa că începuse să se clatine credința ei.

Îl iubea pe Dumnezeu. Chiar îl iubea.

Dar avea nevoie de prieteni. De o familie aici, pe pământ.

Propriilor ei părinți nu le păsa.

Fetele din comunitățile de surori erau niște snoabe superficiale, egoiste.

Dar noii ei prieteni...

Se închină și se ridică în picioare. Întorcându-se, îl văzu pe Părintele Tony stând la balcon și privind spre ea. Îmbrăcat în negru, cu gulerul clerical în contrast cu cămașa și pantalonii negri, era un bărbat înalt și chipeș. Prea chipeș pentru un preot. Ea-și întoarse privirea, trăgându-și nasul și fiind conștientă că era urmărită. Își șterse lacrimile, dar îi auzi pașii pe scară și știu cu nu putea ieși pe ușile sculptate ale capelei fără a da ochii cu el, fără a vorbi cu el. Poate chiar va fi convinsă să i se confeseze.

Mai spuse o rugăciune și se grăbi printre rândurile de bănci. Aproape că ajunsese la ușa din față când el dădu colțul scărilor și coborî și ultimele trepte spre vestibul, iar micile făclii ale lumânărilor aprinse pâlpâiră la trecerea lui.

– Ariel, șopti el, cu un ușor accent italian.

Părul lui negru scânteia în lumina lumânărilor, expresia chipului său cu trăsături regulate, atrăgătoare era gravă și îngrijorată.

– Ești tulburată, spuse el domol. Îi atinse cu blândețe mâna cu degetele sale calde.

– D... da, părinte.

Ea încuviință dând din cap, fără a putea să-și rețină lacrimile care începură să-i curgă pe obraji.

– Atât de multă lume este tulburată. Știi că nu ești singură. Trebuie să ai încredere în Tatăl Nostru.

Sprâncenele lui negre se împreunară, iar ochii de un albastru eteric îi scrutară pe ai ei. Ea observă încordarea din colțurile gurii și nasul care, în mod evident, fusese spart.

– Vorbește cu mine, copilă, îi sugeră el, domol, aproape seducător.

Ariel înghiți cu greu. Să aibă încredere în el? Frământările ei erau atât de personale, dilema ei nu putea fi înțeleasă de niciun muritor... și totuși era tentată. Privind în ochii care sigur puteau citi ce se întâmplă în sufletul ei, ea se întrebă cât de mult mai putea îndura și cât mai putea dura minciuna ei.

Kristi dădu pe gât ultima înghițitură de cafea și lăsă ceașca în chiuvetă, apoi se asigură că fereastra era întredeschisă pentru

ca Houdini să intre și să plece când dorea. Lumina soarelui pătrundea în apartamentul ei. Era prima zi fără nori de când se mutase aici. Iar cerul senin îi ridica moralul – o bine-venită schimbare după ce se cufundase în informații despre culte, vampiri și fete dispărute, după ce făcuse cercetări, grafice, după ce stătuse ore întregi pe Internet căutând articole din ziare și pagini personale. Începea să le înțeleagă pe fetele dispărute, să priceapă ce viață duceau în sânul unor familii destrămate.

Oare nimănui nu-i păsa?

Kristi îl abordase pe decan și primise un „nu este treaba ta“ foarte rece, indicând faptul că școala își acoperea spatele, temându-se de o publicitate negativă.

Frustrată, cu nervii întinși la maximum și dormind doar câteva ore pe noapte, Kristi abia dacă avea timp să respire. Lucra câteva ore pe zi la arhiva colegiului pentru a avea acces la dosarele cu adresele și familiile fetelor dispărute, încercând să înțeleagă în ce fel de cercuri se învârteau și trecutul lor. Apoi, mai era și munca de la restaurant, urmată de o mulțime de cursuri și teme de pregătit.

Iar fetele dispărute erau mereu prezente în gândurile ei.

Erau în mintea ei în timpul cursurilor, sau când mergea prin campus, sau când muncea. Începuse să facă câteva anchete sociale, să se întâlnească cu prietenele fetelor, dar erau puține și extrem de secretoase. Dintre fetele pe care încercase să le chestioneze, niciuna nu avea vreo idee despre un grup special căruia să-i fi aparținut vreuna dintre studente, însă ea simțea că toate îi ascundeau ceva.

Dar a naibii să fie ea dacă nu va descoperi acel ceva.

Chiar dacă va trebui să ceară ajutorul cuiva din personal. Dezbătea încă această idee, dar era sătulă să se tot lovească de un zid de piatră.

Astăzi, la lumina soarelui, se simțea optimistă. De mai bine de o săptămână, zilele înnorate îi intraseră în oase, noaptea foarte întunecoasă o făcea să se ghemuiască în fața focului și să verifice de două și de trei ori încuietorile de la uși.

Nu avusese niciodată probleme serioase legate de frică,

nici după ce murise mama ei, nici măcar după atentatele la viața ei. Era ciudat, se gândi, că nu era genul care să aibă atacuri de panică, având în vedere prin ce trecuse. Dar, în ultimul timp, în mijlocul iernii, în acest apartament de unde dispăruse o femeie, în campusul unde avea doar câțiva prieteni, lucrurile se schimbaseră. Uneori, se simțea la fel de paranoică precum tatăl ei, polițistul, care, deși rămăsese în New Orleans, părea să-i sufle în ceafă.

Dar nu și astăzi, când soarele de ianuarie alunga norii.

Luându-și rucsacul cu laptopul, ieși din apartament.

Era joia celei de-a doua săptămâni a lunii și ea deja era prinsă de tentaculele câtorva dileme. Prima era problema cu Jay și cu sentimentele contradictorii pe care le avea pentru el. În timpul celui de-al doilea curs, el își văzuse de treabă, privirea lui nu se întâlnise cu a ei mai mult de-o clipă, în timp ce el reconstituia probele scenei unei crime care avea legătură cu Părintele John. Jay fusese extrem de rece la analiza diferitelor dovezi pe care le găsise poliția. În timpul pauzei, fusese asaltat de studenții interesați și tot așa se întâmplase și după terminarea cursului. Nu păruse să fi observat plecarea ei.

Și ce dacă? Mare scofală. E mai bine așa, încercă ea să se convingă. *Este profesorul tău. Subiect încheiat.*

Dar faptul că el o ignorase complet o deranja mai mult decât voia să recunoască. Și totuși, fie că-i plăcea, fie nu, trebuia să-l abordeze pe Jay, să vorbească cu el, să-i capteze atenția, sperând să primească ajutorul lui.

– Va fi foarte amuzant, își spuse ea.

Cealaltă dilemă era mult mai dificil de rezolvat, se gândi ea, în timp ce-și lua jacheta și o punea pe ea. În ultimele zece zile, din când în când, Kristi o văzuse pe Ariel O'Toole, prietena Lucreției. O dată la librărie, altă dată la asociația studenților, a treia oară lângă Casa Wagner, și de fiecare dată observase că fata era palidă, obosită, cu pielea cenușie.

Oare era bolnavă?

Sau era pe cale să aibă un accident?

Sau era doar o născocire a imaginației sale?

Nimeni altcineva nu părea să observe. Oare înfățișarea lui Ariel era doar în mintea ei? Oare era ceva asemănător cu moartea pe care atât de des o văzuse în trăsăturile tatălui său? Ar trebui să o abordeze pe Ariel? Să vorbească cu ea? Să-i menționeze asta Lucreției?

Se încruntă gândindu-se la asta, în timp ce-și punea celularul înapoi în geantă. Dacă ar spune cuiva despre noua ei abilitate de a prezice moartea unei persoane, ar fi fost considerată țăcănită. Și avea vreo dovadă a „darului" ei? Ei bine, un pic. O femeie, pe care o văzuse, într-un autobuz, cum devine cenușie, murise o săptămână mai târziu. Dar, conform listelor de decese, pe care le verificase Kristi, avea nouăzeci și patru de ani.

Încercă să îndepărteze grijile, dar nu avea timp să se relaxeze. În orarul de azi avea cursul de stilistică cu dr. Preston, un alt bărbat chipeș. Avea înfățișarea unui surfer din California, cu părul zburlit, blond, și cu un trup musculos, sculptat, pe care nu se deranja să-l ascundă în blugii strâmți și tricourile vechi. În timpul cursului, avea obiceiul să se plimbe de-a lungul sălii, uitându-se la cursanți, mai tot timpul aruncând o bucată de cretă în aer și prinzând-o. Nu se oprea niciodată din mers, nu renunța la prelegeri și nu scăpa niciodată bucata de cretă, pe care o ținea la îndemână pentru cazul în care trebuia să scrie vreo idee pe tablă, după care își relua plimbarea. Ezma îl categorisise drept nepoliticos, dar, cu siguranță, era plăcut la vedere.

Dacă dr. Preston amintea de soare și de surf, profesoara Deana Senegal se afla la celălalt capăt al spectrului. De când Althea Monroe își luase liber, ea era singura femeie pe care Kristi o avea ca profesor. Senegal, care preda jurnalismul, era o femeie în jur de patruzeci de ani care vorbea repede și privea fix prin niște ochelari lucioși și dreptunghiulari. Era drăguță, deșteaptă și muncise din greu la niște ziare din Atlanta și Chicago înainte de a-și termina masteratul și de a accepta un post la All Saints, cu trei ani în urmă. Își luase concediu de maternitate pentru a-i naște pe cei doi gemeni care acum

aveau optsprezece luni, și se întorsese la muncă. Cu buze subțiri, conturate cu un ruj de culoarea vinului, cu o piele ca de porțelan și ochi negri care scoteau flăcări din spatele ramelor de firmă, Senegal era foarte serioasă. Abia dacă schițase un zâmbet pe toată durata cursului.

Coborând pe scări, Kristi se gândea la cei câțiva locatari pe care îi cunoscuse. Un cuplu căsătorit locuia alături de Mai, la etajul al doilea, iar la primul etaj, față în față cu apartamentul lui Hiram, locuia un alt bărbat celibatar, poate un student, dar unul care avea un program ciudat; ea-l vedea doar seara târziu, fie plecând, fie venind. Era înalt și, de obicei, purta o haină neagră. Nu-i văzuse niciodată destul de bine fața pentru a-i descifra trăsăturile.

În timp ce se îndrepta spre mașină pentru a lua o carte pe care o lăsase acolo, Kristi văzu mașina doamnei Calloway intrând în parcare. Mașina albă, decapotabilă, era deosebită. Kristi nu s-ar fi așteptat ca bătrâna să conducă un astfel de automobil.

Ajunse la portiera mașinii sale exact când Irene cobora și se încrunta la niște buruieni ofilite care creșteau pe marginea asfaltului fărâmicios.

– Afurisitele naibii, spuse ea, apoi o văzu pe Kristi. Oh! Bună. Am auzit că ți-ai reparat singură încuietorile.

Dădu din cap și se întinse să ia din mașină o pălărie cu boruri largi, pe care s-o adauge la pantalonii de catifea maro, la flanela roz și la canadiana bej, cu mânecile suflecate până la cot.

– Ți-am spus că Hiram se va ocupa de asta.

– Nu am putut da de el la timp.

Ea-și puse pălăria pe cap, acoperindu-și părul grizonant.

– Ei bine, atunci am nevoie de un set de chei de la apartament și dacă crezi că poți scădea din chirie cheltuielile făcute cu schimbatul încuietorilor, ar fi bine să te mai gândești...

– Mă voi asigura că veți primi un set, spuse Kristi, iritată de femeia hrăpăreață. Am aflat că Tara Atwater a locuit în apartament.

Bătrâna tresări, iar Kristi știu că a atins un punct sensibil.

– Tara? Fata care a fugit fără să plătească chiria pe ultima lună? Așa este, a locuit aici.

– Iar acum a dispărut.

– Tot ce știu este că a plecat fără să-mi plătească.

– Sau a fost răpită. Așa cred unii oameni.

– Fata aia? pufni Irene ironică. Nicio șansă. Era o petrecăreață și o fugară. Eu cred că i-a venit să plece și a făcut-o.

– Și nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

– Probabil pentru că era terminată din pricina drogurilor.

Irene miji ochii și o privi pe Kristi.

– Știu că presa se agită atunci când fetele renunță la facultate, făcând din țânțar armăsar. Poliția nu pare să creadă că este vorba de vreo crimă. Fetele dispărute? Au mai făcut-o și înainte. Familiile lor nici măcar nu sunt îngrijorate, iar eu pot garanta asta în ceea ce o privește pe fata aia, Atwater. Am sunat-o pe mama ei, dar femeia abia putea vorbi cu mine. Se plângea că are două servicii și doi copii mai mici de întreținut. Cât despre tată, este o cauză pierdută. A tot intrat și a ieșit de la închisoare. Ultima dată când am auzit ceva despre el încă-și mai ispășea pedeapsa. Nimeni nu vrea să plătească chiria restantă.

– Vrei să spui că nimănui nu-i pasă de Tara.

Irene ridică umărul sfrijit.

– Era o petrecăreață. Mereu umbla cu băieți.

Ea cloncăni cu limba, apoi se aplecă și culese una dintre buruienile care îndrăzniseră să crească în crăpăturile din parcare.

– Pentru mine asta miroase a necazuri.

– Știți numele băieților cu care s-a întâlnit?

– Nu-mi bag nasul în treburile chiriașilor mei.

Asta era o minciună sfruntată, iar Kristi o știa prea bine. Irene Calloway îi spusese deja destule pentru a sugera că-i place să bârfească, așa că ea se gândi că era doar o chestiune de lingușeală sau de un schimb de informații pentru a afla tot ceea ce știa proprietăreasa.

– Cine i-a luat lucrurile? Cineva trebuie să-i fi luat lucrurile dacă ea a plecat pur și simplu.

– Nu au făcut-o încă! Şi le voi cere şi chiria. Spaţiul nu este ieftin, chiar şi cel al compartimentelor de depozitare.

– I-ai pus lucrurile în cutii?

– Eu? Nee. Ea negă dând din cap. Asta este treaba administratorului.

Hiram. Pierde-vară. Minunat.

Kristi o lăsă pe bătrână să mormăie pentru sine în timp ce mai smulgea câteva buruieni din parcare. Felul lui Irene Calloway de-a privi lucrurile avea mereu o parte negativă.

Traversând strada printr-un loc nepermis, Kristi se îndreptă spre Adam's Hall, clădirea cu viţă-de-vie căţărătoare care adăpostea departamentul de engleză, unde se ţinea cursul profesorului Preston.

Când ajunse la treptele de la Adam's Hall, celularul ei sună cu o melodie specială, rezervată tatălui ei.

Desigur.

– Bună, spuse ea, părând vioaie, chiar dacă era un pic deranjată că o sunase.

Existase vreo zi în care nu o verificase? *Ei bine... poate* vreo două, dar în cea mai mare parte Rick Bentz o suna zilnic, inventând nişte scuze patetice pentru a vorbi cu ea.

– M-am gândit să te sun pentru că spuneai că ai vrea bicicleta şi mă gândeam să ţi-o aduc în weekend.

– Renunţă, tată. Găseşti mereu scuze pentru a mă verifica, spuse ea, mijind ochii în timp ce privea de-a lungul zonei cu iarbă care separa Adam's Hall de centrul religios.

Turnurile capelei ce se înălţau deasupra stejarilor din jur, faţada de cărămidă a casei stareţului, lipită de un gang boltit, toate făceau parte din vechea mănăstire care se aflase în acel loc.

Tatăl ei râse, iar Kristi nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Obiceiuri vechi, ştii tu, spuse el.

– Da, ştiu şi mi-ar plăcea să am bicicleta, dar nu face un drum special până aici. O voi lua când voi veni acolo.

– Şi să o pui în Honda?

– Am un suport pentru biciclete...

Privind la capelă, văzu două persoane ieşind: un preot,

dar nu Părintele Tony, ci celălalt, şi Ariel O'Toole. Oare câte ore petrecea Ariel în capelă sau cu preotul? Avea o aventură cu tipul acela? Voia să se călugărească? Avea de mărturisit nenumărate păcate?

– Uite ce e, tată. Trebuie să fug. Vorbim mai târziu... sau dă-mi un SMS, în regulă?

Închise şi-l privi pe Părintele Mathias, care arăta mereu solemn, grăbindu-se înapoi în capelă, în timp ce Ariel o lua în direcţia lui Kristi. Din nou, Kristi văzu nuanţele de cenuşiu. În ciuda luminii, sângele i se răci în vene. Înghiţi cu greu. Ştia că nu o putea aborda pe faţă direct. Mai mult ca sigur, Ariel ar crede că este nebună. Nu, Kristi va trebui să fie mai subtilă în legătură cu asta. Urcă grăbită ultimele trepte şi se strecură în hol, apoi aşteptă până ce văzu că uşile de sticlă se deschid din nou şi intră un grup de cinci sau şase studenţi. Ariel mergea un pic în spatele lor, dar nu-şi ridică privirea şi nici nu o observă pe Kristi în timp ce o coti spre coridorul care ducea spre clasa profesorului Preston.

Kristi o urmă şi intră imediat după ea în sala de curs. Ariel găsise o bancă liberă, iar Kristi ocupă una în apropiere. Nu-i atrase atenţia celeilalte fete, doar aşteptă şi se prefăcu interesată de profesorul Preston care îşi începea prelegerea despre importanţa perspectivei şi a clarităţii în operele scrise.

– Hai să discutăm despre tema de săptămâna trecută, spunea Preston.

El lăsă creta jos şi luă un teanc cu hârtii scoase la imprimantă.

– Tema a constat în scrierea a două pagini despre cea mai întunecată temere a voastră... nu-i aşa? Majoritatea aţi folosit foarte bine descrierea, dar, să vedem... Frunzări paginile până ce o găsi pe cea pe care o căuta. Domnul Calloway a avut o abordare interesantă a subiectului. El scrie: „Acesta se presupune că ar fi un curs de scriere creativă, dar eu nu pot fi creativ când sunt forţat să scriu despre un anumit subiect. Creativitatea mea – iar acest cuvânt este pus între ghilimele – este înăbuşită."

Preston îşi ridică privirea şi se concentră asupra lui Hiram Calloway, care se uita sfidător la el.

– Ei bine, acesta este un mod interesant de a scăpa de o temă.

Se uită spre restul clasei, privirea lui trecând ușor peste Kristi înainte de a trece mai departe.

– Cu toate acestea, aș fi fost mult mai impresionat dacă domnul Calloway ar fi spus ceva de genul: „Mă simt încătușat, forțat să scriu o lucrare pe care o detest". Poate ar fi primit un zece pentru acest răspuns; dar așa cum stă treaba, va trebui să se mulțumească cu o notă mai mică pentru lucrare sau pentru lipsa ei, pentru originalitate.

El zâmbi. Dinții lui albi contrastau cu pielea sa bronzată, iar părul blond lucea în lumină.

– Acum, aș vrea să citesc ceva mult mai tradițional și care merită nota zece pe care a primit-o. Această lucrare este scrisă de domnișoara Kwan și aș vrea să spun că înțelege bine scrisul visceral și descriptiv.

Kristi privi spre Mai care-și ridicase un pic bărbia în timp ce Preston începu să citească.

– „Mă tem de diavol. Da, de Satana. Lucifer. Încarnarea răului. De ce? Pentru că eu gândesc că el sau ea, dacă așa credeți, se ascunde în fiecare dintre noi, cel puțin, dacă e să fiu sinceră, locuiește în mine, adânc, în regiunile cele mai adânci ale sufletului meu. Mă lupt să-l țin prizonier acolo, sub cheie, fiindcă mi-e frică de ce am putea face, el și cu mine, care îl conțin. Nu-mi pot imagina durerea și suferința pe care le-ar putea provoca dacă s-ar dezlănțui."

Preston zâmbi larg spre Mai – un zâmbet aproape intim. Ce-a fost asta?

– Acesta a fost doar primul paragraf și totuși simțim lupta scriitoarei, temerile ei, îngrijorarea ei în legătură cu propriile ei psihoze. În acest prim paragraf, observăm că ea încă are un avantaj. Nu vorbește despre faptul că diavolul s-ar putea elibera, ci despre eliberarea lui de către ea. Ea este încă stăpână, deși cu greu deține controlul asupra lui Satana și asupra propriei judecăți sănătoase.

Dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord cu el însuși.

– Foarte bine, domnișoară Kwan. Ea a primit singurul

zece pentru că a fost singura dintre voi care m-a făcut să cred că a scris chiar din inimă.

Mai zâmbi, conștientă că era privită, roși, apoi privi în jos spre banca ei, ca și cum s-ar fi simțit ușor stânjenită, dar Kristi nu credea asta. O cunoștea prea bine pe vecina ei. Nu credea în actul ei de smerenie. Dar temerile lui Mai o lăsaseră mască.

Satana în sufletul ei? Nu tu păianjeni, șerpi, locuri întunecate, avioane, prăbușiri de pe poduri sau o căsătorie cu persoana nepotrivită..., ci diavolul ascuns în sufletul ei? De unde venea asta?

– Iisuse, șopti Kristi și surprinse o privire rapidă și dezaprobatoare din partea lui Ariel. Voiam să spun că asta a fost destul de înfiorător.

Încruntându-se, Ariel ridică ușor din umeri.

Încercarea ei de-a deveni prietena lui Ariel nu mergea prea bine. Îi va lua secole să-i câștige încrederea, dar simțea cumva că nu mai avea timp. De ce oare-i păsa? Pentru că Ariel era prietena Lucreției? Și ce dacă? Iar chestia cu fața cenușie... poate era doar o născocire a imaginației ei.

Lăsându-se pe spate în scaun, Kristi își îndreptă toată atenția spre prelegere. Într-un final, Preston aruncă creta de câteva ori, le înapoie lucrările și le dădu următoarea temă. Kristi își strânse lucrurile și ieși din clădire, cu un pas în urma lui Ariel. Ziua era mai caldă ca de obicei, dar lumina soarelui era acum filtrată de norii înalți și subțiri, alcătuind pete de umbră pe pământ.

Kristi se gândi că ratase șansa de a se apropia de fată. Nu era nicio surpriză. Kristi nu putuse niciodată să dea dovadă de falsitate într-o prietenie sau să-și ascundă adevăratele sentimente. Nu-și mai amintea de câte ori i se spusese că-și purta inima la vedere. Nu era făcută pentru a se preface, așa că se decise să o întrebe direct pe Ariel ce se întâmpla.

– Hei, Ariel, o strigă ea.

Auzind vocea lui Kristi, Ariel se opri brusc din mers.

– Ce e? întrebă ea și se uită explicit la ceas.

– Ești bine?

– Ce vrei să spui?

Își continuă drumul, un pic mai repede. Era evident că voia să scape de ea.

– Pari preocupată.

Kristi ținu pasul cu ea, mergând repede și încercând să nu se gândească că trebuia să ajungă la muncă în mai puțin de o jumătate de oră.

Ariel aruncă o privire rapidă spre Kristi.

– Nici măcar nu mă cunoști.

– Îmi dau seama că te neliniștește ceva.

– Și tu ești aici pentru a mă ajuta?

Îi aruncă o privire tulburată, și în acea clipă Kristi decise să-i mărturisească adevărul.

– Uite ce e, știu că va suna ciudat, dar... eu am o chestie. Spune-i percepție extrasenzorială sau cum vrei tu, dar am asta de când am fost în spital și era să mor. Treaba este că eu... pot vedea într-un fel viitorul. Nu mereu, doar uneori... și pot vedea dacă cineva este în pericol.

Ariel își încrucișă brațele, chircindu-se în hanoracul ei mare, cu glugă.

– Fie ești nebună, fie este vorba de o glumă bizară.

– Vorbesc serios.

– Ce vrei să spui? Că am probleme?

– Că ești în pericol. Este posibil să-ți fie amenințată viața, răspunse Kristi pe un ton serios.

– Oh, Dumnezeule! Ești nebună! Lasă-mă în pace!

– Uneori, când te privesc, pielea ta nu are nicio culoare. Este ca și cum ai fi într-un film alb-negru.

Ariel se înfioră în ciuda bravadei sale. Se îndepărtă de Kristi, privind în jur de parcă ar fi căutat ajutor.

– Lasă-mă în pace. Să nu mai vorbești niciodată cu mine. Probabil că iei ceva. Sau ai probleme cu capul. Nu este amuzant, să știi.

Kristi făcu un pas înainte și Ariel păru că este gata să țipe.

– Pleacă de lângă mine! Acum!

– Sunt doar îngrijorată.

Ariel pufni, punând și mai multă distanță între ele.

– Ai fi prima, mormăi ea cu înverșunare, în timp ce se oprea, șovăind, lângă poarta Casei Wagner. Chipul ei era atât de palid, încât deja arăta ca pe jumătate moartă. Stai departe de mine! M-ai auzit? Să nu te mai apropii niciodată de mine, altfel voi chema poliția și-ți voi trânti un ordin de restricție.

Înainte ca să mai poată Kristi spune ceva, Trudie și Grace dădură colțul, nu departe de bibliotecă. Ariel le văzu și începu să le facă cu mâna frenetic, ca o femeie disperată, care se îneca și aștepta un colac de salvare. Fără să mai spună nimic, se alăturară prietenelor ei și intrară toate prin porțile deschise, apoi urcară toate pe treptele care duceau spre vechea vilă. Din câte înțelesese Kristi, Casa Wagner fusese căminul colonistului care se stabilise pe această întindere de pământ. Acum era muzeu.

Grace deschise una dintre ușile duble și cele trei fete pășiră înăuntru. Ariel se întoarse pentru a-i mai arunca o privire lui Kristi, cu chipul palid și umbrit. Deși erau doar la câțiva metri distanță una de cealaltă, Kristi avu senzația că le despart oceane. Ușa groasă din lemn se închise cu zgomot în urma trioului.

Kristi ezită. Era evident că fata nu-i voia ajutorul. Și cine putea spune că Ariel era prinsă într-o situație cumplită și fatală? Desigur, femeia în vârstă din autobuz murise, dar ce-i cu asta? Tatăl ei era încă în viață, nu-i așa? Era adevărat că viziunile pe care le avea cu fantomaticul Rick Bentz fuseseră temporare și neuniforme, uneori neapărând cu lunile, dar el nu părea a fi cu un picior în groapă.

Nodul din stomacul ei spunea altceva, dar își dorea cu disperare să creadă că se înșela în privința lui – că se înșela în legătură cu toate viziunile ei. Cu toate acestea, în cazul lui Ariel O'Toole, aparența fantomatică era constantă. De fiecare dată când se întâlnea cu ea, Kristi vedea cum i se schimba culoarea feței, devenind palidă și cenușie. Ariel trebuia să fie avertizată, dar Kristi deja știa că făcuse o greșeală mărturisindu-i așa ceva. Acum Ariel credea că era dusă cu pluta și că ar trebui să fie internată într-un spital de nebuni sau că făcea glume crude pe seama ei. Și mai rău, secretul pe care Kristi îl ținuse ascuns luni de zile nu mai era doar al ei.

Asta nu era bine. Nu ar fi trebuit să-i divulge adevărul, dar ce altă alegere ar fi avut?

Privi în sus, spre ferestrele cu cercevele ale Casei Wagner și crezu că vede imaginea lui Ariel, sfărâmată și diformă, din pricina ochiurilor oblice de geam. Chiar și așa, părea o fantomă.

11

Ofițerul Esperanza de la departamentul Persoane Dispărute nu era fericită. Femeie cu suflet mare, ea se sprijini de celălalt capăt al tejghelei care separa spațiul pentru lucru de cel de recepție și se uită la Portia. Nu-i plăcea ca Portia Laurent sau oricine altcineva să-i pună la îndoială autoritatea și asta se vedea pe buzele ei strânse și în nările umflate. Portia strânse din buze, așteptând explozia. Mergând spre șaizeci de ani, cu părul vopsit roșcat, Lacey Esperanza nu era cunoscută pentru diplomația sa. Deșteaptă, exuberantă și uneori de-a dreptul răutăcioasă, ea-și lua slujba foarte în serios. Chiar extrem de serios.

– Am să-ți spun exact ceea ce spun oricărui jurnalist, detective, adică să te duci la afurisitul de FBI. Ei au resursele necesare, mâna de lucru și știu cum să se descurce cu asta, spuse ea cu o voce gravă. Au fost anunțați și desfășoară propria lor investigație sau nu. După cum văd eu lucrurile, și toți suntem de acord cu asta, nu există niciun caz. Da, fetele au dispărut de la All Saints. Dispărute? Aiurea! Omorâte? Atunci unde naiba sunt cadavrele lor? Nu știu ce crezi tu, dar eu am de lucru la o groază de cazuri în care oamenii lipsesc cu adevărat – ea făcu semnul ghilimelelor în aer cu degetele ei cu unghii roșii ca focul. Știi tu, cele în care membrii familiei sau prietenii sună în legătură cu o persoană dispărută.

Se aplecă destul de aproape, încât Portia să simtă mirosul învechit de țigară amestecat cu parfum.

– Ce se întâmplă la All Saints, de nu pot da de urma studenților, eh? Ce spui de Universitatea de Stat din Louisiana?

Este mai mare de cinci sau șase ori decât All Saints și se pare că ei știu pe unde umblă studenții lor.

Exact asta era problema. Din ce cauză acest mic colegiu pierde atât de mulți studenți? Portia nu-i spuse asta Esperanzei, dar părerea ei era că exista un prădător în libertate și că terenul său de vânătoare era campusul colegiului All Saints. Verificase. Lacey avea dreptate. Universitatea de Stat din Louisiana, aflată la doar treizeci de minute de campusul din All Saints, nu raportase niciun student dispărut. Nici Our Lady of the Lake, Universitatea de Sud, colegiul comunității sau vreunul dintre colegiile religioase, nici măcar școlile de cosmetică. Doar All Saints.

Până acum.

Până când monstrul, care urmărea micul colegiu, își va extinde terenul de vânătoare. Doamne Dumnezeule, spera că se înșală.

– Să-ți spun ceva, continuă Lacey să turuie, primesc aproape o sută de e-mailuri pe zi, și asta după ce filtrez mesajele spam. În timpul weekendului, primesc de două ori pe atât. Sunt a naibii de ocupată. Lasă-i pe federali să-i dea de cap. Totuși, dacă vrei să te uiți prin dosare, ești invitata mea. Cred că asta spune ceva despre departamentul Omucideri, dacă ai timp să cauți prin dosare.

Lacey se întoarse spre un coleg care stătea la un birou din apropiere, atât de curat, de parcă nu ar fi lucrat nimeni acolo. Pe birou nu se afla nicio fotografie, nicio plantă moartă sau vreo plăcuță cu numele. Tava cu dosare primite era la fel de goală ca și cea pentru cele rezolvate.

– Mary Alice, dacă detectivul Laurent dorește ceva, te vei asigura că primește, ai înțeles? Cât despre mine, este timpul să-mi iau o pauză.

Lacey își luă pachetul de țigări de pe biroul dezordonat, apoi zâmbi mieros spre Portia, în timp ce ridica partea de sus a tejghelei lungi și se strecura pe sub ea. Deplasându-se repede printre birourile împrăștiate, se îndreptă spre scara care dădea spre intrarea din față a secției de poliție.

Mary Alice, o fată slabă cu părul șaten, ca un șoricel, privi în sus spre Portia cu niște ochi enormi, căprui.

– Îmi cer scuze, detective. Lacey are o groază de probleme cu fata ei. Are aproape patruzeci de ani și se pare că femeia nu-și poate păstra o slujbă sau să-și vină în fire. Are trei copii, pentru numele lui Dumnezeu, iar cel mai mare, nepotul lui Lacey, deja a intrat în belele cu metamfetamina. O treabă nasoală, chestia aia.

Portia era de acord.

– Mare păcat.

– Lăudat fie Domnul și Amin!

Femeia minionă împinse scaunul atât cât să se poată ridica, arătându-și silueta plăpândă, fusta mulată și tocurile înalte.

– Deci, mai spune-mi o dată, ce-ți pot aduce mai exact?

Portia puse lista cu nume pe tejghea.

– Tot ce ai despre fetele acestea.

– Cele patru fioroase, spuse Mary Alice privind lista. Majoritatea sunt în computer. Nu aveți propriile voastre dosare?

Și încă cum.

– Nimic oficial, se eschivă Portia. M-am uitat peste ceea ce este în computer, dar, dacă nu te superi, aș dori să văd chiar dosarele.

– Nu mă deranjează deloc atâta timp cât Lacey este de acord cu asta. Stai o secundă.

Țăcănind cu tocurile ei înalte, Mary Alice se îndreptă spre un rând de dulapuri și începu să caute printre dosare. În câteva minute, ea trânti dosarele jalnic de subțiri pe tejghea, iar Portia semnă de primire. Luă cele câteva documente cu ea și decise să copieze tot ce era în dosare, ca să fie pregătită.

Se ruga să se înșele, dar instinctul îi spunea că era doar o chestiune de timp până ce trupul uneia dintre fete avea să apară.

Când se va întâmpla asta și va exista un caz de omucidere de rezolvat, ea va fi pregătită.

Au trecut două cursuri, au mai rămas mult prea multe, se gândi Jay în timp ce conducea spre nord, vineri noaptea. Cu Bruno alături, care stătea cu nasul în geamul crăpat ușor, și

cu Springsteen auzindu-se din casetofon, el căra niște țevi și faianță spre Baton Rouge. Chiar și prin întuneric, privind în lumina farurilor mașinii, în timp ce se îndrepta spre New Orleans, observase mai multe mărturii ale trecerii Katrinei care încă nu fuseseră îndepărtate: copaci dezrădăcinați, lungi și uscați, grămezi de scânduri putrezite de-a lungul caselor care erau reconstruite de către cei mai curajoși și hotărâți dintre locuitorii din Louisiana.

Până acum se acomodase cu noua sa activitate. Îi plăcea provocarea de-a renova casa verișoarelor lui și îl exalta predarea cursurilor. Desigur, cu excepția faptului că trebuia să aibă de-a face cu Kristi. După prima seară, atunci când ea alergase după el pentru a clarifica situația dintre ei, nu mai vorbiseră. Nu pusese nicio întrebare la curs, nici el nu o alesese să răspundă la vreuna pe care le-o adresa studenților. Ea stătea în spatele clasei, luând notițe, privindu-l cu o expresie fixă și amabilă. Rece ca gheața și dezinteresată.

Cu siguranță, asta nu-i era caracteristic lui Kristi.

Faptul că ea se străduia să arate atât de studioasă și rece îl făcu să zâmbească. Era evident, din încercarea ei de a se detașa, că și ei îi era la fel de greu să aibă de-a face cu el.

Ei bine, asta e, se gândi el, dând drumul ștergătoarelor pentru o clipă, doar ca să mai îndepărteze ceața groasă care începea să se lase odată cu lăsarea nopții.

Kristi merita un pic de disconfort. Atâta timp cât îl ajuta pe el. Iisuse, în ultimele două săptămâni avusese trei vise care o implicau. Unul al naibii de fierbinte – trupurile lor goale erau acoperite de sudoare, în timp ce făceau dragoste într-un pat care plutea în josul unui râu rapid și întunecat. În cel de-al doilea vis, el privea cum ea pleacă cu un bărbat fără chip, ținându-se de braț și intrând într-o capelă în care răsunau clopotele. În cel de-al treilea, ea dispărea. I se arăta iar și iar, apoi dispărea în ceața care se ridica. Acel coșmar îl chinuise chiar noaptea trecută și se trezise cu inima bătându-i cu putere, cuprins de o teamă întunecată.

– Va fi un semestru lung, îi spuse el câinelui, semnalizând în același timp pentru a ieși de pe autostradă.

În față, luminile orașului răzbăteau prin ceață.
Celularul său sună. Bruno lătră încet, iar Jay reuși să închidă radioul și răspunse fără să se uite la ecranul telefonului.
– McKnight.
Ei bine, că tot vorbeam de lup. Maxilarul lui Jay se încleștă. Ar fi recunoscut vocea lui Kristi Bentz dintr-o mie.
– Eu sunt, Kristi, spuse ea. Apoi adăugă: Kristi Bentz. De parcă el nu ar fi știut deja.
– Ai memorat numărul.
Ștergătoarele patinau zgomotos peste parbriz și el le opri.
– Da, cred că am făcut-o, spuse ea încordată.
El prinse din nou cu mâna dreaptă volanul și-și adună forțele.
– Ai nevoie de ceva?
– De ajutorul tău.
– Cu o temă?
Ea ezită doar o secundă, dar fu destul pentru a-l avertiza.
– Da.
Dumnezeule, era o mincinoasă.
– Spune-mi despre ce e vorba.
Ieșind de pe șoseaua principală de la marginea orașului, el o luă pe un drum desfundat spre casa verișoarelor sale.
– Nu pot. Nu la telefon. Este prea complicat și deja am întârziat la muncă. Mi-a luat destul de mult timp ca să-mi fac curaj să te sun.
Probabil că asta era prima fărâmă de adevăr din conversație. El nu răspunse.
– M-am gândit că poate... poate ne-am putea întâlni, spuse ea.
– Să ne întâlnim? Adică în biroul meu?
– Mă gândeam că în altă parte.
Jay privea drumul. Văzu un puști pe un scuter care trecu pe lângă el, ieșind de pe o alee și luând-o la goană pe drumul din spatele lui.
– Iisuse! mormăi el.
– Uau... presupun că asta înseamnă nu.

– Nu vorbeam cu tine. Sunt la volan și un puști aproape că m-a lovit. El încetini la stop. Unde?
– Nu știu. Poate la Watering Hole.
– Ca să bem ceva?
– Desigur. Fac eu cinste.
El apăsă pe accelerație și conduse spre următorul colț, unde coti spre strada care ducea la locuința lui provizorie.
– Vrei să spui, ca o întâlnire? întrebă el, știind că, probabil, ea vedea roșu în fața ochilor.
– Este doar o afurisită de bere, Jay.
– O bere și o favoare, îi reaminti el. Vrei să te ajut cu ceva.
– Spune-i cum vrei, zise ea, un pic exasperată. Ce spui despre astă-seară? În jur de zece? Ne întâlnim acolo. Nu este departe de locul unde lucrez.
Știa că-și caută necazul cu lumânarea, prin simplul fapt că o vedea din nou. Un mare necaz. Genul de situații de care nu avea nevoie. Doar faptul că o avea la curs îi provoca destule coșmaruri. Orice altceva mult mai intim era menit să aducă necazuri.
Ezită.
Pe cine încerca el să păcălească? Nu putea refuza. Niciodată nu putuse, atunci când era vorba de Kristi.
– Zece să fie, spuse el, iar când cuvintele îi ieșiră din gură, deja se admonesta în gând: *Idiotule! Nătărăule!*
– Bine, ne vedem atunci.
Ea închise, iar el intră pe alee ținând încă telefonul în mână. Ce naiba voia de la el? Băgă camioneta în parcare și rămase la volan.
– Orice ar fi, îi spuse el câinelui, nu va fi de bine.

Kristi își desfăcu șorțul murdar, îl puse în coșul de nuiele de lângă ușa din spate a restaurantului unde lucra, își luă pachetul din cuier și apoi se îndreptă spre toaletă. În interiorul camerei înghesuite, își scoase fusta și bluza soioase, apoi balerinii negri pe care-i purta la muncă. Puțin parfum înlocui dușul. Își privi imaginea din oglindă, gemu și-și puse niște

blugi și o bluză cu mâneci lungi. Dintr-o singură mișcare, desfăcu elasticul care-i ținea părul strâns în coadă, la spate, și își scutură părul lăsat liber. O jumătate de secundă mai târziu, legă șireturile pantofilor sport și-și puse hainele murdare în rucsac. Întârziase, ca de obicei.

Era deja zece și nu voia să-l facă pe Jay să aștepte. O deranja că fusese nevoită să-i ceară ajutorul, dar se lovise de un zid atunci când încercase să afle mai multe informații despre fetele dispărute. Kristi avea nevoie de cineva cu relații, deși nu se punea problema să-i ceară ajutorul tatălui ei. Dar Jay era în campus, era în Baton Rouge o parte din săptămână, iar din moment ce era profesor, avea acces la dosarele de la All Saints. Cele șase ore pe săptămână în care lucra la arhivă nu erau destule pentru a deschide ușile încuiate și dulapurile cu dosare pe care voia să le cerceteze. Nu i se dăduse nici parola pentru cele mai private și mai sensibile informații depozitate în bazele de date ale școlii.

Așa că era nevoită să apeleze la cineva din rândul personalului.

Se gândise la Lucreția, dar renunțase la idee; fosta ei colegă de cameră nu era persoana cea mai demnă de încredere și, în același timp, săritoare de pe planetă.

Așa că trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge pe Jay să se implice.

Dacă ar fi putut găsi o altă persoană cu acces la informațiile de care ea avea nevoie, nu l-ar fi sunat niciodată pe Jay – sau cel puțin spera că nu ar fi făcut-o. Se obișnuise cu ideea că va suferi la cursurile lui timp de câteva săptămâni, dar acum era ceva diferit. O făcea să fie mai aproape de el.

Poate că asta și vrei.

– Oh, mai taci, îi spuse ea acelei voci persistente și iritante din mintea ei.

Nu voia să se apropie de Jay. Nu acum. Niciodată. Era doar un mijloc de-a duce ceva la bun sfârșit.

– Întâlnire, pe naiba, mormăi ea, părăsind toaleta și luându-și jacheta din cuier.

Făcându-i cu mâna Ezmei, ieși pe ușa din spate a restaurantului, unde doi dintre bucătari fumau la lumina

albăstruie a lămpilor de siguranță. Noaptea era rece, ceața se strecura printre mașinile din parcare și se agăța de crengile lăsate ale singurului copac.

Kristi o luă la fugă spre Watering Hole. Locul unde se întâlneau studenții va fi destul de aglomerat, astfel că nu va părea ceva intim, dar mai existau locuri în încăperile alăturate care erau mai liniștite decât spațiul deschis de la bar. Exista șansa ca Jay să fie văzut cu ea, dar se gândi că asta nu conta. Cui i-ar păsa?

Puțin transpirată, ajunse la locul de întâlnire întârziind doar opt minute. Deschise ușa cu umărul și intră. Privi repede prin interiorul semiîntunecat, aglomerat, și-l văzu pe Jay stând la bar, jucându-se cu o băutură, și privind un meci de fotbal la televizorul aflat pe un suport deasupra barului. Era cu spatele la ea, dar îi recunoscu părul zburlit, castaniu, umerii lați care întindeau spatele unui hanorac gri și blugii pe care observase că-i purta la curs, cei uzați, decolorați de soare, cu o ruptură în partea de sus a buzunarului de la spate. Taburetul de lângă el era gol, dar el îl revendicase punându-și talpa adidasului său uzat peste una dintre bare, ca și cum i-ar fi ținut locul.

Slabe șanse. Știa că el nu vrusese să vină. Auzise ezitarea din vocea lui.

Dar Kristi nu-l putea învinovăți. Ei însăși îi trebuise o jumătate de săptămână ca să se decidă să-l sune, și o făcuse doar pentru că era disperată și pentru că avea nevoie de ajutor. De ajutorul lui.

Trase adânc aer în piept și-și croi drum printre mese și grupuri de clienți care vorbeau, râdeau, flirtau și beau. Paharele scoteau clinchete, berea curgea, cuburile de gheață zornăiau și mirosul de fum plutea în aer, în ciuda tuturor eforturilor depuse de sistemul de filtrare a aerului care lucra din greu. Televizoarele nu aveau sonor, dar muzica se auzea din difuzoarele puse sus pe pereți, fiind întrecută doar de zgomotul mulțimii.

Jay împinse taburetul chiar când ea ajunse lângă el, ca și cum i-ar fi simțit prezența.

– Super truc, spuse ea, iar el ridică paharul spre bar și spre oglinda care reflecta imaginea lui Kristi.

Ea se așeză pe taburet.

– Preț de o secundă, am crezut că ești clarvăzător.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Dacă aș fi fost, atunci aș fi știut ce naiba vrei de la mine, nu-i așa?

– Cred că da.

Ea-i spuse barmanului care ștergea tejgheaua:

– Vreau o bere... light. Orice ai la robinet.

– Coors? întrebă barmanul, aruncând cârpa udă într-un coș aflat sub bar.

– Da. Bine.

Forțându-se să zâmbească, ea întâlni privirea aspră a lui Jay.

– Pun pariu că ai fost surprins că am sunat.

– Nimic din ceea ce faci nu mă mai surprinde.

Barmanul puse un pahar rece în fața ei și ea puse cartea de identitate și câteva bancnote pe bar.

– Acesta este un bacșiș, îi spuse Jay bărbatului din spatele barului. Trece băutura ei în contul meu. Apoi adăugă spre Kristi: Haide să discutăm în camera în care se trage la țintă, unde este mai liniște. Atunci îmi poți spune despre ce este vorba.

– Și să te înving la o partidă.

– În visele tale, scumpo, spuse el.

Inima ei stupidă făcu un salt naiv. Doar nu va cădea din nou pradă farmecelor lui! Nicio șansă. Se despărțise de el dintr-un motiv anume în urmă cu ani de zile, și motivul era încă valabil. Și apoi, el purta o barbă de trei zile, genul acela de așa-zis șic pe care ea îl detesta. Desigur că-l făcea să arate ca un cowboy grosolan. La naiba. Să arate rău era ultimul lucru pe care-l putea face.

Ea-și luă berea și făcu slalom din nou printre mese și mulțime, spre un separeu unde un chelner era ocupat să strângă paharele și farfuriile cu rămășițe de inele de ceapă, cartofi prăjiți și mici pete de ketchup. Cu o încuviințare din cap venită din partea băiatului care debarasa mesele, Kristi se așeză într-o parte a separeului, în timp ce Jay stătea în fața ei.

Odată ce masa fu ștearsă și ei rămaseră din nou singuri, Kristi decise să treacă peste discuțiile incomode, neimportante.

– Am nevoie de ajutorul tău pentru că faci parte din personal și ai acces la dosare la care eu nu mă pot uita.

– Bine..., spuse el sceptic.

– Cercetez dispariția celor patru fete de la All Saints, spuse ea, iar înainte ca el să poată protesta, se lansă într-o explicație despre temerile ei, despre îngrijorarea Lucreției, despre lipsa de interes a oricui în legătură cu ceea ce li s-a întâmplat studentelor și despre faptul că e posibil ca toate să fi avut un sfârșit tragic.

Cu brațele încrucișate pe piept, Jay se sprijini de spătarul din lemn și o privi cu ochii săi al naibii de aurii.

– Nu crezi că asta este treaba poliției? întrebă el.

– Tu ești poliția.

– Lucrez la laboratorul de criminalistică.

– Și ai acces la toate dosarele.

El se aplecă înainte, cu coatele sprijinite de masă.

– Este vorba de o mică problemă de jurisdicție, Kristi, ca să nu mai spun de protocol și de faptul că nimeni în afară de tine, și poate de câțiva reporteri lacomi, nu crede că s-a comis o crimă.

– Și ce dacă ne înșelăm? Cel puțin am încercat. Acum stăm degeaba și nu facem nimic pentru că nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de fetele acestea.

– Nu există niciun „noi“. Este ideea ta.

Dar el încă nu refuzase și nu spusese că nu o poate ajuta. Luă o înghițitură din berea lui și se uită la Kristi. Rotițele i se învârteau în minte; aproape că ea le putea vedea. Și singurul lucru pe care-l admira, dar care-i și displăcea la Jay, era faptul că el era umanitar până în măduva oaselor. Un adevărat Dudley Do-Right când era vorba de chestiuni legate de lege.

– Nu contează a cui este ideea, trebuie s-o verificăm, insistă ea.

– Poate că ar trebui să contactezi poliția locală.

– Am încercat. Nu am ajuns la niciun rezultat.

– Asta ar trebui să-ți spună ceva.

– Da, că nimănui nu-i pasă!

Se ridică pe jumătate din scaun. Își amintise cum o scotea Jay din sărite.

– Dacă poliția locală nu este interesată, ai putea să te gândești să vorbești cu tatăl tău, îi sugeră el.

– M-am gândit la asta, și am lăsat ideea mai la urmă. Este deja îngrijorat din pricină că eu mă aflu aici. Știe despre fetele dispărute și este al naibii de sigur că eu voi fi următoarea.

– Ar putea avea dreptate, având în vedere că-ți bagi nasul peste tot.

– Doar dacă există un psihopat în libertate. Dacă nu, nu sunt deloc în pericol. Dacă însă tipul există, atunci trebuie să acționăm.

– Făcând din tine o afurisită de țintă?

– Dacă este nevoie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kristi, nu ți-ai învățat lecția ultima dată sau înainte de asta? vru el să știe, strângând frustrat din buze.

Văzând că nu răspunse, el pufni și spuse:

– Se pare că nu.

– Deci, ai de gând să mă ajuți sau mă descurc singură?

– Nu mă vei convinge să intru în asta, făcându-mă să mă simt vinovat.

El ridică din afurisita aia de sprânceană tăiată și-și goli paharul.

– Cum s-a întâmplat chestia aia? întrebă ea, arătând spre micuța cicatrice.

– Am enervat o femeie.

– Chiar că ai enervat-o. Și te-a bătut?

– A aruncat cu un inel în mine.

Deci asta se întâmplase cu logodna despre care auzise ea.

– Cel puțin era pasională.

– Poate că un pic prea pasională.

– Nu credeam că așa ceva ar fi posibil.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet pe jumătate cunoscut.

– Pasiunea poate fi fierbinte sau rece, Kris, spuse el.

Atunci când o persoană nu poate avea ceea ce-și dorește, acea pasiune se poate transforma într-o frustrare brutală și în furie. M-am gândit că mi-ar fi mai bine fără o femeie care să-mi spună că mă iubește, iar în următoarea secundă să încerce să mă omoare.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Cam atâta ar trebui să știi despre viața mea amoroasă. Deci, spune tot. Ce vrei să fac? Să fac cópii după toate dosarele personale, note, cereri de împrumuturi, codul numeric personal al fetelor?

– Asta ar fi nemaipomenit.

– Și ilegal. Uită de asta.

– Bine, bine, atunci doar caută niște informații și dă-mi de știre dacă găsești ceva care să fie suspect, orice ar face legătura între fete, în afară de cursurile pe care și le-au ales și de faptul că familiile lor oferă un nou sens cuvântului „disfuncțional". Ești polițist.

– Și mi-aș putea pierde slujba.

– Îți cer să faci unele cercetări, nu să încalci legea.

El strânse din buze, în timp ce o chelneriță se apropie și-i întrebă dacă mai voiau un rând. Jay încuviință dând din cap și Kristi spuse:

– Desigur, apoi își bău jumătate din berea ei, încă așteptând răspunsul lui.

În cele din urmă, ea spuse:

– Dacă găsești ceva, vom merge direct la poliție. Sau la paza campusului. Și lăsăm acolo toate informațiile.

– Ai face tu asta? întrebă el, cu scepticism. Ai să predai tot ceea ce ai?

– Desigur.

El pufni a neîncredere.

– Haide, Jay, te fac un joc de aruncat cu săgeți. Dacă câștig, vei cerceta dosarele.

– Și dacă voi câștiga eu? o întrebă.

– Nu o vei face.

– Ești atât de sigură pe tine? întrebă el, încruntându-se. Nu te mai eschiva. Vreau să știu care este miza dacă voi câștiga.

Chelnerița se întoarse cu noul rând, luă paharul gol al lui Jay și o lăsă pe Kristi cu o bere și jumătate în față.

– În regulă, profesore, dacă vei câștiga, îți alegi singur răsplata.

– Ești un pic cam prea vanitoasă.

– Doar încrezătoare.

Ea-și termină prima bere și se ridică. Una dintre ținte nu era folosită. Se duse spre ea și scoase un set de săgeți din teaca lor.

Jay ieși din separeu și spuse pe un ton familiar:

– Mă aștept să plătești atunci când voi câștiga și, crede-mă, nu-ți va plăcea ce vreau ca răsplată.

Ea simți un mic fior trecându-i prin vene, dar îl ignoră și se concentră asupra jocului. Nu-i plăcea deloc situația. Numai Dumnezeu știa ce ar vrea Jay de la ea.

Dar nu conta.

Nu avea de gând să piardă această partidă.

12

Stând pe locul șoferului, în camioneta sa, în timp ce motorul se răcea și ticăia în parcarea clădirii unde locuia Kristi, Jay decise că era un imbecil.

Un autentic, un desăvârșit imbecil.

Kristi își strângea geanta și se întindea spre mânerul portierei. Jay pierduse la aruncatul cu săgeți în favoarea ei. Nu o dată, ci de două ori din trei încercări, apoi de trei ori din cinci încercări. Câștigase doar o singură partidă și bănuia că ea ratase ținta intenționat pentru ca masculinitatea lui pusă la grea încercare să nu fie complet distrusă, deși nu era stilul lui Kristi să procedeze astfel. De când o cunoștea, ea fusese un competitor în adevăratul sens al cuvântului. Să renunțe la o partidă nu era stilul ei.

Ar fi putut da vina pe băutură, dar băuse doar trei beri de-a lungul mai multor ore. Ea ținuse pasul cu el și nu dăduse nici măcar un semn cum că ar fi fost afectată de alcoolul care exista în berea light.

Așa că el pierduse afurisitul de pariu, dar ea fusese de acord, cu toate că fără prea mare tragere de inimă, ca el s-o ducă acasă. Iar acum se aflau în parcarea clădirii cu apartamente, care, de fapt, era o casă veche cu trei etaje, acoperită cu șindrilă și cu influențe din arhitectura greacă – coloanele masive și porticul larg. Oricum, chiar și în lumina slabă aruncată de o lampă de siguranță, el putea vedea că această clădire își pierduse mult din distincția originală. Departe de frumusețea ei măreață, clădirea era împărțită în unități individuale, veranda spațioasă din față și cea de deasupra ei erau acum transformate în pasarele între apartamente.

Era păcat, iar el știa asta, dar își ținu gura închisă.

Kristi aruncă o privire în direcția lui.

– Hai sus, îi sugeră ea deschizând portiera pasagerului și coborând din camionetă. Stau la etajul trei.

Mare greșeală, se gândi el. *Nu, mai bine spus, o greșeală uriașă.* Și totuși mâna lui se afla pe mânerul portierei, în timp ce ea trântea portiera din dreptul pasagerului. Coborî, puse cheile în buzunar și se mustră în gând pentru că fusese de acord cu asta.

Se consolă gândindu-se că s-ar putea să fie o idee bună să arunce o privire și să se asigure că ea era în siguranță. Dar era doar o scuză; și o știa prea bine. Adevărul era că voia să petreacă mai mult timp cu ea și se pare că și ea avea aceeași dorință.

O urmă trecând pe lângă niște tufișuri care crescuseră prea mult și pe lângă niște arbuști care semănau cu sasafras. Sub portic, în capătul celălalt al clădirii, sub lumina verandei, un tip stătea într-un scaun de plastic, fumând, iar vârful țigării sale strălucea în întuneric. Se întoarse și-i privi cum urcă scările, dar nu spuse niciun cuvânt.

Kristi urca deja scara și Jay o urmă.

Să nu ai încredere în ea. Desigur, se maturizase în ultimii nouă ani și ceva, dar... ce obișnuia să spună bunica lui? „Un leopard nu-și schimbă petele peste noapte." Sau, în acest caz, în aproape un deceniu.

Ea-l conduse două etaje până la etajul trei. Fiind în fața

lui cu o treaptă sau două, el nu putu să nu remarce felul în care i se mulau blugii.

Dumnezeule mare, ce funduleț ferm avea!

Și-l amintea mult prea bine și se ura pentru asta.

La dracu' cu toate.

Își mută privirea, îndreptându-și atenția spre clădirea cu apartamente. La etajul trei ajunseră la un singur apartament vârât sub frontonul acestei case masive. Din fericire, acum putea privi peste creștetul ei, în timp ce ea descuia ușa. Se pare că ultimul etaj al casei găzduia un singur apartament, pe când cele două etaje de mai jos fuseseră împărțite în câte două sau trei apartamente. Era mai puțin spațiu aici, pentru că unghiul acoperișului era ascuțit, și el ghici că la etajul trei s-ar putea să fi fost camerele servitorilor.

De pe palierul apartamentului lui Kristi, el putea privi de-a lungul curții din spatele clădirii, apoi peste zidul masiv de piatră care înconjura All Saints. Se vedeau vârfurile copacilor, turnul cu clopotniță și acoperișul înclinat al bisericii. Alte clădiri, iluminate de lămpile stradale, umede, se vedeau printre copaci. Recunoscu porticul bibliotecii și un turnuleț de la Casa Wagner.

Încuietoarea țăcăni și Kristi deschise ușa cu umărul.

– Haide, spuse ea, trecând pragul. Nu este cine știe ce, dar pentru un an sau doi, dacă mă ține stomacul să am de-a face cu Calloway, va fi casa mea.

Crezând în continuare că face o mare greșeală, el intră în apartament și închise ușa în urma sa.

Kristi își lăsă rucsacul pe o canapea ponosită, își scoase jacheta și o agăță într-un cârlig de lângă ușă.

– Nu-i așa că locul acesta este cum s-ar spune „teribil de înfricoșător"? întrebă ea cu o mândrie evidentă.

Podelele tari din lemn erau uzate și zgâriate, pline de personalitate. Un șemineu cu cărămizi pictate domina peretele și ferestrele rotunde care se zăreau din lucarne. Bucătăria avea doar un blat cu spații pentru chiuvetă și aragaz. Mirosul de vechi al clădirii nu putea fi mascat de lumânările și bețișoarele parfumate împrăștiate în camere. Apartamentul lui

Kristi arăta de parcă avea nevoie de renovarea pe care el o făcea casei verișoarelor lui, dar ei părea să-i placă mult.

– Cu siguranță, îngrijorător. Nu sunt însă sigur de partea cu teribil.

Amuzamentul sclipi în privirea ei.

– Și ce știi tu despre a fi teribil?

– *Touché,* domnișoară Bentz. Zâmbi. Avea un fel al ei de a-l pune la respect. Nu mă pricep la chestiile super.

– Ei bine... Ea deja închisese subiectul și ajunsese la scopul pentru care-l invitase sus. Uite ce am până acum, spuse ea, arătând spre masa acoperită cu hârtii, poze, notițe și laptopul ei.

O cană ieftină devenise suport pentru stilouri, iar un vas micuț conținea agrafe pentru hârtie, piuneze, ace cu gămălie și o rolă de scotch. Pe perete fixase cu piuneze o planșă pe care erau pozele celor patru fete dispărute. Sub fotografii, trecuse date personale care includeau trăsăturile fizice și psihice, membrii familiei, prieteni și iubiți, locuri de muncă, programe de lucru, adrese unde locuiseră în ultimii cinci sau șase ani, cursuri urmate și alte informații de pe Internet scoase la imprimantă.

– Oferi aceeași atenție și studiilor tale? întrebă el, observând o informație subliniată cu marker.

Kristi pufni.

– Vrei o bere...? Oh, așteaptă, nu știu dacă am vreuna. La naiba.

Se îndreptă spre nișa bucătăriei și privi în frigiderul mic și evident gol.

– Scuze. Nu știam că o să am companie. Tot ceea ce am este o limonadă. O putem împărți.

– E-n regulă, spuse el, în timp ce ea lua băutura, închizând ușa frigiderului cu șoldul.

Deschise sticla, turnă în două pahare și găsi într-un dulap o pungă cu floricele pentru microunde.

– Am ratat cina, îi explică ea, punând punga pe suportul care se rotea.

Fixă ceasul, dădu drumul cuptorului cu microunde și-i

oferi un pahar cu limonadă pe care el chiar nu-l voia. Umărul ei se frecă ușor de cotul lui, atunci când se aplecă să studieze diagramele întortocheate pe care le alcătuise. El simți o idee de parfum prin mirosul de fum din bar care încă mai persista. Ea luă o înghițitură și spuse:

– Am atribuit fiecărei fete dispărute o culoare – de exemplu, galben pentru Dionne, prima fată care știm că a dispărut.

Toate informațiile despre Dionne fuseseră subliniate cu un marker de un galben strălucitor.

– Apoi aici este Tara, care, apropo, a locuit aici...

El își ridică privirea de pe diagrame și se uită la ea.

– Aici? În acest apartament? întrebă el. Deși văzuse adresa trecută în informațiile despre Tara, nu-i venea să creadă.

Ea încuviință dând din cap.

– Chiar în acest apartament.

– Glumești?

Dar putea vedea că ea vorbea serios. Al naibii de serios.

– Iisuse!

Acum avea toată atenția îndreptată asupra ei, și nu-i plăcea ce aude. Una dintre fetele care dispăruseră locuise chiar în acest studio? Ce fel de întorsătură ciudată a sorții era asta? Studie diagrama Tarei, ca și cum ar fi fost colacul de salvare.

– A locuit aici chiar înainte de a dispărea? Știai asta când te-ai mutat?

– Nu, a fost doar o coincidență stranie.

Ea puse băutura pe măsuță, apoi se duse la birou, luă un elastic și-și strânse părul înainte de a-și aranja elasticul.

Părul ei devenise un fel de nod ciufulit, gâtul ei era lung și arăta al naibii de bine. El luă o înghițitură din paharul său.

– Nu-mi place asta.

Simți o neliniște inconfortabilă. Boabele de porumb începură să sară, și mirosul de unt încins umplu încăperea.

– Dacă fetele chiar au fost răpite...

– Trebuie să fi fost. Ea încuviință dând din cap. Cu siguranță că au fost.

– Iar tu *locuiești* aici.

– Bine, nu știam, în regulă?

Ea-l privi cu duritate, în timp ce pocnetul floricelelor de porumb creștea.

– Dar, oricum nu contează. Am schimbat yala de la ușă și am repara încuietorile stricate de la ferestre. Sunt la fel de în siguranță ca oriunde. Poate chiar mai mult. Dacă într-adevăr se află cineva în spatele – ea arătă spre pozele din diagrame în timp ce boabele de porumb săreau nebunește – disparițiilor, iar eu cred că există cineva, atunci nu va apărea din nou aici. Trăsnetul nu lovește de două ori în același loc.

Jay negă dând din cap.

– Nu vorbim despre vreo ciudățenie a naturii.

– Nu? întrebă ea, vocea ei devenind deodată joasă.

Tonul ei îl puse în gardă.

– Ce vrei să spui?

Ea-și alese cu grijă cuvintele.

– Cred că oricine s-ar afla în spatele dispariției fetelor este implicat în ceva foarte sumbru. Diabolic.

– Diabolic? repetă el.

Ea dădu din cap, iar el îi sesiză tremurul.

– Cred că avem de-a face cu ceva atât de groaznic și în mod inerent depravat, încât s-ar putea nici să nu fie uman.

– Ce vrei să spui, Kristi?

– Am făcut multe cercetări. Despre vampiri.

Jay izbucni în râs.

– În regulă. M-ai avut la faza asta.

– Vorbesc extrem de serios.

– Oh, haide. Doar nu crezi în cultul de ficțiune pop, romantic...

– Nu este nimic romantic în asta, îl întrerupse ea. Dacă cred în vampiri? Desigur că nu. Dar unii oameni cred, și știi ce? Dacă o persoană crede că un lucru este adevărat, atunci așa este. Cel puțin pentru acea persoană.

– Deci, cel care s-ar afla în spatele disparițiilor acestor fete crede în vampiri. Asta vrei să spui?

– Aud cum râzi în sinea ta.

– Nu râd. Sincer.

– Ceea ce vreau să spun este că tipul acesta crede în vampiri sau poate crede că *el* este vampir. Nu știu. Dar astfel de persoane, Jay, induse în eroare sau obsedate... sunt periculoase. Tipul acesta este periculos.

Un fior străbătu pielea lui Jay. Teamă? Premoniție?

– Poate că te-ai lăsat pradă imaginației, spuse el, dar putu auzi nesiguranța din vocea sa.

Kristi negă dând din cap.

– Ascultă-mă, Lucreția, spuse el furios de la celălalt capăt al conexiunii sale wireless. Știu că ești îngrijorată. La naiba, știu chiar că ai încercat să rezolvi asta, luptându-te cu conștiința ta, dar nu se poate în ambele direcții. Fie ai încredere în mine, fie nu.

– Am încredere în tine, spuse ea. Inima îi bătea cu putere de teamă în timp ce-și imagina chipul lui frumos, își amintea primul lor sărut, o întâlnire gingașă, delicată a buzelor care promiteau mult mai multe.

Stăteau pe veranda din spatele Casei Wagner, în amurg, iar ploaia cădea din cerul întunecat. Unii oameni pretindeau că această casă ar fi bântuită; ea credea că este magică. Singura lumină fusese șiragul de beculețe de Crăciun agățate în jurul clădirii. Fiecare beculeț părea o lumânare în miniatură, strălucind ușor în noaptea de decembrie. Ea-și amintea mirosul ploii pe pielea lui, fiorul care o străbătu atunci când gura lui o atinse atât de tandru pe a ei.

Ea se arcuise pentru a i se dărui și el simțise asta.

Câteva ore mai târziu, în camera ei, făcuseră dragoste, iar și iar, și ea simțise cum sufletul i se împletește cu al lui.

Iar el punea capăt acum?

– Nu înțeleg, spuse ea slab și amândoi știură că era o minciună.

– Dacă nu poți avea încredere deplină în...

– Vrei să spui putere, nu-i așa? spuse ea, regăsindu-și o parte din vechiul curaj. Și ascultare. Ascultare oarbă.

– Încredere, spuse el cu o voce moale care-i reaminti de respirația lui în timp ce-i șoptea la ureche, de buzele lui care

făceau minuni pe trupul ei gol. Cum o putea face să transpire și să se înfioare în același timp...

Cât de bucuroasă stătuse întinsă sub el, privind uimită forța trupului său în timp ce el se ridicase în coate și-i sărutase sfârcurile. Ea privise cum trupurile lor se mișcau, cum penisul lui intra și ieșea din ea.

Uneori, se oprea o clipă, ieșea și o întorcea, doar ca să o penetreze pe la spate cu mai multă forță. Adesea o ciupea, mușcând-o un pic, lăsând o urmă diafană pe gâtul ei, pe sân sau pe fese, și ea-și petrecea săptămâna amintindu-și de partida lor lungă și senzuală.

– Am spus că am încredere în tine.

– Dar eu nu pot avea încredere în tine. Asta-i problema. Amândoi știm ce ai făcut, Lucreția. Cum m-ai trădat. Știu că erai confuză. Speriată. Dar trebuia să vii la mine, în loc să ieși în afara cercului.

– Te rog.

– S-a terminat. Cuvintele îi sunară în ureche. Dure. Finale.

– Nu, îmi pare rău, ar fi trebuit...

– Sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să le faci. Ai fi putut să le faci, dar este prea târziu. Știi asta.

– Nu! Nu pot să cred...

– Așa este, *nu poți*, și tocmai aici este problema. Sper că știi că ceea ce ai trăit este sacru și că nu trebuie să vorbești despre asta niciodată. Îți poți ține gura? Poți?

– Da!

– Atunci mai există o speranță, una slabă, dar o speranță că vei fi iertată.

Inima ei tresări prostește. Se gândi că s-ar putea ca el să mintă din nou, torturând-o pentru a o împiedica să se ducă la poliție sau la paza campusului.

– Dar dacă spui ceva, atunci nu te mai pot proteja.

– Mă amenințí?

– Te avertizez.

Doamne Dumnezeule. Lacrimile îi țâșniră din ochi. Suferința îi învălui inima. Nu putea renunța.

– Te iubesc.

El tăcu un minut, o tăcere grea, apoi spuse:

– Știu.

Telefonul muri. Ea se uită la el un minut. Lacrimile îi alunecau pe obraji, căzându-i pe piept. Era greșit, atât de greșit. Îl iubea. ÎL IUBEA.

– Nu, se tângui ea încet, simțind că parcă cineva îi sfâșiase sufletul. Era goală pe dinăuntru fără dragostea lui. Goală. Un recipient nefolositor.

Acum plângea cu sughițuri, deși încercase tot felul de leacuri mentale.

Mai există și alți bărbați.

– Dar nu ca el, spuse ea cu voce tare, nu ca el.

Își înconjură genunchii cu brațele și se legănă. Încercă să nu se gândească la faptul că nu-l va mai săruta niciodată, că nu-l va mai atinge, că nu va mai face dragoste cu el, dar gândul era mereu prezent în mintea ei. Printre lacrimi, privi de-a lungul covorului gros, spre colțul care adăpostea biroul.

Pe birou se afla computerul, câteva fotografii, nu cu el – lui nu i-ar fi plăcut asta –, ci cu două dintre prietenele ei. Lângă fotografiile înrămate era un cactus în ghiveci, de la Crăciun, încă înflorit, o cană cu creioane, stilouri și o foarfecă. O foarfecă ascuțită.

Își mușcă buza. Oare avea curajul să sfârșească totul?

El nu merită.

– Ba da, merită.

Se putea sacrifica, doar putea să-și verse afurisitul ei de sânge ca să-i arate cât de mult îl iubea!

Dacă ar fi avut încredere oarbă în el, dacă ar fi fost ca ceilalți, dacă... dacă nu ar fi vârât-o pe Kristi Bentz în povestea asta. El încă ar mai iubi-o. Încă ar mai mângâia-o. Încă i-ar mai spune că este frumoasă.

Închise ochii și căzu pe podea, ghemuindu-se în poziție de fetus. Se legănă din nou pe covorul gros, dar nu-i era de niciun folos. Când deschise din nou ochii, era concentrată asupra foarfecii. Două lame gemene care puteau tăia cu ușurință în pielea ei, puteau deschide o venă sau o arteră.

Ironia nu-i scăpă.

Dacă ar fi fost de acord să schimbe cruciulița cu o sticluță cu propriul ei sânge, nu s-ar mai gândi acum la sinucidere, nu și-ar mai dori să moară pentru bărbatul iubit.

Cuptorul cu microunde sună tare. Câteva boabe de porumb continuară să sară ca niște împușcături. Jay tăcea. Rămase pe gânduri minute în șir, așa cum făcuse și Kristi.

– M-ai îngrijorat, spuse el în cele din urmă. Cred că ar trebui să-l las pe Bruno cu tine.

Kristi reuși să râdă forțat. Ea voia ca el să o asculte, să o creadă, dar nu avea nevoie de un alt afurisit de salvator. Tatăl ei era îndeajuns.

– Doamnei Calloway i-ar plăcea la nebunie să-l aibă pe acel monstru aici. Nu am voie să țin animale de companie.

Se duse la cuptorul cu microunde și scoase ușurel punga umflată și ușor arsă.

El privi ironic spre vasele cu apă și mâncare de lângă frigider.

– Se pare că ai deja unul.

Kristi desfăcu punga și aburul ieși într-un nor cu aromă de unt.

– Houdini este un vagabond. Chiar nu locuiește aici.

Observă scepticismul din privirea lui și adăugă:

– Nu am o litieră. Așa că răspunsul este un mare N-U în ceea ce privește câinele, dar, oricum, mulțumesc.

– Atunci voi rămâne eu.

Ea trase repede aer în piept.

– Ah... Privirile lor se întâlniră din nou. Nu cred că ar fi o idee prea bună. Și ceea ce ar fi și mai rău dacă ai avea intenția, oricât de mică, de-a explica asta tatălui meu.

– Ne-ar putea ajuta.

– Nu încă, insistă ea, vărsând porumbul într-un castron. Mai încolo.

Masându-și ceafa, Jay privi pe fereastră spre campus. Chiar atunci auzi sunetul clopotelor capelei bătând ora exactă.

Miezul nopții.

Ora vrăjitoarelor.

– Mai presus de orice, nu-mi place faptul că locuiești în apartamentul Tarei Atwater. Mie mi se pare o coincidență prea mare.

Ea duse castronul la birou și dădu la o parte cana cu agrafe pentru hârtie pentru a-i face loc.

– Am găsit apartamentul pe Internet. Am sunat și l-am închiriat înainte de-a ști că Tara a locuit aici sau că mă voi implica atât de mult.

Luă câteva floricele din castron și le băgă în gură, întinzând castronul spre Jay și invitându-l în tăcere să i se alăture. El luă o mână de floricele.

– Pe atunci nici nu știam că o cheamă Tara Atwater sau că este una dintre fetele dispărute. Vreau să spun, am auzit ceva vag despre ele, desigur. Tata a adus în discuție faptul că niște studente au dispărut și era ceva despre ele la știri, nu prea multe sau nu din câte știu eu. Pe atunci am crezut că era vorba doar de supoziții. Nimeni nu știa sigur dacă au fost răpite. Adică, nimeni încă nu știe asta. Am ajuns în apartamentul ăsta pentru că, probabil, oamenii deja își închiriaseră locuințe pentru anul școlar. Eu m-am înscris pentru cursurile din ianuarie, așa că am căutat o locuință în decembrie, când nu prea mai erau multe apartamente disponibile.

– Sună ca și cum ai încerca să te convingi singură.

Ea zâmbi slab.

– În regulă... este un pic ciudat, așa e. Dar, dacă gândești logic, este doar o coincidență.

– Aha. Și se întâmplă ca tu să ajungi să locuiești aici, în apartamentul Tarei Atwater și apoi întâmplător ți-ai asumat rolul de-a deveni Nancy Drew în Cazul Studentelor Dispărute?

– Eram, oricum, interesată, și apoi Lucreția mi-a cerut ajutorul.

– Lucreția? Lucreția... El se încruntă. Numele îi spunea ceva. Nu aveai o colegă de cameră pe care o urai și care se numea...

– Da. Este una și aceeași.

Kristi îi explică despre întâlnirea ei cu Lucreția, despre faptul că ea era îngrijorată în legătură cu fetele dispărute, dar

că îi era teamă să spună ceva pentru că abia fusese angajată, iar administrația susținea că nu era nimic în neregulă.

– I-am spus Lucreției că voi cerceta problema, încheie ea.

– Tot nu-mi place faptul că locuiești singură aici.

Lui Jay i se părea că totul era un pic nelalocul lui, dar nu putea defini în ce fel anume.

– Este doar un apartament. Îmi pare rău, dar câinele nu poate rămâne. Nici tu. Am încheiat subiectul.

Se duse din nou spre diagramele ei, apoi arătă spre posterul dedicat Tarei Atwater.

– Înapoi la culori. Tara este roz, Monique este verde și Rylee este albastru. Poți vedea că am trecut locuri, oameni și lucruri pe care le-ar fi putut avea în comun, apoi le-am unit. Conexiunile arată două, trei sau patru culori.

El asimila toate informațiile. Datele care se suprapuneau parțial alcătuiau linii colorate convergente, iar într-o parte, lângă câțiva prieteni rătăciți și câteva locuri, era orarul fetelor dispărute. Fiecare dintre ele avusese ca specialitate engleza și toate urmaseră cursurile unor profesori de aici, de la universitate.

Kristi spuse:

– Aceste fete nu aveau mulți prieteni, și viața familială este neglijabilă. Am încercat să vorbesc cu părinții și nu am aflat mai nimic. Aveau genul de atitudine „nicio veste este o veste bună". Toate fetele au avut ceva probleme și familiile le-au întors spatele.

– Ce știi despre prietene? Știi tu, cel mai bun prieten din SMS-uri?

– Dacă vreuna dintre ele a avut o prietenă foarte bună, n-am găsit-o încă. Nici Lucreția nu mi se pare a fi prietenă cu vreuna dintre ele.

Kristi se încruntă încurcată, și mici linii apărură între sprâncenele ei.

– Am încercat să o sun pe Lucreția de câteva ori de atunci, dar ea nu m-a sunat înapoi.

– De ce?

– Asta este o întrebare de un milion de dolari, spuse

Kristi, luând un pix și rotindu-l între degete, în timp ce se gândea. Parcă ar fi simțit că trebuie să facă ceva, așa că mi-a spus mie despre asta și cu asta basta.

– Ți-a pasat mingea. A scăpat de sentimentul de vinovăție, apoi ți l-a pasat ție.

– Sau regretă faptul că mi-a spus.

Kristi puse castronul la loc pe birou și acum Jay se întinse absent spre el.

– Deci aceste fete erau, de fapt, niște singuratice. Sau cel puțin singure pe lume.

– Am vorbit cu colegii lor de la cursuri și cu unii de la serviciu, dar spuneau doar: „Nu am cunoscut-o cu adevărat", „Era cam introvertită" sau „Nu vorbea prea mult", genul acesta de lucruri.

Jay studie din nou diagramele ei, concentrându-se asupra zonei unde liniile se întâlneau și se intersectau. Arătă spre orarele cursurilor.

– Fiecare dintre ele a avut cursul de stilistică cu Preston, Shakespeare cu Emmerson, jurnalismul cu Senegal și Influența vampyrismului cu Grotto? El simți cum se înfioară. Iisuse, Kristi, acesta este orarul tău.

– Știu.

– Știi?

Ea ridică din umeri.

– Nu este chiar atât de ciudat. Sau unic. Planul de studii al colegiului este ales de computer, nu-i așa? Programare în masă. Depinde de specializarea fiecăruia. Așa că acestea nu sunt singurele studente care au acest plan de studii, nici pe departe. Și există unele variabile. De exemplu, Tara a urmat cursul de medicină legală de la predecesorul tău, doctor Monro, și atât Monique, cât și Rylee au urmat un curs de literatură al profesoarei Croft, decanul catedrei de engleză, chiar înainte de a dispărea. Oh, și aici... Ea arătă spre orarul lui Dionne și lovi ușor notița. Dionne a urmat cursul de religie al Părintelui Tony și Introducere în justiția criminalistică cu profesorul Hollister, pe lângă celelalte cursuri.

– Orar încărcat.

– Ea prinde repede, și încearcă să termine mai repede școala, cred. În semestrul în care a dispărut, avea în total șase cursuri, optsprezece ore de credit și lucra cu jumătate de normă la o pizzerie locală. Aici mai este o chestie interesantă. Toate fetele, fără excepție, au participat la piesele moralizatoare ale Părintelui Mathias, asociat din nou cu departamentul de engleză.

– Piese moralizatoare?

– Știu. Cam exagerate, nu-i așa? Ceva parcă venit din întunecatul Ev Mediu. Încă nu știu cum și ce este cu ele, dar am auzit câteva fete de la cursul de vampyrism vorbind despre faptul că prima din semestru va începe duminică seara, așa că m-am gândit să verific. Presupun că nu vrei să vii?

– Vrei să vin?

Oare el făcuse să sune a întâlnire? Probabil, pentru că Kristi își reveni repede.

– Nu, mă voi duce singură. Este mai bine. Oamenii ar putea să te observe.

– Poate că ar trebui să merg.

– Nu. Vorbesc serios, Jay. Asta este problema mea.

– Nu-mi place asta, mormăi el.

Dacă ea avea dreptate, un psihopat era în libertate și răpea femei din campus; dacă ea greșea, *ceva* le îndepărta pe fete. Patru studente dispărute în mai puțin de doi ani dintr-un campus de această mărime era mai mult decât neobișnuit, mai mult decât suspect.

– Nu-mi vine să cred că personalul universității nu se ocupă de asta.

– Administrația încearcă să mușamalizeze totul. Înscrierile deja au scăzut și nu mai vor publicitate proastă. Am adus subiectul în discuție cu decanul și am fost dată afară din birou. Mi-a spus că-mi imaginez diverse lucruri și m-a tratat de parcă aș fi fost ciumată.

– Dar primejdia...

– Doar dacă recunoști că există. Acum, au intrat în modulul „nu vezi răul, nu auzi răul, nu vorbești despre rău". Prin urmare, răul nu există.

– Rahat! El privi diagramele și dădu din cap. Trebuie să duci asta la poliție.

– O, da, cum să nu. Mă mai gândesc. Ea-și termină băutura. Să zicem că intru la secția de poliție din Baton Rouge. Cu cine vorbesc? întrebă ea ridicând din umeri. Probabil, cu cei de la departamentul Persoane Dispărute, nu-i așa? Poate că voi avea aceste diagrame cu mine. Și apoi voi spune... ce anume? Sunt fiica renumitului detectiv din New Orleans, Rick Bentz, și ați face bine să-mi acordați atenție? Chiar dacă nu pomenesc de el, ei vor pune informațiile cap la cap și vor deveni dezagreabili vorbind de jurisdicție și protocol.

O pisică slabă, neagră, se strecură prin fereastra parțial deschisă de deasupra chiuvetei.

– Dacă aș face ceva atât de ridicol, aș fi aruncată afară, iar tatăl meu ar putea fi tras la răspundere. Nu, mulțumesc.

Avea dreptate.

– Hei, Houdini, spuse ea, în timp ce pisica sări de pe blatul dulapului și se vârî sub canapea. Devii mai prietenos, nu-i așa? glumi ea, în timp ce pisica o privea suspicioasă din locul întunecos în care se băgase.

Jay nu avea de gând să-i permită să schimbe subiectul.

– Autoritățile trebuie să știe ce ai descoperit. Poate că ai putea să-l suni pe tatăl tău și să-i explici...

– Oh, desigur. M-ar lua atât de repede de aici de nu m-aș vedea.

– Nu ar putea face asta. Ești adultă.

Ea-l privi de parcă era nebun.

– Oh, așa este. Spune-i lui asta! Ori îmi va da un afurisit de bodyguard, ori va veni chiar el să urmărească apartamentul. Nu, informarea detectivului Bentz iese din discuție. Sunt adultă și vom face asta în felul meu.

– Oricare ar fi asta.

– Corect.

Ea-i zâmbi deodată, simțind capitularea lui, deși el era sigur că nu arăta nimic.

Dumnezeule, era frumoasă. El încercă să nu observe asta, dar ea era acolo și-l privea cu acei ochi blestemați. Preț de-o clipă, simți cum i se înfierbântă sângele, simți dorința nuanțată cu amintirea momentelor în care-i ținuse trupul cuprins de convulsii, transpirat, alături de al lui. I se uscă gâtul și își mută privirea, vârându-și mâinile adânc în buzunarele din față ale pantalonilor. Strânse maxilarul, făcând un efort să-și tempereze dorințele stupide. Ea vorbea despre răpiri, despre potențiale studente omorâte, iar el încă mai reacționa la apropierea ei.

Ceea ce era de-a dreptul ridicol.

– Cred că ar fi mai bine să plec, spuse el.

– Dar mă vei ajuta?

– Atâta timp cât nu-mi ceri să fac ceva ilegal.

– În regulă, promit, spuse ea, apoi roși. Arăta de parcă era pe cale să-și muște limba.

Nu trebuia să spună de ce. Jay își reaminti cum ea spusese exact aceste cuvinte în urmă cu aproape un deceniu, atunci când îi pusese un inel micuț pe deget.

– Bine, spuse el repede, de parcă nu și-ar fi amintit. Nu avea sens să dezgroape trecutul. La naiba, erau niște copii pe atunci. Ne vedem la curs.

Apoi el plecă, fără ca măcar să arunce o privire peste umăr.

Da, se gândi el, coborând scările, avusese dreptate. Când venea vorba de Kristi Bentz era un imbecil desăvârșit.

13

Cea mai mare parte a site-urilor de conversații erau niște porcării.

După plecarea lui Jay, Kristi petrecuse mai mult de o oră trimițând mesaje sub diferite nume și intrând în conversații online, unele dintre ele deranjante, altele prostești și, pur și simplu, lipsite de sens. Se gândi că, probabil, era vorba de niște puști care se jucau cu computerele lor când se presupunea că dorm. Totuși, un site, dedicat sângelui în literatură și, în special, semnificațiilor acestei teme în secolul XXI, o intrigă. Mai tot timpul a stat retrasă și a citit conversațiile câtorva dintre

participanți. În timp ce pe unele site-uri se vorbea despre serialul de televiziune *Buffy* și moarte, iar altele se concentrau asupra filmelor gen *Blade*, acesta se ocupa cu vampirii în literatură, iar pentru o clipă Kristi se gândi că însuși dr. Dominic Grotto ar putea conduce discuția. Se discuta puțin despre Contele Dracula, opera lui Bram Stoker, erau întrebări despre Elizabeth Bathory, contesa care se îmbăia în sângele supușilor ei, și chiar despre Vlad III, Țepeș, cunoscut și sub numele de Vlad Dracul, care, după cum sugera discuția, ar fi fost sursa de inspirație pentru Bram Stoker când a creat personajul Contelui Dracula. Unele conversații se centrau asupra Transilvaniei și României și asupra faptelor versus ficțiune și abundau de întrebări legate de băutul sângelui.

Dar, per total, mai ales, în acest chat-room, participanții păreau interesați, nu doar încercau să șocheze; ei păreau sinceri în căutările lor, oricare ar fi fost acelea.

Kristi își turnă un pahar de cola dietetică, apoi luă notițe în legătură cu toți cei care participau la discuție și cu părerile lor. Sau cel puțin va ține evidența numelor pe care le foloseau pe net, toate părând a include unele aluzii referitoare la subiect. Din moment ce voia să se integreze în grup, ea se înregistră sub numele de ABneg1984, deși propria ei grupă de sânge era 0 pozitiv și nu se născuse în 1984. Se folosi de câteva porecle false pentru a-și ascunde adevărata identitate și punea câte o întrebare sau două o dată la cinci minute, doar pentru a nu-i face pe ceilalți utilizatori să creadă că-i spionează.

Ceea ce, desigur, era exact scopul pentru care ea era online la această oră păcătoasă.

Trebui să jongleze un pic, ținând mai multe ferestre deschise în același timp. Fiecare era dedicată unui site de conversații și, la început, avu ceva probleme să țină pasul cu toate conversațiile. Totuși, curând, începu să se prindă cum stă treaba și închise câteva dintre ele care păreau a fi pe lângă subiect. Ea avea nevoie de oameni din Baton Rouge sau cel puțin din Louisiana. Nu-i putea localiza doar după numele de pe ecran și, din câte își dădea seama, cei care discutau puteau fi de oriunde din univers.

Era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân, deși ea încercase să mai reducă numărul site-urilor, menționând Louisiana.

În cele din urmă, pe site-ul care părea intelectual, se menționă campusul de la All Saints și vampyrismul.

– Bingo, șopti Kristi ca și cum s-ar fi temut că și ceilalți participanți la conversație ar fi putut auzi.

Din fericire, microfonul și camera laptopului nu erau instalate. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cineva cu numele de Dracoola locuia în apropiere. Sau cel puțin avea legătură cu școala.

Ea stătea la pândă. Așteptând. Încerca să citească printre rânduri, mergând chiar atât de departe, încât vizualiză diferitele personaje, mulți dintre ei având propriile lor reprezentări. Picăturile de sânge, colții și liliecii zburând păreau a fi preferate. Oamenii veneau și plecau, dar unii dintre participanții la conversație păreau rămași acolo în această noapte. Unul dintre ei era JustO, care, în cele din urmă, menționă cursul profesorului Grotto. Kristi simți o furnicătură de anticipare. Lucrurile se apropiau și mai mult de casă.

– Așa te vreau.

Câteva persoane îi răspunseră, toate fiind de acord. Kristi mâzgăli repede numele de pe ecran ale lui Dracoola, JustO, Carnivore18, Sxyvmp21, Deathmaster7 și Dmin8trxxx.

– La naiba, îi spuse Kristi motanului, care se opri brusc, apoi fugi spre castronul lui. Houdini se îndesă în perete, cu toți mușchii încordați.

Kristi încercă să se gândească la o modalitate de-a aduce în discuție fetele dispărute, dar conversația nu mergea în acea direcție și ea voia să se împrietenească cu ciudații care-și petreceau nopțile vorbind pe net cu străini despre sânge, vampiri și ale creaturi mistice. Îi lăsă pe ceilalți să ghideze conversația, în tot acest timp încercând să descopere ceva, un indiciu cât de mic despre cultele vampirice din campus sau o legătură cu fetele dispărute. Unul dintre ultimii intrați în conversație avea pseudonimul DrDoNoGood și era ceva în legătură cu întrebările lui, ceva un pic familiar, care o deranja.

Oare îl cunoştea pe tipul ăsta?
Sau era o femeie?
Un medic? Un viitor medic? Un doctorand? Un fan al lui James Bond/Ian Fleming pentru că numele său putea fi un joc de cuvinte pentru *Dr. No?*
El puse o altă întrebare şi ea îngheţă. Mai văzuse aceeaşi întrebare în notiţele ei de la cursul profesorului Grotto.
Ar putea DrDoNoGood să fie un pseudonim pentru Dr. Dominic Grotto?
Mintea lucra repede. Ce însemna numele său? Sau ea începea să tragă repede concluzii în mijlocul nopţii? Sau...
Pulsul ei se acceleră când citi doar literele mari ale pseudonimului. DDNG sau DrDNG.
Oare prenumele lui Grotto nu începea cu N? Sau, din nou, ea forţa o legătură? Făcând din ţânţar armăsar? Nu văzuse pe undeva numele lui Grotto? Pe ceva pe care-l primise de la şcoală?
Cu atenţia împărţită între ecranul computerului şi raftul cu cărţi aflat deasupra biroului, găsi o broşură uzată referitoare la cursurile care se ţineau la colegiu. O deschise la secţiunea care prezenta personalul de la All Saints.
– Haide, haide, mormăi ea, abia reuşind să fie atentă la conversaţia în care se discuta ritualul practicat, când se bea sânge şi sexualitatea inerentă actului. Scârbos! Se înfioră. Nu, mulţumesc.
Dând paginile, văzu, în sfârşit, poza profesorului Grotto. La naiba, arăta bine. Ochi pătrunzători, bărbie puternică, frunte înaltă şi păr negru. Sub fotografie ea citi: Dominic Nicolai Grotto, doctorand.
Oare să fie posibil?
DrDoNoGood şi Domnic Nicolai să fie unul şi acelaşi?
Nu putea dovedi asta, dar ea simţi un suflu nou, acelaşi instinct pe care l-ar fi simţit şi tatăl ei când ar fi găsit un indiciu în jocul bolnav al vreunui criminal maniac.
– Aşa tată, aşa fiică, îşi spuse ea, punându-şi o întrebare simplă despre curs.
Se întrebă dacă exista vreo modalitate de a-i descoperi identitatea, o modalitate de a-l face să iasă la lumină. Poate

să apeleze la vanitatea lui, să se plângă despre el ca profesor, şi apoi să vadă ce se întâmplă.
Încă citind conversaţia, care aborda acum moravuri de cult şi sânge uman, ea-şi scoase notiţele de la curs. Poate că, dacă-l cita, va primi un răspuns... Dacă spunea ceva despre el, cum că ar fi mai mult un actor decât un intelectual, mai înclinat spre teatral decât spre literatură, era sigură că el nu va putea trece asta cu vederea. Deschise o altă fereastră din programul unde-şi ţinea notiţele, dar înainte de-a putea găsi o întrebare semnificativă, el se deconectă.
– Ce!?! Nu! ţipă ea şi deschise repede celelalte ferestre ale site-ului, sperând că el va apărea în altă parte. Dar nu-l găsi nicăieri. Dacă el intrase pe un alt chat, era pe unul pe care ea nu-l localizase. Ghinion!
Aruncă catalogul şcolii şi era pe punctul de-a închide fereastra cu conversaţiile când văzu o întrebare ciudată pe pagina de pe care plecase recent DrDoNoGood.
Deathmaster7 întrebase: „Porţi o sticluţă?“
Kristi îngheţă.
Trei persoane răspunseră „da“ în timp ce una, Carnivore18, răspunse cu un semn de întrebare. Evident, Carnie nu pricepea nici ea. O persoană nu răspunse şi două tastară „nu“. Kristi decise să meargă cu mulţimea şi răspunse „da“.
Carnivore18 scrise o linie de semne de întrebare. Era clar că era pe dinafară.
– Bine ai venit în club, spuse Kristi şi se întrebă cum să impulsioneze continuarea conversaţiei. Dar îşi aminti ceva – oare Lucreţia nu menţionase că unele fete din „cult“ şi de la cursurile lui Dr. Grotto purtau sticluţe cu propriul lor sânge?
Deathmaster7 întrebă: „Al cui?“
Kristi se uită fix la ecran. Pulsul i se accelera la gândul că s-ar putea să fi dat peste legătura de care avea nevoie pentru a afla mai multe despre cultul vampirilor care se presupunea că există în campus. Dar trebuia să fie atentă, să nu răspundă prea repede. Şi dacă se înşela? Dacă Lucreţia îi oferise o informaţie eronată? Cu degetele poziţionate deasupra tastaturii, ea aşteptă.

Singurul care răspunse a fost JustO: „Al meu! Al cui altcuiva?"
Kristi zâmbi larg.
– Ca să vezi.
Niciunul dintre ceilalți participanți la conversație nu răspunse, dar Kristi voia ca discuția să continue. Urmându-l pe JustO, ea tastă: „Al meu".
Ceilalți purtători de sticluțe tăcură până când și ei răspunseră la fel ca JustO. Oare erau reticenți în a spune adevărul sau, ca și Kristi, erau niște mincinoși, având propriile lor scopuri?
Pentru prima dată de când se conectase, avu sentimentul că va ajunge undeva și abia se putea stăpâni. Își mușcă buza atât de tare, încât aproape că-i dădu sângele. Deci cine era ea sau el? Cum era, dacă era în vreun fel, conectat la cult? Kristi încercă să-și imagineze cine era JustO. Cineva de la cursul profesorului Grotto? Cineva pe care-l vedea de fiecare dată când intra în sala de curs? Oare numele lui sau al ei, ca și cel al lui Kristi, amintea de sânge doar pentru scopul acestui site? Oare JustO avea grupa de sânge 0?
Kristi simți un val de adrenalină și abia putea sta locului. Avea o presimțire că această persoană era de sex feminin, deși nu putea explica exact de ce. Așa simțea. Era aproape ca o amintire.
Oare JustO purta propria ei sticluță... Oh, Dumnezeule! Atunci Kristi își dădu seama. Știa cine era această persoană. Era sigură. Nu auzise ea de o studentă de la All Saints care era cunoscută doar după inițială? Doar „O"*?
Însuși tatăl lui Kristi o menționase pe fată. El o interogase pe „O" în timp ce investiga o crimă cu câțiva ani în urmă. Fusese unul dintre cazurile care avusese legătură cu „A noastră Doamnă a Virtuților", spitalul de nebuni abandonat, localizat la câțiva kilometri lângă New Orleans. Una dintre victimele acelui nebun fusese o studentă de aici, de la All Saints.
Detectivii Bentz și Montoya veniseră până în Baton Rouge,

* Joc de cuvinte în lb. Engleză: *just* O = doar O.

unde interogaseră studenți, familii și personal. Printre persoanele interogate fusese o fată care purta la gât o sticluță cu sângele ei.
Puțin cam amețită de aceste gânduri, Kristi își întinse brațele deasupra capului, auzind cum îi pârâie coloana, dar își menținu privirea fixată asupra conversației de pe monitor. Mintea ei se duse înapoi în timp, la conversația care avusese loc în livingul tatălui ei. Pe atunci, nu locuia cu el, dar îl vizita. Olivia nu era acasă, dar Bentz și Montoya discutau cazul și Montoya menționase ceva despre „ciudata fată" care purta la gât propriul ei sânge. Nu voia să i se spună pe nume, Ophelia. Le spusese detectivilor să-i spun „O" sau „Doar O".
Exista o fată numită Ophelia la cursul lui Grotto, o fată retrasă, tăcută care stătea mereu în spatele clasei. Kristi nu o întâlnise față în față, nu fusese destul de aproape de ea pentru a observa dacă purta un lănțișor la gât și o sticluță cu propriul ei sânge.
Dar asta avea să se schimbe.
Deși faptul că își făcuse timp cineva să scoată sânge, să-l închidă într-o sticluță, ca apoi să-l poarte la gât... Iisuse, asta era dincolo de orice normalitate.
Ecranul pâlpâi și JustO ieși din chat.
Kristi se simți dezamăgită. Știa că era pe cale să afle ceva important, deși nu era sigură ce anume. Se uită la ceasul de pe ecranul computerului și gemu. Era aproape două și avea un curs dimineața devreme. Pe lângă asta, avea nevoie să se gândească la ce aflase până acum. Să proceseze informațiile. Probabil că era bine că JustO părăsise conversația, fiindcă aceasta părea să lâncezească. Chiar și Carnivore18 renunță la fantoma ei și ieși.
Ochii o usturau. Îi era somn și se uitase prea mult în monitor. Kristi închise toate ferestrele și se gândi cum să o abordeze pe „O", acea fată tăcută, cum să o facă să recunoască faptul că ea era JustO. Dacă sticluța ar fi vizibilă, ar putea începe conversația pornind de aici, dar Kristi ar trebui să dea de înțeles că ea este ABneg1984, pentru că acesta se lăudase că poartă la gât propriul sânge, iar Kristi nu putea face asta.

Dacă persoanele care purtau sticluțe făceau parte dintr-un cult, probabil că foloseau o anumită sticluță, poate un anumit lănțișor de care o agățau, iar dacă Kristi ar fi purtat un fals, asta ar fi sărit în ochi imediat. Poate că sticluțele aveau o anumită formă, ori erau gravate, ori făcute din sticlă închisă la culoare, ori... Oh, nu se putea gândi acum la asta.

Căscând, se întinse din nou și invidie pisica ce era deja înapoi în ascunzătoarea ei.

Nu era sigură ce semnificație avea ceea ce tocmai descoperise, dar părea a avea de-a face cu orele de curs ale profesorului Grotto. Poate că acel cult pe care-l menționase Lucreția făcea parte din subiectele cursului.

– Nu știu ce naiba se petrece, dar mai mult ca sigur mă apropii de ceva... ceva care va crea o carte dată naibii, spuse ea închizând computerul și privind cum ecranul devine negru.

De ce, Doamne, iartă-mă, ar purta cineva o sticluță cu propriul sânge? Și ce legătură avea asta, dacă avea, cu fetele care dispăruseră?

Se duse la geam și privi campusul.

Undeva pe acolo exista un prădător, cineva pândea studentele care luau parte la o anumită combinație de cursuri.

– Cine ești, nenorocit bolnav? șopti ea. Cine naiba ești?

Trecuseră câteva ore de la miezul nopții și Vlad simți o foame insațiabilă, o poftă cu care nu se mai putea lupta. Nevoia de a ucide îi fulgeră prin minte în timp ce șofa, apropiindu-se de New Orleans. Roțile camionetei sale cântau pe caldarâm, traficul de la această oră târzie fiind slab și rar.

Și mai bine.

Era greșit să vâneze în această seară.

Periculos.

Putea comite o greșeală foarte ușor.

Dar cine-l putea învinovăți?

Doar el.

Asta știa. Totuși, Vlad nu mai putea aștepta. Știa că există un protocol, un motiv pentru care aștepta să ucidă.

Și totuși, găsi că era imposibil să-și tempereze dorința. Dar pentru asta, avea „minorele“, femeile care-i ajungeau din punct de vedere fizic dacă nu intelectual.

Și existau niște chestiuni pe care trebuia să le rezolve. Un pesimist care trebuia calmat, o conștiință vinovată care trebuia redusă la tăcere, altfel totul va fi pierdut, iar el nu putea permite una ca asta.

Capul începu să-i zvâcnească.

Era gol. Înfometat. Tânjea după emoția produsă de ucidere.

Nu se mai putea abține.

Și se gândi că aceasta, crima din această seară, va fi un sacrificiu în onoarea ei, cea de care era legat pentru eternitate, cea căreia îi era destinat.

Probabil că această crimă neplanificată a unei „minore“ va distrage atenția poliției, îi va trimite pe aceia care suspectau ceva pe o cale greșită, într-un alt oraș.

Nu face asta. Dacă cedezi tentației, dacă omori, ai putea să te expui, s-ar putea ca masca să-ți cadă de pe față.

Mâna începu să-i tremure, în timp ce se gândea să se întoarcă, rezistând dorinței care era ca o ființă vie în interiorul lui, o nevoie atât de înverșunată, încât devenea sclavul ei.

Un sclav serviabil.

Înghiți cu greu și simți golul din interiorul său. Mâna deveni fermă pe volan la vederea luminilor strălucitoare din New Orleans reflectându-se la distanță, pe cerul întunecat.

Nu mai exista cale de întoarcere.

El știa ce-și dorea... femeia perfectă. Pielea ei era aproape translucidă, gâtul lung, o arcadă bine conturată, trupul ferm și copt. Carnea i se înfierbântă la gândul de-a o avea.

Vie... oh, ea trebuia să fie vie, să știe că unirea lor va fi pasională, plină de dorință, profundă, și va dura toată noaptea, iar ea-i va putea satisface orice dorință. Apoi îi va dărui darul suprem al sângelui ei.

Oh, cum o va poseda în această noapte.

Simți un zvâcnet de anticipare și savură în gând ceea ce-i va face. Înainte. Și după.

Din adâncul gâtului lui ieși un mârâit de dorință. De

nevoie. Auzi cum propriul sânge îi pulsează prin vene, în așteptarea a ceea ce avea să se întâmple în această noapte.

Închise ochii pentru câteva secunde, simți erecția tare, puternică și încordată. Ceea ce era bine. Necesar. Avea nevoie de convingerea că testosteronul îl va menține în alertă, abil și nemilos.

Zări cu coada ochiului reflecția sa în oglinda retrovizoare și zâmbi văzând transformarea. Deghizarea lui era completă. Nimeni nu-l va recunoaște. Cu nerăbdare, o luă pe drumul care voia, ieșind de pe autostradă, apoi tăie orașul, conducând atent, sub limita de viteză, pe străzile pustii. Știa unde să parcheze, unde să aștepte.

Plănuise asta de multă vreme, știind că la un moment dat va ceda nevoilor sale și va căuta ceva mai puțin important, una care-l va satisface pentru câteva zile. Până la următoarea.

Strada pe care parcă era aproape pustie, se afla într-o porțiune a orașului lovită cu furie de uragan. Erau câteva mașini parcate, unele abandonate, altele ocupau bretelele străzii distruse. El lăsă în jos geamul din dreptul șoferului și trase aerul rece adânc în piept. Chiar și aici, într-o parte dezolantă a orașului, noaptea din Louisiana era plină de viață. Auzi zumzăitul insectelor, bâzâitul aripilor unui liliac în zbor și le mirosi pe toate – un șobolan fugind într-o gură de canal, un raton căutând în gunoiul de pe stradă, un șarpe alunecând în sus pe un copac.

Din depărtare, se auzea sunetul înăbușit al traficului de pe autostradă. Din când în când, niște faruri străpungeau noaptea când trecea vreo mașină.

Nările lui se lărgiră. Era atent la toate cele, ochii săi adaptându-se ușor în întuneric. Dorința puternică era companionul său constant. De când era de unsprezece sau doisprezece ani, poate chiar mai tânăr.

Se lăsă pe spate pe pernele scaunului șoferului, lovind ușor volanul cu mâna. Existau câteva „minore“ pe care le dorea, cele ale căror vieți vor fi oferite fără ritualurile elaborate rezervate celor de rang, cele pe care le însemna doar în scopul de a le închiria sângele. Acestei femei pe care o va sacrifica

în această noapte nu i se va simți lipsa timp de câteva zile. În această privință, era perfectă.

El știa că ea va veni. O urmărise și mai înainte, se întâlnise cu ea de câteva ori, aici, în New Orleans. Era frumoasă, avea trupul viguros, dar nu a interesat-o deloc să-și cultive mintea. Și asta era greșeala ei. Sufletul ei nu se putea înălța. Nu era de neam regesc, era doar o servitoare.

Ca și tine, îl mustră acea voce enervantă din capul lui. *Tu ești stăpânul? Sigur că nu! Ai renunțat la liberul arbitru cu mult timp în urmă și uite unde ai ajuns – aderi la reguli pe care le găsești restrictive. Fie că recunoști sau nu, ai un lanț în jurul gâtului și acesta este mereu ținut întins.*

Își alungă din minte aceste argumente, știa că erau niște blasfemii. Atunci o văzu, mergând singură, fără prietena care o întovărășea uneori. Bine. Mergea repede pe tocurile ei înalte, pășind tăios și dur. Cu hotărâre. Erau semnele unei femei puternice.

O dansatoare.

Care-și spunea Bodiluscious, dar numele ei real era Karen Lee Williams.

Purta o fustă scurtă, un top scurt și o jachetă de denim, și mergea singură pe această stradă pustie, cu tocurile țăcănind pe caldarâm. Probabil că știa că nu ar trebui să meargă pe aici, dar era cel mai rapid drum direct spre casa ei micuță.

Și era un loc perfect în care să te pierzi.

Așteptă până ce ea se afla aproape la o stradă depărtare și ieși fără zgomot din mașină. Fără lumini, fără alarme, doar un clinchet ușor la închiderea ușii.

Deși era întuneric, el o văzu. Merse repede, ascunzându-se printre umbre, pe lângă clădirile goale. Era greu de crezut că vreo femeie ar fi fost atât de proastă, încât să o ia pe scurtătură ca să meargă acasă după o noapte în care se zvârcolise în jurul unui stâlp pentru bani. Bani folosiți pentru a-și întreține un viciu în locul propriului ei copil.

Merita să moară.

Și avea noroc că el se afla aici pentru a o salva de existența ei singuratică.

O auzise plângându-se de viața ei, de soarta nedreaptă, dar ea nu dorea să se schimbe. Erau doar vorbe aruncate-n vânt, folosite pentru a-și atrage simpatia oamenilor.

Zâmbind în sinea lui, o urmări, apoi o luă pe o scurtătură printre câteva locuri goale. Datorită faptului că putea vedea în întuneric evită molozul, șobolanii și câinii care căutau prin gunoaie.

În această noapte, se gândi el, în timp ce sângele îi cânta în vene, o va elibera de suferință.

Karen era agitată. Nervoasă. Și era sătulă de viața ei dată peste cap.

Fusese o noapte nasoală, decise ea continuându-și drumul spre casă, pe tocurile înalte, din pricina cărora începea s-o doară picioarele. Mersese pe jos printr-o parte din Big Easy unde cândva se simțise în siguranță, dar acum era un pic nervoasă. Dar nu avea de ales: acest drum era cel mai rapid de când i se stricase mașina, în urmă cu două săptămâni, iar ea nu-și putea permite un taxi.

În afară de asta, avea nevoie să respire un pic de aer curat și să se gândească. Să scape de muzica vibrantă, de clienții care strigau și de mirosul de bere stătută și de țigări. Și clubul se degrada. Noaptea era un pic cam răcoroasă, dar cu cât se îndepărta mai mult de strada Bourbon, cu atât era mai multă liniște și mai mult calm. I se păru că simte mirosul râului, dar asta era, probabil, doar în imaginația ei.

Dansase până la unsprezece, când fusese forțată să coboare de pe scenă de ultima „descoperire" a lui Big Al, o păcătoasă care nu avea mai mult de șaisprezece ani, doar dacă nu cumva Karen nu ghicise corect. Dar fata, Baby Jayne, cu machiajul ei de păpușă Kewpie, cu codițe blonde, lungi care aproape că se loveau de fundulețul ei tare, cu un costum de păpușă transparent și cu niște sâni care ar fi făcut-o invidioasă până și pe Dolly Parton, îi atrăgea pe toți clienții veniți la spectacolul de după miezul nopții. Deși era stângace cu afurisita de bară, Karen privise multe dintre numerele femeii mai tinere, petrecuse ceva timp ascunsă lângă ușă, observând mișcările

pornografice ale lui Baby Jayne. Nu exista nicio urmă de seducție în dansul ei, nu ispitea, totul era prea evident.

Acum, era târziu.

Era aproape trei dimineața.

Nu era drept.

Să vezi că la treizeci de ani ea, Bodiluscious, fusese retrogradată. În urmă cu câțiva ani, bacșișurile ei erau incredibile – în unele nopți câștiga destul, încât să-și plătească chiria și să-și cumpere câteva „acadele" pentru nas –, dar acum, după ce taifunul aproape că măturase orașul și Baby Jayne își făcuse apariția în club, Karen era norocoasă dacă avea destui bani să plătească facturile din fiecare lună. Probabil că era încă bine. Dacă ar fi avut bani în plus, aceștia ar fi pornit să ia calea nasului. Era curată de aproape două luni și intenționa să rămână așa. Avea de gând să-și pună ordine în viață. La naiba, nu putea dansa la nesfârșit.

Își continuă drumul spre căsuța ei, care, în mod miraculos, suferise doar daune minore în timpul furtunii. Era recunoscătoare pentru asta.

Traversă strada și avu senzația că o urmărea cineva, ceea ce era ridicol. Pentru numele lui Dumnezeu, asta era cariera ei, să aibă bărbați care să-i arunce ocheade, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. *Știa* cum e să te simți așa.

Țac, țac, țac. Pașii ei continuau să lovească ce mai rămăsese din trotuar. Iar ea privea drept înainte, fiindu-i teamă să nu calce greșit pe betonul crăpat și să-și scrântească glezna. Atunci ce va fi? Cariera ei se va sfârși cu siguranță.

Poate că era timpul să pună lucrurile în ordine cu mama ei și cu puștoaica și să se mute înapoi în San Antonio. Cel puțin în acest fel și-ar fi putut vedea fiica mai mult timp, nu o dată sau de două ori pe lună. Zâmbi în sinea ei când se gândi la Darcy; fata asta va ajunge departe. La zece ani, era deja în fruntea clasei ei, clasa a patra, micile piese de artă pe care le crease, pentru Karen de Crăciun, eram incredibile. Puștoaica era un geniu, deși avea un tată bun de nimic, care executa o pedeapsă pentru posesie de droguri, și o mamă care dansa pe o scenă, făcând dragoste cu o bară de metal, șase nopți pe săptămână.

O mașină trecu încet pe stradă, dar Karen continuă să meargă. Orașul New Orleans devenise periculos, și dacă era să dai crezare presei, rata criminalității atinsese cote foarte înalte. Dar ea era atentă. Nu ieșea niciodată singură, fără pistolul ei micuț ascuns sub jachetă. Dacă cineva încerca să se pună cu ea, era pregătită.

Mașina trecu fără niciun incident, dar ea tot era agitată. Ceva nu era în regulă. Mai era ceva în afară de Baby Jayne care călca în picioare terenul lui Bodiluscious.

Sentimentul cum că era observată, poate chiar urmărită, nu o părăsea. Aruncă încă o privire rapidă peste umăr și nu văzu nimic... sau văzuse? Era cineva exact în afara câmpului ei vizual?

Pielea i se înfioră și un val de adrenalină o cuprinse, îmboldind-o. Acum aproape alerga în afurisiții ăia de pantofi.

Stăpânește-te. Îți lași imaginația să o ia razna.

Dar își deschise clapa genții, de unde putea lua cu ușurință pistolul, celularul sau tubul cu spray. Se uită din nou peste umăr și nu văzu pe nimeni.

Bine. Era doar la trei străzi distanță de casă, apropiindu-se de o zonă mai sigură, unde stricăciunile provocate de inundații fuseseră minime, locurile curățate, luminile stradale funcționau, cel puțin un sfert din case erau ocupate, și încă un sfert era aproape curățat și renovat.

Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te!

Mergea atât de repede, încât aproape că rămăsese fără respirație și se mândrea cu asta: dansul o menținea în formă, o făcea puternică. Ajunse în lumina aruncată de primul stâlp stradal aflat de-a lungul drumului și respiră pentru a se calma. Se mai uită o dată în spate, apoi își dădu seama că, așa cum stătea în cercul de lumină, era o țintă ușoară, vizibilă.

Aproape că ai ajuns acasă, fetițo. Continuă să mergi. Repede.

Văzu casa în colț, apoi se înjură singură pentru că uitase să lase aprinsă măcar o lumină. Detesta să intre într-o casă întunecată, dar cel puțin era acasă.

Se grăbi pe noua alee și pe noile trepte renovate, din față,

cu cheia în mână. Pe verandă, dădu la o parte ușa-paravan care încă mai scârțâia, apoi descuie yala și deschise cu umărul ușa nouă și grea.

Înăuntru, mirosul de vopsea proaspătă o asaltă. Încuie yala și se întinse să aprindă lumina. Casa era tăcută. Ciudat de tăcută. Nu se auzea bâzâitul frigiderului, nici foșnetul aerului de la ventilatoare. Apăsă pe întrerupător.

Nu se întâmplă nimic.

Lumina din holul de la intrare rămase stinsă.

Scârț.

Sunetul unui pantof pe podea?

Oh, Iisuse, oare era cineva înăuntru?

Inima îi bătea repede din cauza fricii. Apăsă repede diverse întrerupătoare. Nicio lumină. Cu o mână, scotoci în geantă după pistol, în timp ce cu cealaltă bâjbâia pe ușă după yală.

O mână se așeză peste a ei.

Aspră.

Puternică.

Brutală.

Îi strivi degetele, iar ea începu să țipe, dar o altă mână îi acoperi gura.

Oh, Dumnezeule, nu! Se zbătu cu sălbăticie. Se zvârcoli. Mușcă mâna care-i acoperea buzele. Îi lovi picioarele, dar el o ținu și mai strâns.

– Potolește-te, Karen Lee, spuse el pe un ton pe cât de seducător, pe atât de înspăimântător.

O cunoștea? Nu era ceva la întâmplare? Se luptă și mai tare.

– Nu poți face nimic, o asigură el. Nu poți pleca nicăieri.

Aici greșești, bulangiule, se gândi ea când atinse nichelul rece al pistolului. Luă arma, o scoase din geantă, auzi cum geanta se lovește de sol cu un zgomot surd. Ridică mâna, gata să-l trimită pe nenorocit în iad, când surprinse cu coada ochiului puțin din fața tipului și aproape că scăpă pistolul.

Ochi roșii o priveau, niște nenorociți de ochi roșii veniți parcă din adâncuri, ivindu-se dintre marginile unei glugi negre.

O față neagră ca noaptea cu trăsături de vampir și cu buze

purpurii se afla la câțiva centimetri de ea. *Chipul unui diavol,* se gândi ea îngrozită.

Oh, Dumnezeule! Aproape că făcu pipi pe ea.

La naiba!

Se zbătu. Se luptă. Deși tremura din cap până-n picioare. Bâjbâind după siguranța pistolului, încercă să gândească limpede. Tot ceea ce avea de făcut era să întoarcă arma, peste umăr, și să tragă.

Dar cu colțul ochiului văzu creatura, acel diavol venit din iad, cum îi desface buzele acelea îngrozitoare, dezvăluind niște dinți dezgustători, ascuțiți și albi.

Iisuse Hristoase!

Ea ridicase piedica.

Imediat, balansă arma în sus.

Dinții tăiară.

Sângele izbucni.

Durerea îi zvâcni în umăr.

Ea apăsă pe trăgaci.

Bang! Pistolul trase.

Explodă chiar lângă urechea ei.

Mirosul de cordită umplu aerul.

Dar atacatorul ei rezistă, îi răsuci brațul la spate, iar ea deveni neputincioasă, nemaiputând lovi cu picioarele. Umărul scrântit pulsa de durere.

Oh, Dumnezeule, nu-l nimerise. Și durerea... era cumplită. Orbitoare. *Ajută-mă, Doamne, ajută-mă să-l înving!*

Își arcui spatele, încă luptându-se, încă sperând că va apărea o șansă să-i aplice o lovitură tare în fluierul piciorului sau între picioare. Dar era greu și puternic. Era numai mușchi și determinare.

Durerea o sfâșia.

Picioarele i se îndoiră.

În întuneric, văzu cum podeaua se apropie repede de ea, și nu mai putea decât să spere că undeva, cineva auzise împușcătura.

Bang! Capul ei se prăbuși pe podeaua nouă din lemn.

Aproape că leșină din cauza durerii.

El căzu peste ea și-și mută mâinile. Înainte ca ea să poată țipa, degetele lui se aflau pe gâtul ei, apăsând din ce în ce mai tare, strangulând-o. Alarmată de ochii roșii care sclipeau malițioși, ea se împotrivi lovindu-l cu mâinile, zgâriind hainele de piele de pe trupul lui. Dacă avea de gând să o omoare, Dumnezeule, ea nu avea de gând să-i facă treaba ușoară.

Dar plămânii îi ardeau, țipând după aer, iar mâinile de pe gâtul ei strângeau tot mai tare astfel încât ea simți că ochii îi ies din orbite.

Lovea cu picioarele și se zvârcolea cu disperare.

Plămânii îi explodau din cauza presiunii.

Începea să se cufunde în întuneric.

Nu! Nu! Nu!

Încercă să țipe, dar nu reuși, nici măcar nu putu trage aer în piept.

Oh, Dumnezeule, oh... Dumnezeule...

Picioarele ei încetară să se mai miște.

Brațele ei erau de plumb.

Plămânii îi ardeau, era agonie pură.

Lasă-mă să mor, Doamne, te rog! Pune capăt acestei torturi!

El se aplecă în jos, iar prin ceața care o copleșea ea-i văzu colții. Albi. Strălucitori. Ascuțiți ca acele.

Știa ce avea să urmeze.

O împunsătură rapidă. O ciupitură, ascuțită și dureroasă, în timp ce mâinile lui se relaxau și ea trase aer în piept cu un șuierat umed.

Dar era prea târziu.

Ea știa că urma să moară.

14

Dacă vrei să le ții pentru toată ziua, trebuie să le aduci mâine la – funcționarul, îmbrăcat cu un tricou de camuflaj și blugi prăfuiți, se uită la ceasul atârnat deasupra ușii

magazinului „De Închiriat de Toate“ – nouă treizeci și șase, dar ți le las până la zece.

Făcându-i cu ochiul lui Kristi, îi oferi un zâmbet știrb, cu urme de tutun. Ea încercă să nu observe.

– Amabil din partea dumneavoastră, spuse ea, străduindu-se să nu sune prea sarcastic. Era doar un simplu puști.

Având în jur de optsprezece ani, „Randy“, așa cum pretindea ecusonul prins de bluza lui, era grăsun și se lupta cu un caz violent de acnee, dar tot încerca să flirteze cu ea. Kristi îi zâmbi. Cel puțin o ajutase să găsească unealta de tăiat zăvoare de care avea nevoie în acest depozit prăfuit, plin de echipamente și de chestii pe care le puteai asambla singur.

– Asta costă treizeci de dolari.

– Serios?

– Da, doamnă. Afurisenia asta nu este ieftină.

Mai degrabă era jaf la drumul mare. Desigur că era din cele scumpe, dar chiar așa, cât de mult ar fi putea costa nouă-nouță?

– Minunat, spuse ea cu o nuanță de sarcasm.

– Ce ai făcut? întrebă Randy, aranjându-și șapca de camionagiu și încercând un pic prea mult să fie prietenos. Ai uitat combinația de la vestiar?

Da, asta-s eu, doar o femeie proastă cu memoria slabă.

– Ceva de genul ăsta, spuse ea apoi îi dădu două bancnote de douăzeci, așteptă restul și-i refuză ajutorul ca să care afară unealta cu mâner lung. Mulțumesc, mă descurc, spuse ea, vârând bancnota de zece dolari în portofel și punându-și cureaua genții pe umăr.

– Dacă afurisitul de cutter nu ți-e de folos, știi tu, pentru că ești femeie, iar astea sunt destinate bărbaților, atunci poate ai vrea să închiriezi un bomfaier sau un ferăstrău.

Dădu din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu sine însuși.

– Asta cred că ar funcționa.

– Voi ține minte, spuse ea, burzuluindu-se în tăcere.

Chestia aia nu era deloc micuță și fragilă, pentru numele lui Dumnezeu! Dar își ținu limba ascuțită la locul ei în timp

ce căra afară cutterul pentru lacăte. La optsprezece ani, nici ea nu fusese vreun Einstein și nu exista niciun motiv să se ia de funcționar.

Se gândise să-l roage pe Jay să o ajute cu noul ei proiect. Bănuia că el avea deja un cutter pentru lacăte, iar ea ar fi economist cei treizeci de dolari, dar voia să limiteze implicarea lui. Mai întâi pentru că el interpreta greșit interesul ei față de el. Părea să creadă că ea era tentată să se întâlnească cu el și ea *nu* intenționa așa ceva. Așa că era bine să-l țină la distanță. Ar pune prea multe întrebări și ceea ce avea ea de gând să facă era la limita legalității. Astfel stând lucrurile, el ar fi intrat rău la apă dacă ar fi fost prins când făcea rost de informațiile pe care ea le voia din dosarele școlii și ale poliției. Măcar de-ar fi făcut atât pentru ea. Nu era sigură că va încălca acea graniță, de dragul ei, așa că ea nu-i spusese tot ce aflase de la Lucreția despre vampiri și culte. Era destul de greu să-l facă pe Jay să urce la bord fără a mai intra și în chestiile supranaturale, macabre.

Pe lângă asta, ea-și amintise, în timp ce adidașii ei scârțâiau pe pietrișul din parcarea magazinului, plină cu camionete uzate, câteva dintre ele uriașe, de unele lucruri pe care trebuia să le facă singură. Iar unul dintre ele era să intre prin efracție în magazia unde se aflau lucrurile personale ale Tarei Atwater, în ciuda a ceea ce Randy, expertul de optsprezece ani, gândea. Se așeză la volan și porni mașina. Praful se așezase pe parbriz și interiorul mașinii era călduros. Soarele ieșise dintre norii groși. Kristi găsi o pereche de ochelari de soare în torpedou și și-i puse pe nas. Ieși cu spatele din locul de parcare, încercând, dar nereușind să evite gropile din pietrișul murdar. Trecu pe lângă o camionetă ridicată, plină de noroi. În spatele ei, un bărbat își aprinse o țigară în timp ce împacheta un ferăstrău electric.

– Idiotul, mormăi ea în bărbie, apoi merse cu viteză mare pe un drum lateral, după care se îndreptă spre autostrada care tăia prin nord această zonă cu clădiri comerciale și o lua spre sud-estul orașului, spre campusul All Saints.

Planul ei era pe jumătate făcut, pentru că lucrurile Tarei erau puse la păstrare chiar în subsolul clădirii în care locuia,

și asta era o adevărată mană cerească. Desigur, va da totul poliției pentru probe, dar până ce se vor arăta interesați, orice s-ar afla în boxă era corect câștigat. Deja aflase ce tip de lacăt folosea Irene Calloway pentru a ține în siguranță lucrurile Tarei, apoi petrecuse două ore mergând la trei magazine diferite de feronerie până ce găsi un lacăt asemănător.

Acum era pregătită.

O furgonetă, acoperită cu abțibilduri cu USL – Universitatea Statului Louisiana, trecu pe lângă ea. *Un fan al tigrilor*, se gândi ea zâmbind ușor. Kristi se gândi la USL cu numărul său uriaș de studenți din Baton Rouge. Oare un campus mai mare nu ar fi fost un teren de vânătoare mult mai puțin expus? Atunci, de ce fetele de la All Saints?

Pentru că persoana care face asta se simte confortabil acolo. Este fie un student, fie un membru al facultății, fie un absolvent. USL sau alt campus nu-i este familiar. Cel care face asta are o legătură intrinsecă cu colegiul, știe cum să se descurce pe acolo, are ascunzători, se pierde în mulțime.

Simți cum un mic frison de teamă îi coboară pe șira spinării. Era convinsă că exista un monstru care urmărea clădirile din cărămidă, acoperite cu iederă de la All Saints, un psihopat care până acum scăpase nepedepsit pentru faptele sale cumplite.

– Nu pentru mult timp, ticălosule, spuse ea și privi în jos spre vitezometru.

Aproape că zbura, conducea cu aproape treizeci de kilometri peste limita admisă. O lăsă mai moale și privi în oglinda retrovizoare, fiind sigură că va vedea lumini care sclipeau roșu-albastru, dar nu o urmărea nicio mașină a poliției rutiere. De data asta, avusese noroc. Ce bine. Nu-și putea permite o amendă.

O luă spre ieșirea de pe autostrada cea mai apropiată de campus, o tăie printre străduțele adiacente și apoi parcă în locul ei obișnuit, lângă scara care ducea spre apartamentul ei. În loc să se ducă sus, ea găsi ușa care dădea la subsol, spre spațiul cu spălătoria și compartimentele de depozitare, și o descuie cu una dintre cheile originale pe care o primise de la

Irene Calloway. Treptele erau întunecate și scârțâiau, pereții erau făcuți dintr-un ciment antic, puținele ferestre erau micuțe, murdare și acoperite cu pânze de păianjeni, pline cu carcasele uscate, fragile, ale insectelor moarte.

– Ce drăguț, mormăi ea.

După încă trei trepte, se afla în interiorul clădirii. Cel puțin subsolul era uscat. Pe pereți se vedeau pete care indicau faptul că apa intrase la un moment dat prin crăpăturile vechi și zone unde se încercase să se peticească stricăciunile fără prea mult succes sau chiar deloc.

Lângă un perete, două mașini de spălat erau în funcțiune, iar unul dintre uscătoare învârtea ceva din interiorul cuvei care zăngănea la fiecare rotație. Kristi nu îndrăzni să pătrundă în boxă acum când o putea prinde cineva. Nu voia să dea explicații. Plănuise să aștepte până la miezul nopții și să aducă jos câteva cutii, deși gândul de-a sta aici în întuneric, cu doar câteva lumini răzlețe deasupra capului, îi cam punea nervii la încercare.

Plecă din subsol. Urcă în apartamentul ei și își luă laptopul. Avea câteva ore înainte de începerea turei de la restaurant, așa că plănuise să lucreze la cafeneaua locală unde se putea conecta wireless la Internet, ascultând zumzăitul conversației. Deja își dăduse seama că Bayou Coffee, din celălalt capăt al campusului, de lângă Casa Wagner, era cel mai cunoscut loc printre studenții de la All Saints. Își vârî computerul în rucsac, își strânse părul în coadă și-și puse o șapcă de baseball, apoi plecă.

De la ușa ei până la cafenea făcu douăzeci de minute și avu norocul ca două fete asiatice să plece de la o masă micuță de lângă fereastră. Kristi o ocupă repede, lăsându-și rucsacul pe unul dintre scaunele din lemn, apoi stătu la rând ca să comande un lapte cu vanilie și un biscuit cu zmeură. În timp ce un aparat pentru espresso țiuia și aburul se ridica deasupra unui grup de clienți, Kristi își aștepta băutura și cerceta mulțimea. Recunoscu câțiva puști de la curs sau pe care-i văzuse în treacăt la asociația studenților, la bibliotecă sau mergând prin campus.

Din fericire, niciunul dintre ei nu deveni cenușiu în fața ochilor ei.

Tocmai își lua comanda când ușa se deschise și intră o fată înaltă, cu picioare lungi, cu părul șaten, drept, lung până aproape de mijloc. Kristi o recunoscu. O văzuse la cursuri, era cea care stătea de obicei lângă Ariel O'Toole. Fata cerceta mesele ca și cum ar fi căutat pe cineva.

– Hei, spuse Kristi când fata trecu pe lângă ea.

Dumnezeule, cum o chema. Zinnia? Zahara? Ceva cu Z...

– Oh, bună. Fata părea că nu știe de unde să o ia pe Kristi.

– Zena, nu-i așa? Ești prietenă cu Ariel?

– Oh, da.

– Eu sunt Kristi, urmăm împreună unele cursuri, vampyrismul la Grotto și stilistica la Preston.

– Aha... spuse Zena fără pic de entuziasm și Kristi nu-și putea da seama dacă fata făcea legătura, dar îi era indiferent.

– Ai văzut-o pe Lucreția?

– Stevens? Oh, ah, nu, de săptămâna trecută, cred. Am fost cam ocupată, m-am pregătit pentru piesă.

– Faci parte din departamentul de teatru, ghici Kristi și fata se animă vizibil.

– Da.

– Cu Părintele Mathias?

– Îhâm. Nu îmi prea plac mie piesele moralizatoare, dar mă rog, este un început. Mi-a promis că, dacă mă descurc bine, voi fi luată în considerare pentru ceva mai profund. Cred că vor face Tennessee Williams în primăvară. Poate *Un tramvai numit dorință* și mie-mi place la nebunie să joc rolul lui Blanche DuBois.

– Cui nu i-ar plăcea? spuse Kristi, deși pe ea nu o interesa nimic legat de teatru. Deci, care-i treaba cu piesele moralizatoare?

– Nu știu, spuse ea ridicând din umăr și privind meniul mare cu băuturile pe bază de cafea care era suspendat deasupra capetelor vânzătorilor. O chestie de-a părintelui, cred eu. Se duse la tejghea și comandă un latte chai-tea și o brioșă.

Kristi își dădu seama că Zena nu era interesată să continue conversația, așa că se întoarse înapoi la masa ei și-și deschise computerul. Cu un ochi la ecran și cu celălalt la Zena, începu să ciugulească din biscuit.

În timp ce Zena aștepta comanda, ușa se deschise și intră Trudie. Fața ei rotundă era roșie și părea fără suflare atunci când o zări pe Zena. Se așeză repede în spatele ei și comandă la rândul ei. Timp de cinci minute cele două prietene cercetară cafeneaua aglomerată, apoi se îndreptară spre un separeu care era eliberat de două mame tinere și bebelușii lor. Unul dintre copii sugea mulțumit din suzeta lui, iar celălalt scotea niște sunete care amenințau să devină un plânset de proporții. Mama lui îl ancoră repede în cărut și se grăbi să-l ducă afară. Prietena ei, cea cu băiețelul calm, nu era la fel de agitată, dar în clipa în care femeile își împinseră cărucioarele cu micuțele lor încărcături departe de masă, Trudie și Zena o ocupară și se așezară.

Kristi trase cu urechea la conversația lor, dar auzi doar câteva cuvinte. Deslușise „Glanzer". Ca în „Părintele Mathias Glanzer". Și „moralitate". Probabil, era piesa. Zena era acaparată de piesă. Apoi crezu că aude cuvântul „surori". Dar nimic altceva.

Kristi decise că nu putea afla mai mult și tocmai era pe punctul de a pleca când Lucreția, purtând o haină lungă, neagră, și ghete cu tocuri de zece centimetri, intră pe o ușă laterală. Era o femeie înaltă, dar acum avea peste un metru optzeci și trei. Kristi se gândi să o abordeze pe fosta ei colegă de cameră. Lucreția însăși îi ceruse ajutorul și acum o evita. Dar decise să aștepte să vadă ce se întâmplă. Poate că Lucreția urma să se întâlnească aici cu iubitul, prietenul, logodnicul ei sau oricine ar fi fost. Sau poate că doar lua o cafea pe fugă. Oricare ar fi fost motivul, Lucreția, care nu era veselă din fire, acum arăta tulburată și frustrată, cu trăsăturile aproape descompuse. În timp ce stătea la coadă, își trecu o mână prin păr și privi spre meniu de parcă nu-l mai citise niciodată. Sau ca și cum ar fi fost adâncită în gânduri, la mii de kilometri distanță.

Kristi se aplecă asupra laptopului. Cu șapca de baseball

trasă pe frunte și cu fața parțial ascunsă de ecranul computerului, se gândi că putea evita să fie văzută.

Nu avu noroc.

Lucreția își mută privirea de la meniu și o zări pe Kristi.

– Tu!

Lucreția renunță la locul de la coadă și păși cu aroganță pe podeaua acoperită cu gresie, aproape dărâmând un căruț pe care erau expuse căni pentru Crăciun și cafele la jumătate de preț. Cănile cu Moș Crăciun și omul de zăpadă se clătinară, și Lucreția le îndreptă.

– Mă urmărești? vru Lucreția să știe.

– Poftim? Nu. Sunt aici de o jumătate de oră.

– Ești sigură? întrebă Lucreția, privind spre Trudie și Zena, care, adâncite în conversația lor, nu o observaseră încă.

– Foarte sigură, spuse Kristi sec, puțin enervată. Dar te-am sunat. Ți-am lăsat mesaje.

– Știu, știu. Eu... am fost ocupată. Uite ce e... Ea-și puse mâinile pe masă în fața computerului lui Kristi și aplecându-se spuse: Am făcut o greșeală. *Vocea ei era tăioasă, aproape o* șoaptă care abia se auzea. În legătură cu acele fete.

– Te referi la Tara și la...

– Da, da! spuse ea vehement. Gâtul ei se mișcă de parcă ar fi înghițit cu greu. Nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată despre... despre tot. Am greșit. În regulă? Sunt sigură că toate studentele dispărute vor apărea în cele din urmă. Când vor dori ele. Toate sunt cunoscute ca fiind fugare.

– Dar ai spus că le cunoșteai, că erau prietenele tale...

– Nu erau prietenele mele, răspunse ea. Am spus că le cunoșteam. Iar acum îți spun că m-am înșelat. Deci... uită de asta. Am greșit. Tatăl tău e polițist. Știi cum sunt ei. Dacă ar fi avut loc ceva cu adevărat dubios, poliția ar fi în alertă, așa că las-o baltă, în regulă? Și... nu mă mai suna.

– Ești bine? întrebă Kristi.

Lucreția clipi.

– Desigur. De ce?

– Ești palidă.

– Oh, Dumnezeule. Lucreția înghiți în sec și o privi pe Kristi ca și cum ar fi fost o fantomă. Și ce dacă? Ai să-mi spui că sunt în pericol? Ca Ariel? Mi-a spus, știi? Crede că ești dusă cu pluta. Despre ce naiba este vorba?

Kristi se strânse de frică în interiorul ei. Știa că nu ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în Ariel, se gândise că asta se va întoarce împotriva ei.

– Evident, tu și Ariel sunteți apropiate.

– Știe că ai fost colega mea de cameră, pentru numele lui Dumnezeu. Eu te-am prezentat, îți amintești? Și apoi te porți ciudat. Ca și cum ea ar fi în alb-negru.

– Uneori, eu... Oh, ce rost avea? Cum îi putea explica faptul că uneori oamenii îi apăreau fără culoare, ca și cum ar fi fost secați de sânge.

Secați de sânge...

Inima lui Kristi aproape încetă să mai bată. În minte i se contură legătura cu cultul vampiric. Dar nu era ceva sigur... nu, femeia din autobuz, care murise, nu fusese la cursul lui Grotto.

– Este doar un lucru ciudat pe care eu îl pot vedea.

– E o nebunie, așa că oprește-te, bine? Și lasă-mă naibii în pace. Recunoaște, Kristi, ești ciudată. Poate că din cauza grozăviilor prin care ai trecut, dar cu siguranță că ești depășită de situație.

– Tu m-ai rugat să cercetez asta, îi reaminti Kristi, ridicând vocea. Își cam pierduse răbdarea. Cuplul mai în vârstă de la masa din apropiere se uită la ele.

– Provoci o scenă, sâsâi Lucreția. Dumnezeule, îmi pare rău că te-am implicat în asta.

– În ce anume?

– Nimic!

Lucreția își dădu ochii peste cap și ridică mână pentru a-și da părul la o parte de pe față. În acel moment, mâneca alunecă și Kristi văzu o bucată de tifon care îi acoperea încheietura mâinii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kristi, arătând spre bandaj.

Lucreția deveni palidă ca varul. Mâna ei căzu într-o parte.

– Am avut un mic accident. Nu e mare lucru. Eu... oh,

la naiba, sunt cam neîndemânatică în bucătărie, spuse ea, și era evident o minciună. Dar sunt bine. Pe bune. Și nu era vorba despre asta. Ceea ce te rog, nu, ceea ce-ți *spun* să faci este să uiți că am vorbit vreodată despre... știi tu.

– Despre cult...

– Am greșit, la dracu'! lăsă Lucreția să-i scape. Și acum vreau să renunți.

– Ai spus deja asta, dar... Kristi lăsă fraza neterminată.

Vorbea la pereți pentru că Lucreția deja se întorsese și se îndrepta grăbită spre separeul lui Trudie și Zena. Trudie se chinui să se dea mai încolo în timp ce Lucreția vorbi cu ele un minut sau două, înainte de a-și relua rândul la coadă.

Kristi nu mai știa ce să creadă. Lucreția o trimisese la plimbare. Asta fusese evident, dar să pretindă că acea conversație nu avusese loc? După ce vorbiseră despre studentele dispărute, probabil, răpite, și despre vampiri și culturi? Care era treaba? Și bandajul. Kristi s-ar fi gândit că nu era mare lucru, dar reacția Lucreției afirmase contrariul.

Cineva o avertizase pe Lucreția?

Lui Kristi i se făcu pielea de găină.

Cineva a aflat că ea a stat de vorbă cu tine și o amenință. Și cineva o urmărește, speriind-o de moarte. Chiar o rănește. De aceea, ascunde bandajul.

Kristi privi spre masa unde stătea acum Lucreția împreună cu celelalte fete și o surprinse pe fosta ei colegă de cameră privind-o fix. Lucreția era trasă la față și palidă, avea buzele țuguiate și arăta al naibii de îngrijorată. Întâlni privirea lui Kristi pentru o secundă, apoi privi în altă parte. În clipa aceea, chipul ei deveni cenușiu.

Inima lui Kristi aproape că se opri. Ce naiba se întâmpla aici?

Poate că nu este nimic, se asigură ea repede. *Ai văzut multe din astea, nu-i așa? Nimeni nu a murit... încă.*

Înghiți în sec.

Culoarea pe fața Lucreției reapăru. Ca și cum nu ar fi dispărut niciodată.

Dumnezeule, Kristi! Poate că tu ești ciudată!

Se gândi la conversația cu Lucreția, la faptul că fosta ei colegă de cameră dorea să uite tot ceea ce discutaseră înainte. De ce?

Cineva a ajuns la ea.

Kristi închise laptopul și-l băgă în rucsac. Părăsi cafeneaua fără a mai întâlni privirea Lucreției, dar să fie ea a naibii dacă avea să renunțe. Acum, era mult mai pornită decât înainte să afle ce se întâmplase cu Dionne, Monique, Tara și Rylee.

Doar atunci când descuie mașina și se strecură înăuntru, își dădu seama ce anume nu era în regulă cu Lucreția. Nu doar că arăta al naibii de îngrijorată, nu doar că încercase să o convingă pe Kristi să renunțe, dar nu mai purta inelul de pe mâna stângă, cel în legătură cu care fusese atât de reținută. Kristi îi privise mâinile în timp ce ea se aplecase peste masă și nici urmă de inel. Lipsea chiar și oja, iar unghiile ei erau roase.

Mă urmărești?

Acuzația Lucreției răsună ca un ecou în mintea lui Kristi.

Nu încă, se gândi Kristi, *dar poate că nu este o idee chiar atât de rea.*

– Ți-am spus deja, nu știu cu ce profesor se întâlnește Lucreția Stevens, îi zise Ezma aruncându-și șorțul în coșul cu rufe murdare. Poate că este doar un zvon.

– Cine ți-a spus asta? Kristi nu avea de gând să renunțe. Era aproape unsprezece noaptea, iar ea și Ezma se pregăteau de plecare.

– Nu știu... oh, așteaptă... a fost cineva de la școală, cred că un profesor. Pocni din degete pentru a-și pune memoria în mișcare. Ah, cine era? Chipul ei era foarte concentrat. Oh, Doamne... Oh, mi-am amintit! Ridică privirea, iar ochii îi străluciră. Serveam chiar aici la mese și am auzit două femei care bârfeau. Să vedem, era doctor Croft, șefa departamentului de engleză și, ah, la naiba, cu cine stătea în acea zi? Își frecă bărbia. Cred că era profesoara de jurnalism. Cea nouă.

– Profesoara Senegal?

– Ea era, dar nu am putut auzi prea multe. Vorbeau încet, mai ales, când mă aflam prin preajmă. Am fost un pic surprinsă. Vreau să spun că oamenii bârfesc, dar era doctor Croft, șefa departamentului, iar acesta este un loc public. Oh, la naiba... Ea ridică din umeri, apoi îndreptă bancnotele pe care le primise drept bacșișuri, numărându-le și lăsând câte ceva și pentru băieții care curățau mesele.

Kristi făcu la fel, dându-i fetei care curăța mesele un procentaj din bacșișuri. Ea și Ezma ieșiră împreună din restaurant. Noaptea era clară și rece, aerul, proaspăt, Kristi se urcă în Honda ei și Ezma se așeză pe motoretă și-și legă casca. Câteva secunde mai târziu, motoreta ieșea cu energie din parcare. Kristi porni mașina. Deși, de obicei, mergea pe jos la muncă, astăzi întârziase, așa că parcursese cu mașina distanța scurtă. Înainte de-a băga motorul în viteză, încercă să-l sune din nou pe dr. Grotto și i se ceru imediat să lase un mesaj pe căsuța lui vocală. Kristi nu se deranjă s-o facă – tipul avea deja două mesaje de la ea. Evident că el nu răspundea la telefon sau poate doar la apelul ei. O ignora. Nu, asta nu avea sens.

Bătu ritmul cu degetele pe volan și hotărî că, dacă nu va primi nicio veste de la el până luni, va trebui să-l aștepte în biroul lui, să-l forțeze să stea de vorbă cu ea. Mai erau și site-urile de conversații de pe Internet. Poate că putea să vadă în ce ape se scaldă DrDoNoGood, dacă apărea. Să flirteze cu el, să-i scarpine orgoliul. Până acum, nu deschisese camera video din computerul ei, preferând anonimatul, dar poate că era singura modalitate de-a ajunge la el. Putea cumpăra o perucă ieftină, lentile de contact colorate sau ochelari. Trebuia să facă ceva să-l determine pe ciudatul profesor să converseze cu ea.

Punând motorul în funcțiune, ieși din parcare. Acceleră și conduse spre casă cu cincisprezece kilometri peste limita admisă. Era nerăbdătoare să intre în boxa care conținea lucrurile Tarei Atwater.

Poate că va afla în sfârșit ceva despre fata dispărută. Parcă

mașina rapid, urcă alergând treptele spre apartamentul ei, se dezbrăcă grăbită de hainele de la lucru și le aruncă în geanta cu rufe murdare. Mai puse și două pachete de detergent, cutterul și o lanternă, apoi se îmbrăcă cu blugi și pulover. După ce-și puse o pereche de teniși, își începu misiunea.

Era nervoasă ca o pisică, avea noduri în stomac în timp ce cobora cele două etaje. Descuie ușa de la subsol și aprinse luminile de veghe.

Noaptea, încăperea cavernoasă de sub clădire era și mai înspăimântătoare, ungherele și fisurile erau mai sumbre și întunecate. Niciuna dintre mașinile de spălat nu era în funcțiune, nici uscătoarele.

Ce bine.

Cu atenție, fiind sigură că în fiecare clipă cineva poate coborî treptele întunecate, Kristi scoase cutterul și-l puse pe podea, lângă compartimentele cu sârme pentru uscat rufe, apoi sortă repede hainele și porni două dintre mașinile de spălat.

Apoi luă cleștele și studie compartimentele. Fiecare era clar marcat și încuiat, unul pentru fiecare apartament, și două în plus. Unul dintre compartimente adăpostea materiale pentru grădinărit și unelte, evident folosite pentru apartamentele din clădire, celălalt era plin cu cutii. Kristi îndreptă raza lanternei prin plasă și văzu numele Tarei Atwater mâzgălit pe ele, împreună cu data de 13 noiembrie, o lună după ce fata dispăruse.

– Destul de bine, spuse ea și se apucă de treabă.

Din nefericire, mentalitatea lui Randy, omul peșterilor, eu-bărbat, tu-femeie, fusese corectă. Folosirea cutterului era dificilă. Trecu lamele peste toarta lacătului, bucata de metal care atașa lacătul de ușă, dar nu avea destulă forță pentru a tăia metalul.

Asta o enerva.

– Haide, spuse ea și încercă din nou, împingând atât de tare mânerele încât o durură brațele, și mușchii începură să-i tremure din cauza tensiunii. Tolomaco, spuse ea în barbă, în timp ce mașinile continuau să se umple cu apă.

Din nou, își folosi toată forța.
Dar nu, reuși doar să zgârie cu cleștele toarta lacătului.
– Probabil că e tocit, își spuse ea, și întoarse cleștele, astfel încât să apese pe o parte a ușii de oțel.
Fixându-și picioarele pe podeaua de ciment se lăsă pe un mâner cu toată forța, blocându-l pe celălalt în ușă. Încordându-se... încordându-se... transpirând.... Mijind ochii... strângând din falcă...
Țac!
Oh, Dumnezeule, era cineva la ușă?
La naiba!
Ce idiot și-ar spăla hainele la ora asta târzie din noapte?
Doar tu.
Inima îi bătea cu putere, era aproape extenuată. Adrenalina îi pulsa prin vene. Mormăind, împinse mai tare exact când auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa de deasupra deschizându-se cu un scârțâit care acoperi zgomotul mașinilor de spălat. Apoi auzi pași. Pași grei care coborau.
Nu!
Se mai încordă o dată.
Poc!
Toarta lacătului se rupse.
Kristi nu mai verifică dacă tăiase tot. Vârî cleștele în geanta de rufe și, transpirând, deși temperatura din subsol nu putea fi mai mare de cincisprezece grade, se aplecă peste uscător și deschise ușa ca și cum și-ar fi verificat hainele.
Doar că hainele altcuiva erau deja acolo.
La naiba! Nu se gândise să verifice dacă sunt haine în uscător.
– La dracu', bombăni ea, îndreptându-se exact când o siluetă enormă apăru în capătul scărilor.
Stomacul i se strânse. Doamne Dumnezeule, oare era răpitorul? Așa găsea psihopatul victimele, singure, în întunericul subsolului? Oare Tara fusese aici când...
Era pe cale să ia cutterul pentru a-l folosi drept armă când Hiram păși sub lumina slabă a unuia dintre becurile care atârnau de tavan.

Ea respiră și se concentră asupra problemei imediate. Oare observase încuietoarea spartă?
– Hei, astea sunt ale tale? întrebă ea arătând spre uscător, apoi, deschizând ușa celui de-a doilea, observă că și acela era plin cu haine umede.
– Da.
Hiram era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de pijama, din flanel, cu talie joasă și cu un hanorac gri. Își ținea mâinile în singurul buzunar din față al hanoracului. Purta niște papuci enormi care păreau mici pentru niște picioare cu măsura patruzeci și șase sau patruzeci și șapte.
– Nu ai pornit uscătorul? vru ea să știe.
– Ba da.
– Când?
– Nu știu. Acum câteva ore. Devenea defensiv, strângând din buzele ascunse de barba răvășită.
– Ei bine, hainele tale sunt încă ude.
– Am folosit programul pentru rufe sensibile ca să nu-mi intre blugii la apă, spuse el ca și cum ea era imbecila care nu știa nimic despre procedeul de spălare a rufelor.
– Ei bine, ai cam treizeci de minute înainte ca mașinile de spălat să-și termine ciclurile și când o vor face, voi avea nevoie de ambele uscătoare.
– Păcat, va trebui să aștepți.
El verifică minuțios hainele îmbibate cu apă. De parcă i-ar fi păsat. După cum arăta costumația lui, probabil că era prima dată când folosea utilitățile din spălătorie de la Crăciun încoace.
Hiram apăsă din nou pe butonul de start, puse ceasul la douăzeci de minute și temperatura apei la 30°C.
Ea spuse:
– Nu va funcționa.
El pufni, se întoarse și privi compartimentele de depozitare.
Iisuse! Inima ei bătea nebunește.
Ce va spune când o va acuza? Va putea ea să mintă? Cu colțul ochiului văzu geanta ei pentru rufe. Conturul cutterului

era vizibil. Lovi mașina de spălat cu piciorul. Zăngănitul care rezultă se auzi în tot subsolul.

Hiram se întoarse ca un titirez.

– Afurisenia naibii, spuse ea, dând din cap.

– Ce a fost zgomotul ăsta?

– Nu știu, dar așa face de când am încărcat-o.

– Mașina de spălat? Care dintre ele?

Ea arătă spre cea pe care o lovise cu piciorul.

– O dată la câteva minute pocnește. Nu e semn bun. Tu ești administratorul sau directorul sau ce-oi fi, poate reușești s-o repari.

– La mine nu a făcut așa.

– De unde știi? Erai aici, jos? întrebă ea și văzu din privirea lui că nu fusese. Ce bine. Minciuna ei nu putea fi descoperită. Poate că ar trebui să-ți iei trusa cu scule.

El încuviință dând din cap și se îndreptă spre scări.

– Da, așa voi face, dar după ce termini cu mașina de spălat, tu, ah, ai putea pune un bilețel pe ea să nu o folosească *nimeni până ce nu mă întorc să o repar.*

– Bună idee, spuse ea și expiră în timp ce el, cu mâinile în buzunarul din față al hanoracului, începu să urce scările. Fiecare treaptă părea să protesteze sub greutatea lui.

Ea așteptă până ce auzi ușa de la capătul scărilor deschizându-se și închizându-se, apoi nu mai irosi nicio secundă. Scoase lacătul de siguranță al compartimentului, deschise ușa larg și începu să caute în cutiile dinăuntru. Haine, CD-uri, lumânări, poze înrămate, cărți și diferite obiecte personale. Erau prea multe pentru a fi puse în sacul pentru haine, iar ea nu îndrăznea să care cutiile sus. Luă câteva obiecte micuțe, cât putu de repede, intenționând să se întoarcă după restul mai târziu.

Apoi înlocui lacătul cu acela pe care-l cumpărase mai devreme, a cărui combinație o cunoștea. El țăcăni fixându-se. Până când cineva va coborî aici și va încerca să intre în compartimentul de depozitare, nimeni nu va ști ce e de făcut.

15

Kristi! Funduletul ei ferm și atitudinea ei directă și impertinentă îl afectaseră.

Nu era nicio îndoială în acest sens, se gândi Jay, dezgustat de el însuși.

Poate Gayle avusese dreptate.

Poate că nu o uitase deloc pe Kristi Bentz.

– Prostule, mormăi el, așezându-se pe scaunul de la biroul său din laboratorul din New Orleans.

De când plecase din apartamentul ei noaptea trecută, se gândise mereu la ea. Era îngrijorat. Kristi se implica în ceva periculos. Așa că trebuia să facă ceva.

În loc să dezafecteze vechea baie și să înceapă să se ocupe de instalațiile din casa mătușii Colleen, Jay se dăduse jos din pat sâmbătă, la revărsatul zorilor, și, având-l pe Bruno alături în camionetă, condusese ca un leu scăpat din cușcă *spre casa sa din New Orleans. După ce lăsă câinele, se duse* la laboratorul criminalistic și la computerul de pe biroul său, unde examinase amănunțit toate bazele de date ale poliției, accesând informații referitoare la studentele dispărute.

Și nu se putea opri aici.

Pe parcursul zilei, sunase pe câțiva prieteni care lucrau la poliția din Baton Rouge, pe un șerif dintr-o localitate, din East Baton Rouge, și chiar pe un vechi coleg de facultate care lucra la poliția statală din Louisiana. Dacă nu-i găsise la serviciu, îi sunase pe celular, stricându-le ziua. Se gândi că, oricum, nu conta. Avea de gând să afle motivul obsesiei lui Kristi, fie ce-o fi.

Pentru că ea este a ta, îl tachină mintea lui. *Ai fost obsedat de acea femeie de când ai văzut-o prima dată și dacă crezi că faci asta dintr-un alt motiv decât acela de a câștiga câteva puncte în fața ei, te înșeli.*

Își încordă falca și alungă gândul. Și, apoi, nu era adevărat. Ar fi verificat temerile oricăruia dintre studenții săi. Poate nu cu atâta fervoare sau poate ar fi înștiințat autoritățile în drept și apoi s-ar fi retras, dar ar fi acționat oricum.

Recunoaște, McKnight, ești un papă-lapte.

Refuză să asculte acea voce în timp ce lucra în biroul său, un fel de dulap cu fereastră, dar avea un computer terminal și acces la toate bazele de date ale poliției.

– Tot ce am nevoie se află aici, spuse el cu voce tare, deși era o minciună. Ceea ce i-ar fi plăcut era o bere. În schimb, se mulțumise cu o cutie semirece de ceai de la automat, prăjiturele cu unt de arahide și lemn-dulce roșu.

Cel puțin era liniște aici, cei din schimbul de weekend erau ocupați în alte zone ale clădirii, departe de micul birou.

Toți cei pe care-i sunase fuseseră dornici să vorbească cu el și să-l anunțe dacă găseau vreo informație despre cele patru fete, dar până acum nimeni nu-i oferise nimic din ceea ce nu știa deja.

Până la unul, polițiștii credeau că Dionne Harmon, Monique DesCartes, Tara Atwater și, cea mai recentă, Rylee Ames, erau fete cu probleme care plecaseră pur și simplu. Dacă nu folosiseră cărțile de credit sau de debit, se presupunea că găsiseră o altă sursă de bani. Probabil, vindeau droguri sau se prostituau. Poate participau la jocuri de noroc? Umblau haihui cu niște amici pierde-vară?

Singura sclipire de speranță o primi din partea prietenului său Raymond „Sonny" Crawley, fostul său coleg de facultate, care acum lucra la Departamentul de Omucideri din Baton Rouge.

– Iisuse, McKnight, spuse Sonny. Ce s-a întâmplat? Ai vorbit cu Laurent sau ceva de genul ăsta? Asta-i problema cu afurisita aia de femeie, nu vrea să lase lucrurile în pace, îți spun eu. Nu există niciun cadavru, nicio scenă a crimei, dar ea pare să creadă că fetele au fost răpite sau omorâte sau Dumnezeu mai știe ce. Crede-mă, avem destulă treabă aici fără a ne mai face și singuri de lucru, dar ea nu este convinsă. Enervează pe toată lumea.

– Cine-i Laurent? întrebă Jay, mâzgălind câteva notițe, în timp ce privea ecranul computerului cu imaginea lui Rylee Ames, fata care ar fi trebuit să fie la cursul lui, în acest semestru.

– Portia Laurent este detectiv începător, dar are un băț în fund din cauza acestor fete. La dracu', toți vrem să le găsim, dar nu este cazul. Nu încă. Dar știi cum sunt nou-veniții. Tind să se ambaleze din orice nimic. Nu că eu aș lua situația ușor, dar nu putem face prea multe până nu găsim un cadavru, o armă a crimei, un suspect sau un martor. Așa că, de ce naiba te interesează?

– Pură curiozitate, se eschivă Jay.

Se decisese să nu pomenească numele lui Kristi, doar dacă nu cumva constata că ea s-ar afla în pericol. Faptul că locuia la adresa uneia dintre fetele dispărute îl deranja.

– Lucrez acolo cu jumătate de normă, predau un curs de medicină legală și se vorbește mult despre ceea ce li s-a întâmplat fetelor.

– Crezi că nu știu? fu Sonny de acord. De fiecare dată când apare pe aici ceva mai ciudat, vin câțiva reporteri care-și vâră nasul unde nu le fierbe oala, încercă să agite apele și fabrică știri chiar dacă nu există. De exemplu, Belinda Del Ray de la WMTA... este o pacoste. Arată bine, recunosc. Și se folosește de asta, îți spun eu. Dar este ca un afurisit de pitbull. Nu acceptă „nu" ca răspuns și continuă să-și bage nasul chiar și atunci când încercăm să o îndreptăm spre biroul de relații cu publicul. Dar nu o interesează declarațiile oficiale ale purtătorului de cuvânt, nu, domnule, nu, pe Belinda. Vrea mai mult decât dorim să oferim. Cât privește departamentul: nu există cadavre, nu există caz. Dar unii reporteri nu știu când să renunțe.

– Își fac doar meseria, spuse Jay, făcând pe avocatul diavolului. El avea păreri împărțite în ceea ce privește presa. Era un rău necesar. Adeseori folositor. Uneori, o adevărată pacoste. Mai ales reporterii agresivi, nerăbdători să-și facă un nume.

– Aș! pufni Sonny. Este evident că nu ai prea avut de-a face cu mulți reporteri.

Asta nu ducea nicăieri.

– Spune-mi despre Laurent. De ce nu este de acord cu părerea celorlalți?

– Rahat, nu știu ce dracu' crede Laurent. Va trebui să o întrebi pe ea. Oh, la naiba, am un alt apel.

Sonny închise și Jay privi spre caietul de pe birou. Portia Laurent. Cu siguranță că voia să audă ce avea ea de spus. Îi încercui numele, rupse foaia, o băgă în buzunarul blugilor și se apucă de treabă.

La sfârșitul zilei, mestecând din ultima bucățică de lemn-dulce, nu știa cu nimic mai multe decât știa noaptea trecută. Destul totuși, încât să înceapă să creadă că Kristi descoperise ceva. Cât despre toată chestiunea cu vampiri, era surprins cât de mulți oameni credeau în povestea asta. Nu era vorba doar de cărți, filme, televiziune, jocuri online, ci exista un întreg cult pe internet, care avea legătură, era sigur de asta, cu oameni reali.

Un cult?

Poate.

Cu centrul la All Saints?

Spera să nu fie așa.

Se gândi la toate fetele dispărute și la cursul lui Grotto. Aflase de la câțiva membri ai personalului despre modul teatral în care acesta își prezenta cursul, despre colții falși și lentilele de contact care-i acopereau irisul și făceau ca ochii lui să pară reci și negri. Fără suflet. Inumani. Dar nimeni nu era îngrijorat în legătură cu asta. Era doar un teatru. Fler. Și studenților le plăcea la nebunie. Faptul că era mai înalt decât majoritatea oamenilor, că avea părul negru, des, și ochii pătrunzători nu făcea rău imaginii sale.

Jay își masă ceafa și-și roti capul pentru a se elibera de tensiune, în tot acest timp privind ecranul computerului pe care se afla chipul lui Rylee Ames. Tânără. Frumoasă. Vibrantă. Cel puțin în prima fotografie. Dar era evident că avea probleme.

O fugară? Fusese răpită? Posibilă victimă a unei crime...?

Oare făcuse parte din vreun cult deosebit?

Oare Grotto era implicat în asta? La naiba, dacă era așa, se împăuna cu asta, nu-i așa? Făcând paradă cu prostiile lui despre vampiri. Ar fi fost stupid să arate cu degetul spre el însuși. Sau

era vorba de ego-ul lui Grotto? Oare el chiar credea că era invincibil? Dacă era așa, n-ar fi primul. Jay mestecă cu putere bomboana fără gust, apoi aruncă ambalajul la gunoi, în tot acest timp gândindu-se la colegul său de la colegiu. Poate că era timpul să verifice trecutul lui Grotto, o cercetare mai profundă decât cea făcută de universitate. Dacă tot se ajunsese aici, cum rămâne cu ceilalți profesori și șefi de catedre? Sau membrii administrației? Din câte știa el, cultele treceau peste numeroase bariere sociale. Avea resursele necesare, decise el, și nu exista niciun motiv să nu le folosească. Tot ce avea de făcut era să verifice numele și adresele. Unele informații erau publice, alte private. Va merge cât va putea de departe fără să încalce legea.

Și apoi ce?

Dacă va fi nevoie să cercetezi mai profund?

– La naiba, mormăi el. Va trece hopul când va fi cazul.

Celularul îi vibră în buzunar.

Schimbându-și poziția pe scaun, Jay luă telefonul și văzu numărul de acasă al lui Gayle sclipind pe ecran. Gemând în sinea sa, se gândi să nu răspundă, dar știa că nu făcea decât să amâne inevitabilul.

Încercase să fie amabil.

Nu funcționase.

Femeia nu pricepea aluzia.

– Bună, răspunse el, detestând sunetul vocii sale joviale. Suna la fel de fals ca și sentimentele sale.

– Ce mai faci? Și vocea ei era vioaie, un pic emoționată.

– Ocupat.

– Ca mai mereu.

Ea oftă și el și-o imagină cum se bosumflă. Dumnezeule, cum de crezuse el vreodată că era ceva adorabil?

– Presupun că ești în Baton Rouge și nu ai timp să bem ceva?

– Mă tem că nu, Gayle.

– Aș putea veni eu acolo.

El nu-i spuse că era în New Orleans. Oricum, nu avea de gând să petreacă noaptea aici și, cu siguranță, nu intenționa să și-o petreacă cu Gayle.

– Lucrez.

– Ei bine, spuse ea, și el și-o imagină mergând de-a lungul covorului de pluș, probabil, stând lângă ferestrele înalte de la podea până-n tavan, și privind afară, în noapte. Sugestia nu era neașteptată. Doar nu vei lucra toată afurisita asta de noapte, nu-i așa? Aș putea rămâne peste noapte...

Dacă nu ar fi fost atât de trist, ar fi fost amuzant. Gayle, care trăia în sânul luxului, oare cum ar fi arătat petrecându-și noaptea în casa distrusă a mătușii Colleen, fără apă caldă și multe altele?

– Condițiile sunt rustice. Dorm într-un sac de dormit pe un pat de campanie, Gayle.

– Confortabil, spuse ea intenționat, interpretând greșit ceea ce spusese el. Aș putea sta la hotel. Iar tu ai putea sta într-un loc mult mai puțin primitiv pentru o noapte.

– Nu prea cred.

Se lăsă din nou pe spate în scaun, își puse un picior pe birou, iar scaunul scârțâi sub greutatea lui. Se gândi la Kristi, la diferența dintre cele două femei și la faptul că nu ținuse niciodată la fel la Gayle. Nici pe-aproape. Gayle avusese dreptate în legătură cu asta, instinctele ei de femeie erau ascuțite.

– Mă eviți, spuse ea cu o voce puțin bosumflată.

Nu exista niciun fel de-a îndulci asta.

– Nu-mi pot face timp pentru tine acum.

O auzi cum trage aer în piept.

– Uau. Cred că nu mă așteptam la asta. Credeam că vom fi prieteni.

Auzi pași și conversații purtate pe un ton scăzut. Doi colegi trecură prin dreptul biroului. În depărtare, se auzi un telefon sunând.

– Cred că avem păreri diferite despre ceea ce înseamnă prietenia.

Ea atacă:

– Nu vrei ca eu să vin acolo.

– Nu ar fi o idee bună.

Urmă o pauză. El chiar nu știa cum să procedeze ca să n-o rănească, apoi se hotărî că trebuie să fie nemilos pentru a fi amabil.

– Gayle, nu cred că ar trebui să ne mai vedem. Nici măcar ca amici.

– De ce faci asta? țipă ea, înspăimântată.

– Amândoi am fost de acord că totul s-a terminat.

– A fost ideea ta. Nu a mea!

– Nu erai fericită.

– Aș fi putut fi.

– Oh, la naiba, Gayle! Nu ar fi funcționat niciodată. Amândoi o știm.

– *Tu* nu ai permis să funcționeze.

– Nu am de gând să mă cert în legătură cu asta.

– Ticălosule, spuse ea, pe o altă tonalitate. Este din nou vorba de Kristi Bentz, nu-i așa? Știam eu. De asta te-ai dus acolo, în primul rând. Pentru că ea se înscrisese la acel colegiu... surprins că știu asta?

Nu, nu era. Tocmai asta era problema.

– S-a terminat, Gayle.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jay, nu vei învăța niciodată? Ea ridică tonul, iar el auzi din nou pași trecând pe lângă ușa lui, în timp ce telefonul se întrerupse pentru o clipă, anunțând un alt apel.

– Trebuie să închid. Am un alt apel.

– Te vezi cu ea! Naiba s-o ia, Jay, aveam dreptate, nu-i așa? Cel puțin ai putea să recunoști. Ești încă îndrăgostit de ea!

– La revedere, Gayle, spuse el și închise.

Dar acuzația ei încă-i mai răsuna în minte, înverșunată, ca un ecou: *Ești încă îndrăgostit de ea.*

– Teribil de adevărat, își spuse el. În regulă, rostise. Încă era fascinat de Kristi. Mai mult ca oricând. Rahat!

Răspunse la celălalt apel.

– Alo?

– McKnight? Vocea lui Rick Bentz îl luă prin surprindere.

– Da.

– Am nevoie de o favoare.

Bentz nu o lua pe ocolite.

– Ce anume?

– Kristi are nevoie de bicicleta ei. Dacă i-o duc eu, mă va acuza că-mi bag nasul în viața ei personală. Știu că predai un curs la All Saints și că ai o camionetă. Poate i-o poți duce tu.

Uneori, soarta avea un simț al umorului foarte ciudat, se gândi Jay.

– Desigur.

Se gândi să aibă încredere în detectiv; la urma urmei, Bentz era tatăl lui Kristi, iar ea părea înclinată să intre în necazuri. Gândindu-se la ea, își ținu pliscul. Pentru moment.

Făcură aranjamente ca Jay să ia bicicleta cu cincisprezece viteze a lui Kristi de la secție, mai târziu, în acea zi, și Jay nu spuse nimic despre faptul că era studenta lui, că avea încredere în el, că cerceta cultele cu vampiri sau că el intenționa să se vadă și mai mult cu ea.

Închise și se întrebă dacă făcuse alegerea corectă. Ce-i va spune lui Bentz dacă Kristi intra în vreun bucluc mare? Sau pericol? Dacă era răpită? Atunci cum se va simți?

Înjură în barbă. Kristi l-ar omorî dacă ar afla că îi spusese ceva tatălui ei și asta ar fi picătura care ar umple paharul. Nu s-ar mai fi împăcat niciodată.

– Rahat!

Deci într-acolo se îndreptau toate astea. Ce mizerie! Închise computerul și se ridică în picioare. Poate că era timpul să se întoarcă la Baton Rouge.

Nimic!

Kristi nu găsise nimic printre lucrurile Tarei care să o ajute să înțeleagă ce se întâmplase cu fata.

– La dracu' cu toate.

Balansându-se pe tocuri, Kristi studie lucrurile Tarei, toate fiind puse pe prelata pe care o întinsese pe podea. Dacă sperase ca acea cutie de bijuterii să conțină un lănțișor de care să atârne o sticluță cu sângele ei fusese extrem de dezamăgită. Dacă se gândise că va găsi o hartă a comorii care s-o ducă spre un loc secret de întâlnire a cultului vampiric, se înșelase din nou.

– Trebuie să fie ceva pe aici, spuse ea cu voce tare. Găsește-l.

Dar obiectele importante lipseau: computerul, geanta, celularul sau BlackBerry-ul. Nu exista niciun jurnal secret. Nici scrisori de dragoste. Nu era nicio agendă sau un rolodex cu numere de telefon. În cutiile cu haine, găsise un rucsac pe care-l deschisese, îl cercetase și chiar îl întorsese pe dos. Una dintre bretele era ruptă, dar nu era nimic înăuntru în afară de un pachet gol de țigări, două lame de gumă, o cutie de bomboane de mentă pe jumătate plină, câteva chitanțe de la un magazin local, un tampon strivit și un elastic.

Se simți ca un mic Geraldo Rivera, care deschisese ceea ce se presupunea a fi seiful lui Al Capone, în direct la televiziunea națională în anii '80, așteptându-se să găsească tot felul de comori sau dovezi împotriva gangsterului – dar nu dăduse decât peste câteva rămășițe. Exact asta avea și Kristi – doar câteva rămășițe ale unei fete dispărute.

Mai ales că fusese cât pe ce să fie descoperită de Hiram, mai făcuse încă trei drumuri jos cu sacul ei de rufe, cărând lucrurile Tarei puțin câte puțin, apoi scotoci prin buzunarele pantalonilor sau jachetelor, căutând orice ar fi putut fi un indiciu. Dar nu apăruse nimic.

– Tatăl meu ar fi dezamăgit, îi spuse ea pisicii, în timp ce aceasta se uita la ea de pe raftul de sus al bibliotecii care flanca o parte a șemineului. Ce pierd oare din vedere?

Examină din nou maldărul de blugi, pantaloni kaki și pantaloni scurți, apoi puloverele, tricourile și jachetele.

Nimic.

O cuprinse dezamăgirea.

– Poate că nu sunt făcută pentru așa ceva, mormăi ea, punând la loc în cutii lucrurile Tarei.

Fie Tara luase cu ea tot ce avea de valoare când plecase, fie o făcuse răpitorul ei. Kristi împachetă propriile ei rufe, luă o lucrare pentru cursul lui Preston și se așeză somnoroasă în pat, citind ultima temă din volumul cu piesele lui Shakespeare.

– Mâine, îi spuse ea lui Houdini, când acesta sări pe pat, aterizând ușor în colțul îndepărtat, și gata să se ascundă dacă ea l-ar fi speriat.

Relația dintre ei se îmbunătățea, dar încă era încordată.

Puțin câte puțin, Houdini se apropia mai mult, lăsând-o uneori să-l mângâie, deși adesea urechile lui erau lăsate pe spate. De fiecare dată când ea se apleca, el se îndepărta. Reușise doar să-și treacă degetele pe deasupra blăniței lui.

Nu era departe de felul în care ea și Jay reacționau unul față de celălalt, se gândi ea. Prudenți. Suspicioși. Interesați, dar speriați. Dumnezeule, de ce se întorcea mereu la Jay? El era profesorul ei și fusese de acord să o ajute să afle ce se întâmplase cu cele patru fete, dar atâta tot. Nu era absolut nimic romantic sau sexual în relația lor. Și așa trebuia să rămână.

– Nu-i așa, Houdini? întrebă ea.

Pisica o privi fără să clipească.

În biserică, Părintele Mathias Glanzer trecu pe lângă suporturile din sticlă pentru lumânările care ardeau încet. Pașii săi sunau a gol de-a lungul scândurilor din podeaua naosului. La altar, în fața enormului crucifix suspendat, îngenunche, făcu semnul crucii și spuse o mică rugăciune în timp ce imaginea lui Iisus privea în jos spre el.

Cu mânie?

Sau cu compasiune?

Mâinile sale împreunate erau umede și reci. Sub sutană, simțea o transpirație nervoasă, de aversiune pentru propria persoană. Era preot de aproape cincisprezece ani și încă mai căuta îndrumare, încă se îndoia. Credința lui stătea sub semnul întrebării, deși ar fi negat asta în fața oricui l-ar fi întrebat.

Dar Dumnezeu știa.

La fel cum știa și el.

– Iartă-mă, șopti el și, deși știa că ar fi trebuit să se roage ore în șir, nu găsea consolare în rugăciuni, nici alinare în căutarea sfatului Domnului.

Se ridică în picioare și părăsi biserica. Ușa dinspre naos se închise cu un zgomot surd, definitiv.

Afară, noaptea promitea ploaie. Norii erau groși. Luna și stelele erau acoperite de nori negri ce prevesteau apropierea furtunii. Vântul de ianuarie era rece, înțepător. Îl simțea și în sufletul său.

Venise la All Saints cu gândul că o va putea lua de la capăt, că-și va reafirma jurămintele, că va face schimbări în colegiu. În el însuși. Că-l va descoperi din nou pe Dumnezeu.

Ca într-o căsnicie, atunci când soții devin prea comozi, fiecare crede că celălalt îi aparține și își pierd interesul sau vitalitatea, așa și el își acceptase soarta la fel de pură, importantă și atoateștiutoare. Devenise trufaș. Vanitos. Căuta propria glorie mai presus de cea a lui Dumnezeu.

Și, desigur, pe măsură ce urca tot mai sus, cât de sus îl ducea ambiția sa oarbă, el se abandonase. Acum cădea, împleticindu-se într-un întuneric atât de pustiu, încât se temea că nu exista cale de întoarcere. Mutarea la All Saints nu fusese o binecuvântare, ci un blestem.

Ar fi vrut să dea vina pe dr. Grotto, pe Părintele Anthony sau pe Natalie Croft cu afurisita ei de viziune asupra catedrei de engleză. Mersese atât de departe, încât era nedrept față de administrația școlii care avea atâția profani la bord, inclusiv pe descendenții lui Ludwig Wagner, bărbatul care donase schița originală arhiepiscopiei pentru a construi școala, dar, de fapt, toate injuriile împotriva sorții și contra celor cu care lucra erau nesăbuite. Singura persoană care era de vină era el însuși. Se gândi la cei care plecaseră înaintea lui, oameni puri care se chinuiseră, se autoflagelaseră, care îngenuncheau zile la rând pe pietre reci, care se înfometau până leșinau... el niciodată nu s-ar fi supus unor asemenea încercări așa cum o făcuseră ei.

Ani de zile își spusese că acele penitențe erau pentru cei slabi și smintiți, că el era mai presus de ei. Acum știa altceva. Ei erau cei puternici și doar lașii ca el – oamenii slabi, muritori – fugeau de provocările lui Dumnezeu.

Nu-ți poți depăși nicicând limitele, Mathias, nu-i așa? Și chiar dacă ai putea, Tatăl va vedea eforturile tale patetice. El privește adânc în sufletul tău și vede întunericul vrednic de plâns.

Știe despre păcatele tale.

Clopotele capelei sunară. Tonurile lor profunde, dulci, îi răsunau în minte, stârnind un ecou în inima sa. Ar fi trebuit

să-l înalțe, dar rezonanța lor profundă doar îi amintea cât de mult pierduse, cât de multe îndepărtase de bunăvoie, aproape cu nerăbdare.

Înghițind cu greu, Părintele Mathias făcu din nou semnul crucii peste roba sa în timp ce mergea prin iarba udă. Se va duce la apartamentul său, va bea puțin coniac și va încerca să găsească un plan, o scăpare.

Lașule! Nu te vei putea elibera niciodată. Te-ai condamnat singur să ajungi în iad. Ești Iuda.

Cu colțul ochiului, văzu o mișcare, o mișcare foarte ușoară a boschetelor care flancau veranda din partea de vest a bisericii.

Părintele Mathias simți cum inima i se înfioară. Își spuse că n-avea de ce să-i fie teamă, mișcarea putea fi cauzată de vreo pisică ieșită la vânătoare nocturnă sau de un oposum care se ascundea sub crengi... Oh, Dumnezeule.

Îngheță.

O siluetă întunecată, care stătuse ghemuită, se ridică de sub ferestrele înguste cu motive decorative.

– Părinte Mathias, șopti acesta cu un glas răgușit în timp ce silueta se apropia.

– Ce este, fiul meu?

Creatura, pentru că nu putea s-o numească altfel, era impunătoare – un bărbat în costum sau ceva din altă lume? Era bărbat? Sau o amazoană? Sau nu avea sex? Trăsăturile îi erau ascunse de o glugă groasă; doar ochii se vedeau, însângerați.

Mathias tremură, rece ca gheața.

Dinții albi sclipiră în întuneric. Buzele negre, ca și cum ar fi fost pătate de sânge, îl avertizară:

– Nu ne trăda. Văd asta în privirea ta, o simt în expresia ta, miros frica din interiorul tău.

Buzele acelea se curbară a dezgust și pentru o fracțiune de secundă părintele crezu că vede colți pe chipul diabolic, tenebros.

– Dacă există chiar și o șoaptă de trădare, cea mai mică adiere a lipsei tale de loialitate, vei fi învinovățit. Și te asigur că vei fi pedepsit.

Înainte ca Mathias să poată ridica brațele pentru a ține crucifixul în fața demonului, acesta se repezi și-l prinse de încheietura mâinii într-o strânsoare dureroasă. O respirație fierbinte îi pârli pielea.

– Nu! țipă el.

Prea târziu.

Hainele fură sfâșiate.

Buzele se deschiseră.

Colții strânseră tare.

– Aaaah!

Durerea îi străbătu brațul în timp ce dinții diabolici îi tăiau carnea.

– Dumnezeule mare, nu! țipă Mathias, iar groaza îi sfâșie trupul.

Demonul îi răsuci încheietura și el țipă din nou:

– Te rog, nu!

– Ssst!

Creatura își înălță capul întunecat și sângele – sângele preotului – picura de pe buzele sale oribile.

– Dispari, șuieră demonul, stropindu-l pe Mathias cu propriul său sânge. Printre incisivii lui însângerați se ivea o limbă bifurcată.

Tată Ceresc, ce fel de bestie din iad este aceasta?

Cuprins de spaimă, preotul căzu în genunchi, mânuind mătăniile, spunând rugăciune după rugăciune, aproape paralizat. În ce se băgase? *În ce?*

Auzi voci din cealaltă parte a bisericii. Doamne Dumnezeule, nu putea fi găsit astfel... nu avea nicio explicație. Diavolul se întoarse și fugi, strecurându-se în tăcere de-a lungul unei peluze, apoi dispărând în întuneric.

Mathias se cocârjă. Lacrimi îi curgeau din ochi. Lacrimi de frică. Lacrimi de remușcare. Lacrimi ale unui bărbat distrus, necredincios.

– Tatăl Nostru, începu el să bolborosească, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Se simțea ciudat, căința sa era prea mică și venea prea târziu. Mersese prea departe. Trecuse peste un prag în flăcări

și nu mai exista cale de întoarcere. Rugăciunile nu erau de folos. Confesiunea, ultima curățare de toate păcatele, nu mai era salvarea lui.

Adevărul era că el, ca mulți alții înaintea lui, își vânduse sufletul diavolului.

Și Satana își voia partea.

16

Boomer Moss vâna aligatori de când se știa. Uneori, o făcea în mod legal, purtând un ecuson, în timpul sezonului, iar alteori nu, ca în această noapte. Se gândea că aligatorii sunt niște bestii nenorocite care meritau să moară, iar dacă putea scoate câteva parale pe pielea, capetele și carnea lor, era și mai bine. El făcea lumii o favoare uriașă eliminându-i pe ticăloși, unul câte unul.

Exista un sezon de vânătoare, se cumpărau ecusoane și se completau formulare care trebuiau trimise guvernului, dar pe el îl durea fix în cot de asta. Familia lui vâna în mlaștinile, heleșteiele, lacurile și canalele din jurul orașului New Orleans de mai bine de două sute de ani. Nu era treaba guvernului, nu era afurisita de treabă a guvernului să-i spună lui ce să facă.

Pe lângă asta, vânătoarea prin mlaștini, în timpul nopții, era o senzație unică. Boomer, aprovizionat cu câteva beri băgate într-un răcitor, vâslea prin apa întunecată, trecând pe lângă trunchiurile și rădăcinile fantomatice, ca niște schelete ale chiparoșilor. Avea capcana pregătită, pentru că nu știai niciodată când te puteai întâlni cu un aligator în apă, fie că era sau nu sezonul de hibernare.

Uneori, omora un raton, un oposum sau un șarpe, dacă putea prinde vreunul. Se gândea că aceste mlaștini îi aparțineau. Aici el făcea regulile și el era cel care primea recompensa ținutului mlăștinos. Și știa că un raton sau un sconcs erau o momeală mult mai bună decât intestinele de vacă autorizate de stat.

Guvernul ar trebui să se preocupe de alte alea, pentru numele lui Dumnezeu! Folosindu-se de lumina lanternei mari, Boomer cercetă apa sperând să vadă niște ochi apărând în întuneric, chiar deasupra suprafeței apei ca cerneala. Aligatorii erau leneși în această perioadă a anului, majoritatea hibernau, dar nu erau imposibil de găsit.

El avea capcanele pregătite și spera până dimineață să prindă cel puțin un ticălos, poate vreo cinci sau șase dacă avea noroc. Pentru moment, vâslea cu ochii la momeala pe care o legase la câțiva centimetri deasupra apei, sperând să atragă un aligator, să-l facă să sară și să se agațe în cârlig.

Le văzu ochii în întuneric, realizând nu doar că ei îl văzuseră, dar îl și simțiseră, așa cum simțeau orice mișcare din apă. Niște șopârle cu dinți mari și periculoși. Auzi un clipocit, văzu unul alunecând în apă, nu departe de un cuib unde iarba fusese culcată la pământ, observă movila de noroi și iarbă care indica locul unde fuseseră depuse ouăle.

– Haide, mămico, spuse el gângurind. Vino aici la tăticu'.

Așteptă, căutând, cu pistolul de calibrul douăzeci și doi în mână. Dar femela aligator se ascunsese printre umbre, departe de fasciculul de lumină, iar el merse mai departe, încet, cu o mână pe cârmă, cu urechile ciulite la sunetele nopții: fâlfâitul aripilor unui liliac, țipătul unei bufnițe, orăcăitul broaștelor-bou, zumzăitul câtorva insecte, la care se adăuga huruitul bărcii micuțe cu motor. Din când în când, auzea un clipocit, un pește care sărea sau un aligator care aluneca în apa liniștită.

Trecuseră multe ore de când dădea târcoale, fără a se putea apropia destul de mult, încât să împuște un nenorocit de aligator și să-l care în barcă, dar continuă să cerceteze mlaștina. Terminase șase cutii de Lone Star și două dintre sandviciurile cu scoici prăjite, speciale pentru bărbați, ale lui Mindy Jo.

În cele din urmă, în timp ce noaptea descreștea, își cercetă capcanele. Prima era goală, deși momeala fusese luată.

– Rahat, spuse el, îndreptând barca mai departe, spre următoarea capcană. Acolo, atârnând pe jumătate în aer, se afla un aligator. Avea cam doi metri cincizeci. Aleluia, frate,

spuse Boomer, apropiindu-se destul de mult, încât să poată ridica pistolul în dreptul creierului mic al creaturii.

Trase, iar focul de armă răsună tăios. Trebuia să se asigure că reptila era moartă de-a binelea înainte s-o scoată din cârlig. Boomer era al naibii de sigur că nu voia ca vreun aligator de patru sute de kilograme să se zbată prin barca lui. Era destul de complicat să te descurci și cu unul mort.

Împinse aligatorul cu o vâslă, apoi, fiind sigur că reptila cea mare era într-adevăr moartă, el coborî carcasa masivă pe fundul bărcii. Aligatorul mascul era un specimen de primă mână, nu avea cicatrici pe piele. Prinsese un premiu al naibii de bun. Simțind că noaptea nu fusese în întregime o pierdere de vreme, Boomer verifică și celelalte capcane, găsi momeala încă atârnând deasupra apei, dar niciun aligator. Putea lăsa capcanele cu momeală pentru moment. Poate mai avea noroc.

Întoarse barca spre docul unde își parcase camioneta. Nu se mai deranjă să-și curețe premiul, doar înfășură aligatorul într-o prelată udă, îl ridică cu troliul în spatele camionetei și conduse spre casa micuță din blocuri de beton, aflată în adâncul pădurii.

Boomer se simțea bine. Va ajunge acasă, va face duș, apoi își va trezi nevasta și o va regula de-o va lua dracu', exact așa cum făcea mereu după o partidă de vânătoare plină de succes. Abia aștepta, mâinile lui strângând volanul cu putere, în timp ce vechiul său Chevrolet sălta și se hurducăia printre gropile din drumul cu pietriș care ducea spre casă.

Mindy Jo nu se plânsese niciodată că fusese trezită ca să facă sex. Probabil că acum era acasă, așteptându-l, cu păsărica ei deja umedă. Îi plăcea la nebunie când bătrânul testosteron aluneca repede și fierbinte după emoția vânătorii. Va petrece ore în șir în vechiul pat mare pe care-l împărțeau, împingând-o de margine iar și iar, călărind-o ca un afurisit de armăsar.

Ea va fi atât de excitată, încât îl va lăsa să-i dea câteva palme peste fese în timpul actului. Frate, ce-i mai plăcea asta!

Ajuns acasă, parcă în garaj, puse niște gheață peste prelată, apoi intră înăuntru. Decise să uite de duș și să vadă ce va crede ea dacă îi va mirosi a vânătoare... făcuse asta o dată

sau de două ori, iar în această dimineață părea a fi o idee a dracului de bună, așa că se dezbrăcă de hainele de vânătoare, lăsă cămașa și pantalonii de camuflaj grămadă în bucătărie, în fața noii mașini de spălat rufe, apoi intră în dormitor. Regele regatului.

Era întuneric. Draperiile erau trase și mirosea a fum de țigări și a afurisita de pisică pe care ea insistase să o țină prin preajmă.

– Iubitule, tu ești? mormăi ea, cu fața îngropată în pernă.

– Oh, da, spuse el, chiar eu sunt și sunt al naibii de excitat. Am prins un mascul aligator dat dracului.

– Oh.

El îi atinse coapsa cu degetul, iar ea se rostogoli mai departe, mârâind ca și cum ar fi deranjat-o. Lui nu-i veni să creadă. Îngenunchind pe saltea lângă ea, cu mădularul tare ca piatra, o atinse din nou.

– M-ai auzit? Este unul mare.

El își coborî mâna pe trupul ei, atingându-i sânul.

– Oh, Boomer. Nu acum. Lasă-mă în pace.

– Nici gând, scumpo, spuse el și ea oftă, începând să se trezească. Poate va avea noroc. Poate i-o va suge.

– Ooh, Dumnezeule, puți. Ea se rostogoli pe spate, cu gura la doar câțiva centimetri de penisul lui. Nu ai făcut duș?

– Ne!

– Oh, Dumnezeule, Boomer. Du-te și spală-te!

Dar el deja se apleca să o sărute, apoi îi luă mâna micuță și moale și o puse pe penis.

– Nu pot aștepta, scumpo. Ești al naibii de frumoasă.

– Și tu ești un mincinos ordinar. Este prea întuneric ca să vezi ceva.

– Te văd în mintea mea, iubito.

– Ce aiureli, spuse ea, dar degetele ei deja se strângeau în jurul lui și, în timp ce el venea spre ea, ea deschise gura, sărutându-l cu ardoarea pe care o avea mereu dimineața. Din ce în ce mai des, părea că noaptea era mult prea obosită pentru a face sex, și chiar îl pălmuia ca să-l îndepărteze, dar se trezea excitată dimineața și asta era în regulă pentru el.

Se rostogoli peste ea și hotărî că, fiindcă stătuse treaz toată noaptea, nu va petrece prea mult timp ca s-o aducă la orgasm. Nu dom'le. Va lucra repede și dur, îi va atinge toate punctele dintr-o lovitură și odată ce o va simți că începe să se miște spre el, gemând ușor, el va termina treaba. Dar grăbise lucrurile. Îi judecase greșit reacția. În această dimineață era un pic cam strâmtă, nu era trează complet sau nu era la fel de prinsă de asta cum era de obicei, iar el, până să intre în ea, nu mai putu aștepta și ejaculă repede, înainte ca ea să fie pregătită, după care se prăbuși peste ea ca aligatorul mort.

Asta o enervă la culme.

– Bădăranul naibii, declară ea, împingându-l în partea cealaltă a patului. Ce dracu' crezi că faci?

– Este în regulă, iubito. O să am grijă de tine.

– Uită. Nu am chef.

El încercă să o sărute cu duritate în timp ce ea-l împingea la o parte.

– Oprește-te, Boomer. Te-ai descărcat, acum lasă-mă în pace.

Se întoarse spre cealaltă parte a patului și-și trecu unghiile peste noptieră, căutându-și țigările. Una dintre pisicile ei stupide traversă perna, frecându-și coada de nasul lui și reamintindu-i că nu erau niciodată singuri, nu cu toate nenorocitele de feline mișunând prin casă.

Boomer închise ochii și se gândi să doarmă câteva ore. Aligatorul era în siguranță, la gheață. Auzi țăcănitul unei brichete, apoi simți miros de tutun ars. Obosit cum era, adormi și deschise un ochi doar atunci când o simți agitându-se, aproape șase ore mai târziu. Ar fi vrut să doarmă mai mult – la dracu', o merita –, dar trebuia să verifice aligatorul și să se asigure că era încă rece, și, pe lângă asta, afurisiții de cocoși ai lui Jed Stomp, vecinul său cretin, cântau atât de tare, încât puteau trezi și morții.

O mică durere de cap îl sâcâi atunci când se ridică din pat. Lovi în joacă fundul gol, rotund al micuței lui Mindy Jo și se duse spre bucătărie, unde se îmbrăcă din nou cu hainele de vânătoare.

Soarele era sus pe cerul de iarnă și ziua promitea să aducă

un pic de căldură în ianuarie. O cioară se așeză pe vârful acoperișului, privindu-l și croncănind iritant.

– Oh, mai taci, mormăi el, dorindu-și să aibă pistolul lui de douăzeci și doi. A naibii creatură gălăgioasă.

În șopron, deschise ușa din spate a camionetei, apoi se munci să tragă aligatorul și prelata pe pietrișul aleii. Croncănitului ciorii îi răspundeau, ca un ecou, țipetele ascuțite ale unei gaițe. Pentru a mai adăuga și alte zgomote, el auzi scârțâitul afurisitei de mașini de măcinat cafeaua venind din interiorul casei. Mindy Jo se trezise și-și făcea ritualul de măcinare a cafelei, pe care el îl considera a fi o bătaie de cap, de vreme ce puteai să cumperi o cutie de Folgers cu mai puțini bani de la Piggly Wiggly.

Ignorând cacofonia matinală, Boomer luă cel mai ascuțit cuțit și începu să taie aligatorul. Era o muncă grea, dar deja număra dolarii în minte și se gândi să meargă să verifice celelalte capcane mai târziu. Poate va avea noroc. Când aproape terminase cu treaba murdară, auzi ușa cu plasă scârțâind, deschizându-se, apoi trântindu-se și închizându-se.

Mindy Jo, înfășurată într-un fel de halat asiatic, din mătase, papuci roz și pene false de struț, ieșise pe veranda acoperită cu paravane. Într-o mână avea o cană cu cafea care scotea aburi și o țigară aprinsă în cealaltă. Trei dintre nenorocitele alea de pisici se învârteau pe lângă piciorul ei. Motanul cel gri, fără coadă și cu un singur ochi, avea tupeul de-a se uita la el. Dumnezeule, ura râsul acela stupid.

– Este un specimen mare, spuse ea, fără a coborî de pe verandă, în timp ce privea carcasa aligatorului. Ai prins doar unul? Trase din țigară și-și lăsă capul pe spate, scoțând un rotocol de fum prin colțul gurii.

– Pentru moment. Voi verifica capcanele mai încolo, în dimineața asta. El transpira, muncind din greu, în timp ce scotea măruntaiele animalului. Și nu prea are cicatrici. Pielea este bună. Ne va aduce bani frumoși.

– Frumos, spuse ea, trăgând cu putere din țigară. Cocoșul începu din nou. Mindy Jo ignoră țipătul. Vrei niște ovăz și bacon?

– Da.
– Ouă?
– Desigur... hei... ce dracu'?
Văzu ceva care nu era în regulă. Curățase de intestine o groază de aligatori la viața lui și niciodată nu văzuse stomacul vreunuia având o formă atât de ciudată.
– Cu ce naiba te-ai hrănit, uriașule?
– Să nu îndrăznești să-i deschizi măruntaiele aici! țipă Mindy Jo.
Prea târziu. Curiozitatea lui Boomer deja învinsese. Tăie, iar stomacul larg, mirosind a acid și pește mort, se deschise.
Boomer sări înapoi.
– La dracu'!
Icni cuprins de silă.
– Ce este? întrebă Mindy Jo.
– Cred că am dat de necaz, spuse el, întrebându-se ce explicații va da pentru animalul evident braconat, și gândindu-se deja la câteva minciuni pentru a-și salva pielea.
Dar Boomer avea conștiință.
– Necazuri mari.
Cum ar putea explica asta?
– Cheamă șeriful.
– Șeriful? Papucii lui Mindy Jo lipăiră în jos pe trepte și pe aleea de cărămidă, spre el.
– Fă cum ți-am spus. Aligatorul ăsta nu va servi drept gustare la Fig Newtons, mai mult ca sigur.
Lipăitul se opri și umbra ei trecu pe lângă el și peste burta deschisă a reptilei moarte.
– Iisuse Hristoase! șopti ea. Rămase cu ochii cât cepele la conținutul mirositor al intestinelor aligatorului. Printre raci, broaște, broaște țestoase și pește, era un braț, un braț uman, feminin, o mână cu unghii date cu ojă.

Lovește, lovește, lovește!
Kristi tăia apa piscinei curate, respirând cu ușurință, simțind cum mușchii încep să se încordeze. Făcea asta de peste o jumătate de oră și țintea spre patruzeci de minute.

Mirosul clorului plutea peste tot, iar ferestrele piscinei acoperite a colegiului erau aburite, dar în afară de un tip mai în vârstă aflat la câteva intervale mai încolo, avea apa doar pentru ea.
Nu mai înotase de peste o lună și se simțea minunat. Plină de energie. Avea mintea limpede.
Lovește!
Se gândi la Jay și fu nevoită să admită că-i plăcea să-l vadă din nou. Dar doar ca prieten.
Lovește!
Nu găsise nimic printre lucrurile personale ale Tarei Atwater, dar verificase din nou. Trebuia să existe o dovadă în legătură cu dispariția ei din același afurisit de apartament în care locuia ea.
Lovește!
Ariel și tatăl lui Kristi mai erau încă în viață. Așa că viziunile ei alb-negru s-ar putea să fie doar o chestiune psihică, nu un fel de putere specială, extrasenzorială sau viziuni despre viitor.
Lovește!
Existau atâtea povești despre vampiri. Și avea de gând să vorbească cu profesorul Grotto, să vadă ce avea de spus. Apoi, poate, cu poliția.
Lovește!
Poate ar trebui să-l sune pe Jay... În niciun caz. Da, avea nevoie de ajutorul lui, dar atâta tot. Nu încerca să reia relația cu el din nou.
Lovește!
Mincinoaso! Are ceva ce te fascinează.
La naiba!
Nu se putea gândi la Jay McKnight ca la un bărbat. Acea partea a relației lor se sfârșise de mult. Și totuși... găsea că felul în care el își dădea părul la o parte din ochi era afectuos, zâmbetul băiețesc din colțul gurii era fascinant și felul în care ochii lui se întunecau amuzați sau interesați era irezistibil. Doamne Dumnezeule, se pierdea toată când era vorba de acest bărbat.

Își spuse că înainte nu l-a vrut, dar că era posibil să-l dorească acum. Oare era chestia cu fructul interzis? O chestie supraestimată. Și totuși, se gândea la el cum nu ar fi trebuit și asta chiar o enerva.

Ajungând la marginea bazinului, privi spre ceas. Patruzeci și trei de minute. Destul de mult. Respira greu în timp ce-și sprijinea mâinile de margine și se împingea în sus, pe balustrada de beton. Ce anume o atrăgea la Jay? Luându-și prosopul dintr-un cui de lângă vestiar, se șterse cu vigoare. Trebuia să-l șteargă pe Jay din viața ei.

Privi spre suprafața albastră-verzuie a apei și-și dădu seama că bătrânul care înota când ea intrase în piscină plecase deja. Era singură în piscina cu geamurile aburite. Umbrele după-amiezii târzii se furișau printre ferestre. Se lăsă noaptea.

Deodată, avu senzația că o urmărea cineva prin geam, cineva pe care nu-l putea vedea. Trupul ei tremură convulsiv. Mustrându-se pentru că-i era frică, își tamponă fața.

Nu exagera. Te apasă toate cercetările despre fetele dispărute.

În vestiarul pentru femei, își dădu jos costumul de baie ud, făcu duș și se schimbă în blugi și tricou. Când părăsi clădirea, își dori încă o dată să fi avut bicicleta. N-ar mai fi fost nevoită să traverseze campusul pe jos. Nu că ar fi fost singură; erau mulți studenți pe aleile care se duceau spre un curs care se ținea târziu, spre bibliotecă sau spre cămine. Mulți erau în grupuri, ascultau la iPod-uri sau vorbeau la celulare. Nu era nimic ieșit din comun, doar că surprinse cu coada ochiului imaginea unei tinere înalte, cu părul blond pe care o văzuse la unele dintre cursuri, iar pielea fetei își pierdu culoarea în fața ochilor ei.

Era o nebunie!

Nu, tocmai se convinsese că toată înfățișarea aceea cenușie era doar un truc al minții ei? Ariel era încă în viață. Tatăl ei încă mergea pe pământ, pe urmele răufăcătorilor. Vipurile în alb-negru erau o născocire a imaginației ei, problema *ei*. Totuși...

Kristi continuă să o urmărească pe fata palidă care se grăbea pe lângă capelă. Aproape că fu nevoită să alerge pentru

a putea ține pasul cu ea și era îngrijorată că părăsea All Saints, îndreptându-se spre parcarea campusului.

– La naiba, spuse ea, întrebându-se ce-i va spune blondei, dacă și când o va prinde în sfârșit din urmă.

Te simți bine? Frate, ce palidă ești. Ai nevoie de cineva cu care să studiezi pentru cursul lui Grotto?

– Patetic, patetic și patetic, mormăi ea în barbă în timp ce fata ajungea la poarta Casei Wagner, intra înăuntru și urca grăbită scările.

Dar muzeul era închis.

Kristi ezită. Blonda – al cărui era nume era Maren sau Marie, ceva de genul acesta – intrase fără nicio problemă.

După o clipă, Kristi trecu de poarta principală ca și cum intenționase tot timpul să intre în Casa Wagner și urcă zburând treptele. Deși pe cartonașul de pe ușă scria ÎNCHIS, ea încercă mânerul și ușa de sticlă se deschise. Trecu pragul și intră înăuntru. Clanța țăcăni ușor în urma ei. Era singură. În presupusa casă bântuită. Iar blonda nu se vedea nicăieri.

Foaierul, decorat cu o masă antică și o plachetă ce oferea o scurtă istorie a clădirii, era gol. O singură lampă Tiffany făcea puțină lumină, în nuanțe de chihlimbar și albastru, printre cele mai adânci umbre ale încăperii.

De la intrare, scările duceau spre etajele de sus. În partea dreaptă, se afla un salon. Și acesta era luminat de o singură lampă. Antichități și piese de epocă erau așezate în jurul unui covor cu model și a unui șemineu incrustat cu marmură, iar ferestrele cu cercevele flancau o bibliotecă înaltă de la podea până-n tavan, plină cu volume legate în piele, care arătau a fi vechi.

Știa că această casă aparținuse lui Ludwig Wagner, primul colonist din zonă, un baron al orezului și bumbacului care-și lăsase proprietatea și o parte din avere nu doar copiilor lui, ci și Bisericii Catolice cu scopul de a construi colegiul All Saints. Câțiva dintre urmașii lui făceau încă parte din consiliul de conducere și jucau un rol activ în cadrul școlii. Dar casa fusese conservată, folosită pentru petreceri oficiale și deschisă în unele după-amiezi ca muzeu. Cordoanele din catifea, care

delimitau spațiul rezervat vizitatorilor, împiedicându-i să deranjeze ceva, erau încă la locul lor.

Marcia sau Marcy, sau cum ar fi chemat-o, nu se vedea pe nicăieri. Kristi traversă spre piciorul scărilor. Casa era tăcută. Nu auzi nimic. Dar mai persista încă o dâră de parfum. Se gândi să strige, dar renunță la idee.

În urmă cu câteva zile, Ariel și prietenele ei intraseră în vechiul și impunătorul conac. Kristi nu se gândise prea mult la asta pe atunci; muzeul era deschis. Dar acum...

Se întoarse spre sufragerie unde se afla o masă lungă acoperită cu o glisieră, iar un candelabru licărea în semiîntuneric. Un dulap încastrat din mahon umplea un perete, iar o arcadă ducea spre o bucătărie. Kristi trecu peste bariera din catifea și, căutând în geantă, scoase cheile și minuscula lanternă de pe inel. Fasciculul era mic, dar intens și o ajută să-și găsească drumul. Se uită prin încăperea care încă mai adăpostea un cuptor cu lemne alături de unul cu gaz din noua generație. O putină de unt era așezată în colț, iar ușa din spate dădea spre o verandă uriașă. Kristi privi afară pe fereastră, dar nu deschise ușa de teamă să nu pornească vreo alarmă.

Ascultă cu atenție, sperând să audă vreun zgomot, dar casa era tăcută ca un mormânt. Nu se auzea nici aerul mișcând. Nici bâzâitul unui frigider sau ticăitul unui ceas. Tot ceea ce putea auzi era sunetul slab al propriei respirații și pașii ei, înăbușiți de pantofii pentru alergat.

Unde dispăruse blonda?

Oare se întâlnea cu cineva?

Oare aici lucra?

Era un loc de refugiu?

Se lăsase noaptea, întunericul mângâia ferestrele, iar cele câteva zone de lumină oferite de lămpile bine amplasate nu ofereau niciun pic de căldură. Casa era rece și liniștită.

De parcă nu are suflet.

Oh, Dumnezeule, se dojeni ea în tăcere. Acum începea să cadă în capcana a tot ceea ce citise începând cu tragediile sângeroase ale lui Shakespeare, recomandate de Emmerson, profesorul ei motociclist. Acele piese cu vinovăția și fantomele

lor erau destul de înfricoșătoare, dar mai erau și creaturile însetate de sânge de la cursul lui Grotto. Se gândi la Grotto – înalt, brunet, chipeș și amenințător, cu niște ochi care păreau că văd în mintea unei persoane.

Totul este un rol, își reaminti ea. *Teatral.*

Continuă să meargă, trecu de ușa cămării și de o alta, încuiată, care, presupunea ea, dădea spre un dulap sau spre niște scări care duceau la subsol. Ocoli scările prin spate, trecu de un perete încărcat cu cârlige pentru haine și ajunse din nou la piciorul scării întunecate. Privi în sus, în întuneric. Acolo nu ardea nicio lumină.

Oare să cuteze?

Ezită, apoi își spuse în gând că e un papă-lapte. Blonda – Marnie, acesta era numele ei – era undeva înăuntru.

Repede, înainte de a-și schimba părerea, trecu peste bariera din catifea și începu să urce scara lată. Covorul cu motive florale îi înăbușea pașii. Lumina micuță, albăstruie, a lanternei o ghida. Pe palier, într-un colț, dădu peste silueta întunecată a unui bărbat.

Oh, Dumnezeule!

Suspină adânc, iar degetele ei căutară în geantă spray-ul paralizant.

Era pe punctul de-a o lua la fugă când își dădu seama că „bărbatul" nu se mișca. Îndreptă lanterna spre el, realiză că nu era un bărbat, ci o armură care stătea de pază lângă fereastra palierului.

Kristi își încleștă maxilarul și numără până la zece.

Îndreptându-și spatele, urcă și ultimele trepte spre etajul al doilea, așteptându-se să vadă un hol lung cu un șir de uși închise care dădeau spre dormitoare. În schimb, în capătul scărilor se deschidea o bibliotecă plină cu dulapuri pentru cărți înguste, înalte, și un spațiu pentru citit, cu scaune, lângă fereastră. Dincolo de dulapurile cu cărți se afla un pian mare, cu partituri deschise deasupra clapelor, și un metronom tăcut stând pe lemnul sclipitor.

Kristi trecu pe lângă pian și dulapurile cu cărți. În continuare, se afla un hol care dădea într-o serie de camere:

camera lui și a ei, separate de o baie generoasă care, evident, fusese adăugată la mult timp după ce fusese construit conacul. Un pat cu baldachin decorat cu motive florale și perne era așezat în fața unui șemineu cu cahle pictate manual într-o cameră, în timp ce celelalte erau pline cu mobilă masculină, mai grea. O pușcă de vânătoare atârna deasupra poliței șemineului din piatră masivă.

Multe antichități.

Dar nicio blondă.

Pentru o clipă, Kristi se întrebă dacă nu cumva fata trecuse repede prin holul de la intrare, o tăiase pe la parter și ieșise prin bucătărie.

Poate că greșise.

Poate cercetarea acestei case nu era decât o mare pierdere de timp.

Și totuși...

Ajunse din nou la scări, luminând cu pixul-lanternă scările spre cel de-a treilea etaj.

– Ai intrat în horă, acum trebuie să joci, spuse ea și începu să urce.

Treptele erau înguste și se micșorau spre etajul superior. La capătul lor se afla holul la care se așteptase, cu uși de fiecare parte.

I se ridică părul pe ceafă amintindu-și cum cercetase prin coridoarele întortocheate, fără suflet, ale spitalului de boli mintale, „A noastră Doamnă a Virtuților“, de lângă New Orleans, și de psihopatul pe care-l întâlnise acolo. Această amintire o făcu să se oprească. Casa Wagner era foarte diferită de vechiul azil, dar faptul că-și băga nasul prin această structură masivă și veche îi reaminti mult prea bine de evenimentele care au dus la spitalizarea ei și la condiția actuală.

Adunându-și curajul, Kristi puse mâna pe primul mâner și deschise încet ușa. Aceasta scârțâi din balamalele sale antice.

Minunat. Anunță pe oricine s-ar ascunde înăuntru că ești aici.

Camera era decorată ca una pentru copii. Un pat micuț,

alb, se afla într-un colț și un căluț-balansoar, cu vopseaua decolorată, coama și coada din cânepă, era așezat lângă fereastră... și se mișca ușor.

Înainte și înapoi.

Ca și cum fantoma unui copil îl călărea.

Kristi aproape că scăpă pixul-lanternă.

În această casă liniștită, unde aerul era nemișcat și mort, calul se balansa.

Acesta încetini și se opri, dar pulsul lui Kristi o luase razna.

Cea mai apropiată ușă era închisă. Își trecu limba peste buze. Să îndrăznească să o deschidă?

Și dacă...?

Ținând pixul-lanternă sus, în dreptul umărului, puse cealaltă mână pe mâner și trase cu putere.

Ușa se deschise dezvăluind un spațiu întunecat și gol, cu cuiere și o undiță, dar nimic altceva. Nu era niciun ucigaș sau vreun răpitor de femei gata să sară la ea mârâind ca un vampir și arătându-și colții ascuțiți și albi de pe care curgea sânge, și nicio afurisită de fantomă a vreunui copil care să strige „Ajută-mă!“.

Kristi aproape că se înecă de ușurare. Puterea atmosferei!

Apoi observă cealaltă ușă, o ușă de sticlă care separa această cameră de următoarea. Trecu de ea și descoperi o altă cameră, probabil a unei fetițe, cu un pat mic și o masă pe care era așezată o căsuță de păpuși în stil victorian, cu încăperi în miniatură, decorate cu detalii complicate.

Păși înapoi în hol. Celelalte două încăperi erau asemănătoare, un alt dormitor cu un pat mai mare și cu un scaun micuț cu rotile așezat lângă tăblia de fier a patului, pe care se aflau animale din pluș și decorat ca și cum aici ar fi stat ultima dată un băiețel interesat de bărci și de pescuit. Un joc cu valeți era împrăștiat pe o masă, lângă o praștie veche.

Dar, din nou, nici urmă de blonda cu trăsături palide care fugea prin campus.

Kristi se îndreptă spre fereastră și privi afară în noapte.

Din acest unghi, vedea dincolo de curtea interioară, în centrul campusului și dincolo de alte câteva clădiri. Printre copaci, privi zidul îndepărtat. Dincolo de acesta – linia unui acoperiș, parțial vizibil, luminat de lampa stradală.

Prin lucarnele fațadei se zărea o încăpere luminată. Era prea departe ca să poată vedea clar în cameră, dar...

Inima i se strânse.

Oare era apartamentul *ei?*

Miji ochii. Inima îi bătea ca o tobă la gândul că cineva, stând aici, putea privi direct în...

O umbră trecu prin fața ferestrei apartamentului *ei.*

În interior?

Era cineva în apartamentul ei?

Furia și teama o mistuiau. Se întoarse repede, intenționând să plece în grabă spre locuința ei și să-l înfrunte pe oricine i-ar fi căutat prin cameră.

Și dacă are o armă? Ce-ai să faci? Doar știi că au mai dispărut fete.

Și oricine s-ar fi aflat în apartamentul ei acum s-ar putea să-i citească notițele, să se conecteze la Internet prin calculatorul ei, să-i răscolească prin casă, căutând lucrurile Tarei.

Începu să coboare scările când auzi ceva. Un zgomot constant. Pași?

Deci nu era singură, la urma urmei.

În liniște, se grăbi spre etajul doi, unde zgomotul constant se auzi mai tare și ea-și dădu seama că era prea regulat ca să fie cauzat de pași. Pe palier, văzu metronomul bătând ritmul unei piese muzicale care nu se auzea.

Lui Kristi îi îngheță sângele în vene.

Cineva îl pusese să se balanseze. Cineva știa că ea este aici și se juca cu ea.

Cineva sau ceva.

Degetele ei se strânseră pe tubul de spray paralizant. Îndreptă fasciculul micuț spre colțurile cele mai întunecate, dar se pare că era singură.

Nu credea în fantome sau în vampiri, dar credea că mai

era cineva în casă. Marnie, blonda, se juca cu mintea ei? Neee. Nu avea niciun motiv. Atunci cine altcineva?

Auzi ușa principală deschizându-se și închizându-se și se ascunse în umbrele celui de-a doilea etaj. Pulsul i se acceleră. Auzi voci înăbușite – voci feminine – și pași, nu doar ai unei persoane. Ce naiba se petrecea aici? Pixul-lanternă era vârât sub braț. Îl închise ușurel. Cu atenție, se apropie de marginea balustradei și privi în jos, la capătul scărilor, dar nu văzu pe nimeni, doar le auzi trecând prin foaier și îndreptându-se, se gândi ea, spre holul care ducea în spatele casei.

Cu pași furișați, coborî la parter. Încă ținea strâns micul tub cu spray paralizant cu degetele încleștate, în timp ce se îndrepta spre spatele casei și spre bucătărie, prelingându-se pe lângă perete.

Goală.

Femeile dispăruseră.

Kristi intră în bucătărie și se opri cu urechile ciulite, dar nu auzi nimic. Privi prin ferestre, dar nu văzu nimic afară. Răspunsul era ușa încuiată a subsolului; asta trebuia să fie. Încercă mânerul. Nu se clinti. Deci fetele care veneau aici aveau o cheie.

Pentru ce?

Se gândi la vorbele Lucreției despre cult. Putea fi acesta locul de întâlnire, o veche vilă cu garguie și cu un trecut bântuit? Era posibil ca membrii cultului să se întâlnească aici? Inima i-o luă la trap, transpirația îi curgea pe spate și ea strânse cu putere afurisitul de spray paralizant, ca și cum ar fi fost însăși esența vieții ei.

Aplecându-se spre ușă, închise ochii și se concentră pentru a auzi ceva, dar casa era din nou tăcută ca un mormânt. Încercă din nou ușa. Nimic. Lumină bucătăria, căutând o cheie – orice – care ar putea deschide încuietoarea, dar nu găsi nimic.

Și nu mai putea aștepta aici.

Nu dacă voia să prindă persoana care intrase în apartamentul ei. Ținând într-o mână spray-ul paralizant și telefonul în cealaltă, ieși din Casa Wagner și începu să

traverseze campusul în fugă. Adrenalina îi dădea aripi, dar nu era conștientă de ochii care-i urmăreau fiecare mișcare.

Fugi, Kristi, fugi.
Nu vei scăpa niciodată.

Vlad o privi cum fuge de-a lungul campusului și zâmbi în sinea lui. Știuse că ea se afla în casă, îi simțise prezența, o văzuse din ascunzătoarea sa de deasupra porticului. Era curajoasă. Un pic cam prea temerară, dar atletică, puternică și deșteaptă.

Făcea parte din elită.

Era doar o chestiune de timp înainte de a se alătura celorlalte, iar sacrificiul ei, deși va opune rezistență, va fi complet. Mult mai satisfăcător decât al acelor căutătoare de senzații tari care veneau la el de bunăvoie. Patetic. Căutau ceva ce numai el putea oferi, un sentiment de familie și unitate, o șansă de a nu mai fi singure.

Desigur, ele nu înțelegeau totul. Nu puteau ști ce se aștepta de la ele, la urma urmei. Dar nu conta. În cele din urmă, cedau.

Așa cum o va face și Kristi.

O privi până ce ajunse în capătul îndepărtat al curții interioare, apoi se strecură prin fereastră și începu să coboare scările. Noaptea aceasta era cea a alegerii. Mai târziu, va veni și dăruirea.

Spera că vărsarea de sânge va fi adecvată.

Dar cu siguranță că nu va fi așa.

Niciodată nu era.

Nevoia era insațiabilă.

17

Kristi apăsă pe butonul de apelare rapidă a telefonului în timp ce se grăbea de-a lungul străzii. Detesta să fie una dintre acele femei care apelau mereu la un bărbat, dar, la

naiba, avea nevoie de întăriri și Jay era singura persoană în care avea încredere. Înarmată cu spray-ul paralizant într-o mână și cu telefonul în cealaltă, ajunse la intrarea din spate a clădirii cu apartamente și se opri aproape de gardul viu, lângă scări. Telefonul sună o dată. De două ori.

– Haide, haide, șopti ea exact când Jay răspunse.

– Bună.

– Am un fel de problemă, șopti ea fără niciun preambul. Cred că este cineva în apartamentul meu.

– Tu ești acolo, acum? întrebă el imediat.

– Sunt afară. Am văzut o umbră în fereastră.

– Umană? întrebă Jay care se mai relaxase un pic după ce aflase că ea nu se afla în locuință.

– Cred că da.

– Vin imediat. Nu intra fără mine.

Deodată, se simți ca o caraghioasă, ca și cum lăsase noaptea s-o acapareze. Probabil că exagera.

– Poate că am greșit. Nu știu.

– Pot ajunge acolo în cinci minute. Așteaptă-mă.

– Jay...

– Am spus că voi veni acolo, zise el concis. Așteaptă-mă.

Auzi o ușă deschizându-se deasupra ei, așa că închise, punând telefonul pe silențios. Ascunzându-se la baza scărilor, rămase în umbră, așteptând să apară cel care fusese în interiorul apartamentului ei. Era destulă lumină la baza scărilor pentru a-i putea imortaliza chipul pe telefon, cel puțin așa spera. Apoi, putea să-l urmărească mergând pe jos sau cu mașina ei și să afle cine era și ce dorea. Dacă avea mașină, îi va lua numărul de înmatriculare; dacă mergea pe jos, îl va urmări.

De ce ar da cineva spargere în apartamentul ei?

Poate pentru că aparținuse Tarei Atwater.

Da, dar asta fusese în urmă cu luni de zile. De ce acum? Și cum? Încuietorile tocmai fuseseră schimbate.

Cu nervii încordați la maximum, Kristi așteptă, ridicată pe călcâie, gata să lupte cu mintea și cu armele cu oricine ar fi fost.

Dar dacă avea o armă...?

Pașii se auzeau coborând scara și ea-i numără... zece, unsprezece, doisprezece...

Apoi tăcere.

La al doilea etaj.

Rahat! Probabil că o văzuse. Se apropie de clădire, încordându-se pentru a auzi ceva, mijindu-și ochii în sus spre scări unde un bec lumina tavanul fiecărui etaj. *Haide, ticălosule*, se gândi ea. Pașii se auziră din nou, dar erau ușori și rapizi, îndepărtându-se. Nu coborau.

Poftim?

Oh, la naiba! Se îndrepta spre scările de la etajul doi și se mișca de-a lungul verandei mari a clădirii, spre scările îndepărtate, cele aflate lângă trecerea de pietoni care ducea spre All Saints. Ea porni ca din pușcă, sărind printre umbre exact atunci când o camionetă intră scrâșnind în parcare. Lumina strălucitoare a farurilor inundă fațada clădirii.

Jay!

El ieși din camionetă într-o clipită, încordat și tras la față.

– Ce s-a întâmplat?

– Scapă!

Ea auzise cum cel care cobora scările ajunsese la capătul clădirii, sărise peste balustradă, apoi fugise de-a lungul străzii.

– Pe acolo!

Întrezări o siluetă neagră înainte ca el să se lase în jos în spatele casei mari și să dispară.

Se auzi un scârțâit de frâne, un claxon furios și un bărbat țipând:

– Idiotul dracului! țipă șoferul.

– Cine este? vru Jay să știe, ajungând-o din urmă.

– Nu știu.

Ea-și vârî celularul și spray-ul paralizant în buzunarul hanoracului. Geanta ei flutura într-o parte în timp ce fugea, picioarele ei zdrobeau cimentul și asfaltul zgrunțuros. La naiba, va prinde ea târâtoarea aia!

Alergând cu ușurință alături de ea, Jay fluieră ascuțit, și, prin geamul deschis al cabinei camionetei, Bruno sări pe

caldarâm lătrând ușor. Kristi și Jay ocoliră împreună clădirea în timp ce șoferul furios al unui Nissan roșu dispărea la următorul semafor, cotind spre autostradă.

Strada din fața campusului era goală.

– Nu! țipă Kristi în timp ce se precipita de-a lungul celor două benzi, pe trotuar, înainte de-a intra în fugă pe poarta principală a colegiului. *La naiba, la naiba!* Nu putea scăpa.

Trecând de coloanele înalte, fugi spre stejarii care mărgineau zidul de cărămidă și se opri puțin. Respirând anevoios, cercetă aleile străjuite de copaci și spațiile cu iarbă dintre clădiri, aceeași cărare pe care alergase cu puțin timp înainte. Jay se opri lângă ea, respirând adânc și cercetând zona cu privirea. Lămpile luminau cărările, dar umbrele și tufișurile flancau vechile săli și clădirile mai noi. Studenții, în grupuri sau câte unul, se îndreptau spre curtea interioară, parcurgeau aleile și urcau grăbiți scările spre intrările largi. Kristi privi de la bibliotecă până la asociația studenților, dar nu văzu pe nimeni alergând în întuneric.

– În dreapta ta! țipă o femeie acoperind sunetele scoase de schimbarea vitezelor, în timp ce o bicicletă trecu șuierând, cu biciclistul aplecat peste ghidon.

Bruno lătră prelung.

Inima lui Kristi se întristă în timp ce cerceta împrejurimile.

Nimeni nu părea a fi ieșit din comun. Nu vedea nicio siluetă întunecată alergând printre copaci sau urcând grăbit treptele vreuneia dintre clădirile înalte, acoperite de iederă, care alcătuiau micul campus de la All Saints.

– La naiba... la naiba... la naiba!

Stând la pândă la distanță, la celălalt capăt al curții interioare și ascunsă în spatele unor sălcii, se afla clădirea masivă și întunecată a Casei Wagner.

Lumina lămpii de la parter abia se zărea.

– L-ai văzut? întrebă Jay tensionat. Cum arăta?

Era bucuroasă că el era acolo, cercetând cu privirea fiecare bucățică vizibilă a acestei porțiuni a curții interioare.

– Nu... am văzut doar o umbră la fereastră și apoi, când m-am apropiat, o siluetă întunecată, estompată.

Ea arătă spre câinele lui Jay.

– Bruno îl poate găsi?

Câinele, auzindu-și numele, întoarse privirea spre Jay, așteptând instrucțiuni.

– Nu este în parte copoi?

– Și în parte orb. Dar are un nas extraordinar. Poate dacă tipul a lăsat ceva la locul faptei, în apartamentul tău sau poate a scăpat ceva pe drum..., dar Bruno nu este antrenat.

Jay privi un grup de studenți, apoi următorul, studiindu-i pe cei care mergeau singuri.

Era inutil.

Kristi știa asta.

Intrusul dispăruse.

Cel puțin pentru moment.

Ea oftă prelung și încercă să-și tempereze furia, frustrarea.

– Cred că l-am pierdut.

– Așa se pare.

Sprâncenele lui se uniră în timp ce mijea ochii privind trei fete care intrau pe ușile bibliotecii. Jay întrebă:

– Deci, ce s-a întâmplat? Cum a intrat?

Kristi scutură din cap.

El o privi lung și spuse:

– În regulă. Hai să mergem să vedem ce a luat.

– Oh, Dumnezeule...

Nu voia să se gândească la faptul că s-ar putea ca laptopul să fi dispărut sau orice alte lucruri de-ale ei. Avea portofelul, celularul și toate actele, dar restul, inclusiv notițele ei meticuloase despre răpiri, cele câteva bijuterii – din fericire majoritatea erau chestii nu prea scumpe – și fotografii cu tatăl și mama ei... oh, Dumnezeule, dacă le-a luat pe alea...

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

Jay ar fi insistat să sune la poliție și atunci ar fi trebuit să dea explicații în legătură cu lucrurile Tarei Atwater – presupunând că ele se mai aflau încă în apartamentul ei – și cu teoria ei că printre ele s-ar fi putut afla ceva valoros care ar face legătura între ea și celelalte fete sau cu răpitorul lor.

Și mai era și chestiunea cu tatăl ei. Ea mârâi în gând. În ciuda faptului că era adultă, nu exista nicio cale ca Rick Bentz să nu afle ce făcea ea. Și atunci să te ții.

Îndreptându-și umerii, Kristi o luă spre apartamentul ei, cu Jay și Bruno. Își aduna forțele pentru bătălia ce avea să urmeze. Nu că nu l-ar mai fi înfruntat pe Rick Bentz în trecut. Mai devreme sau mai târziu, el își va da seama că nu-i putea spune ce să facă, nu-i așa?

Dar, cu siguranță, între timp îi putea face viața un infern.

Ușa apartamentului de la etajul trei era închisă și încuietoarea la locul ei.

– Intrusul are o cheie? întrebă Jay, pentru că nu se putea închide ușa fără cheie. Asta mai reduce puțin numărul suspecților.

– Puțin mai mult, spuse ea, gândindu-se la Irene și la Hiram Calloway, singurele persoane, în afară de ea, care aveau o cheie. Dar de ce ar scotoci vreunul dintre ei în locuința lui Kristi?

Trecând de la furie la groază, Kristi descuie ușa și intră.

– Stai, îi ordonă Jay lui Bruno, apoi îi spuse lui Kristi: Nu atinge nimic.

– Știu.

Dacă urma să sune la poliție pentru a reclama o spargere, scena crimei trebuia să rămână intactă.

Dar apartamentul era întunecat. Liniștit. Apăsă pe întrerupător și luminile de deasupra capului inundară interiorul.

Toate lucrurile erau așa cum le lăsase ea. Computerul era pe birou, posterele lipite pe pereți, lucrurile Tarei împrăștiate pe prelată, pe podea. Pozele ei erau la locul lor, aparent nimic nu era deranjat. Și nicio lampă nu fusese aprinsă, singura lumină venea de la vechiul aragaz, cea pe care o folosea drept lumină pentru noapte și cea care-i permisese să vadă intrusul. Se părea că micul ei apartament era la fel cum îl lăsase ea.

Doar că fusese cineva aici. Îl văzuse. Gândul o făcu să se înfioare. Cine era? Ce voia?

– Asta nu are niciun sens, spuse ea.

– De ce?

Ea păși prin cameră și studie totul cu mai multă atenție.

– Nu este nimic deranjat.
– Ești sigură?
– Eu... da, cred că da.
Privirea ei trecu peste polița șemineului, peste rafturile cu cărți, mese și pat, înainte de-a ajunge în bucătăria unde vasele din chiuvetă erau neatinse.
– Dar a fost cineva aici? întrebă el.
– Da!... Cred că da. Refăcu filmul. Desigur că a fost. L-am văzut în lumina cuptorului. Când am ajuns aici, l-am auzit la etajul al treilea, apoi a coborât un etaj, până la doi, unde veranda ocolește fațada clădirii spre scările de la celălalt capăt. Nu știu dacă m-a văzut, dar s-a speriat și nu a mai coborât pe singurele scări de la ușa mea. În schimb, a luat-o pe veranda de la etajul doi.
Se îndreptă spre chiuvetă, luă o ceașcă de pe blatul dulapului și o umplu cu apă de la robinet.
– Trebuie să fi fost aici.
Ea luă o înghițitură mare din apa călduță.
– Dar nu neapărat înăuntru.
– Nu, nu, sunt sigură că am văzut...
Era pe punctul de-a spune că era sigură că văzuse pe cineva în interiorul apartamentului ei, dar oare așa era? Se uită prin fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie și privi în noapte, dar era mult prea întuneric pentru a vedea conturul Casei Wagner peste zid și printre copaci. Pentru că nu era aprinsă nicio lumină la etajele superioare ale vilei transformate în muzeu, ea nu putea descifra silueta clădirii, cu atât mai puțin fereastra de la etajul al treilea unde stătuse atunci când văzuse pe cineva în locuința ei.
Casa Wagner era atât de departe.
Și era întunecată.
Pentru prima oară, se îndoia că văzuse pe cineva în locuința ei.
– Ei bine?
– Eu... nu știu. *Cred* că a fost cineva aici.
El privi prelata care acoperea podeaua și toate obiectele aranjate cu atâta grijă pe suprafața din plastic.

– Ce sunt astea?
– Este o poveste lungă, zise ea, nefiind sigură că voia să-i spună.
Nervoasă, luă un aprinzător lung și aprinse câteva lumânări din apartament. Apoi, hotărând că lumina lumânărilor s-ar putea să fie prea intimă, aprinse toate lămpile.
Jay fluieră spre câine și-l făcu pe Bruno să se întindă pe podea. Apoi închise ușa și se așeză, călărind brațul tapițat al singurului scaun din încăpere.
– Ei bine, Kristi, ești norocoasă. Se întâmplă să am toată noaptea la dispoziție.

Tehnicienii de la laboratorul de criminalistică sosiseră deja și Bonita Washington, una dintre cele mai deștepte femei pe care le cunoștea Bentz, dădea ordine, asigurându-se că nimeni nu-i deranja scena crimei.
– Vorbesc serios, spunea ea, veți purta cu toții cipici și nu veți atinge nimic, altfel nu intrați. Asta se aplică dublu pentru tine, spuse ea, ochii ei verzi îngustându-se când priviră spre partenerul lui Bentz, Reuben Montoya. Afro-americancă și mândră de asta, Washington avea câteva kilograme în plus și era pusă pe treabă.
– Ai semnat? îl întrebă ea pe Bentz.
El încuviință dând din cap, urmând-o în micuța casă care fusese recent renovată. Se opri chiar lângă ușă și privi în jur. Mobila fusese împinsă înapoi, existau urme de râcâit pe podea și în sufragerie o pată întunecată, cel mai probabil de sânge.
– Am verificat, spuse Bonita dând din cap. Este sânge.
– Dar niciun cadavru.
– Nu.
Unul dintre criminaliști făcea poze, altul dădea cu praf, pentru amprente. Povestea era că poliția primise un apel de la Aldo „Big Al" Cordini, proprietarul unui bar de striptease din Quarter. Una dintre dansatoarele lui, Karen Lee Williams, alias Bodiluscious, nu apăruse la lucru două nopți la rând și el trimisese pe cineva acasă la ea să vadă ce face. Nimeni nu

răspunsese la ușă, și mașina ei, care, după câte îi spusese proprietarului, avea probleme, se afla încă în garaj.

Sângele de pe podea nu era suficient pentru a suspecta o crimă, dar faptul că femeia nu apăruse la niciun spital sau clinică locală întărea teama că fusese omorâtă. *Sau răpită*, își spuse Bentz, gândindu-se la studentele dispărute de la All Saints din Baton Rouge.

Nu că ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Karen Lee ar fi avut vreo legătură cu fetele dispărute – nu exista nimic care să le lege. Dar, din cauza fiicei lui, gândurile sale se îndreptară în mod natural într-acolo. Studentele de la All Saints dispăruseră fără urmă. Era evident, Karen Lee nu cedase fără luptă.

Cercetară locul faptei și începură să stea de vorbă cu cei câțiva vecini care se întorseseră la casele lor din această parte a orașului devastată de furtună. Nimeni nu văzuse nimic ieșit din comun. Tot ceea ce aflară Montoya și Bentz fu faptul că ea era mamă singură și că puștoaica stătea cu mama lui Karen, undeva în vestul Texasului. Copila avea nouă sau zece ani sau pe aproape, și se numea Darcy. Nimeni nu cunoștea niciun prieten sau vreo rudă prin apropiere, vreun fost sau actual iubit. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu tatăl puștoaicei, pentru că dansatoarea nu vorbea niciodată despre el.

– Deci avem un mare nimic, spuse Montoya întorcându-se la mașina lui Bentz. Nici măcar un cadavru.

– Poate că este în viață.

Montoya pufni, se așeză pe locul pasagerului și dădu din cap.

– Eu nu aș pune pariu. Se prea poate ca ea să nu fi fost moartă când a cărat-o nenorocitul de aici, dar mă gândesc că până acum a omorât-o.

– Poate avem noroc, spuse Bentz pornind mașina și încadrându-se în trafic.

Merseră la club, aflară cine o văzuse pe Karen ultima oară și cine fusese la bar în acea noapte. Existau șanse ca ucigașul să o fi privit și să o fi așteptat, poate să o fi urmărit până acasă.

– Norocul este al proștilor, spuse Montoya și se întinse după pachetul de țigări inexistent, înainte de a-și aminti că renunțase la acest obicei.

– Cum spuneam, s-ar putea să avem noroc.

Jay se aplecă înainte în scaun și spuse:

– Deci, ceea ce vrei să spui este că ai încălcat legea deschizând acea boxă, apoi ai compromis probe într-o posibilă răpire sau crimă, după care ai intrat ilegal în Casa Wagner urmărind o „blondă“ despre care credeai că face parte dintr-un cult vampiric. Deși nu ai găsit blonda, ai auzit voci și te-ai uitat pe geam, ai văzut pe cineva în apartamentul tău și ai venit repede ca să-l prinzi.

Dezaprobarea lui Jay era greu de trecut cu vederea.

– Cineva a fost aici, insistă Kristi. Și ce dacă am încălcat o lege, două? Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu acele fete, la naiba. Să fim serioși, Jay. Nici tu nu ești complet nevinovat, nu-i așa? Ai căutat prin dosarele guvernamentale, corect?

Kristi nu avea chef să se joace de-a cine-i vinovatul. Stătea pe scaunul de la biroul ei și își masa ceafa încordată.

– Eu nu mi-am pus viața în pericol.

– Doar cariera. În regulă, Jay, hai să terminăm cu asta. Cineva a fost în apartamentul meu și vreau să știu cine. Și de ce.

Privi spre computer. În timp ce-i dădea explicații lui Jay, se conectase pe câteva chat-uri. Unele nume cunoscute apăreau și dispăreau. Deathmaster7 apărea prin diferite chat-uri și JustO apăruse un timp, dar nu se alătură niciunei conversații.

– Cine crezi că ar intra prin efracție?

El verifică fereastra pe care ea o lăsase deschisă pentru pisică, dar asta ar fi însemnat ca intrusul să fi intrat prin acoperiș.

Kristi îi spuse că Hiram și Irene erau singurii care aveau chei, așa că ridică din umeri și concluzionă:

– Cine altcineva ar fi dacă nu Hiram și Irene?

– Vom începe cu ei. Între timp, eu stau aici.

Ședea cu picioarele sale lungi întinse, iar Bruno se culcase pe covorul dintre pat și scaun.

– Nu cred că este o idee atât de strălucită.

– Mă dai afară? întrebă el, ridicând o sprânceană neagră. Afurisitul, parcă o provoca să încerce.

– Jay...

– Pentru tine sunt profesor McKnight.

Ea-i aruncă o privire care-l făcu să zâmbească.

– Kris, nu mă mişc de aici, aşa că ar fi cazul să găsim un restaurant care livrează toată noaptea mâncare Thai, chinezească sau italienească, apoi să dormim. Fie aşa, fie mergem la casa pe care o renovez, cea a mătuşii mele, şi putem împărţi un sac de dormit.

Ea-l privi neîncrezătoare.

– Glumeşti?

– Cineva a intrat cu forţa în apartamentul tău, îi reaminti el, căutându-şi telefonul. Deci, ce să fie? Pad Thai? Puiul generalului Tsao? Pizza cu ciuperci şi cârnaţi?

– Nu mă omor după ciuperci.

Un colţ al gurii lui se ridică.

– Ştiu.

Kristi simţi un val de căldură pentru că el îşi amintea aversiunea ei faţă de ciuperci, ceea ce o enervă fără folos.

– Cred că... pizza.

– De care?

– Nu ştiu.

El se ridică de pe scaun.

– Află cât timp mă duc să-ţi aduc bicicleta.

– Bicicleta... mea?

– Tatăl tău m-a rugat să ţi-o aduc. Ştia că ai nevoie de ea şi nu voia să apară aici şi să fie acuzat că-ţi invadează intimitatea sau că este excesiv de protector sau alte alea. Nu este treaba mea ce se petrece între voi doi, dar, da, ţi-am adus bicicleta. Ar putea s-o fure cineva din camionetă. O aduc înăuntru.

– Minunat. Tonul lui Kristi reflecta un dublu înţeles.

– Ce-ai spune despre o combinaţie, fără ciuperci?

Jay deja se juca cu celularul său, căutând un restaurant. În timp ce ieşea, ea-l auzi comandând. Câteva clipe mai târziu,

se întoarse cu bicicleta ei. Trânti uşa în urma lui şi Houdini, care se ascundea sub pat, îşi făcu în cele din urmă simţită prezenţa, mârâind uşor la Bruno. Câinele, încolăcit încă într-o poziţie de somn, ridică doar puţin capul.

– O altă voce se face auzită, remarcă Jay sprijinind bicicleta de peretele de lângă uşa băii.

Houdini nu terminase. Şuierând, arătându-şi colţii, cu spatele arcuit, el sări deodată de-a lungul încăperii, ca o dungă neagră, şi se aruncă pe pat. Apoi sări pe poliţa şemineului şi de acolo îşi croi drum spre dulapul cu cărţi.

– Pisica asta este mereu prost-dispusă? întrebă Jay.

– Da.

Lui Bruno nu-i păsa deloc. Oftă şi-şi lăsă bărbia să cadă pe labele din faţă.

Houdini trecu deodată ca un vârtej pe raft, aruncând la podea o poză de-a lui Kristi. Rama ei se sfărâmă, iar sticla se sparse. Înnebunit de spaimă, sări de pe raft, zbură pe deasupra podelei, sări fără niciun efort pe blatul dulapului, trecu prin fereastra parţial deschisă şi dispăru.

– Prietenos, observă Jay sec.

– Starea lui se îmbunătăţeşte.

– Aha.

– Aşa este.

Ea strânse bucăţile rupte şi încercă să le sprijine sus pe raft, aflat la câtiva centimetri deasupra capului ei.

– Lasă-mă să te ajut.

– Pot să ajung.

– Dacă aveai o scară.

El era deja în spatele ei, luând poza dintre degetele ei şi aşezând-o pe raft.

Kristi era hotărâtă să ignore lungimea trupului său care se mula pe spatele ei, mirosul lui – un pic de colonie, un pic de mosc – care plutea în aer. Era prea aproape.

Jay ezită puţin prea mult, şi ea se gândi că şi el simţea acea aluzie de electricitate din aerul dintre ei, că amândoi erau conştienţi de prezenţa sexului opus, atât de aproape. Se întrebă dacă el, ca şi ea, se gândea cum o rupse cu el,

considerându-l prea tânăr, prea apropiat, prea „băiatul din vecini“, în timp ce acum... Oh, Doamne, doar nu avea de gând să-și amintească cum o făcuse să se simtă cândva, cum abia aștepta să-l sărute, să-l atingă, să-i simtă greutatea deasupra ei...

El se apropie și mai mult și ea îi remarcă pieptul, ca un zid sprijinit de spatele ei, brațul întins deasupra capului ei.

– Ce este asta? întrebă el și vraja se rupse.

– Ce anume?

El pipăia cu degetele raftul bibliotecii, care era mai sus decât capul lui.

– Nu știu... așteaptă... la dracu'... aici, ia asta.

Stând pe vârfuri, îi puse din nou poza în mână și, ca și cum nu ar fi fost deloc conștient de aerul încărcat dintre ei, spuse:

– Dă-te într-o parte.

În timp ce ea se dădea la o parte din calea lui, el se întinse cât de mult putu.

– Ce este?

– Cred că este ceva aici sus, o mică nișă în spatele bibliotecii unde se unește cu raftul. Cred că este ceva înăuntru... El se încordă. Dacă mi-aș putea vârî degetul acolo... Ce naiba?

El își trase mâna și se dădu înapoi. De degetele lui se legăna un lănțișor de aur, de care atârna o sticluță plină cu un lichid de un roșu-închis. Acesta scânteia și se legăna în lumina difuză.

– Oh, Dumnezeule, spuse Kristi, și simți că stomacul i se întoarce pe dos. Știa, fără nicio îndoială, că se uita la o fiolă cu sângele Tarei Atwater.

Vlad alunecă prin holul lung, tunelul care lega laboratorul abandonat de la subsol cu altă clădire, altă încăpere uitată în inima campusului, o cameră despre care puțini știau. Acest loc secret fusese săpat în pământ de Ludwig Wagner cu secole în urmă ca un loc pentru întâlnirile sale private. Marmura căptușea pereții sălii de baie subterane, unde apa caldă venea

prin țevi de la un izvor subteran într-o cadă masivă aflată în centrul camerei. Lumânările fuseseră aprinse. Aici nu exista electricitate.

Ea stătea întinsă în mijlocul căzii. Apa lipăia pe trupul ei perfect, sunetul picăturilor din țevile antice era singurul zgomot în afară de suflul domol al aerului care intra printr-un vechi puț de aerisire.

Elizabeth.

Pielea ei albă, perfectă, era vizibilă în jurul sfârcurilor încrețite, rotunde, de culoarea trandafirului, din când în când netezite de apa care unduia întruna, doar pentru a se întări apoi din cauza frigului. Niște cârlionți negri stăteau țepeni între coapsele ei albe ca alabastrul, subțiri și lungi. Nu se vedea nicio urmă de bronz, niciun semn de îmbătrânire nu îndrăznea să-i întunece tenul perfect. Părul ei, negru ca noaptea, era prins în vârful capului cu o agrafă de un roșu ca sângele.

Deși ochii ei erau închiși, el știa că este conștientă de prezența lui. Mereu era așa. Așa fusese dintotdeauna. Legătura lor începuse cu multă vreme în urmă, și se maturizase, se întărise cu timpul.

Știa că era fascinat de ea, chiar de pe când era un copil. Ea-l modelase în ceea ce devenise. Procesul fusese lung, durase ani de zile, și totuși, el bănuia că Elizabeth îi observase slăbiciunea de prima dată când îl văzuse și îi înțelesese nevoile. Deși era o copilă de șapte ani, iar el avea doar cinci ani, ea începuse să-și țeasă pânza în jurul lui și el o dorise cu atâta disperare – încă o dorea – încât făcuse tot ce-i sugerase ea.

De bunăvoie.

Cu înflăcărare.

IQ-ul lui îl atingea pe cel al unui geniu.

Al ei era mai mare.

Un fapt pe care el nu-l uita niciodată.

Nici ea nu-l lăsa să-l uite.

Ea-i permitea infidelitățile, îl încuraja, uneori, chiar îl privea, dar știa, amândoi știau, că era doar al ei. Era pentru totdeauna legat să-i îndeplinească poruncile. Ascundea foarte puține lucruri de ea, dar în noaptea aceasta va trebui să

pășească ușor. Nu voia să se afle că Mathias, preotul cel lipsit de voință, se opunea. Nu va menționa faptul că Lucreția, târfa aia, avusese mustrări de conștiință și se confesase lui Kristi Bentz, fiica polițistului, care acum pretindea că putea vedea pericolul înainte de-a fi vizibil, că în fața ei oamenii își schimbau culoarea pielii, ca și cum sângele s-ar fi scurs din trupurile lor.

Profetic?

Se întrebă... dacă s-ar uita în oglindă, oare și-ar vedea propria imagine, lipsită de culoare, privind-o?

Dar pentru moment, va uita de asta.

Pentru moment, se va concentra asupra lui Elizabeth.

Pleoapele ei se ridicară doar un pic, destul ca el să vadă reflectarea lumânărilor, dar nu suficient ca să poată citi vreo emoție care i-ar putea trăda sentimentele. Camera era rece, doar câteva piese de mobilier erau așezate în colțuri, un pat mic, o lampă cu gaz așezată pe o masă, câteva cărți, mereu cele mai noi cărți despre omonima ei, așezate frumos pe masă, multe oglinzi. El își văzu propriile reflexii, imagini care-i surprindeau fiecare mișcare.

– Mă gândeam eu că vei veni în noaptea aceasta, spuse ea.

Existase vreo îndoială?

Fără să spună nimic, el se îndreptă spre cadă și se așeză pe marginea de marmură. Mirosul de liliac și magnolie se ridica împreună cu aburii din apa caldă și clară. Ea-l lăsă să o atingă, îi permise ca degetele lui să alunece pe una dintre coapse, dar când încercă să exploreze mai departe, să intre în spațiul ei cel mai intim, ea-și strânse picioarele și-i îndepărtă mâna.

– Ah, ah, ah, spuse ea cu acea voce guturală pe care el o găsea extrem de fascinantă. Nu încă.

Dar el știa că este la fel de pregătită ca și el, că sângele ei era fierbinte și sălbatic.

– Nu încă, insistă ea, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine că nu era încă timpul, un timp pe care ea-l dicta. Ai mai adus, nu-i așa? Doar ai vânat, nu?

El o privi, surprins de calitățile ei aproape extrasenzoriale.

– Crezi că nu știu despre dansatoarea de striptease?

– Tu ai făcut regulile, îi reaminti el, uluit că-i citise gândurile, că știuse pe cine luase.

Fața ei se bosumflă un pic.

– Dar o dansatoare de striptease? Sincer? Își încreți nasul. Nu prea cred. Nu. Își atinse bărbia ascuțită cu mâna. Știu că ai ajuns la limită, că ai nevoie de o reîncărcare, dar cu o dansatoare de striptease? Amintește-ți, aceasta este o experiență intelectuală pe cât este de fizică.

De asta se îndoia. Ea putea veni cu scuze nobile, chiar și cu raționamente, dar el înfruntase adevărul: amândurora le plăceau căutarea, vânătoarea, uciderea. Era simplu. Ei îi plăcea tortura mai mult decât lui; pe el îl încântau plăcerea pură, primitivă, sexuală. Să facă rău și să rănească nu era neapărat o necesitate pentru el. Sadismul ei nu era contagios; pe el îl interesa doar în măsura în care îi sporea experiența sexuală. Pentru el senzațiile tari izvorau din amor și din moarte.

El ar fi vrut să argumenteze că „Sângele este sânge“, dar o cunoștea suficient, încât să-și țină gura în timp ce ea îl tenta în mod deliberat și evident.

– Folosește ceea ce a rămas de la celelalte, spuse ea în cele din urmă.

– Dar vom rămâne fără nimic. Va trebui să mai aștepți până la următoarea doză.

– Crezi că este un drog, că sunt dependentă?

Un zâmbet curbă buzele ei perfecte și el făcu tot ce putu pentru a se abține să nu o ia acum, ignorând ritualul lor. Dar va aștepta.

– Dacă cred că ești dependentă? întrebă el. Desigur.

Ea nu-l contrazise, doar ridică capul, expunându-și gâtul lung și curba gâtului.

– Poate că așa este, dar nu vreau ca dependența mea să fie alterată, nu-i așa? Sânge prost? Nu prea cred. Voi aștepta.

Acum se juca cu el, amuzată că el o provoca.

– Cum se spune? „Răbdarea este o virtute“?

– Cred că este: „Toate lucrurile bune revin celui care așteaptă“.

Ea se corectă.

– Sau celei care așteaptă.

– Sau celei.

– Totuși, pentru moment, nu este nevoie să aștept. Luna a răsărit, sincronizarea este perfectă.

– Sunt de acord.

El știa ce avea de făcut și ce avea să urmeze. Inima lui bătea un pic mai repede în timp ce se întindea după butonul aflat deasupra căzii, atașat la un răcitor pe care el se străduia să-l mențină plin. După ce pregăti pompa, deschise robinetul. Acesta scârțâi un pic în timp ce el deschise ușor valva. Văzu așteptarea ei în pulsul de la gât, în dinții albi care se înfigeau în buza de jos.

Încet, ca o panglică ce se desfășoară, sângele începu să curgă. Rece ca gheața și gros, își împrăștia culoarea întunecată în apa clară, într-un penaj subțire, roșiatic care se difuza ondulându-se.

Când prima picătură a lichidului întunecat îi mângâie pielea, ea-și ținu respirația, abdomenul i se contractă, ochii i se închiseră din cauza extazului, pentru că ea credea, ca și femeia al cărei nume îl luase, că, dacă te curățai cu sângele unor tinere, al unor femei robuste, asta-ți prelungea viața, îți menținea pielea curată și fără defecte și-ți reînnoia vitalitatea.

O fântână însângerată a tinereții.

Oare era nebună?

Sau era o vizionară?

Lui nu-i păsa. Orice ar fi fost, ea-i oferea un scop pentru a vâna, a ucide, iar el se putea convinge că emoția pe care o simțea atunci când lua o viață era pentru binele suprem. Pentru ea. Iar în ceea ce privește nebunia, oare uneori nu-și pusese la îndoială propria sănătate mintală? Nu se luptase cu realitatea și fantezia? Dar știa că granița dintre nebunie și geniu era subțire și fragilă.

Era, fără nicio îndoială, discipolul ei dedicat.

Ea-și atinse buzele cu limba în timp ce apa se răcea.

În curând, va fi pregătită. Deja scotea acele gemete ușoare, senzuale care erau semnalul. Nările i se lărgiră și el inspiră mirosul apei aromatice, sângele și propria sa dorință care creștea în întunericul cavernei.

În curând, îl va invita în cadă. Picioarele ei se desfăceau și ea începea să respire repede și scurt.

În curând, o va regula până o va scoate din minți.

El prinse cureaua și-și lăsă pantalonii să cadă până la glezne. Îndepărtându-i cu piciorul, își descheie cămașa, în timp ce ochii lui nu o părăseau deloc. Erecția lui era puternică, nevoia îi alerga fierbinte prin vene, apa de deasupra trupului ei era acum întunecată, roșie. El păși înăuntru și se lăsă pe ea, așteptându-se ca ea să-l întâmpine, ca unghiile ei să se adâncească în mușchii spatelui său.

În schimb, ea-și ridică ușor capul și-i șopti la ureche:

– Următoarea, spuse ea cu glas răgușit. Când o vei lua pe următoarea, vreau să merg cu tine. Și nu va fi o bătrână dansatoare la bară care lucrează pentru dolari vârâți în slip! Trebuie să fie cineva mai inteligent, mai ingenios, mult mai vital. Nu cineva a cărui viață deja s-a scurs. Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu „inferioarele" tale. Dacă sunt într-adevăr inferioare, nu le vreau.

– Nu pot lua atâtea de la școală, protestă el.

Trăsăturile ei frumoase se transformară într-un rânjet.

– Chiar trebuie să fac totul *singură?*

– Desigur că nu.

Dar ea nu se lăsă.

– Voi veni cu tine; mă voi asigură că fata merită.

– Deja m-ai ajutat să le aleg, îi reaminti el. Elizabeth alesese dintre pozele studentelor de la All Saints.

– Nu ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu inferioarele.

Acum ea stătea dreaptă, privindu-l, iar apa însângerată se scurgea pe pielea ei expusă, alcătuind râulețe roșii pe umeri, peste sâni, până în apa întunecată care o înconjura.

Oh, cât de mult tânjea să lingă dulceața aceea picantă.

Dar ea nu avea chef.

– Nu pricepi? vru Elizabeth să știe, ridicând mâinile din adâncurile stacojii. De aceea nu funcționează, de aceea pielea mea nu s-a îmbunătățit. Sângele acelor târfe este alterat, îi lipsește viața.

– Nu erau târfe.

– Atunci unde le-ai găsit?

Maxilarul lui se încleștă, dar își reținu replica usturătoare, nepermițându-i să-l facă să vorbească despre viața lui anterioară pe care ea o cunoștea îndeaproape. Doar ea îi cunoștea adevărata identitate; doar ea-l putea distruge.

Doar ea-l putea întregi.

– Desigur că poți veni, spuse el.

– Nu te întrebam! Nu este decizia ta. Amintește-ți asta!

Mai potolită, ea se cufundă din nou în apa însângerată.

Asta era ceva nou. Ea nu se aventurase niciodată afară ca să ucidă. Dar evolua mereu, nefiind niciodată mulțumită să lase lucrurile să stagneze sau să devină rutină. Adevărul era că era un pic îngrijorat pentru următoarea fată care-și va da viața. Odată ce va fi suficient de avidă și de zeloasă, încât să-și dorească să facă parte din cercul lor intim, el o va aborda și ea va profita de șansa de-a aparține cuiva, de a se conecta cu cineva. Acum însă, o simțea nervoasă. Circumspectă. Nesigură.

Va trebui să-și schimbe un pic rutina pentru a se asigura de cooperarea ei. Lui Elizabeth nu i-ar fi plăcut asta. Ar fi fost mai bine dacă ar fi acționat singur.

– Ești sigură că vrei să participi la asta? întrebă el din nou și Elizabeth îi zâmbi cu cruzime. În ochii ei, aflați în semiîntuneric, nu se putea citi nimic.

– Desigur.

Buzele ei roșii tresăriră ușor, în timp ce apa însângerată, acum caldă, se învolbura în jurul ei.

– Credeam că ai înțeles. Data viitoare, intenționez să privesc. Nu doar împerecherea, dar și abandonarea sufletului ei. Sacrificiul.

18

Isuse Hristoase! Jay privea micuța fiolă și scutura din cap. Ce este asta, pentru numele lui Dumnezeu?

– Este sângele Tarei Atwater, spuse Kristi cu convingere.

Ea privi bucățica de sticlă ca pe ceva prețios, deși era o piatră blestemată, iar stomacul i se strânse gândindu-se cum și de ce fusese extras sângele din ea.

– Îmi pun viața chezășie că așa este.

– Atunci va trebui să-l ducem la poliție.

El transferă cu grijă lănțișorul delicat din mâna lui în a ei.

– Și tu va trebui să mărturisești ce ai aflat.

– Încă nu există dovada unei crime.

– Știu, dar asta este treaba poliției.

El își frecă barba nerasă și se întrebă peste ce naiba dăduseră.

– Crezi că asta căuta cel care a fost în apartamentul tău?

– Posibil. Nu a luat nimic.

– Atunci locul va trebui să fie cercetat pentru amprente.

– Nu o poți face tu? Tu ești poliția. Tu lucrezi la laboratorul de criminalistică.

– Nu și dacă vrei să-l prinzi pe nenorocit. Trebuie să facem asta ca la carte.

Ea oftă.

– Îmi vor lua notițele. Îmi vor confisca computerul. Mă vor verifica.

– Probabil. Am sunat un prieten de la poliția din Baton Rouge. Mi-a dat numele unei doamne detectiv care cred că ne va ajuta. Portia Laurent. Se pare că este interesată de fetele dispărute și crede că ele s-ar putea să o fi sfârșit rău.

– În sfârșit. Cineva care nu crede în aberația cum că toate ar fi niște fugare. Dacă aș putea să-i ofer ceva mai mult... atunci poate că ar lucra cu mine.

Soneria de la ușă răsună deodată și atât Kristi, cât și Jay tresăriră.

– Răspund eu, spuse el.

Prin vizor, Jay văzu un tânăr cu părul lung, piele urâtă și un tic nervos care-l făcea să clipească. Ducea o cutie plată într-un pachet etanș.

– A sosit pizza, strigă tânărul.

Jay se uită la Kristi și râseră amândoi. El deschise, plăti pizza, îi dădu bacșiș puștiului, apoi încuie ușa. Între timp, Kristi puse sticluța într-o pungă de plastic pentru sandviciuri pe care o așeză cu atenție pe un prosop din bumbac în bucătărie. Era îngrozită la gândul că aceasta conținea sângele Tarei, dar nu voia ca Jay să vadă în ce stare era.

– Înainte de-a suna la poliție, voi copia toate fișierele, îi spuse Kristi, mâncând o felie de pizza. Fără să vrea, ochii i se îndreptau spre sticluță. Mâncarea îi rămânea în gât. Nu doar temele mele și chestiile personale, dar și tot ce este legat de caz.

Jay încuviință dând din cap, întrebându-se dacă nu cumva stăteau în mijlocul scenei unei crime. Cutia cu pizza era așezată între ei, pe canapeaua extensibilă. Bruno le urmărea fiecare mușcătură, sperând că-i va pica și lui ceva. Cel puțin el nu era afectat de descoperirea lănțișorului și a sticluței.

– De ce crezi că era sticluța ascunsă? întrebă Kristi, punând la loc în cutie resturile din felia de pizza. Sau doar a fost uitată?

– Ascunsă. Lănțișorul era împins într-o crăpătură de lângă perete.

– De ce să-l ascundă? Unele fete care au așa ceva – și din câte știu eu sunt doar fete – le poartă la vedere.

– Crezi că Tara însăși a ascuns-o pe a ei?

– Cine altcineva? întrebă Kristi.

Ea-și șterse degetele pe șervețelele de hârtie aduse odată cu pizza, apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre birou. Începu să transfere informații spre un mic hard de buzunar. Își mușca buza de jos în timp ce lucra.

– Dacă mergem la poliție și la detectivul Laurent, atunci presupun că trebuie să-l sun pe tata. Se strâmbă la gândul ăsta. Desigur, va face o criză, dar cel puțin se va asigura că niciun lucru de-al meu nu este distrus sau pierdut.

– Ai de gând să-i suporți prelegerile? întrebă Jay, închizând cutia de pizza și dezamăgindu-l pe Bruno.

– Nu că n-aș fi obișnuită cu asta.

– Între timp, așa cum am mai spus, voi rămâne aici.

– Nu trebuie s-o faci.

– Ba da. Era categoric.

– Dar...

– Recunoaște, Kristi, vrei să rămân.

– Oh, te rog.

Aroganța lui nu cunoștea limite, deși, parțial, avea dreptate. El nu se lăsă intimidat.

– Încă mă dorești.

Ea scoase un sunet gâtuit.

– Știi ce, sunt bine. Ar fi mai bine dacă ai pleca.

Deconectând hardul de la computer, îi puse capacul cu mai multă forță decât era necesar și-l vârî într-un buzunărel de la geantă.

El ridică din umeri, dar nu făcu niciun gest cum că ar fi dispus să plece.

– Nu pot să cred că ai spus asta, adăugă ea.

– Și tu te gândești la același lucru.

– Jay, așa să mă ajute...

Se întrerupse și se îndreptă spre un dulap. Acolo găsi un sac de dormit care văzuse și zile mai bune și o pernă făcută zdrențe, din care curgea umplutura din pricina lui Hairy S., imitația de câine al mamei vitrege a lui Kristi. Jay o privi cu un aer atotcunoscător care-i cam fisura armura. Ar trebui să-l arunce pur și simplu afară. Dar, să-l ia naiba, avea dreptate într-o privință: nu prea voia să fie singură.

Dar nu-l dorea.

– Dacă rămâi, dormi pe scaun. Poți folosi măsuța de cafea drept suport pentru picioare.

Îi aruncă perna și sacul de dormit, apoi se opri pentru o clipă, privindu-l cu seriozitate.

– Ce este?

– Ca să fie totul clar. Am nevoie de o săptămână înainte de-ai spune lui tata și lui Portia Laurent ce se întâmplă. Până

atunci ar trebui să am mai multe informații pentru poliție. Dacă mergem cu ce avem acum, mâinile mele vor fi legate. Pentru detectiv Laurent și pentru poliția din Baton Rouge eu voi fi doar fiica lui Rick Bentz care se joacă de-a detectivul amator. Pentru tata va însemna că-mi risc din nou viața și o va lua razna.

– Așa ar trebui să facă.

– Am nevoie de puțin timp, insistă ea.

– Nu-ți pot oferi deloc, Kris.

– Ba poți. Asta va face cazul mai puternic.

– N-ai de unde să știi.

– Ba da, știu. Tu ești cel care se îndoiește.

– Amândoi ar trebui să avem îndoieli, replică Jay. Sunt multe pe care nu le știm. Facem doar presupuneri, Kris. Lasă poliția să se ocupe de asta.

– Îți cer doar o săptămână. Se pare că nimănui nu i-a păsat de aceste fete în tot acest timp. O... săptămână.

Traversând camera, păși spre el, oprindu-se doar atunci când vârful pantofilor ei îi atinse pe ai lui.

Jay se strădui să nu fie afectat, dar simți mirosul de săpun amestecat cu transpirația de pe pielea ei. Trupul ei era atât de aproape de al lui, iar în această lumină părul ei era brăzdat de dungi roșietice. Era o combinație puternică. Ridicându-și gâtul pentru a privi în sus spre el, Kristi îi oferi cel mai slab zâmbet posibil, acel surâs sexy care-i străpungea mereu armura.

– Te rog, Jay, este important. Poți păstra sticluța și toate lucrurile Tarei, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar mai dă-mi câteva zile, o amărâtă de săptămână.

– Și atunci vei înceta?

– Atunci voi duce totul poliției.

Cum să nu. De parcă era genul ei să facă asta.

– Ar putea fi periculos.

– Nu voi face nicio prostie.

Pe asta nu o mai credea.

– Kris...

– Haide, îl imploră ea.

El simți acel junghi al dorinței când privi în ochii ei mari,

cu pupile negre, care-l implorau. Afurisită femeie. Știa ce-i face. Stomacul i se strânse și în adâncul său dorința izbucni, un zvâcnet ușor în interiorul craniului său, un val de căldură care îi cuprindea pieptul. Dorința crescu când îi zări curba pomeților, inteligența din privire, buzele ușor ridicate.

– Încerci să mă seduci ca să accept, afirmă el categoric, încercând să-și țină emoțiile în frâu.

– Asta este pur și simplu o insultă.

– Așa este?

– Da! De când ai devenit egomaniac? vru ea să știe. Ochii ei verzi aruncau flăcări și arăta ca și cum ar fi vrut să-l pocnească. Dar nu o făcu. Dacă-ți amintești, eu am fost cea care a rupt relația, corect? Nu a fost invers.

– Cea mai mare greșeală a vieții tale, o asigură el calm.

– Cea mai mare greșeală a vieții mele ar fi să mă combin din nou cu tine! îi scăpă ei.

În clipa când cuvintele îi ieșiră din gură, le regretă, dorindu-și să le poată retrage. El o privea ca și cum îi putea citi gândurile, nerodul. Oh, la naiba! Ce anume avea Jay de-o înnebunea?

– M-am răzgândit. Pleacă.

– Nu.

– PLEACĂ!

– Vrei să stau, ești doar prea încăpățânată ca s-o admiți.

– Mă înnebunești!

– Bine.

Să vorbească cu el, să încerce să-l convingă, asta doar înrăutățea situația. Cumva, el deținea controlul. Și acum zâmbea cu afurisitul lui de zâmbet băiețesc pe care ea-l găsea în mod stupid atât de irezistibil. Colțul gurii lui se ridică și în acea secundă ea știu că o va săruta. Oh, Dumnezeule, nu putea permite una ca asta.

Niciodată.

Ea-l avertiză:

– Nici să nu te gândești...

Prea târziu. Într-o clipită, Jay lăsă jos pătura și perna și

o trase cu putere spre el. Buzele lui se lipiră de ale ei într-un sărut care-i tăia respirația și-i înmuie oasele.

Ceea ce era al naibii de ridicol!

Și acea furnicătură caldă care i se strecura prin vene?

Era complet deplasat.

Complet!

Și totuși nu-l dădu la o parte când limba lui îi apăsă dinții și ea auzi un geamăt slab, aproape de dorință scăpând din gâtul ei. *Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Oprește asta, Kristi, oprește-o acum!*

El puse mâinile pe spatele ei, trăgând-o și mai aproape, iar în clipa aceea ea se pierdu, copleșită de dorința care o străbătea. În cele din urmă, găsi forța de a-l îndepărta.

– Nu e frumos, McKnight, spuse ea, dându-se înapoi, fiind conștientă că pieptul se mișca în sus și-n jos mult mai repede decât în mod normal, că vocea ei era dezgustător de sacadată. Ești profesorul meu.

El râse tare.

– Și tu ești majoră. Mai încearcă.

– Avem un trecut împreună, Jay. Și nu este prea bun.

– Nu este nici rău.

El nu ceda deloc. Privea spre ea, cu ochii de culoarea chihlimbarului, întunecați de dorință, cu buzele subțiate și dure.

– Rămâi acolo... Mă gândesc eu la ceva.

– Scuzele tale devin din ce în ce mai slabe.

– Jay...

– Ce este? gura lui se apropia din nou de a ei.

– Te înșeli, spuse ea, retrăgându-se brusc. Așa ești tu, McKnight. Orb, amăgindu-te singur. Și chiar dacă aș fi interesată de tine – ceea ce nu e cazul –, nu aș fi atât de proastă, încât să mă combin din nou cu tine. Mai ales, acum. Nu ți-am spus deja asta? O știi la fel de bine ca și mine. Avem prea multe de făcut. Și să fim serioși. Ea reuși să aibă o privire dezgustată. Poate că există ceva între noi, de acord. Dar asta nu înseamnă nimic.

– Este ceva, o contrazise el.

– Nimic.

Ea ridică așternuturile uitate și i le aruncă din nou, arătând spre scaun. Apoi se întoarse spre Bruno și arată spre covor.

– Cât despre tine, tu dormi acolo.

Câinele își înălță capul și dădu din coadă, dar nu se mișcă.

Jay fluieră.

– Aici, băiete, spuse el și Bruno merse spre covor. Șeful a vorbit.

Kristi ignoră împunsătura.

– După cum văd eu lucrurile, nu avem prea mult timp la dispoziție. Mă gândesc că oricine ar fi fost aici mai devreme, căuta sticluța. Pun pariu că nu va renunța. Pun pariu că va lovi din nou, și asta în curând.

– Și poate că tu ești următoarea sa țintă. Tonul lui Jay se schimbase, din jucăuș devenise serios. Acesta ar putea fi motivul pentru care a fost mai devreme aici.

– Nu.

– Să sperăm că nu este așa. Mângâie absent capul câinelui, apoi luă bicicleta și o puse în fața ușii. O sprijini de cadrul și de mânerul ușii, asigurându-se că va cădea cu zgomot dacă cineva va încerca să intre. Odată ce bicicleta fu echilibrată așa cum dorea el, Jay se întoarse și se uită la tavan, ca și cum ar fi căutat o intervenție divină.

Dând din cap, el spuse:

– Ar trebui să-mi fac o investigație la cap, dar ai câștigat.

Privirea lui se întoarse spre a ei, irișii lui de chihlimbar erau plini de hotărâre.

– În regulă, vom face ca tine. Nu voi suna la poliție. Pentru moment. Ai o săptămână și nicio secundă în plus.

Oare putea merge până la capăt?

Ariel privi în jur la apartamentul ei micuț și se întrebă în ce naiba se băgase. Desigur, avea nevoie de prieteni și de emoția de-a face parte dintr-un cult exclusivist și secret. Îi plăcea chiar și chestia cu vampirii.

Nu se simțise niciodată atât de vie ca atunci când îi

permisese „stăpânului“ să o muște de gât, să lase câteva picături de sânge să curgă și să fie strânse într-o sticluță.

Ritualul fusese emoționant, sentimentul de apartenență, de-a face ceva întunecat, senzual și ieșit din comun era seducător. Faptul că fusese aleasă era îmbătător și, în sfârșit, pentru prima dată în viață simțea că este cineva, că aparținea cuiva, că era chiar mult mai bună decât multe dintre semenele ei.

Acum, avea îndoieli.

Mâine-noapte avea loc o altă întâlnire, programată după piesa moralizatoare. Era nervoasă. Deși nu știa cu adevărat cine făcea parte din grupul lor secret, câteva fete făcuseră câteva aluzii și ea-și dăduse seama că Trudie, Grace, probabil, și Zena erau puținele membre de elită. Știa că mai existau și altele, dar nu avea nicio idee cine erau.

Simți cum frisoane de frică îi coboară pe spate. Pentru că, la naiba, bănuia că unele dintre acele fete care dispăruseră, cele despre care presa vorbea din când în când, făcuseră parte din cercul lor intim. Deși nu putea fi sigură... cine ar fi putut? Ritualul era atât de bizar, atât de... întunecat... Dar fetele dispăruseră cu siguranță. Și în timpul ceremoniei, ea le auzise numele... el le spusese fiecăreia „soră“ și le folosise numele.

Oare deveniseră de bunăvoie membre ale grupului?

Sigur că da! Nu fi idioată. Au dispărut din cauză că s-au băgat în ceea ce tu accepți cu atâta înflăcărare. Fie sunt moarte, fie...

– Nu! spuse ea cu voce tare între cei patru pereți ai camerei micuțe în care locuia singură. Nu, nu, nu!

El nu le-ar fi trădat astfel. Celelalte fete, Tara, Monique și Dionne... probabil au plecat pentru că s-au speriat după ritualul vampiric, asta era. La fel s-a întâmplat și cu Rylee, ultima fată dată dispărută. Ariel și-o aminti ca fiind puțin superficială, mereu îngrijorată, cu adevărat, un suflet pierdut.

Era posibil să fie toate moarte?

Inima ei împietri în timp ce privea camera micuță pe care o numea „acasă“ de peste un an. Observă retușurile ieftine pe care le făcuse în încercarea de a da apartamentului un aspect confortabil, mobila uzată și distrusă pe care o găsise în locuință,

cele câteva mese și dulapurile galbene pentru cărți, din plastic pe care le adusese ea.

Scărpinându-se pe gât, cu nervii încordați la maximum, privi în sus, spre imaginea cu Iisus pe care o așezase pe peretele de lângă fereastră. Fusese cândva atât de religioasă, atât de convinsă de propria ei pietate și acum... of, Doamne... acum... era pierdută...

Înghiți cu greu.

Și mai era și fata aia, Bentz. Fiica unui polițist. Care-și băga nasul unde nu-i fierbea oala. Care pretindea că văzuse pericol în culoarea pielii lui Ariel sau o porcărie de genul ăsta! Ce voia să spună?

Se înfioră gândindu-se că s-ar putea ca ea să fie următoarea care va dispărea, că i se va întâmpla ceva...

– Nicio șansă.

Se duse la minifrigiderul ei și scoase o sticlă de votcă. Destupând-o, o duse la buze și luă o înghițitură zdravănă. Trebuia să se calmeze. Devenea agitată.

Kristi Bentz îi făcuse asta. Ce ciudată. Ștergându-și gura cu podul palmei, Ariel zări reflectarea ei în oglindă. Pielea ei era palidă, degetele încleștate pe gâtul sticlei reci, ochii fiind rotunjiți din cauza fricii.

Poate că ar trebui să fugă.

Ca și celelalte.

Cât i-ar lua să-și facă bagajul și să dispară?

Doar mai făcuse asta înainte.

Pleacă acum, în noaptea asta. Înainte să te răzgândești. Urcă-te într-un autobuz și pleacă naibii de aici.

Ar putea să nu apară?

Se duse la dulap și se întinse spre raftul de sus pentru a-și lua geanta cea mare, cu care mergea în tabără, și în care încăpeau aproape toate lucrurile ei demne de milă. Tocmai o trăgea jos când celularul ei sună.

Inima i se strânse. Luă telefonul din geantă, citi numărul de pe ecran și-și dădu seama că el o suna.

Ca și cum ar fi știut.

Inima-i bătea cu putere la gândul de a-i auzi vocea, de-a şti că lui îi pasă, că o iubea...

Nu răspunse, lăsă apelul să fie preluat de căsuţa vocală şi, în câteva minute, îi auzi paşii pe scară, iar el ciocăni în uşa care-şi pierduse luciul.

– Ariel, spuse el cu o voce joasă, melodică şi insistentă. Deschide uşa.

Tremurând, înconjurată de apă, Kristi încerca să înoate. Era în mijlocul unei piscine, într-o clădire întunecată ca noaptea. Câteva lumânări fuseseră aşezate pe plăcile de gresie, iar flăcările lor micuţe pâlpâiau şi ameninţau să se stingă în această cavernă.

Unde naiba era?

Respirând convulsiv, simţindu-se ca şi cum călcase apa ore întregi, ea privi în jur. Era singură? Privi în jos, spre fundul piscinei, dar acesta era îndepărtat, întunecat şi, deşi nu văzu pe nimeni în adâncurile infernale, ea îi simţi prezenţa. La fel de sigur ca şi cum el ar fi respirat pe pielea ei.

Înoată, Kristi, pentru numele lui Dumnezeu, ieşi naibii de aici!

Lovi cu putere apa, luă o gură din aerul stătut şi începu să înoate. Cu forţă. Spre cea mai apropiată margine. Nu înţelegea de ce, dar în adâncul sufletului ştia că ceva, cineva malefic se ascundea în apă, pândea din umbră, din ceaţa fină care se ridica spre un tavan pe care ea nu-l putea vedea.

Nu te gândi la asta, doar ieşi naibii de aici. Eşti o înotătoare puternică, chiar eşti.

Înoată! Înoată! Înoată!

Se strădui să taie apa, să dea din picioare, dar şi le simţea ca de plumb şi, indiferent de cât de tare încerca, nu se apropia deloc de margine. Fie aceasta se îndepărta de ea, fie ea doar călca apa.

Haide, încearcă cu mai multă forţă. Strângând din dinţi, se aruncă în luptă şi se ridică pentru a înainta prin apă. În momentul acela, atinse ceva cu vârfurile degetelor, se răni în

ceva fibros. Încercă să-şi tragă mâna, dar odată cu mâna trase şi acel ceva de care se agăţase.

În întuneric, nas în nas cu ea, se afla un cap retezat. Ochii Tarei Atwater erau deschişi şi goi pe chipul ei albăstrui, iar din gât un mic jet de sânge se scurgea în apă.

Kristi ţipă şi încercă să-şi descurce degetele din părul acela. Panica îi strânse inima. Teama o făcu să înoate, târând afurisitul de cap şi lovindu-se de ceva ce se ridicase de pe fundul adâncului întunecos.

Alt cap! Chiar şi în lumina slabă, văzu părul blond în timp ce capul săltă şi se întoarce cu faţa la ea. Ochii mari ai lui Rylee erau deschişi şi se holbau. Blestemau.

Kristi ţipă. Se îndepărtă având capul Tarei încă prins de degete. Dar în timp ce înainta creştetul ei se lovi de ceva tare. Se întoarse şi văzu chipul lui Dionne privind-o, cu sângele curgându-i din gât, cu ochii larg deschişi şi reci.

Nu!

Ochii lui Dionne clipiră şi priviră în jos, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze. Atunci Kristi ştiu, deşi nu putea vedea fundul apei, că răul stătea la pândă în adâncurile întunecate.

Înoată! Scapă! ţipa mintea ei.

Se întoarse din nou şi văzu un alt cap fără trup. Nu era al lui Monique, aşa cum se aştepta ea. Chipul cenuşiu care plutea la suprafaţă era al lui Ariel.

Dumnezeule, oh, Doamne, scoate-mă de aici!

Panicată, începu să se zbată, încercând să ţipe, străduindu-se să scape. Dar cu cât se lupta mai tare pentru a ajunge la plăcile de faianţă sclipitoare, cu atât acestea păreau a fi mai departe.

Plămânii o ardeau, trupul îi era greu. Ştia că era pe cale să se înece. Va muri în această piscină cu capete însângerate.

Înaintea de-a avea şansa să-i spună lui Jay că-l iubeşte, înainte de a-l mai vedea pentru ultima dată pe tatăl ei.

Încercă să ţipe, dar gâtul îi era ţeapăn. Era trasă în jos, din ce în ce mai adânc, iar apa se întuneca tot mai mult.

Oh, Doamne, ajută-mă.

Groaza o cuprinse.

Se zbătu, încercând să ajungă la suprafață.

Gâfâi.

Apoi observă că apa devine roșie, de un roșu-aprins...

– Kristi! spuse o voce masculină profundă și ea simți mâna pe gleznă, trăgând-o și mai adânc. În adâncurile însângerate! Kris! Hei!

Deschise ochii larg și-l văzu pe Jay, îmbrăcat doar în boxeri, aplecat deasupra ei. Era întinsă pe canapeaua extensibilă, în apartamentul ei aproape întunecat, iar el o scutura pentru a o trezi.

– Jay, șopti ea tremurând. Efectele visului erau atât de reale, încât era sigură că pielea îi era udă. Își încolăci brațele în jurul lui.

– Este în regulă. Coșmarul s-a terminat, șopti el, trăgând-o mai aproape și ținând-o strâns, dar ea știa, în sufletul ei, că nu era așa. Oricare ar fi fost răul care-i invadase mintea era unul foarte real și se afla adânc în inima campusului.

Tremurând, încercând să scape de teama care încă o învăluia, se agăță de el și, preț de-o clipă, găsi mângâiere în puterea brațelor lui.

El îi sărută tâmpla și ea clipi, lăcrimând de ușurare. Știa că, dacă el nu ar fi fost acolo, s-ar fi trezit și ar fi trebuit să se descurce singură cu acest coșmar stupid, dar încă se simțea atât de bine să fie aproape de el, să-i accepte forța.

– Ești bine?

– Da.

Probabil că era o minciună; nu era nici pe departe bine, dar acum când acel coșmar se îndepărtase puțin și ea era trează, nu avea de gând nici să se facă bucățele în fața lui.

– Vrei să-mi povestești?

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Respiră prelung și se uită la el în lumina slabă, albăstruie, care venea de la cuptor. Camera era liniștită, mirosind puțin a usturoi și sos de roșii de la pizza și a iasomie de la lumânările parfumate care nu mai erau aprinse. Sticluța se afla pe blatul dulapului.

– Îți voi povesti mai târziu. Poate mâine-dimineață.

– Bine.

El stătea pe pat, încă ținând-o în brațe, dar când se mișcă pentru a se așeza mai confortabil, cumva gura lui ajunse doar la o respirație distanță de a ei.

Anticiparea îi pulsă prin vene.

Parfumul lui îi umplu mintea și trupul ei răspunse la apropierea lui, trădând-o. Picioarele ei erau lipsite de vlagă și ea avea nevoie, voia ca el să se întindă alături de ea. Se luptă cu gândul de a-l da la o parte, dar nu mai avea nici putere și nu o lăsa nici sufletul. Jay o acuzase că-l dorește, iar ea-i spusese că era nebun, dar, desigur, el nimerise exact la fix. Și acum, îl dorea mai mult ca oricând.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în întuneric. Orice ar fi văzut acolo o dădu complet de gol.

– Kris..., șopti el.

Ea-și întoarse fața spre el și el o sărută. La început tandru, ca și cum ar fi anticipat respingerea ei.

Dar Kristi nu se putea întoarce.

Aici, în sanctitatea apartamentului ei, cu demonii nopții încuiați afară, ea-i răspunse la sărut, deschizându-și gura. Îi simți limba alunecând pe dinții ei, simți cum își schimbă poziția, astfel încât una dintre mâinile lui mari să se așeze în adâncitura spatelui ei, chiar deasupra feselor.

Amintiri din anii când făcuse dragoste cu el o asaltară, în timp ce-l gusta. Sărat. Familiar. Sexy. Atât de masculin. Cum de crezuse ea vreodată că el nu era destul de bun? Că nu era destul de intelectual? Că nu era destul de bărbat?

Proastă, proastă fată.

Inima ei bătea cu putere, acum nu de frică, ci de dorință. Picioarele ei, care fuseseră atât de grele în timpul coșmarului, acum erau puternice. Îl îmbrățișă nerăbdătoare, trăgându-l mai aproape de ea. Pielea ei, care păruse atât de udă din cauza apei roșii din vis, era din nou umedă și fierbinte din pricina transpirației calde și a nevoii fizice.

El își schimbă poziția, venind deasupra ei. Cu o mână, îi dezmierdă o șuviță de păr. Ea-l privi cum înghite greu, în

timp ce încerca să se abțină și îi simți duritatea erecției între picioare, separată doar de o barieră subțire de bumbac.

– Kris, șopti el din nou și în lumina palidă ea văzu dorința din privirea lui. Nu vreau să...

– Desigur că vrei.

– Vreau să spun...

– Mă dorești, spuse ea, aruncându-i înapoi cuvintele care o ironizaseră mai devreme, în acea seară.

Gemând, el vru să se dea la o parte, dar ea-l prinse repede de brațe și-l reținu.

– Este patru dimineața, Kristi. Nu am chef de jocuri de cuvinte.

– Dar de ce ai chef?

– Nu face asta, spuse el.

– Ce anume?

– Știi tu.

– Da.

El o avertiză:

– Este periculos.

– Nu, Jay, nu este, spuse ea ridicând capul și sărutându-l cu pasiune pe buze. El nu răspunse, dar ea simți focul din interiorul lui, intui slabul control pe care-l avea asupra emoțiilor.

– Mi-ai spus mai devreme că nu va funcționa, iar acum, după ceea ce presupun că a fost un coșmar tulburător, vrei să facem dragoste?

– Nu voi gândi rău despre tine dimineața. Îți promit.

El râse cu jumătate de gură.

– La naiba, femeie, mi-ai lipsit.

Înainte ca ea să poată răspunde, el o sărută din nou și de data asta nu mai putea da înapoi. Îi dădu jos boxerii, iar el aproape că-i rupse pijamaua.

Ea-și încolăci brațele după gâtul lui. În patul micuț, picioarele lor se întinseră, se împletiră.

Așa cum o făcuseră cu ani în urmă.

Părea atât de natural. Vechiul pat scârțâi, iar câinele, care se odihnea pe covor, sforăia ușor.

Kristi îl sărută cu frenezie, în timp ce fierbințeala îi alerga prin vene, iar pielea ei se încălzea sub mângâierile lui. Respirația ei deveni scurtă și rapidă. El îi sărută buzele, gâtul, spațiul dintre sâni. Degetele lui mari îi încercuiră sfârcurile și în adâncul ei dorința crescu într-o spirală lichidă. Nu voia decât să facă dragoste cu el până la revărsatul zorilor... poate până mai târziu...

Degetele ei conturau mușchii viguroși ai umerilor lui. Îi simți părul elastic pe pielea ei mătăsoasă, respirația peste sânii ei, atunci când îi luă un sfârc între dinți.

Se arcui. Din gât îi ieși un sunet sacadat și primitiv. Sângele îi alerga prin vene, zvâcnind fierbinte.

El coborî mai jos, îi depărtă complet picioarele și o ridică, sprijinindu-i fesele cu mâinile. Degetele ei se încleștară de cearșaf.

Cât timp trecuse de când îl iubea? Câți ani irosise? Țipă când el o sărută provocându-i o dorință atât de fierbinte, încât ea începu să se zvârcolească, dorind mai mult, tânjind după el tot.

– Jay, șopti ea. Jay... oh, Doamne!

– Sunt chiar aici, scumpo.

Respirația lui caldă atinse cea mai adâncă parte a ei, înainte ca el s-o ridice mai sus în pat, punându-i picioarele pe umerii lui.

Ea-și mușcă buza, nu voia să-l implore să vină la ea, dar când îl privi, el zâmbi răutăcios în noapte, trăgându-i șoldurile spre el. Cu o mișcare înceată, pătrunse în ea.

Ea gâfâi. Inima îi bătea atât de tare, încât crezu că va exploda. El se retrase și ea protestă, aducându-l din nou spre ea.

– Oh, Doamne!

El o penetră iar și iar.

Iar ea-l întâmpina cu înflăcărare, cu ochii deschiși, privindu-l cum se mișcă cu atâta ușurință, producându-i plăcere în timp ce el se abținea. Gâtul i se încordă, trupul îi era fierbinte când el venea spre ea, mai repede și mai repede, până când ea abia mai putu respira. Mintea i se goli de gânduri. Deși era întuneric, îl văzu, îl simți, simți parfumul lui de mosc pur.

Mai mult, se gândi ea nebunește, *mai mult!*
Mai repede! Mai repede!
Îl prinse de brațe și-și arcui spatele în timp ce primul val o izbi. Imaginile pe care le păstrase în minte îi trecură prin fața ochilor. Acum vedea chipul lui Jay, mai tânăr, zâmbetul ștrengăresc, mușchii ca sfoara și... și... și... Tremură, apoi trupul ei zvâcni atunci când Jay scoase un țipăt și se prăbuși peste ea.
Respiră sacadat, agățându-se de el, învăluită în mireasma lui, a sexului și a lumânărilor care arseseră încet.
Îl sărută pe umăr și gustă transpirația lui sărată. Întorcându-se, el își apăsă buzele de gâtul ei și apoi i-l mușcă cu dinții.
– Hei!
El râse, ciufulind-o.
– Mă jucam.
– Periculos, spuse ea, încă luptându-se să respire în timp ce el se rostogolea într-o parte. Nu știi ce am visat.
– Oh, așa e, îmi pare rău.
Dar el râse din nou și ea-și dădu ochii peste cap.
– Ai de gând să mă trimiți înapoi pe scaunul meu?
– Nu... deși ai merita-o, ciudatule.
– Pentru tine sunt Profesor Ciudat.
Ea mârâi.
– Uitasem cât de învechit poți fi.
– Și sexy, și masculin, și...
Ea luă o pernă de sub cap și-l lovi cu ea.
– Nu mă provoca, o avertiză el.
Ea ridică din sprânceană.
– Da? Ce vei face?
– Vrei să vezi?
– Mă gândeam eu că numai gura e de tine, fără pic de acțiune.
– Oh, la naiba.
El își apăsă cu putere trupul de al ei.
– Atunci cred că va trebui să-ți arăt, nu-i așa?
O sărută cu pasiune și ea simți cum focul ei recent domolit se aprinde din nou.

Zâmbea și se simțea în siguranță pentru prima dată de când se mutase în Baton Rouge.
– Ești sigur că te descurci, Profesore Ciudat?
Drept răspuns, el o sărută din nou, apoi ridicându-și capul o întoarse cu dexteritate pe burtă și așeză perna pe care o aruncase în el sub șoldurile ei. Stând întins deasupra ei, se aplecă astfel încât ea să-i simtă respirația în ureche.
– Privește-mă, șopti el malițios și Kristi își îngropă fața în pat și chicoti până când mișcările lui lente, senzuale, primiră un răspuns la fel de lent și senzual. Ea începu să suspine, să implore și să-l îndemne să o iubească și mai mult... mai mult... mai mult...

19

Cioc! Cioc! Cioc!
Kristi mârâi. Se întoarse pe-o parte și privi ceasul. Nouă și jumătate dimineața... Duminică dimineața. Cine o bate la ușă? Și de ce? Vru să-și tragă o pernă peste cap când își dădu seama că nu era singură. Jay era lipit de ea.
Imagini ale nopții în care făcuseră dragoste îi apărură ușor în minte și zâmbi în sinea ei.
Cioc! Cioc!
Oricine ar fi fost, era insistent. *Pleacă*, se gândi ea, așezându-se comod lângă Jay, apoi se trezi brusc gândindu-se că persoana aflată de cealaltă parte a ușii ar putea fi tatăl ei.
Bruno lătră ușor, nemulțumit.
Jay ridică capul.
– Ce se întâmplă?
El se uită la ceas și clipi.
– Arăți ca naiba, spuse ea, observându-i ochii umflați de somn și părul zbârlit în toate direcțiile.
– Tu ești frumoasă.
– Oh, da, cum să nu.

Ciocănitul continuă. Înainte ca Kristi să-l poată opri, Jay se dădu jos din pat și-și trase boxerii pe el.

– Nu răspunde! îl avertiză ea. Mintea i se limpezise, dar își simțea ochii de parcă ar fi avut nisip în ei. Nu voia să-l vadă nimeni pe profesorul pe jumătate dezbrăcat răspunzând la ușa ei. Nu o face!

Dar Jay nu o asculta. Privi prin vizor și începu să mute bicicleta.

– Cine este? Kristi își îmbrăcă pijamaua. Ce era în neregulă cu el? Jay... oh, la naiba... nu!

Ignorând-o, el descuie ușa exact când ea-și trase pantalonii. Lenjeria ei era în mijlocul podelei. Înjură încet în timp ce-și punea tricoul deloc sexy cu inscripția All Saints pe el.

Un val de aer rece pătrunse în cameră, dar nimic altceva. Jay stătea în dreptul ușii, cu Bruno lângă el, adulmecând și dând din coadă. Prin crăpătura rămasă între talia lui și cadrul ușii, Kristi zări un tricou roșu și niște pantaloni kaki.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jay.

– Oh, ah, eu... o căutam pe Kristi... Kristi Bentz, răspunse o voce feminină.

Mai Kwan. Kristi făcu o grimasă. *Minunat. Vecina ei băgăreață dădea din nou târcoale.*

Se dădu jos din patul care scârțâi, aruncă cuverturile peste cearșafurile și pernele în dezordine, apoi împinse cu piciorul chiloțeii ei într-un colț. Își dădu părul la o parte de pe față, și merse în spatele lui Jay.

– Tu ești doctor McKnight, spuse Mai, întinzând mâna în acel moment. Mai Kwan, sunt o vecină. Locuiesc la etajul al doilea.

Iisuse! se prezenta lui Jay? Și acum ce mai urma?

– Profesor. Nu doctor, cel puțin nu încă.

– Bună! Kristi încercă să pară veselă și vioaie, deși se simțea oricum, dar nu bine dispusă. Îl ocoli pe Jay, dar privirea lui Mai nici măcar nu clipi în direcția ei.

Ea era atentă la Jay.

– Lucrezi la laboratorul de criminalistică, nu-i așa?

De unde știa Mai asta?

– Da.

– Nu știam că voi doi... Ea-și mișcă mâna înainte și înapoi, apoi, în sfârșit, se uită la Kristi din nou. Vreau să spun... nu știam că vă cunoașteți.

– Am fost în același liceu, spuse Jay.

Prea multe informații.

– De aceea ai trecut pe aici sau voiai altceva? o întrebă Kristi, gândindu-se cum să-l facă pe Jay să tacă.

Spre oroarea ei, el îi trecu brațul pe după umeri. Să-l ia naiba, lui îi plăcea asta. Îi aruncă o privire care speră să-i trimită un anumit mesaj.

– Mă gândeam că ai vrea să ieși să alergăm sau să luăm o cafea, spuse Mai. Dar văd că ești ocupată, că ai companie, așa că... poate altă dată.

Era imaginația lui Kristi de vină sau Mai chiar se uitase pe furiș la Jay când făcuse ultima ofertă?

– Oricum, nu aș fi mers de data asta, am o tonă de teme și apoi tura de la restaurant începe în câteva ore, spuse Kristi.

De ce-i dădea explicații? Ce făcea ea nu era treaba lui Mai. Kristi nu putea decât să spere ca Jay să nu fie destul de politicos sau destul de prost, încât să o invite pe fată înăuntru.

Jay pocni deodată din degete.

– Mai Kwan. M-ai sunat acum câteva zile, corect? În legătură cu un articol pentru ziarul școlii.

Kristi o privi pe Mai cu alți ochi, iar Mai își ridică bărbia doar un pic, ca și cum ar fi știut că rotițele începeau să se învârtă în mintea lui Kristi.

– Da, așa este. Scriu un articol despre criminalistică. Aș dori să-ți iau un interviu, să aflu câteva dintre acreditările și specializările tale, apoi să leg totul de ceea ce predai aici, la All Saints. Că tot ceea ce discuți la curs poate fi aplicat în munca reală de polițist. Pe teren, vreau să zic. Speram să-mi acorzi un interviu, apoi să fac încă unul, poate cu un detectiv local, poate chiar și cu tatăl lui Kristi, din moment ce este atât de faimos și a ajutat în unele cazuri din campus.

Kristi mârâi în sinea ei. Nu era de mirare că Mai era prietenoasă cu ea. Cam atât despre prietenia adevărată.

Jay dădu din cap.
– Cred că te pot ajuta.
Mai îi aruncă un zâmbet strălucitor și spuse:
– Oricând. Când vrei.
Deci Kristi trebuia să creadă că Mai dăduse întâmplător peste Jay aici? Sau că văzuse camioneta, îl privise intrând cu Kristi seara trecută și decisese să forțeze o întâlnire în această dimineață?
– Va trebui să-mi verific programul și te voi anunța, spuse Jay. Mai am numărul tău în căsuța vocală.
– Oh, desigur. Mai nu-și putu ascunde dezamăgirea în timp ce privirea ei alunecă spre Bruno. Câinele tău? îl întrebă ea pe Jay.
– Îhâm.
– Este simpatic. Ea se lăsă pe genunchi și-l scărpină pe Bruno în spatele urechilor lui mari, care atârnau.
Jay spuse:
– Nu-i spune asta. El se consideră fioros.
Mai râse, iar Kristi se întrebă dacă va pricepe aluzia și va pleca.
– În regulă, ei bine... vorbim mai târziu, Kristi. Apoi îi aruncă un zâmbet feciorelnic lui Jay. Mi-a părut bine de cunoștință, *profesore* McKnight.
Kristi spuse:
– Ne mai vedem. Închise ușa. Apoi privi dezgustată spre bărbat și spre câine. Îmi amintesc foarte bine că ți-am spus să nu răspunzi.
– Ți-e rușine cu mine?
– Nu... da... Oh, nu știu, recunoscu ea. Uite ce e, nu vreau să se împrăștie prin campus vestea că mă culc cu profesorii mei, bine?
Își dădu părul la o parte din ochi.
Jay încuviință dând din cap, dar ea-și dădu seama că el nu o ia în serios.
– Secretul tău este în siguranță la mine.
– Nu de tine-mi fac griji, sublinie ea, mergând spre

bucătărie și deschizând dulapul, deși știa că rămăsese fără cafea. Și recunoaște, te-ai distrat de minune deschizând ușa.
– Cam zburlită în dimineața asta, nu-i așa?
– Am avut o noapte scurtă. Îți amintești?
El veni în spatele ei și-i încercui mijlocul cu brațele.
– Limpede. Și a fost o noapte minunată, îi reaminti el.
Ea se gândi să-l sărute, să se prăbușească împreună pe patul nefăcut, dar chiar nu avea prea mult timp la dispoziție.
– Sunt unele lucruri legate de Mai care mă deranjează. Pune prea multe întrebări, vrea să știe tot despre viața mea personală și nici nu spune ce vrea cu adevărat. Cel puțin acum am înțeles cât de cât de ce: este acaparată de faptul că tata este un detectiv de nota zece.
– Cât de cât?
– Cine știe dacă spune adevărul? Nu am încredere în ea.
El își lăsă mâinile să cadă.
– Tu nu ai încredere în nimeni.
Remarca lui o duru mai tare decât ar fi trebuit. Trânti ușa dulapului și se întoarse spre el.
– Oh, Doamne... devin ca tatăl meu!
– Nu asta încerci să faci aici, să devii detectiv? Toată – el făcu semnele pentru ghilimele în aer – „ancheta" în legătură cu fetele dispărute. Nu sunt psiholog, dar mie mi se pare că încerci să-i demonstrezi ceva scumpului tău tată.
– Totuși am încredere în oameni, bine? Nu sunt... ca el.
– Nu prea mult, spuse Jay, zâmbind repede.
Ea miji ochii privindu-l. Și era încă iritată din cauza lui Mai, pentru că sigur era vorba de mult mai mult în povestea asta decât un interviu pentru ziarul școlii.
Cu înțelepciune, Jay lăsă subiectul baltă și deschise ușa frigiderului. Bruno ajunse lângă el într-o clipită.
– Scuze, amice, nu prea sunt multe pe aici.
– Îmi tot propun să merg la magazin, dar nu prea este o prioritate.
– Nu vom muri de foame, o asigură el și scoase din frigider ce rămăsese din pizza, trei felii reci învelite într-o folie șifonată. Micul dejun.

– Nici gând.
– Ai cafea?
– Nu. Am terminat-o. Am un pliculeț de ceai și câteva sticle de bere, dar cam atât.
– Prea devreme pentru bere. Chiar și pentru mine. Și nu, mulțumesc, în ceea ce privește ceaiul. Vrei o felie?
El desfăcu folia de aluminiu și-i oferi pizza rece.
Ea aruncă o privire la carnea maronie, cu o idee de grăsime albă peste ea, la măslinele și ceapa scofâlcite și la sosul gros de roșii și stomacul ei protestă.
– E toată a ta. Cred că voi mânca ceva la restaurant. Au un sandvici pentru micul dejun numit McDuff, care este într-un fel furat de la franzeluța cu ou de la McDonald's. Poate că-l voi încerca.
Privi spre ceas în timp ce el, încă îmbrăcat doar în boxeri, stătea sprijinit cu șoldul de blatul dulapului și mesteca pizza rece fără a se mai deranja să o încălzească la microunde. Bruno, mereu vigilent, stătea la picioarele lui, cu ochii la mâncare și cu coada măturând podeaua de fiecare dată când Jay privea în jos spre el.
Kristi se înfioră și se întoarse. Chestia asta cu statul în apartamentul ei era un pic ciudată. Și deja o persoană aflase că erau amanți. În trecut, ea și Jay nu locuiseră niciodată împreună, așa că se descurca mai greu în dimineața asta. Nu știa cum va evolua sau nu această relație, dacă-i putea spune așa.
– Mă duc să fac duș. Am o groază de lucruri de făcut astăzi, printre care, din nefericire, este inclus și mersul la muncă.
El încuviință dând din cap.
– Și eu. La casă.
Își frecă mâinile și Bruno mirosi firimiturile de pe podea.
– Apoi va trebui să răspund la niște e-mailuri și să pun note pe niște lucrări, inclusiv pe ale tale.
– Fii blând.
– După noaptea trecută, voi fi mai dur cu tine decât cu oricine altcineva, așa încât nimeni să nu poată spune că sunt influențat.

– Nu face pe nebunul. Și nimeni nu va afla despre asta, așa-i? îi reaminti ea, deși se îndoia că Mai își va ține gura închisă.
– Nu am niciun plan pentru cină.
Ea-i aruncă o privire.
– Mă întrebi dacă vreau să ies cu tine la o întâlnire?
– Este rândul meu. Mototoli folia și o aruncă la gunoi, apoi găsi un șervețel de hârtie și-și șterse grăsimea de pe degete. Tu ai fost cea care a cerut o întâlnire în ultima vreme.
– Când te-am făcut praf la aruncatul săgeților, aceea nu a fost o întâlnire.
– Cum să nu. Ochii lui, care nu mai erau umflați de somn, sclipeau într-o nuanță profundă de chihlimbar la iritarea ei evidentă. Deci, ne întâlnim aici. Când termini lucrul?
– Două jumătate sau trei, astăzi am tura de prânz. Depinde de aglomerație sau de lipsa ei. Dar apoi trebuie să termin câteva teme și vreau să intru online și să verific mai târziu chat-urile.
– Atunci sună-mă și stabilim.
El se duse în zona sufrageriei și-și ridică blugii de pe podea.
Ca și cum ar fi fost un cuplu? Kristi se întrebă dacă era înțelept să reaprindă iubirea lor, dar decise ca pentru moment să se lase dusă de val.
– În regulă.
– Vreau și eu să văd ce se întâmplă pe acele chat-uri. Și în Casa Wagner.
– Da, și eu.
El se uită pe podea după lucrurile sale, apoi își scutură cămașa. Ea-și mută privirea de la picioarele lui goale, numai mușchi viguroși, piele întinsă și păr negru, cârlionțat. Doar văzându-l îmbrăcându-se simțea stări ciudate, și simplul fapt că el părea să fi uitat ce efect are asupra ei o făcea să fie și mai fascinată. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Îl privi pe furiș cum își trage cămașa peste cap, își bagă mâinile pe mâneci și o întinde ușor, trăgând-o peste abdomenul plat și peste umeri.

Dumnezeule mare, arăta atât de bine. Prea bine.

Ea se întoarse când capul lui apăru prin gulerul cămășii.

– Credeam că mi-ai promis că-mi povestești coșmarul, spuse el, lovind ușor buzunarele și făcând cheile să zdrăngăne. Asigurându-se că erau acolo unde voia el să fie, se întinse după pantofi. Îți amintești?

– Da.

Kristi avu senzația că temperatura din cameră scăzuse cu zece grade când își reaminti de piscina însângerată plină cu capetele retezate ale fetelor dispărute.

– Oh, da.

– Vrei să vorbești despre asta?

Ea negă dând din cap.

– Nu acum... poate mai târziu.

El își punea un pantof, dar se opri și o privi îngrijorat.

– Atât de rău a fost?

– Destul de rău.

Încruntarea lui se adânci în timp ce-și mișca piciorul în pantof, apoi legă șiretul.

– Vrei să vin cu tine la restaurant?

Ea clătină din cap cu vehemență.

– Sunt bine. Pe bune. Nu voia să vorbească despre asta, nu acum. Îți povestesc coșmarul mai târziu, bine?

– Ești sigură?

– Foarte.

– Dacă spui tu.

El termină și cu celălalt pantof, apoi îi spuse câinelui:

– Ești gata de plecare?

Bruno scoase un lătrat emoționat și o luă spre ușă.

– Iau asta drept „da". Îi făcu cu ochiul lui Kristi. Ne vedem mai târziu.

Ea dădu din cap, așteptându-se ca el să se îndrepte spre ușă în orice clipă. Dar el o surprinse. Traversă mica distanță care-i separa și o prinse atât de repede, încât ea suspină adânc.

– Hei...

– Doar nu credeai că scapi așa repede de mine, nu-i așa?

– Poftim?

El o sărută cu putere. Gura sa o acoperi pe a ei, brațele lui o traseră spre el. Amintiri ale nopții trecute îi apărură în minte. Ar fi atât de ușor să se arunce la loc în pat... Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, dar el întrerupse sărutul și-și atinse fruntea de-a ei.

– Să nu mă uiți.

– Ești deja doar o amintire, îl tachină ea.

El râse.

– Amintește-ți să fii atentă.

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi dădu drumul și ieși din apartament, cu câinele după el.

Îi auzi pașii pe trepte, ușori și rapizi, în timp ce cobora scările. Închise ușa, o încuie, apoi, îndepărtând toate gândurile de-a face dragoste cu el, de-a se implica într-o relație cu el, de-a se îndrăgosti din nou de el, își scoase tricoul prea mare. Avea prea multe de făcut ca să se mai gândească și la complicațiile aduse de o relație cu Jay McKnight...

Oh, Doamne, o relație? La ce dracu' se gândea? Și faptul că mintea ei abordase gândul de-a se îndrăgosti de el... ei bine, asta era, pur și simplu, o nebunie. Lăsând tricoul pe podea, își scoase pantalonii de pijama... și simți din nou acel ceva... acea senzație prostească cum că era urmărită.

Începu să tremure. Nu era nimeni în apartament și transperantele de la ferestre erau trase. Nu o putea vedea nimeni. Nimeni.

Și totuși, ea simțea niște ochi ascunși undeva, urmărindu-i fiecare mișcare.

– Vinovăția, *pentru că te-ai culcat cu Jay*, își spuse ea, dar închise ușa de la baie și o încuie.

Deschise robinetul, și așteptă ca apa să se încălzească. Pășind în pătratul micuț de sticlă, ea îndepărtă toate gândurile despre un maniac sexual nevăzut și făcu unul dintre cele mai scurte dușuri din viața ei.

Casa mătușii Colleen mai putea aștepta, se gândi Jay conducând într-acolo pentru a lăsa câteva materiale de construcții pe care le depozitase în compartimentul din spate al camionetei.

Amenința din nou să plouă, cerul era mohorât, dispozitivul de dezghețare al camionetei se lupta cu condensul care se strânsese peste noapte. Pentru că era duminică dimineața, traficul era redus, puțin mai aglomerat în dreptul bisericilor.

Din partea lui, verișoarele sale certărețe, Janice și Leah, puteau să-și tempereze pornirile. Oh, probabil că vor începe să-l preseze din nou, mai ales Leah cu Kitt, soțul ei bun de nimic. Kitt își petrecea timpul drogându-se și bruind aerul cu o formație de garaj, visând că va deveni star rock. Kitt vedea casa soacrei sale decedate ca pe o mină de aur și o modalitate de a-și prelungi statutul de muzician șomer. Jay înțelesese că verișoarele lui trebuiau să vândă casa și el intenționa să continue cu renovările, dar în acest moment avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Cel mai important de pe listă?

Siguranța lui Kristi Bentz.

Afurisitele de blaturi din granit ale lui Leah și aparatura din oțel inoxidabil erau pe un loc doi care i se părea foarte îndepărtat.

Imediat ce va descărca camioneta și se va schimba, intenționa să se întoarcă în apartament și să-l cerceteze cu atenție, folosind trusa de probe, deși nu știa ce se aștepta să găsească. Trecuseră câteva luni de când Tara Atwater locuise acolo și nu exista niciun indiciu că acolo fusese scena vreunei crime. Dar, dacă un vagabond intrase prin efracție, exista o șansă să fi lăsat vreo amprentă, vreo urmă ascunsă de pantof, păr sau ceva... poate.

Jay nu știa ce să creadă. Locul arăta neatins.

Dar apartamentul aparținuse Tarei Atwater și ea cu siguranță dispăruse.

– Așa că va trebui să vedem ce găsim, îi spuse el câinelui, în timp ce norii deveneau mai întunecați.

Se opri la un semafor și așteptă să treacă o femeie care alerga împingând un cărucior de copil.

Când culoarea semaforului se schimbă, el depăși un microbuz plin cu adolescenți. Odată ajuns în fața microbuzului, schimbă benzile, simțind un fel de urgență de care nu putea scăpa.

Mai târziu, în acea zi, plănuise să instaleze o altă yală la ușă, una de la care nu vor avea cheie nici Irene Calloway, nici nepotul ei, nici oricine altcineva care credea că ar avea nevoie de una. Se gândise să instaleze și o cameră pe veranda din față. După aceea va verifica din nou personalul de la All Saints, în mod special pe dr. Dominic Grotto. Jay deja găsise unele informații, dar erau cel mult pestrițe, iar el voia să cerceteze mai profund trecutul profesorilor care le predaseră studentelor dispărute. Jay urma să facă și turul oficial al Casei Wagner, cât timp Kristi era la muncă. Se petrecuse ceva acolo noaptea trecută, cu mult după închiderea muzeului, ceva ce o înfricoșase pe Kristi, iar ea nu se speria atât de ușor.

Dădu colțul exact când un pui de câine de vânătoare trecu strada. Jay apăsă pe frâne. Bruno se lovi de bord.

– Iisuse!

Un sedan venind din cealaltă parte derapă și se opri.

Un bărbat înalt, cam de douăzeci și ceva de ani, alerga cu o lesă în mână, trecând printre mașini și țipând la câinele neastâmpărat.

– Ești bine, amice? îl întrebă Jay pe Bruno.

Bruno urcă din nou pe locul pasagerului și lătră la celălalt cățel. Jay conduse cele câteva străzi până la locuința mătușii lui. Ajuns acasă, Bruno își apăsă nasul de geam și dădu din coadă.

– Crezi că asta este căminul nostru? întrebă Jay. Parcă în fața căsuței distruse, cu veranda deformată și curtea acoperită cu plante. Nu!

Dar atunci care era? Locuința sa sterilă din New Orleans? Nici aia nu era mai bună.

Adevărul era că, de când cu Katrina, Jay nu mai simțea că ar fi aparținut vreunui loc. Apartamentul său renovat devenise dintr-odată mic și înghesuit, și când stătuse cu Gayle, în acele luni în care fuseseră împreună, simțise că acolo nu era deloc locul său, mereu atent să nu poarte pantofii în casă sau să nu verse cafeaua... nu, casa ei fusese prea perfectă, cu toate la locul lor, cu excepția lui Jay. Fusese singurul lucru ales de Gayle care nu se potrivise în casa sau în viața ei.

Și mai era locuința lui Kristi, unde putea desface o bere,

putea mânca pizza rece într-o duminică dimineață sau își putea lăsa blugii mototoliți pe podea.

– Și ce dacă? spuse el cu voce tare.

Apartamentul lui Kristi Bentz nu era răspunsul la nevoia sa de-a găsi o locuință permanentă. Nu mai mult decât era această căsuță care aparținea verișoarelor sale.

Neplăcându-i drumul pe care o apucaseră gândurile sale, coborî din camionetă. Bruno sări pe pământ, pregătit să-și ridice piciorul și să marcheze fiecare arbust și pin care duceau spre ușa principală. Jay descărcă ce era în camionetă, scoțând sacii cu ciment, instalația ușoară și cutii cu amorsă și vopsea. Cără totul înăuntru, apoi hrăni câinele și o luă spre duș.

Gândurile i se îndreptară spre Kristi și spre noaptea în care făcuseră dragoste. După toate avertismentele mintale, căzuse în aceeași veche cursă și ajunsese în patul ei. Acolo unde-și dorea cu adevărat să fie. La naiba! Ca om de știință nu credea în absurditățile romantice. Sexul era doar sex. Unul mai bun decât altul. Nu avea vreo legătură cu emoțiile. La un anumit nivel, el chiar sperase că, după ce va ajunge în pat cu Kristi și va petrece ore-n șir făcând dragoste, va fi cumva, într-un mod miraculos, vindecat de ea.

Se înșelase.

Se înșelase foarte tare.

Cu Kristi era vorba de mai mult decât de o satisfacție sexuală. Mereu fusese așa. De fapt, dacă ar fi cinstit față de el însuși, ar recunoaște că fascinația pentru ea era și mai puternică.

– Bună treabă, Romeo, mormăi el, scoțându-și hainele și intrând sub dușul din baia de un verde-deschis.

Nu se putu abține și-și dori ca ea să fi fost cu el, să-i poată spăla trupul cu săpun, să simtă cum mâinile sale alunecă pe pielea netedă, să-i sărute sânii în timp ce apa ar cădea peste amândoi și să o ridice, să-i simtă picioarele încolăcite în jurul său și...

Oh, la naiba! Se excita doar gândindu-se la ea. Se frecă repede, roti robinetele spre rece și erecția i se potoli. După câteva minute, se șterse, apoi își puse blugi curați și un tricou cu mâneci

lungi. Urmară șosetele și pantofii, după care își luă laptopul și ieși pe ușă, chemându-l pe Bruno, care stătea întins în curtea plină de bălării, sub un stejar, unde o veveriță îți făcuse vizuină pe o ramură la care nu putea ajunge.

– Renunță, își sfătui Jay câinele în timp ce veverița, dând din coadă, îl certa zgomotos. Să mergem.

În zilele răcoroase, îl lua pe bătrânul copoi peste tot cu el. Bruno era mulțumit să aștepte în mașină în timp ce Jay își termina activitățile. Atâta timp cât temperatura o permitea, Jay se gândi că era mai bine așa decât să țină câinele închis în casa semidevastată.

Ieși de pe alee în stradă. Următoarea oprire: magazinul de feronerie, apoi Casa Wagner, care se va deschide după-amiaza. Se gândi chiar să treacă pe la restaurant să ia prânzul, să o vadă pe Kristi în acțiune.

Ea ar detesta asta.

Iar pe el l-ar încânta.

Kristi nu avea prea mult timp, dar cu bicicleta traversă repede campusul, trecând printre pietoni, alergători și cei cu skateboarduri spre Casa Wagner. Astăzi, în lumina mohorâtă a zilei, clădirea părea mai puțin sinistră. Acoperișul țuguiat, ferestrele oblice, burlanele cu capete de gargui făceau toate parte dintr-un stil arhitectural al unei epoci apuse.

Înainte de-a părăsi apartamentul, Kristi își făcuse timp să verifice o listă cu studenții din colegiu, găsind-o inclusă și pe Marnie Gage. Poza lui Marnie apăruse pe ecran împreună cu scurta ei biografie care anunța că terminase liceul Grant din Portland, Oregon, și avea ca specialitate principală limba engleză și secundară, teatrul.

Din nou, departamentul de engleză, se gândi Kristi. Nu era nevoie de o diplomă de specialitate ca să-ți dai seama că fata probabil că era sau fusese la aceleași cursuri ca și Kristi și studentele dispărute. Kristi începea să creadă că tot departamentul era cumva implicat în acest cult vampiric secret sau orice ar fi fost.

– Este ridicol, își spuse ea.

Dar chiar așa era?

Se înfioră și simți din nou că o urmărește cineva care stătea pe undeva ascuns. Cineva malefic.

O rafală rece de vânt îi atinse ceafa. În timp ce norii amenințau cu ploaia, ea-și propti bicicleta de gardul din fier forjat și încercă poarta. Era încuiată. Desigur. Oricât de tare se strădui, nu reuși s-o urnească, iar orele de funcționare afișate pe poartă indicau faptul că muzeul nu se deschidea până la două după-amiaza, și se închidea la cinci jumătate P.M.

Dar seara trecută fusese deschis.

Kristi fusese înăuntru. Împreună cu Marnie Gage și cu cel puțin încă o persoană, poate mai multe. Oare acestea fuseseră la subsol, în josul scărilor blocate? Oare era vorba de o întâlnire a membrilor acelui cult despre care pomenise Lucreția și apoi negase?

– Ciudat, ciudat, ciudat, își spuse ea.

Privind printre barele fasonate din fier ale gardului, studie vechea clădire, dar nu putea vedea decât partea de sus a ferestrelor de la subsol, întunecate și opace. Probabil că acele spații erau folosite ca depozit. Nu pentru întâlniri secrete, unde se lăsa cu vărsare de sânge și erau onorați vampirii.

Dar fata blondă, Marnie Gage, intrase înăuntru și cineva o urmărise pe Kristi prin camerele de la etaj. Oare Marnie se întorsese și ajunsese în spatele ei? Dar de ce? Oare acest loc avea cumva vreo legătură cu fetele dispărute, cu afurisitul de cult pe care acum Lucreția îl tăgăduia?

În acea secundă, simți că îngheață. Oare nu o văzuse pe Ariel petrecând ceva timp pe aici? Apoi pe Marnie? Fetele ale căror chipuri prinseseră culoarea morții. Mai rămânea Lucreția. Kristi nu știa ca ea să aibă vreo legătură cu bătrânul conac, dar era dispusă să-și pună viața chezășie că fosta ei colegă de cameră nu era străină de ceea ce se întâmpla în această clădire veche și întunecată.

Și care e locul lui tata în povestea asta?

Kristi își strânse degetele în jurul barelor gardului. Din câte știa ea, Rick Bentz nu avea nimic de-a face cu Casa Wagner sau cu orice altceva care ținea de colegiul All Saints.

Rezolvase câteva crime legate de campus și, desigur, singura lui fiică era înscrisă aici, dar atâta tot. Viziunea ei despre paloarea lui cenușie nu părea să aibă nicio legătură.

Deci, poate că viziunile ei nu aveau nimic de-a face cu premonițiile morții, ci doar cu faptul că nu e în regulă ceva în propria-i minte, ceva ce nu mai funcționa cum trebuie după ce fusese atacată.

Atâtea întrebări.

Și niciun răspuns.

– Muzeul este închis până după-amiază.

Ea aproape că sări în sus.

– Ora două, spuse Părintele Mathias, privind spre cer în timp ce vântul se întețea. Atunci se deschide Casa Wagner.

– Știu, dar trebuie să ajung la lucru și... Ea gândi repede. Ei bine, cred că mi-am pierdut ochelarii de soare înăuntru. Sunt cu rețetă.

– Voi verifica la obiecte pierdute.

El descuie poarta, iar în acel moment mâneca sutanei sale se dădu la o parte, dezvăluind o parte a brațului și un bandaj.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea automat.

El trase cheile înapoi și mâneca îi acoperi din nou brațul.

– Nimic. Un accident. De la munca din grădină, spuse el repede. De la foarfeca electrică. Cred că data viitoare îl voi aștepta pe grădinar. Revino după ora două când doamna curator va fi aici. Dacă-ți găsesc ochelarii sau îi găsește ea, îi poți lua atunci.

– Dar am nevoie de ei la muncă. Vin cu dumneavoastră.

– Sincer, copilă, spuse el, nu pot permite una ca asta. Ora două nu este chiar atât de departe. Și eu sunt în trecere pe aici.

El se strecură pe lângă poartă și o luă în sus pe trepte, în timp ce poarta se închidea. Din impuls, Kristi o opri cu piciorul și așteptă până ce Părintele Mathias dispăru înăuntru.

Imediat ce auzi ușa vilei închizându-se în urma preotului, păși încet în curtea împrejmuită de gard și ocoli repede casa. Nu știa ce se aștepta să găsească, dar se uită prin ferestrele de la subsol. Nevăzând nimic din pricina întunericului, se simți prostește.

Ajunsă la veranda din spate, se gândi să urce treptele și să încerce ușa când auzi o voce înăuntru. Glasul unei femei.

– Ți-am spus să te ocupi de asta, spuse ea. Nu e treaba mea!

Cealaltă voce era înăbușită, îndepărtată. Masculină.

Era a Părintelui Mathias Glanzer?

Sau a altcuiva?

Kristi se încordă ciulind urechile, în timp ce primele picături de ploaie începură să cadă, dar nu putu auzi ce spune bărbatul, doar răspunsul tăios, repezit al femeii:

– Toată chestia asta a avut un efect nedorit, știu, dar ar trebui să te descurci. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Înainte ca poliția să intervină. Știi ce s-ar întâmpla atunci? *Știi?*

Din nou vocea masculină.

Se certau?

Explica?

Se scuza?

Lui Kristi îi bătea inima cu putere și avea nervii încordați. Era pe punctul de a risca și de-a urca scările, când o simți din nou – acea senzație stranie cum că era urmărită. Încet, își mută privirea în sus, spre fereastră, trecu de bucătărie și de cel de-al doilea etaj spre o fereastră aflată foarte sus, umbrită de streașina greoaie. Sângele îi îngheță în vene când văzu un chip... chipul unei fete... albă ca moartă, crispată din cauza fricii.

Ariel O'Toole?

Sau altcineva. Imaginea era prea neclară.

Kristi clipi și fata dispăru, fereastra rămânând goală.

20

Duminică dimineața, nu este nici măcar amiază, și cum de am știut că vei fi aici? întrebă Del Vernon pe când, ținând în mână un plic sigilat, își sprijini șoldul de biroul de la secție al lui Portia Laurent.

– Vreți să insinuați că nu am o viață personală?

El ridică din umăr.

– Nu. Doar că ești dependentă de muncă.

– Trebuie să fii la fel ca să recunoști asta.

Ea se lăsă pe spate în scaun și privi în sus spre el. Doamne, era un bărbat foarte chipeș. Ochi negri ca miezul nopții, nas lung și drept, ras pe capul care părea că nu are niciun cusur, și o gură cu dinți albi și drepți.

– Posibil.

– Și ce vă aduce pe aici? *Este* duminică dimineața.

– Mă gândeam că vrei să vezi astea. Îi dădu plicul. Cred că s-ar putea să ai parte de un cadavru.

– Un cadavru?

– Ei bine, cel puțin o parte dintr-unul.

Ea deschise plicul și scoase o fotografie de opt pe zece.

– Iisuse Hristoase! spuse ea în timp ce se uita la fotografia a ceea ce părea a fi un braț ușor descompus. Un braț de femeie. Mâna stângă. Unghii date cu ojă. Unde ați găsit asta?

– În stomacul unui aligator prins de un braconier. Am avut noroc că vânătorul, o brută pe nume Boomer Moss, a fost destul de deștept încât să raporteze. Căutăm în acea parte a mlaștinii unde a fost prins aligatorul, dar nu avem prea multe speranțe. Animalul se putea muta dintr-un loc în altul, iar trupul să fi plutit pe acolo... După cum arată, credem că brațul a stat în apă mai puțin de-o săptămână, dar medicul legist nu este sigur, cel puțin nu încă.

Portia începu să proceseze repede informația. Venise la secție duminica pentru a mai rezolva câteva hârtii, dar le abandonă într-o clipită.

– Deci credeți că este una dintre fetele de la All Saints? Că ucigașul nostru le răpește, le ține în viață, apoi, în sfârșit, le omoară și scapă de cadavre? spuse ea, simțindu-se reabilitată, emoționată și, în același timp, rău.

Și ea sperase că fetele fugiseră, că părăsiseră orașul, că dispăruseră, dar privind poza brațului retezat, îi era foarte limpede ce se întâmplase. Putea doar să se roage ca, dacă scenariul pe care tocmai îl conturase era adevărat, unele dintre studentele dispărute să mai fie încă în viață.

Torturate, posibil.
Traumatizate, cu siguranță.
Dar în viață.
Del se încruntă, încordându-și maxilarul.
– Nu avem încă prea multe răspunsuri. Există posibilitatea ca brațul să nu aparțină niciuneia dintre fetele de la All Saints.
Ea pufni. Instinctul îi spunea că era al Tarei, al lui Monique sau al lui Rylee. Singura studentă dispărută pe care o exclusese era Dionne, din cauza rasei. Brațul din fotografie aparținea unei fete albe. Unei fete căreia îi plăcea oja de culoarea prunelor.
– Dacă nu le ține în viață, atunci de ce brațul nu are mai multe semne de descompunere?
– Nu știu, dar nu arată ca și cum le-ar tăia membrele. Este rupt și mușcat și se potrivește cu maxilarul aligatorului.
Stomacul ei se strânse. Niciuna dintre scenele care-i treceau prin minte nu era de bun augur.
– Medicul legist crede că aligatorul a făcut asta. Dar nu mai exista altceva din trupul ei în sistemul lui digestiv. Am verificat.
– Deci, ce te-a convins în cele din urmă că acest braț aparține uneia dintre fetele de la All Saints?
– Cei de la Persoane Dispărute au spus că nicio altă fată albă nu a fost dată dispărută, cel puțin nu aici; în New Orleans există câteva. Am verificat deja la spitalele locale și nu a apărut nimeni căruia să-i lipsească un braț, din pricina unui aligator flămând sau din alte motive. Dar este ceva ciudat: primul lucru pe care l-a observat medicul legist a fost că brațul nu avea deloc sânge.
– Poate că s-a scurs când a fost retezat.
– Medicul legist a spus că retezarea a survenit post-mortem.
– S-a scurs în stomacul aligatorului? Degradat de timpul cât a stat în apă sau de acidul din stomac?
– Legistul mai verifică o dată, spuse Del, dar părea că se îndoiește.

– Ce-mi poți spune despre niște semne aparte? întrebă Portia. Monique avea un deget rupt, arătătorul stâng, o veche rană de la softball. Dacă degetele sunt intacte asta se va vedea. Iar Tara cred că avea un tatuaj pe braț.
Portia împinse scaunul mai aproape de monitor și degetele îi zburară pe tastatură, căutând fișierele ei despre fetele dispărute. O clipă mai târziu, citea informațiile pe care le strânsese despre Tara Atwater.
– Da, aici este, o inimă frântă, dar, la naiba, tatuajul este pe brațul drept.
– Și celelalte?
– Caut.
Portia începuse deja să caute în toate notițele și documentele pe care le strânsese.
– Ai crede că există ceva, spuse ea, nerăbdătoare să găsească un indiciu, orice indiciu pentru a afla identitatea fetei. Presupun că ai luat amprentele.
Ea arătă cu bărbia spre poza cu brațul retezat.
– Am încercat. Dar chiar dacă am fi găsit vreo amprentă destul de bună, există șansa ca fetelor să nu le fi fost luate amprentele.
– Câteva dintre ele au dosare, au fost arestate pentru droguri... Da, aici este... Dionne și Monique au fost amândouă ridicate și acuzate când abia trecuseră de adolescență. Dionne are un tatuaj pe spate cu „love“ cu un colibri și flori. Mai mult ca sigur, una dintre fete are un semn distinctiv pe brațul stâng... Dar nu găsi nimic evident în datele ei.
– Credeam că ți-am spus să lași deoparte cazul ăsta, spuse Del Vernon când ea închise unul dintre dosare.
– Este bine pentru amândoi că te-am ignorat.
El chiar zâmbi. Del Vernon, care era mereu posac, înțepat și cu o expresie calculată, îi zâmbise repede, dar sexy, preț de o secundă.
– Niciodată nu este o idee bună să mă ignori. De data asta, ai avut dreptate, și eu am greșit. Poate că vrei să însemni

această zi cu litere roșii pentru că sincer mă îndoiesc că se va mai întâmpla vreodată.

Aha, se gândi Portia, în timp ce-l privea cum se îndepărtează.

Ariel? Oare fusese într-adevăr fața lui Ariel cea pe care-o văzuse și care arăta atât de speriată? Și ce făcea în Casa Wagner?

Îndepărtându-și temerile, Kristi urcă grăbită treptele din spatele vilei și încercă ușa. Aceasta țăcăni și se deschise. Nu era încuiată. Uluită, intră în bucătăria întunecată și inima începu să-i bate cu putere. Văzu ușa de la subsol și știu că aceasta era șansa ei. Nimeni nu știa că ea se afla înăuntru. Nu încă.

Înaintă tiptil, fără zgomot, spre ușa de la subsol și întinse mâna spre clanță.

Prea târziu. Ușa se deschise în fața ei. Ea-și retrase mâna în timp ce Părintele Mathias intra în bucătărie.

– Oh! șopti el, uimit. Apoi, concentrându-se asupra lui Kristi, el se încruntă cu asprime. Din nou tu. Nu ți-am spus că muzeul nu este deschis?

– Da, dar ochelarii mei...

– Deja am căutat la obiecte pierdute. Nu erau acolo.

Evident iritat, închise ușa cu putere în urma sa.

– Acum chiar trebuie să pleci.

– Părinte? O voce feminină. Aceeași voce pe care Kristi o auzise prin fereastră. Ce se întâmplă?

Înfășurată cu o haină neagră cu blăniță închisă la culoare, o femeie înaltă cu o înfățișare regală intră repede în bucătărie. Niște ochi profunzi aruncau priviri furioase în josul unui nas acvilin.

– Cine ești tu? întrebă ea, apoi, înainte ca Kristi să poată răspunde, ea continuă: Și ce cauți aici?

– Pretinde că și-a pierdut ochelarii la ultimul tur.

Femeia ridică o sprânceană cu o neîncredere superioară.

– Când?

Kristi avea minciuna pregătită.

– Săptămâna trecută. Am venit cu prietenele mele.

– Chiar așa? Surâsul ei afectat denota scepticism. Ei bine,

cei din personal îi vor căuta cu siguranță. Revino când curatorul va fi de serviciu.

– Chiar am nevoie de ei la muncă. Kristi nu renunță. Astăzi.

– Da, da, așa ai spus, dar ți-am spus că muzeul este închis, insistă Părintele Mathias.

– Deci nu sunteți dumneavoastră curatorul? se hazardă Kristi, adresându-se femeii.

Nu-i plăcea această femeie cu tenul ei perfect și atitudinea excesiv de amabilă, dar voia să afle mai multe despre ea.

– Desigur că nu, spuse femeia. Curatorul este Marilyn Katcher!

Kristi forță nota.

– Atunci de ce vă aflați aici? Pentru un loc care este închis vizitatorilor, se pare că umblă cam mulți oameni pe aici.

– Sunt Georgia Clovis, izbucni ea. Georgia W*agner* Clovis.

O spusese de parcă ar fi trebuit să însemne ceva pentru Kristi.

Mathias, ca o păpușă trasă de sfori, spuse repede:

– Doamna Clovis este o descendentă a lui Ludwig Wagner și...

– Descendentă directă, îl corectă ea cu răceală, iar buzele roșii i se ridicară la colțuri.

– O descendentă directă a omului care a donat cu atâta amabilitate această casă și proprietatea arhiepiscopiei pentru a se construi această universitate.

Kristi îi aruncă o privire Georgiei de genul: „Și ce dacă?"

– Doamna Clovis, împreună cu fratele și sora ei, încă fac parte din consiliul de administrație al Casei Wagner. Foarte importantă pentru All Saints. Acum, dacă vrei să vii când domnișoara Katcher este aici...

– Este cineva sus, spuse Kristi, doar pentru a le urmări reacțiile.

Ajunsese destul de departe, așa că putea să dea lovitura. Nu credea că va mai avea altă șansă și nu-i era frică de niciuna dintre aceste persoane. Părintele Mathias era adesea

amenințător, dar părea a fi un om slab. Georgia Clovis, înaltă, slabă, cu părul negru răsucit pe cap, încerca din răsputeri să se impună – și o făcea destul de bine –, dar Kristi nu avea de gând să se lase intimidată.

– Nu mai este nimeni în casă, spuse Georgia printre dinți. Nu că ar fi treaba ta.

– Am văzut pe cineva la geam. De aceea am intrat. Era o fată, hm, o femeie și părea îngrozită.

– Imposibil. Ea negă dând din cap, dar fața perfectă se fisură un pic. Ți s-a părut.

– Nu este adevărat.

– Un joc de lumini, interveni Mathias, aruncând o privire spre Georgia.

– Există doar un mod de-a afla asta. Fără să ceară permisiunea, Kristi se îndreptă spre sufragerie și o luă în sus pe scări.

– Așteaptă un minut! Nu poți urca acolo! strigă Georgia după ea. Tocurile ei înalte țăcăniră pe podeaua din lemn. Așteaptă! Apoi se adresă preotului pe un ton ascuțit: Ce crede că face?

Kristi nu mai pierdu timpul. Se îndreptă spre cel de-a treilea etaj și, ajunsă acolo, merse către ușa camerei care dădea spre curtea din spatele clădirii, cea în care era sigură că o văzuse pe Ariel – sau pe cineva – stând lângă ochiurile umede de geam.

Pașii grei ai Părintelui Mathias se auzeau suind scările.

– Domnișoară... vă rog... nu aveți voie...

Kristi apăsă mânerul și ușa se deschise spre o cameră goală. Cea în care se afla casa victoriană de păpuși. Data trecută fusese închisă, dar acum era deschisă, camerele perfect mobilate erau la vedere.

– Alo? strigă Kristi. Vocea ei deranjă câteva fire de praf, dar nimic mai mult.

Verifică dulapul, doar pentru a fi sigură. Era gol.

Dar lângă fereastră, dând spre veranda din spatele casei, atârna o pelerină neagră cu o geantă albă deasupra, ambele cu fața spre fereastră... așa cum fuseseră și noaptea trecută când ea cercetase casa.

Oare se înșelase?

Crezuse că văzuse un chip când, de fapt, nu erau decât o pelerină și o geantă?

– Mulțumită? vru Georgia să știe, intrând împreună cu Părintele Mathias pe tocurile ei înalte, cu fața ei palidă, roșie acum din cauza efortului de-a urca scările în goană. Nu se ascunde nimeni prin colțuri? Nicio „fată îngrozită"? Ea dădu din cap. Cunosc poveștile extravagante care circulă pe seama conacului și, da, la începutul anilor 1930, o persoană a fost ucisă aici. Crima nu a fost niciodată rezolvată. Știu și despre grupul de puștani macabri care pierd vremea pe aici, fascinați de arhitectura și de istoria casei, dar nu este decât un muzeu, plin cu artefacte personale, foarte valoroase. Așa că nu putem permite nimănui, inclusiv ție, să alerge aiurea pe aici. Dacă chiar ți-ai pierdut ochelarii, ceea ce bănuiesc că este o invenție, te rog întoarce-te când doamna Katcher va fi de serviciu și te poate ajuta.

– Noaptea trecută, o fată a intrat aici, insistă Kristi. Am văzut-o. Am urmărit-o. A intrat înăuntru și... a dispărut. Poate... la subsol?

– *Altă* fată? Sau aceeași fată speriată?

– Alta.

Georgia pufni cu dispreț.

– La subsol? De ce?

– M-am gândit că-mi puteți spune dumneavoastră.

– Acolo este doar un spațiu de depozitare.

Părintele Mathias ezită în pragul ușii, ca și cum i-ar fi fost frică să intre.

– Am fost la subsol și nu este gol, îi spuse el Georgiei. Am găsit urme de șobolani. Cred că ar trebui să chemăm pe cineva de la deratizare, dar în afară de mobilă veche, lăzi și cutii nu este nimic acolo jos.

Scotocind într-un buzunar adânc al sutanei, găsi o batistă și-și tamponă fruntea.

– Da, voi chema pe cineva care să se ocupe de problemă. Georgia avea o privire disprețuitoare. Cât despre tine... Ea privi spre Kristi. Cine ești tu?

Kristi se gândi să mintă, dar era ușor de verificat.

– Kristi Bentz. Sunt studentă aici.

– Ei bine, Kristi, dacă chiar ai intrat în clădire seara trecută, atunci ai violat o proprietate privată, spuse Georgia, strângând din buze. Dacă descoperim că lipsește ceva, poți fi sigură că vom contacta poliția și numele tău va ieși la iveală.

– Nu aveți camere de securitate? întrebă Kristi. Știți voi, cu atâtea lucruri de valoare, mă gândeam că aveți instalat un sistem de securitate. Verificați caseta.

– Până acum, nu am avut nevoie de unul, spuse cu răceală Părintele Mathias.

Georgia trase aer în piept.

– Evident, este ceva ce va trebui să discutăm la următoarea întâlnire a consiliului. Acum, domnișoară Bentz, este tipul să pleci.

– Te voi însoți până afară, se oferi preotul. Deja am întârziat. Este timpul să mă pregătesc pentru slujbă.

Nu avea niciun rost să discute în contradictoriu. Kristi trebuia să plece.

Părintele Mathias o însoți afară, chiar deschizându-i ușa, iar Georgia Clovis îi urmă. Haina flutura în jurul ei în timp ce se îndrepta spre un Mercedes negru, frumos, lustruit.

Kristi se gândise să menționeze numele lui Marnie Gage, dar decisese să-l țină pentru ea pentru moment. Poate că va putea discuta cu Marnie. Nu să o ia la întrebări, ci să aibă o discuție liniștită, să se împrietenească cu ea, deși până acum planul ei de-a pătrunde în ceea ce părea a fi cercul intim al cultului vampiric nu funcționase. Nu doar Ariel, dar acum și Lucreția o evita ca pe o ciumată.

Clopotele capelei începură să sune, întrerupându-i gândurile. Preotul coborî grăbit treptele, descuie poarta și o ținu deschisă.

– Ai grijă, îi spuse el încet, atât de încet, încât abia îl auzi. Dumnezeu fie cu tine.

Kristi se întoarse, dar el deja se îndrepta grăbit spre biserică și ea nu avea timp să-l urmărească. Legându-și casca, Kristi se sui pe bicicletă și luă viteză. Ploaia rece se înteți.

Picăturile săreau pe caldarâm și se strecurau prin gulerul jachetei ei. Avertismentul Părintelui Mathias îi răsună ca un ecou în minte în timp ce se îndrepta spre restaurant. Roțile bicicletei bâzâiră pe aleile de ciment și de cărămidă, prin băltoacele care începeau să se formeze. Trecu pe lângă bibliotecă, apoi acceleră de-a lungul parcării înainte de-a o lua pe strada principală și de a merge șase străzi spre spatele restaurantului.

Ce încerca preotul să-i spună? Evident, îi spunea să dea înapoi. Dar erau mult mai multe secrete pe care el nu voia să le împartă cu nimeni, era sigură de asta.

Inima îi bătea cu putere în timp ce lega bicicleta de un stâlp. Dându-și jos casca și ștergându-și picăturile de ploaie de pe față, intră înăuntru, direct în inima haosului. Bard's Board era aglomerat, oamenii stăteau în picioare sau așteptau să se elibereze mesele, bucătarii lucrau de zor, personalul care servea își căuta comenzile și se grăbea printre mese, alții curățau mesele imediat ce se eliberau.

Un cuptor cedase noaptea trecută și unul dintre bucătari, care se considera priceput, încerca să-l repare. Stătea în genunchi, cu capul înăuntru și cu picioarele, cu numărul patruzeci și cinci, ieșind în afară pe micuțul hol, astfel că toată lumea trebuia să sară peste el.

Kristi își legă șorțul, își spălă mâinile și-și luă carnețelul. Nu avea timp să se gândească la ceea ce se întâmplase la Casa Wagner.

– Slavă Cerului că ești aici! Ezma trecu repede cu o tavă cu pahare pline cu apă. Nou-veniții nu pot face față.

– Credeam că și eu sunt una dintre nou-veniți.

– Vorbesc despre Frick și Frack, spuse Ezma în barbă. Sunt inutili.

Ea aruncă o privire spre doi chelneri. Unul, Frick, era un băiat înalt și slab care nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani și, de fapt, îl chema Finn. Frack era o fată care avea în jur de douăzeci de ani, cu obraji trandafirii, cârlionți șateni, elastici, și cu rotunjimi pe care nu se deranja să le ascundă. Numele ei adevărat era Francesca, dar nu părea să i se

potrivească. Chiar și cu toată această nebunie, Frick-Finn își făcea timp să flirteze cu ea și Franck-Francesca înghițea toate cele, ignorând clienții.

Kristi se uită la specialități.

– Astea-s toate? întrebă ea, observând că unele dintre cele mai populare preparate – crevetii, plăcintele cu crab și stufatul de langustă – fuseseră șterse de pe tablă. Se mai zărea doar conturul denumirilor shakespeariene.

– Cuptorul fiind pe butuci, avem multe lucruri care au fost pregătite mai devreme sau care pot fi prăjite în grăsime. Bagă la înaintare jambalaya și somonul în aluat.

– În regulă.

– Pot primi o masă curată? se adresă recepționera enervată personalului din bucătătrie. Stătea la câțiva pași de biroul de lângă ușă unde clienții erau înghesuiți, așteptând. Ce spui despre treisprezece? Sau unsprezece? Am oameni care așteaptă afară de o jumătate de oră.

– Mă ocup eu de asta.

Miguel, unul dintre băieții care curățau mesele, se grăbi să strângă farfuriile murdare, paharele și tacâmurile, înainte ca Kristi să-și termine de legat șorțul.

Francesca privi în sus, o văzu pe Kristi și imediat începu să se plângă.

– Era și timpul să apari, o certă ea, întrerupând întrevederea ei cu Finn. Este un coșmar încă de dimineață, îți spun eu, zise ea, în timp ce Finn, aruncând o privire rapidă peste umăr, se întoarse la mesele din sectorul lui.

Francesca avea obrajii roșii în timp ce-și dezlega șorțul, dând la iveală bluza descheiată care dezvăluia o mică porțiune din sutienul ei din lycra și din decolteu.

– Oameni cu copii, și vreau să spun copii mici, bebeluși, iar bacșișurile au fost mizerabile. Pur și simplu, groaznice. Ar fi trebuit să stau acasă și să sun să spun că sunt bolnavă.

Băgă șorțul murdar în coșul cu rufe și întinse mâna să-și ia jacheta.

Uau, uau, uau, se gândi Kristi, întrebându-se dacă

bacșișurile mizerabile aveau ceva de-a face cu lipsa evidentă de interes a fetei față de slujba ei.

Din nefericire, Ezma și Francesca evaluaseră corect situația. Cu un cuptor scos din uz și cu un bucătar lipsă pentru că încerca să-l repare, comenzile ajungeau greu la fereastra unde așteptau chelnerii pentru a le lua.

Și mai grav, în sectorul ei, Kristi văzu niște chipuri familiare. Dr. Croft, șeful catedrei de engleză, tocmai se așeza împreună cu dr. Emmerson, profesorul care preda cursul Shakespeare 201 și care arăta ca un motociclist. Astăzi totuși se bărbierise, renunțase la tricoul său obișnuit în favoarea unui pulover gri, deși părul lui era încă un dezastru atent planificat. Cel de-al treilea membru al grupului era dr. Hollister, șeful lui Jay, șeful nou-înființatului departament de justiție criminalistică.

Un trio toxic, gândi Kristi, în timp ce le ura bun venit, le dădea meniurile și zâmbea, turuind specialitățile care mai rămăseseră.

– ... și dacă sunteți interesați de jambalaya, am auzit că astăzi este minunată.

– Este fierbinte? întrebă dr. Emmerson, ridicând din sprâncene, aproape flirtând. Picantă?

– Nu mai mult decât de obicei, dar, da, cred că este un pic mai specială.

– Exact cum îmi place mie.

– Jos, băiete, spuse Natalie Croft, strâmbând un pic din buze.

Scârbos, gândi Kristi. Dar alungă gândurile că rămăsese mult în urmă la cursul lui și că avea câteva teme pe care nu le citise încă.

– Vă pot aduce ceva de băut?

– Mmm. Voi lua un ceai îndulcit, spuse dr. Croft.

Era o femeie înaltă cu un ten de porțelan, cu părul negru, și cu doar câteva riduri fine la colțul ochilor. Avea un nas aristocratic și un comportamet puțin distant.

– Pentru mine cafea, spuse dr. Hollister, punându-și o pereche de ochelari de citit, fără ramă, în timp ce studia meniul, și dând după ureche o șuviță neastâmpărată, neagră.

– Da, tot cafea. Neagră. Dr. Emmerson privi în sus spre ea și o scânteie de recunoaștere îi apăru pe chip. Ești una dintre studentele mele, nu-i așa?

Kristi încuviință dând din cap. Asta era problema cu afurisita de slujbă, la cum era localizat restaurantul, se afla foarte aproape de campus.

El pocni din degete.

– Shakespeare, nu-i așa? 201?

– Așa este.

Kristi nu voia să se angajeze într-o discuție aici, în mijlocul orei de vârf din restaurant, dar nu trebui să-și facă griji pentru că dr. Hollister, fără să vrea, îi sări în ajutor.

– Oh, aș vrea frișcă la cafea. Nu, mai bine lapte degresat, dacă este posibil.

Ea privi întrebător spre Kristi pe deasupra ochelarilor cocoțați pe vârful nasului.

– Nicio problemă. Mă voi întoarce imediat cu comanda.

– Domnișoară! strigă o voce masculină iritată de la o masă din sectorul alăturat. Așteptăm aici de zece minute și am dori să comandăm. Ne puteți ajuta?

Kristi dădu din cap.

– Îl voi aduce pe cel care vă servește.

– Nu puteți lua comanda? întrebă el, verificându-și ceasul.

Stătea la masă împreună cu o femeie mai durdulie, cam morocănoasă, și doi puști care deja începuseră să se agite și să se înghiontească.

– Opriți-vă! spuse tăios mama.

Puștiul mai mare o ignoră și scoase limba la sora lui, care țipă de parcă o pocnise.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Marge, vrei să-i controlezi? insistă bărbatul în timp ce Kristi își pregăti carnețelul.

– Desigur că vă pot lua comanda, spuse ea pentru a stăvili haosul care era pe cale să erupă în această micuță familie fericită. Ce ați dori?

– Clătite cu căpșuni! țipă fetița. Cu frișcă.

– Au un alt nume. Se numesc..., spuse mama ei.

– Este în regulă, am notat. Kristi reuși să zâmbească și termină repede de luat comanda.

În bucătărie, Finn se îngrijea de o cola și arăta de parcă alergase la maraton.

– Nu este timp de odihnă, îl avertiză ea, rupând pagina cu comanda pentru masa lui. Ocupă-te de asta. Masa șapte. Ar fi bine să nu dai greș. Localnicii încep să devină agitați.

– Ce vrea să însemne asta?

– Descoperă singur!

Ea-i trânti comanda în mână, încercă să ignore acea expresie cum că „eu nu am făcut nimic“ și luă tava cu băuturi pentru masa ei, amintindu-și chiar și de micuța carafă cu lapte degresat. După ce lăsă băuturile pe masa profesoarei Croft, le luă comanda pentru mâncare, apoi se mai opri și la alte mese, inclusiv la o petrecere surpriză cu ocazia zilei de naștere a unei femei mai în vârstă, care se deplasa cu ajutorul unui cadru, și care avea probleme în a înțelege dialectul shakespearian pe care soțul ei, la fel de bătrân, dar vioi, îl găsea atât de amuzant. Cumva, bucătarul devenit electrician reuși să pună cuptorul în funcțiune și se apucă de treabă, așa încât lucrurile începură să meargă mai bine. Chiar și Frick-Finn, după o mustrare, își revenise.

În timp ce muncea, Kristi avea senzația că profesorii din restaurant o urmăreau. Trecu de câteva ori pe lângă masa lor și auzi frânturi din conversație.

– ... s-ar putea să fie nevoie să facem unele schimbări..., spuse Natalie Croft în timp ce mușca din merele în aluat și-și ștergea mierea rămasă în colțul gurii.

Câteva minute mai târziu, ea încă vorbea:

– ... ei bine, știu, dar a fost ideea Părintelui Tony. Încerca să facă școala mai interesantă... și Grotto are un talent înnăscut. Nu știu de ce Anthony este atât de insistent să continuăm cursurile, dar sunt atât de apreciate... Ea vorbi mai încet în timp ce Kristi se opri pentru a umple din nou cănile de cafea.

Conversația stârni interesul lui Kristi, dar nu putea trage cu urechea, pentru că mesele ei, deși apropiate una de cealaltă,

erau pline cu clienți zgomotoși care trebuiau serviți. Însă, în timp ce căra tăvile cu farfuriile cu mâncare, umplea din nou paharele și dădea notele de plată, observă că cei trei profesori erau foarte adânciți în discuția lor, serioși, fără să zâmbească. Refuzară desertul, îi dădură un bacșiș rezonabil și plecară atunci când aglomerația începea să se mai subțieze.

Era pe punctul de a-și termina treaba când Jay intră plin de măreție în restaurant. El vorbi cu recepționera și ajunse să stea la o masă mică, de două persoane, din sectorul lui Kristi.

Kristi puse mâna în șold.

– Glumești, nu-i așa?

– Nu am prea avut ce mânca acasă la tine, spuse el făcându-i cu ochiul.

– Nici eu.

Fusese prea ocupată și nu observase cât de foame-i era, dar acum, că lucrurile se mai domoliseră, stomacul ei protesta.

– Atunci ce sugerezi?

– Să mă aștepți afară și să mă duci în *altă* parte să luăm prânzul.

– Și, mai bine, vom comanda un meniu la pachet și vom merge la tine. Vreau să-ți arăt ceva.

– Dă-mi cincisprezece minute ca să-mi închid sectorul, spuse ea în timp ce el împinse scaunul la loc, surprinzând privirea malefică a recepționerei care-l așezase special acolo unde-i ceruse el.

Kristi termină repede, își desfăcu șorțul, îl aruncă în coșul cu rufe și-și flutură mâna în semn de la revedere spre Ezma, care lucra tură dublă. Câteva minute mai târziu, udați până la piele de ploaie, ea-și îndreptă bicicleta spre camioneta lui Jay, o urcă în spate și-l împinse pe Bruno mai încolo, făcându-și loc înăuntru. Cabina mașinii deja se umpluse cu aroma condimentată a roșiilor, usturoiului și a fructelor de mare.

– Nu-mi spune, recepționera a sugerat jambalaya.

– Suna bine.

Jay ieși cu spatele din parcare, Bruno se mută în poala ei și se îndreptară cu toții spre apartamentul ei.

Exact ca un cuplu căsătorit, gândi ea în timp ce

ștergătoarele îndepărtau ploaia de pe parbriz. *Soțul vine și-și ia soția de la muncă.*

– Am întârziat la serviciu astăzi, spuse ea pe când la radio se auzea un cântec country, pentru că m-am oprit la Casa Wagner.

Îi oferi repede versiunea scurtă a ceea ce se întâmplase și Jay ascultă în liniște. Când Kristi termină, încheind cu avertismentul Părintelui Mathias, el avea o expresie sobră.

– Poate că este timpul să mergem la poliție.

– Cu ce? Cu un fel de avertisment ca să nu mai încalc o proprietate privată? Cred că nici Georgia Clovis – oh, mă scuzați, Georgia *Wagner* Clovis – și nici Părintele Mathias Glanzer nu reprezintă o amenințare prea mare.

– Am cunoscut-o pe Georgia, spuse el. Eu, unul, nu aș subestima-o.

– Ai cunoscut-o?

– La una dintre întâlnirile de întâmpinare ale administrației. Era acolo împreună cu sora și fratele ei. El privi spre Kristi. Din câte mi-am dat seama, nu prea există dragoste între moștenitorii lui Wagner. S-au evitat toată noaptea. Georgia pare a fi câinele alpha al grupului.

– Acesta este felul tău de a-i spune cățea?

El strâmbă un pic din buze.

– Nici restul clanului nu era mai bun. Fratele ei, Calvin, arăta al naibii de stânjenit, ca și cum ar fi fost constrâns să vină la reuniune, iar sora mai mică, Napoli, a fost distantă, deși am avut sentimentul că nu-i scăpau prea multe. Un grup ciudat. Parcă purtau pe umeri povara numelui „Wagner“, ca și cum acesta ar fi avut aceeași greutate ca Rockefeller sau Kennedy.

– Ți-au plăcut, nu-i așa? îl tachină ea.

– Erau foarte amuzanți.

Ea zâmbi și-l scărpină pe Bruno în spatele urechilor.

– Și care sunt planurile tale pentru restul zilei?

– Trebuie să lucrez în această după-amiază. Să corectez niște lucrări.

Ea mârâi, știind că a ei se afla printre ele.

– Dă-mi un zece plus, vrei? Mi-ar prinde bine unul.
– Ţi-am spus că pe tine te notez cu cea mai mare severitate.
– Hmmm. Ce pot face... să-ţi schimb părerea?
Buzele lui se curbară şi păru adâncit în gânduri preţ de un minut.
– Accept sexul.
– Sex pentru un zece plus?
– Nu. Doar accept sexul.
Kristi scoase un sunet înăbuşit.
– Nu sunt chiar atât de uşuratică, profesore McKnight. Poate ai vrea s-o suni pe Mai Kwan. Mai avea puţin şi se urca pe tine de dimineaţă. Cred că i-ai picat cu tronc.
– Cu tronc, repetă el gânditor. Ce spui despre... studenta Bentz?
– Nu.
– Minţi foarte prost. Eşti înnebunită după mine.
– Este o minciună sfruntată.
El rânji ca un drogat şi ea fu nevoită să-şi mute privirea. Inima îi tresări de bucurie. Şi dintr-odată ştiu că se îndrăgostea de Jay, deşi jurase că asta nu se va întâmpla niciodată. Şi, la naiba, el ştia. Văzuse asta în zâmbetul lui încrezut apărut pe obrazul care avea urgentă nevoie de un bărbierit. Să-l ia naiba!
Mărind viteza ştergătoarelor, el spuse:
– Deci, m-am gândit să lucrez acasă la tine.
Kristi zâmbi uşor. Gândul de-a fi împreună cu el tot restul după-amiezii, cu ploaia ropotind pe streaşină, poate şi cu un foc în şemineu, suna dumnezeieşte. Ea avea nevoie de o pauză, trebuia să nu se mai gândească la fetele dispărute, la vampiri şi la sticluţe cu sânge.
– Sună bine.
– Da, cred că voi arăta foarte studios, foarte „profesor" în camera de luat vederi.
– În cameră?
– Da, în film, spuse el enigmatic, plăcându-i evident consternarea ei. Apoi, după colţ apăru şi clădirea cu apartamente în raza vizuală.

– Ce vrei să fac? Să-ţi fac un film? Nu am o cameră video, şi chiar dacă aş fi avut, nu am deloc timp...
– Nu tu.
– Despre ce vorbeşti?
Camioneta se clătină pe drumul spre parcare şi Jay parcă într-un spaţiu rămas liber, lângă maşina ei, apoi opri motorul.
– Vei vedea, spuse el, şi deodată în ochii lui nu mai era nici urmă de umor. Vino sus.
– Am un presentiment urât în legătură cu asta.
– Aşa şi trebuie. Dar orice ai face, comportă-te natural când ajungem înăuntru, nu pune nicio întrebare.
El îi dădu punga cu mâncare, iar ea deschise portiera şi Bruno sări jos.
– Ia asta. Eu voi lua bicicleta.
– Ce se întâmplă?
– Nimic de bine.
Era chiar în spatele ei, în timp ce urcau scările. Kristi descuie uşa apartamentului. Înăuntru, toate păreau exact la fel cum le lăsase ea. Jay aşeză bicicleta lângă uşă, iar ea puse punga şi rucsacul pe măsuţa de cafea.
– Ai de gând să-mi spui de ce naiba te comporţi atât de ciudat?
– Abia aşteptam să te aduc acasă, spuse el, trăgând-o mai aproape şi şoptindu-i la ureche. Fă-mi jocul. Apoi spuse pe un ton normal: Nu ţi-am împrumutat eu o carte, ştii tu, cea despre analiza ADN?
– Ce carte? întrebă ea, dar el deja cerceta cu privirea biblioteca de lângă şemineu.
– Cea pe care mi-ai promis că mi-o vei înapoia, oh... Cred că o văd.
El zâmbi şi o lovi jucăuş peste fund, apoi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei.
Întrebându-se ce naiba pune la cale, Kristi făcu ceea ce-i ceruse el, deschise pungile, scoase caserolele şi găsi lingurile şi şerveţelele. Cu colţul ochiului, îl privi pe Jay care merse spre colţul camerei, se înălţă până la jumătatea bibliotecii şi scoase câteva dintre cărţile ei punându-le în faţa şemineului.

– Așa, spuse el în timp ce ea punea jambalaya pe farfurii.

El mută câteva cărți mai aproape de șemineu, apoi mișcă o cărămidă din loc pentru a expune ceea ce părea a fi o cutie neagră, de mărimea unui celular sau pager.

Ea dădu să spună ceva, dar îl văzu negând din cap. Ce naiba găsise?

Celularul Tarei?

Atunci de ce atâta secret?

Un pager?

Un reportofon de buzunar?

Sângele îi înghețã în vene. Oare cineva îi înregistrase conversațiile? Se gândi la toate conversațiile avute, vorbind la telefon, sau... Oh, nu, noaptea trecută cu Jay...!

– Cred că nu e la tine, spuse el, punând cărămida la loc și sărind pe podea. O s-o găsesc mai târziu. Să mâncăm... Hei, ce spui de niște muzică? Ai un radio?

– iPod-ul meu.

– Bun.

El găsi aparatul, porni iPod-ul și dădu volumul destul de tare pentru a acoperi orice conversație. Cu stomacul strâns, șocul făcând loc furiei, ea se așeză pe marginea canapelei extensibile, iar el trase scaunul cel mare în cealaltă parte a măsuței de cafea, stând cu spatele la șemineu.

– Ai microfoane, spuse el abia auzit, aplecat peste mâncarea cu fructe de mare și orez. Cutia neagră, micuță, este o cameră video.

Ea aproape că scăpă furculița din mână. Cineva o *urmărise...*, încerca să o vadă chiar și acum? În timp ce învăța... sau se uita la televizor... sau dormea sau... Dumnezeule mare! Ridică privirea spre Jay și își dori să o înghită pământul.

– Operă de artă, spuse el.

Ea vru să moară de o mie de ori când se gândi la noaptea trecută. În timp ce ea și Jay făceau dragoste, e posibil să-i fi privit cineva. Înregistrând fiecare atingere și sărut. Având orgasm în timp ce ei erau în mijlocul unei nopți despre care ea crezuse că le aparținea numai lor.

Crezu că i se va face rău.

Jay încuviință dând din cap, ca și cum îi putea citi gândurile.

– Chiar dacă habar n-am avut, tocmai am făcut prima noastră înregistrare porno. Ce zici de jocul ăsta murdar?

21

O, Doamne!

Kristi nu-și putea crede urechilor. Cineva chiar folosea o cameră video ascunsă pentru a o filma? Stomacul i se strânse.

– Este o nebunie! bolborosi ea, vorbind încet în caz că Jay nu o ia peste picior.

– Râzi de parcă tocmai am spus ceva amuzant, o instrui el, luând o înghițitură de jambalaya.

În timp ce în casa ei existau microfoane, ea trebuia să se comporte ca și cum ar fi fost amuzată? Dar Jay, observă ea, era serios. Reuși să râdă slab, stupid, dar nu din suflet. Kristi văzuse destule în cei douăzeci și șapte de ani ai ei. Tatăl ei era detectiv la Omucideri și toată viața ei fusese martoră la cazurile sale. Unora mai mult decât altora. Și mai exista și faptul că viața ei fusese amenințată de mai multe ori și fusese la un pas de moarte, dar niciodată nu se simțise profanată cu atâta răceală, folosită cu atâta răutate ca în acest moment.

– Cineva mă urmărește? șopti ea, furia arzând în interiorul ei.

– Da, și, dacă nu mă înșel eu, probabil că i-au făcut la fel și Tarei Atwater.

Ar fi vrut să-l omoare pe nenorocitul din spatele camerei. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce văzuse? Imagini ale ultimelor săptămâni îi trecură prin minte: se văzu mergând goală de la baie spre dormitor, făcând exerciții, dansând ca o nătăfleață când era vreun cântec grozav la iPod, studiind la birou. Apoi, desigur, noaptea trecută, când era pierdută în focul pasiunii... gemând, țipând, cerșind mai mult... ea și Jay

îmbrățișați și transpirați pe pat. Și când te gândești că un maniac sexual îi privise în timp ce făceau dragoste! Se înfioră, apoi se înroși de rușine.

– Cine? vru ea să știe.

– Asta intenționez să aflu, șopti el. Este o cameră cu telecomandă. Nu știu ce rază de acțiune are, dar receptorul poate fi oriunde. M-am asigurat că am acoperit lentilele cu o carte, așa că pariez că oricine ar fi va încerca să intre din nou aici și să mute lucrurile, astfel încât imaginea să nu-i fie compromisă. Am verificat, și cred că este doar o singură cameră.

– Poftim? Simți că ceva moare în ea. Credeai că ar putea fi mai multe?

– Era posibil, dar camerele astea nu sunt ieftine. Cineva probabil că este foarte pasionat să spioneze. Am crezut că poate fi și în baie, dar arată curat.

– Este revoltător.

Voia să plece. Să-și strângă toate lucrurile și să iasă naibii de aici.

– Nu am putut risca să scot bateriile fără a atinge camera, dând astfel de înțeles celui care privește că am descoperit-o.

– Deci, ce vom face?

– Așteptăm, spuse el și asta o înfurie. Ea voia să ia măsuri. Acum. Să se răzbune cât mai repede pe nenorocitul care o spiona. Doi pot juca acest joc.

El mânca atât de calm din jambalaya, încât ei îi venea să țipe. Farfuria lui era aproape goală.

– Nu mă prea pricep la așteptat și la prefăcătorie.

– Știu. Dar tot ceea ce ai de făcut este să te comporți natural.

– Oh, în regulă. De parcă se va întâmpla una ca asta.

– Sau am putea merge la poliție.

Vorbea încă în șoaptă și se opri din mâncat pentru a o privi și a-i evalua reacția.

– Nu ar fi o idee rea să-i lăsăm pe profesioniști să se ocupe acum de asta și nu – spuse el, întrerupând-o înainte ca ea să spună ceva – nu sugera că sunt profesionist. Amândoi știm că eu deja încalc legile. Cel mai inteligent lucru pe care l-am putea face ar fi să sunăm la poliție. Să-i lăsăm pe ei să caute amprente și să le dăm sticluța cu sânge. Da, s-ar putea să sigileze locuința și să-ți confiște toate lucrurile, dar ai copiat deja datele din computer.

– Ai spus ceva despre așteptare. Și „doi pot juca același joc". Ce vrei să spui?

El rânji și ea se simți un pic mai bine. Licărirea din ochii lui îi spunea că el își calculase opțiunile.

– Hai să mergem afară. Apoi, cu voce tare, adăugă: În regulă, Bruno, am priceput, trebuie să mergi să-ți faci nevoile. Haide.

Se îndreptă spre ușă împreună cu câinele și cu Kristi pe urmele sale. Pășind pe verandă, el își ridică privirea spre bârnele de deasupra capului. Ascunsă de pânzele de păianjen și de niște vechi cuiburi de viespi, montată deasupra ușii, chiar deasupra lămpii de pe verandă, se afla o cutiuță mică, neagră, asemănătoare celei care era montată în biblioteca de lângă șemineu.

– Am decis că, dacă se întoarce, îi vom surprinde moaca pe film.

– Asta este camera ta? Unde vezi înregistrarea?

– Acasă la mine, de fapt în casa mătușii Colleen. Vom merge acolo în noaptea asta și vom aștepta. Așa că poate vrei să-ți aduci computerul și sacul de dormit. Nu prea am condiții de lux.

– Atâta timp cât îl prindem pe nenorocit...

– Și în caz că nu o să avem o imagine clară, mai am altă cameră montată deasupra ferestrei din bucătărie, îndreptată direct spre șemineu. Când se va întoarce, la plecare îl vom prinde.

– Ai fost cam ocupat, spuse ea pe un ton admirativ.

– Mulțumesc.

– Trebuie să fie cineva care are acces... probabil, Hiram.

Ea se gândi la nepotul lui Irene Calloway. Dar nu părea să aibă destul creier să facă una ca asta. Și Irene? Oare ea chiar și-ar spiona chiriașii?

– El este în vârful listei, dar voi face nişte verificări. Am marcat şi numărul camerei. Cum spuneam, operă de artă, aşa că voi afla cine a cumpărat una în ultimele optsprezece luni şi ceva.

– Folosindu-te de legăturile tale cu poliţia?

– Vezi, eşti o fată deşteaptă, o tachină el. Nu părea preocupat că partida lor de amor ar apărea pe YouTube, pe MySpace sau Dumnezeu ştie pe ce site, unde puteai posta clipuri video. Cineva, care o recunoştea, putea trimite înregistrarea şi tatălui ei.

Ea se crispă gândindu-se la asta.

– Relaxează-te, spuse Jay, de parcă-i citea gândurile. Luminile erau stinse noaptea trecută. Nu cred că este o cameră cu infraroşu.

– Oh, Doamne! Nu se gândise la asta. Dar nici nu voia să se gândească că acel ciudat putea fi atât de sofisticat, încât să amplifice imaginea video.

Lucrurile începeau să degenereze rapid de la rău spre mai rău.

Jay întinse mâna spre uşă.

– Deci, să intrăm înăuntru şi să-i dăm de ştire că nu vei fi aici la noapte. Să-i oferim o ditamai oportunitate.

Înăuntru, Kristi privi spre camera încă blocată de cărţile ei. Amândoi se agitară în legătură cu câinele, apoi se întoarseră la locurile lor. Jay opri muzica, mai vorbiră un timp despre nimicuri, apoi făcură planuri să meargă la „locuinţa lui", fără să specifice nimic altceva. Ea-şi strânse lucrurile, inclusiv computerul, sacul de dormit, lănţişorul cu sticluţă pe care-l găsiseră, bicicleta şi lucruri de schimb.

Din moment ce intenţiona să participe la piesa de moralitate a Părintelui Mathias, iar Jay se întâlnea la cină cu şeful departamentului său, merseră prin ploaie, fiecare cu maşina lui, spre adresa pe care Jay o scrisese pe o carte de vizită şi i-o dăduse, evitând astfel ca audă cineva unde urmau să fie. Era important ca ea să-şi ia maşina. Astfel, maniacul va vedea că Honda nu era parcată la locul ei, se va simţi mai în siguranţă şi, sperau ei, va profita de această oportunitate ca să intre în apartament şi să-şi repoziţioneze echipamentul.

Gândul că el se furişa prin locuinţa ei, poate scotocindu-i prin sertare şi atingându-i lenjeria, o făcu să tremure. Cine era tipul?

Se gândi la psihopatul care se excita urmărind-o, în timp ce mergea în urma camionetei lui Jay pe străzile spălate de ploaie. Oare perversul o privise şi pe Tara? Îi aflase rutina şi plănuise răpirea ei, toate cu ajutorul micuţei sale camere? Oare avea casete cu celelalte fete dispărute? Oare păstra acele casete pentru folosul personal, pentru plăcerea lui bolnavă sau, şi mai grav, le făcuse publice, le pusese pe Internet?

Dacă se ocupa cu astfel de filmări video, putea fi şi mai rău? Oare filmase toate răpirile fetelor? Abuzurile suferite de ele? Chiar şi uciderea lor?

Îşi încleştă degetele pe volan, încercând în acelaşi timp să-şi ţină imaginaţia în frâu.

– Nu atrage necazul, se avertiză ea.

Pe lângă asta, nu avea nicio bază pentru aceste gânduri fugare. Dacă fetele dispărute apăruseră pe Internet, nu le-ar fi văzut cineva din colegiu până acum? Nu le-ar fi recunoscut? Cu siguranţă, cei de la poliţie şi de la securitatea campusului au accesat internetul.

Stopurile maşinii din faţă sclipiră.

Camioneta lui Jay oprise la semafor.

Pierdută în gânduri, Kristi trebui să apese tare pe frâne. Honda ei derapă, roţile scrâşniră. Sistemul de antiblocare a frânelor porni, se eliberă, porni din nou. Ea se pregăti, gata de impact şi de scrâşnetul metalului îndoit.

Bara ei de protecţie se opri la doar câţiva centimetri de bara din spate a Toyotei.

– Oh, Doamne!

Respiră adânc şi convulsiv. Auzi un scârşnet de cauciucuri în spatele ei. Privi în oglinda retrovizoare, îngrozită şi neputincioasă, cum o dubiţă oscilează şi derapează evitând în ultimul moment să se zdrobească de ea.

Kristi expiră încet. Inima îi bătea cu putere. Îl văzu pe Jay, privind spre oglinda retrovizoare a Toyotei. Ea ridică mâinile, cu palmele în sus, pentru a-i face cunoscut că fusese

o idioată. Speră ca tipul din dubiță era martor al scuzelor ei tăcute.

– Concentrează-te, își spuse ea în timp ce ploaia stropea parbrizul și ștergătoarele se luptau să-i facă față. Trebuia să fie mai atentă. Drumurile erau alunecoase din cauza ploii, iar din pricina norilor întunecați, ziua era mohorâtă ca iarna.

Semaforul se făcu verde. Jay înaintă în intersecție și Kristi îl urmă. Făcu tot posibilul să fie atentă la traficul din jur și la drumul din față, dar adevărul era că gândurile îi zburau în altă parte. Cineva intrase prin efracție și-i pusese apartamentul sub urmărire. O privise. O înregistrase. Se înfioră imaginându-și-l cum se excită în timp ce o privea cum se dezbracă, doarme, face duș sau face dragoste cu Jay.

– Nenorocitul! mormăi ea. Vei primi ce meriți, adăugă, urmându-l pe Jay pe o stradă laterală.

Văzu prin ploaie farurile mașinii din spatele ei care coti pe același drum.

Era aceeași dubiță neagră care aproape că se izbise de ea.

Corect?

Cotiră din nou.

Vehiculul rămăsese în urmă.

Dar, după un timp, farurile apărură din nou în spatele ei.

Ca și cum ar fi urmărit-o.

Ceea ce era absurd. Imaginația ei chiar o luase razna.

Cu toate acestea, inima lui Kristi tresări. Fiecare nerv din trupul ei se încordă. Își spuse să nu se mai gândească, dar nu-și putea lua privirea din oglinda retrovizoare.

Oare tipul din camionetă – dacă era camioneta, ea nu era absolut sigură – era aceeași persoană care conducea și operațiunea de supraveghere a apartamentului ei?

Jay întoarse pe o ultimă alee, o fundătură. Strada aproape că-și strigă numele ce figura pe adresa pe care el o scrisese pe spatele cărții de vizită, aflată acum pe scaunul pasagerului.

Ea trecu mai departe.

Vehiculul din spate rămase cu ea, nu o luă pe urmele lui Jay.

„Cine dracu' ești?", gândi ea și se asigură că toate portierele erau închise.

O luă pe străzile laterale ale cartierului până când recunoscu una dintre arterele principale. Viră la stânga pe strada cu sens dublu și privi în oglinda retrovizoare.

Destul de sigur, duba cea mare o urma.

Dar acum șoferul era mai precaut, încercând să se piardă în traficul care sporea.

Celularul ei începu să sune, dar ea-l ignoră. Trebuia să se concentreze.

După un kilometru, asigurându-se că mașina neagră era prinsă între un Taurus și un Jeep, Kristi văzu lumina galbenă a semaforului din față.

Perfect.

Cu inima bătându-i cu putere, strângând tare volanul, apăsă pe accelerație, ajungând la intersecție și trecând prin ea exact când lumina semaforului se schimbă într-un roșu aprins.

Celelalte mașini se opriră la stop.

– Nenorocitul dracului! Haide, vino! țipă ea triumfătoare.

Celularul ei începu să sune din nou, dar nu putea răspunde. Trebuia să se concentreze, să continue să se miște.

Trecu pe lângă prima stradă laterală și o coti repede spre cea de-a doua, exact când văzu că semaforul unde se oprise camioneta se schimbă din nou.

La naiba!

Poate va încerca să-i taie calea. Viră din nou la dreapta, trecu pe lângă parcarea unei biserici și se strecură înăuntru, stinse farurile și se întoarse la o sută optzeci de grade în spațiul gol, astfel încât să fie cu fața spre stradă, și rămase cu piciorul pe frână. Mașina era parțial ascunsă de un gard viu din dafin, crescut prea mult.

Destul de sigur, camioneta trecu mai departe. Văzu șoferul ca pe o pată întunecată.

Aprinzând farurile, ea se îndreptă spre stradă. Văzu camioneta dând colțul pe unde o luase ea cu mai puțin de trei minute în urmă.

– Ticălosul!

Dacă se putea apropia destul de mult ca să vadă numărul de pe plăcuța de înmatriculare, atunci l-ar putea ruga pe tatăl

ei sau pe Jay să verifice la Registrul Auto şi să-l prindă pe nemernic.

Pentru prima dată de când începuse această investigaţie simţea că descoperise ceva. Ajunse la colţul străzii şi întoarse scurt de volan, împroşcând apa dintr-o băltoacă. Camioneta era la două străzi depărtare şi se mişca încet, după cum o dovedea lumina roşie, intermitentă, a stopurilor, căutând-o pe ea.

Apăsă pe acceleraţie. Inima îi bubuia în piept. Şi dacă el se oprea? Ar putea recunoaşte maşina ei.

– Asta e, n-am încotro.

Apăsă pe tasta de apelare rapidă şi-l sună pe Jay micşorând distanţa.

– Ce s-a întâmplat cu tine? vru el să ştie.

– Cineva ne urmărea... mă urmărea.

– Iisuse, Kris, unde naiba eşti? Eşti bine? Ea auzi o urmă de panică în vocea lui. Vin imediat...

– Nu, am scăpat de el şi acum îl urmăresc.

– Sun la nouă-unu-unu.

– Nu-i nevoie, doar rămâi la telefon.

– Sunt pe drum. Unde naiba eşti?

– Nu ştiu... undeva după zece... nu departe de Lacul Universităţii.

– Asta este înspre sud? Mama dracului!

Ea auzi cheile zornăind şi respiraţia lui grea de parcă ar fi alergat. Apoi o uşă se trânti.

– Spune-mi următoarea intersecţie.

– Stai puţin! Oh, nu... Se îndreaptă spre autostradă.

– Lasă-l să plece.

– Nu pot face asta.

Ea aruncă telefonul pe banchetă şi apăsă pe acceleraţie, dar chiar atunci o maşină sport apăru de după un colţ, tăindu-i faţa.

– Idiotule! ţipă ea, apăsând pe frână şi simţind cum maşina se balansează. Nenorocitul dracului!

Şoferul, nepăsător, ocoli o altă maşină şi Kristi îşi îndreptă Honda spre rampa care ducea spre autostradă, dar ştiu înainte de-a intra în trafic că urmărirea luase sfârşit.

Ticălosul dispăruse.

Ridică celularul.

– Mai eşti încă acolo? întrebă ea, deja căutând următoarea ieşire.

– Ce naiba s-a întâmplat?

– Nimic, l-am pierdut. Sunt pe drumul de întoarcere.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kris. Nu...

– Am spus că mă întorc. Ajung la casa mătuşii tale în douăzeci de minute.

– M-ai speriat de moarte, recunoscu el şi ea auzi în vocea lui cât de îngrijorat era.

Asta o încălzi. Ştia că se îndrăgostea de el. Oh, la naiba, poate că o mică părticică din ea nu încetase să-l iubească, dar nu fusese convinsă că sentimentul era reciproc. Până acum.

– Ştii ceva, Kris? Începe să devină cam periculos. Poate că ar trebui să reconsiderăm totul şi să mergem la poliţie.

Ea-şi imagină reacţia tatălui ei, lupta care va urma. Se îndreptă uşor spre rampa de ieşire.

– Ce ar fi dacă am aştepta să vedem cine se crede următorul Spielberg? spuse ea. Odată ce-l înregistrăm pe bandă, vom avea ceva mult mai concret.

– Şi atunci?

– Şi atunci vom discuta despre asta. Haide, Jay, îl linguşi ea, în timp ce se îndrepta spre nord pe River Road, pe lângă Capitol, un edificiu în formă de castel care se contura pe faleza de deasupra fluviului Mississippi care curgea lin. Mi-ai promis o săptămână.

– Greşeala mea.

– Prima din multe, îl tachină ea, simţindu-se mai bine. Ne vedem în câteva clipe.

Închise înainte ca el să poate argumenta sau înainte să-i scape că avea de gând să întindă ea însăşi o capcană. În această seară.

La piesa moralizatoare a Părintelui Mathias.

Spera ca planul ei să funcţioneze.

– Până acum nu am aflat nimic! Ray Crawley pufni dezgustat şi aruncă o privire gen „ţi-am spus eu" spre Portia Laurent.

Crawley era detectiv la secția de poliție din Baton Rouge. Era un bărbat bine clădit, cât un urs, care avea cam un metru nouăzeci și se confrunta cu apariția gușii. Avea mâini enorme și o dispoziție îngrozitoare atunci când era nervos. Iar acum, stând în ploaie, trecuse de nervozitate și se îndrepta vertiginos spre furie. Cu umerii aduși în față, fuma o țigară și privea mlaștina. Bărcile cu scufundători, ajutate de lumini puternice, căutau prin apă într-o ploaie torențială care nu se mai oprea.

Începea să se întunece. Portia avea senzația că ziua mohorâtă îi intrase sub piele. Umbrele de pe terenul mlăștinos deveneau tot mai alungite în timp ce ea stătea alături de Del Vernon și Crawley, care-și spunea „Sonny“, și de un vânător cu numele de Boomer Moss.

Purtând pelerina și cizmele pe care le ținea mereu în mașină, Portia se ghemuise sub o umbrelă. Cizmele ei se scufundau în noroi și se gândi că ar ucide pentru o țigară, dar decise să nu-i ceară lui Crawley, care căuta doar un pretext pentru a se lua de cineva.

– Ești sigur că aici ai prins aligatorul? întrebă Sonny cu un scepticism evident, în timp ce ploaia se scurgea de pe cozorocul șepcii lui de polițist. Zona fusese cercetată cu bărcile, pe jos și, când era posibil, de scafandri. Fără niciun rezultat.

Dar Moss, braconierul, era sigur că aici prinsese aligatorul mascul. Acel aligator de primă calitate pe care-l confiscase poliția și-l dusese la laboratorul de criminalistică.

– Chiar între acei trei copaci, insistă Boomer Moss, arătând spre un grup de chiparoși albi, fantomatici. Rădăcinile lor se încovoiau deasupra pământului și a apei întunecate.

– Am căutat acolo.

Crawley trase cu putere din țigară.

– Îți spun eu, acolo l-am prins. Vocea lui Moss se ridică agitată cu o octavă.

Îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de camuflaj, el arătă cu degetul spre cel mai apropiat chiparos. Chiar și în întunericul care se lăsa, Portia văzu că Boomer transpira, în ciuda aerului iernatic care adia cu putere prin mlaștină. Picături de sudoare apăreau de sub șapca lui de vânătoare și coborau

pe obrazul întins de tutunul pe care-l mestecа. Era evident că nu-i plăcea să aibă de-a face cu poliția.

Dar nimănui nu-i plăcea.

Portia privi o barcă alunecând fără zgomot pe apă în timp ce un scafandru apăru la suprafață negând din cap. Așa era de ore întregi.

– Sper să nu-mi vii cu prostii, la naiba, spuse Crawley, aruncând mucul de țigară care sfârâi printre buruienile ude.

– Atunci de ce m-am mai deranjat să vin? întrebă Moss.

– Știai că vei avea necazuri. Așa că poate voiai doar să te dai mare. Mândru de brațul găsit... poate că ești implicat.

– Ei bine, în cazul ăsta, ar trebui să fiu un imbecil și jumătate, nu-i așa? Am venit la voi pentru că am crezut că așa era corect. Datoria mea de cetățean sau cum vreți să-i spuneți. Brațul era în stomacul aligatorului și m-am gândit că l-ați vrea. Dar nu știu cum a ajuns în stomacul aligatorului.

Era supărat și scuipă niște tutun pe jos.

– Am făcut ce trebuia. Acum pot să plec?

– Nu încă, spuse Crawley, plăcându-i evident disconfortul braconierului.

Asta era problema cu Sonny Crawley, gândi Portia, avea o licărire de răutate în el. Dar se părea că vânătoarea va fi neproductivă, cel puțin pentru astăzi.

Orice secrete ar fi ascuns mlaștina, ele vor rămâne adâncite acolo, sub apa întunecată, pentru cel puțin încă o noapte.

22

Câteva ore mai târziu, Kristi conducea înapoi spre campus. Nu-i plăcea să mintă.

Pe când era adolescentă, mințea cu ușurință, dar acum, zece ani mai târziu, avea ceva probleme în a ascunde adevărul.

Trebuia să-l mintă pe Jay.

Ajunsese acasă la el și-i explicase totul despre camionetă,

iar el o luase în brațe și o ținuse ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul.

– Prostuțo, prostuțo, îi spusese el în păr.

– Nu iau asta ca pe un compliment, îi răspunsese ea.

– Nici nu era menit să fie. Cine știe cine o fi tipul? De ce este capabil? Oh, pentru numele lui Dumnezeu... O sărutase cu putere, cu buzele flămânde, nerăbdătoare. Părul lui încă era ud de la ploaie. Ea-și încolăcise brațele în jurul gâtului său și-i întorsese ardoarea sărutului. Iisuse, m-ai speriat, spusese el. M-am temut că...

– Ssst! Ea nu voia să-i asculte temerile. Voia doar să fie încurajată de forța lui.

El nu o dezamăgise. Cu mâinile așezate ferm pe spatele ei, încă sărutând-o, el înaintase, coapsele lui puternice împingându-le pe ale ei și forțând-o să meargă cu spatele. Trăseseră unul de hainele celuilalt, scoțându-le repede, respirând greu, în timp ce el o ghidase spre o ușă deschisă, într-un dormitor zugrăvit cu o nuanță oribilă de albastru. Gambele ei întâlniseră ceva tare și Jay o trăsese în jos ca să se poată rostogoli împreună pe un mic pat de campanie, cu un sac de dormit și o singură pernă.

Ei nu-i păsa.

Voia doar să se contopească cu el.

Făcuseră dragoste repede și cu furie. Buzele se atingeau, gustând flămânde, degetele alunecau fierbinți pe pielea febrilă, dorința era alimentată de anxietate. Eliberarea venise repede.

Căzură împreună, epuizați, transpirați, cu inimile bătându-le în același ritm, pe micuțul pat de campanie.

Lui Kristi nu-i plăcea deloc că trebuia să mintă. Amânase și tot amânase, nedorind ca după-amiaza cu Jay să se termine.

– Este ridicol, spusese ea, dându-și la o parte părul de pe față și privind în ochii lui somnoroși, de culoarea chihlimbarului.

El râsese.

– Și eu care voiam să spun că a fost magic... minunat... incredibil... și...

– Și ești mândru de asta, McKnight.

Apoi îl sărutase și se ridicase de pe patul de campanie pentru a se îmbrăca.

Fusese al naibii de hotărât să meargă la poliție și ea trebuise să vorbească repede pentru a-l convinge să aștepte. Nu fusese complet cinstită, cel puțin nu în ceea ce privește planurile ei. Nu putea să fie.

Așteptase până ce el începuse să corecteze lucrările, privind, în același timp, ecranul computerelor pe care se vedeau veranda și interiorul apartamentului ei, prin intermediul camerelor de supraveghere. Pretinse că este absorbită cu verificarea chat-urilor, deși era mult prea devreme ca vreunul dintre noii „prieteni" de pe Internet să-și facă apariția. Apoi, când Jay se afla în birou, ea luase lănțișorul cu sticluța în care presupunea că se află sângele Tarei Atwater. În această seară, la piesă, ea plănuia să poarte ciudatul colier. Să vadă ce fel de reacții va stârni.

Jay deja încercase să ia o amprentă de pe sticluță, dar sticla era curată, așa că ea nu strica vreo probă – atâta timp cât sticluța plină cu lichidul roșu-închis rămânea intactă.

Era ușor oribil, dar ce dacă?

La fel era și camera video din apartamentul ei.

La fel era și să fie urmărită de o camionetă închisă la culoare.

Dacă voia să pătrundă în interiorul acelui cult, ar face bine să lucreze repede.

Sticluța cu sânge fusese un dar ceresc.

Sau opera diavolului.

Așa că plecase fără ca Jay să observe că luase sticluța și acum conducea în drum spre campus, uitându-se în oglinda retrovizoare după vreo camionetă închisă la culoare. Oare fusese un albastru-marin? Negru? Un gri-mangal? Nu știa. Nu văzuse plăcuțele de înmatriculare, dar nu credea că sunt dinafara statului. Geamurile păreau fumuri, dar nu știa marca. Poate Ford sau Chevrolet. Ceva domestic.

Cam atâta despre puterea ei de observație.

Aparatul de dejivrare decisese să se strice și-i făcea fițe. Fu nevoită să țină geamul lăsat pentru a putea vedea prin

parbriz străzile ude și lucitoare. Era deja întuneric din cauza norilor care acopereau complet soarele ce apunea cu repeziciune, burnița și noaptea se apropiau tot mai mult.

Din fericire, traficul era slab, doar ici, colo câte o mașină. Era duminică seara, iar aerul răcoros îi reaminti că se aflau în plină iarnă.

Jay plecase la întâlnirea sa, în timp ce Kristi se îndrepta spre piesa moralizatoare a Părintelui Mathias, încă o altă punere în scenă a romanului *Povestea lui Orișicine*. Jay mai protestase o dată.

– Nu-mi place că te duci singură la piesă, spusese el serios, pregătindu-se de plecare. Pot anula întâlnirea cu Hollister. Cred că vrea doar să discute despre cum se desfășoară cursul. Ca să vadă cum mă descurc eu în comparație cu doctor Monroe. Dar nu este important, o pot reprograma.

– Nu cred că ar fi bine dacă am fi văzuți împreună.

– Cineva ne-a văzut deja, remarcase el. Și ne-a și filmat.

– Nu-mi reaminti. Ea făcu o grimasă. Pe lângă asta, Hollister este șefa departamentului tău.

– Nu trebuie să mă văd astăzi cu ea. De altfel, am discutat cu doctor Monroe de câteva ori de când am preluat cursul și am notițele ei cu care să lucrez. Mă țin în mare de programa ei. Dacă se întoarce semestrul următor, va putea să înceapă fără probleme.

– Se întoarce? întrebase Kristi.

– Nu știu. Depinde unde se va muta mamei ei. Are ceva probleme în găsirea locului potrivit pentru ea.

– Deci nu ai nicio idee dacă vei mai preda semestrul viitor?

– Nu încă. Deși poate tu m-ai putea convinge să accept slujba, dacă mi se oferă.

El mișcase lasciv din sprâncene și ea râsese pregătindu-se de plecare.

Acum, era întuneric. Farurile surprindeau stropii care cădeau în rafale argintii pe caldarâm. Era la jumătatea drumului spre All Saints când îi sună celularul. Se aștepta să fie Jay care să o avertizeze încă o dată să fie atentă.

– Alo? spuse ea, cotind spre parcarea clădirii unde se afla apartamentul ei.

– Kristi Bentz? întrebă o voce profundă în timp ce ea parca mai departe de locul ei obișnuit, pentru că un nemernic i-l ocupase cu camioneta lui cu roți mari. Înainte ca ea să poată răspunde, vocea continuă: Aici doctor Grotto. Mai întâi, vreau să-mi cer scuze că nu ți-am răspuns mai devreme la apel. Am primit mesajele tale.

Vocea lui era acum moale, aceeași tonalitate ca atunci când preda, iar ea-l văzu cu ochii minții – bărbatul înalt cu păr negru și ochi închiși la culoare, cu maxilar puternic, umbrit de barbă. Uitase că era furioasă pentru că fusese nevoită să parcheze la câțiva pași distanță de trepte.

– Ai spus ceva că ai vrea să ne întâlnim și programul meu s-a mai eliberat un pic. Deci ce spui despre mâine după-amiază? Să spunem pe la... patru? Atunci am puțin timp liber.

Kristi făcu repede niște calcule în minte. Era programată să lucreze în schimbul de seară, dar se gândi că putea găsi pe cineva care să-i țină locul o oră. Nu avea de gând să rateze întâlnirea.

– Desigur, spuse ea veselă, ca și cum nu avea altceva să-l întrebe decât despre o temă mai grea. Se gândi la camioneta închisă la culoare și se întrebă dacă Grotto putea fi șoferul. Voi fi în biroul dumneavoastră la ora patru.

– Ne vedem atunci.

El închise când Kristi opri motorul Hondei. Abia aștepta să vorbească față-n față cu Grotto; doar se știa că era ultima persoană care o văzuse pe Dionne Harmon în viață.

După ce verifică de două ori parcarea pentru a fi sigură că nu era nimeni ascuns printre mașini sau în spatele gardului viu din tufe de mirt, se îndreptă nervoasă spre apartamentul ei. Din câte-și dădea ea seama, toate erau la locul lor. Nu credea că intrase cineva înăuntru.

Simți dorința de-a scoate limba la camera lui Jay sau să-i facă în glumă puțin striptease, dar se abținu. Poate că mai exista vreo cameră pe care ei nu o descoperiseră. Doar îi făcu semn cu ochiul la camera de deasupra chiuvetei.

Houdini ieși din ascunzătoarea sa de sub pat.

– Chiar mă întrebam când te vei arăta din nou, spuse ea. Câinele cel mare te-a speriat? Crede-mă, Bruno nu ar face rău niciunei muște.

Mângâie spatele motanului, iar acesta începu să tremure și încercă să se îndepărteze de atingerea ei. Totuși, nu se mai grăbea la fel de tare să dispară, așa că ea puse niște mâncare pentru pisici într-un bol și privi cu oarecare amuzament cum el o mirosea disprețuitor.

– Hei, nu uita de unde provii, îi spuse ea. Calul de dar nu se caută la dinți.

Pisica se uită la ea de parcă ar fi fost complet imbecilă, apoi sări pe blatul dulapului și de-acolo se strecură pe lângă fereastră.

– Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită, strigă ea după el, apoi, în baie, se schimbă repede în niște pantaloni negri și o helancă pe gât. Îmbrăcă o jachetă și-și luă geanta în care-și puse celularul și tubul de spray paralizant, după care ieși pe ușă.

Vremea se mai îmbunase puțin, deși aparatul de dejivrare încă făcea ca vizibilitatea să fie dificilă. Fu nevoită să șteargă cu mâna o parte din parbriz, dar nu văzu nicio camionetă întunecată care să aștepte pe străduțe. Totuși, era în alertă în timp ce parcurgea cu mașina distanța scurtă până la campus, altă modalitate de-a face cunoscut că nu era acasă în această noapte, deși faptul că-l „invita“ pe pervers în locuința ei o deranja puțin.

Ce mai rămăsese din lumina zilei pălea repede pe când Kristi parca în spatele Casei Wagner. Muzeul urma să se închidă în zece minute, dar ea voia să verifice locul încă o dată.

Poarta era descuiată și ușa din față se deschise cu un scârțâit. Kristi păși înăuntru, unde un foc cu gaz ardea vioi. Lămpile, cu abajururile lor colorate stil Tiffany, străluceau ca niște bijuterii. Canapelele victoriene, mesele sculptate din mahon și scaunele erau strânse în grupuri, iar masa la care se servea cina era aranjată cu cristaluri și argintărie, ca și cum se pregătea un supeu mai târziu în această seară.

Trei femei cam în vârstă de cincizeci de ani scoteau tot felul de exclamații privind mobila și ornamentele micuțe, iar un cuplu mai tânăr, cu un bebeluș legat la pieptul tatălui său într-un fel de eșarfă, se plimba prin încăperile de la parter.

– Bună.

O femeie subțire, cu un zâmbet degajat și cu părul în șuvițe care i se legăna pe obraz, o întâmpină pe Kristi. Purta o fustă lungă, cizme și un pulover cu gulerul lăsat în jos. Pe ecuson scria: Marilyn Katcher.

– Eu sunt Marilyn, custodele. Era pe punctul de-a oferi un tur al casei înainte de-a închide. Vrei să te alături celorlalți?

Kristi privi în jur la chipurile care așteptau.

– Ar fi minunat.

Merse cu ceilalți și o ascultă pe doamna Katcher care, cu mai mult entuziasm decât credea Kristi că este posibil, conducea micuțul grup plimbându-i pe vizitatori prin etajele inferioare, explicând istoria familiei, făcând mare caz de bătrânul Ludwig Wagner și de moștenitorii lui, povestind cum donase el bisericii această parte din vastele sale proprietăți din zona orașului Baton Rouge cu scopul expres de-a înființa un colegiu. Apoi, îi conduse sus, spre dormitoare, dând explicații despre copiii care locuiseră acolo și despre descendenții actuali ai lui Wagner care cheltuiau o mare parte din averile lor pentru a restaura conacul așa cum era pe vremea când Ludwig și copiii lui, inclusiv fiica sa care stătuse în scaunul cu rotile, locuiseră acolo. Unele piese erau autentice, altele erau folosite pentru a crea atmosfera unui cămin, nefiind în mod necesar din aceeași perioadă.

Ajunși din nou la parter, doamna Katcher își verifică ceasul și încercă să-i dea pe toți afară. Dar Kristi rămase în urmă și o întrebă despre subsol.

– La început, a fost folosit de personalul casei, desigur, și cred că are un tunel de legătură sau altă modalitate de acces spre locul unde se țineau trăsurile, care se află chiar alături, și acum adăpostește departamentul de teatru. Mai are ieșiri și spre grajduri și șoproane, dar toate aceste pasaje au fost considerate nesigure cu ani în urmă, dezaprobate de parohie,

așa că au fost sigilate. Astăzi, subsolul este folosit ca depozit. Ea ținu deschisă ușa principală. Ca să fiu sinceră, nu am pus piciorul acolo jos. Nu cred că cineva mai merge acolo.

Părintele Mathias merge, gândi Kristi. Preotul și Georgia Clovis deja știau că Kristi îi văzuse apărând prin ușa de la subsol, iar faptul că existau sau nu tuneluri dezafectate sub clădire o intriga. Și dacă încă mai existau? Și dacă Marnie Gage le folosise? Dar de ce?

Marilyn Katcher se ținea de program. Ea reuși să-i scoată pe toți afară și încuie poarta în urma lor la cinci treizeci fix.

Vântul se întețise. Ieșiră în întunericul care se lăsase cât timp fuseseră ei înăuntru. Câțiva stropi de ploaie luciră în luminile vaporoase care străluceau într-un albastru straniu în timp ce Kristi își croia drum spre asociația studenților. În restaurantul gen cantină, ea căută câteva chipuri cunoscute de la cursurile de engleză, dar nu le văzu pe Trudie, Grace, Zena sau Ariel. Atunci își aminti că Zena spusese ceva despre faptul că fusese distribuită în piesa moralizatoare a Părintelui Mathias.

Poate o va vedea pe fată pe scenă.

Bău un cappuccino fără cofeină și încercă să o sune din nou pe Lucreția. Doar fosta ei colegă de cameră fusese cea care menționase prima despre acel „cult“ înainte să se sucească subit. Dar, așa cum se întâmpla cu toată lumea în ultimul timp, apelul ei fu trimis către căsuța vocală.

Kristi nu lăsă niciun mesaj. Lucreția o evita.

Închizând telefonul, Kristi se îndreptă spre sala de spectacole. Dacă ajungea acolo puțin mai devreme, poate reușea să facă o scurtă inspecție. Toate fetele dispărute participaseră la piesele moralizatoare ale Părintelui Mathias, deci trebuia să existe o legătură între ele și cultul vampiric, corect?

Era un loc la fel de bun de găsit răspunsuri ca oricare altul.

Adânc, în încăperea ei subterană, stând goală în fața unei oglinzi înalte, Elizabeth se examina cu atenție.

Era iritată.

Nervoasă.

Evident avea nevoie de mai mult.

Mai mult ce? o ironiză mintea ei, pentru că ea nu accepta să spună că avea nevoie de sânge, sângele altora.

Asta o făcea să se simtă slabă sau dependentă, și nu era deloc așa. Era robustă. Puternică. Plină de viață. Dar adevărul era că tânjea după mai mult...

Voia să simtă din nou acea agitație a întineririi. Dar nu era să fie, pentru că oglinda sublinia fiecare defect, chiar și cel mai vag. Aflată în aceeași zonă ca și cada ei, oglinda era luminată de câteva becuri cu lumină difuză, așezate pe un suport pe care ea îl putea manevra după dorință, dacă voia să-și examineze vreo imperfecțiune de pe trup.

La nivel pur intelectual, nu putea crede că sângele femeilor mai tinere chiar reușea să întârzie îmbătrânirea sau să revitalizeze pielea, dar oare nu observase chiar ea schimbările de pe trupul său?

Cu un ochi critic, se cercetă în oglindă, căutând semnele care indicau îmbătrânirea: cutele din dreptul buzelor; încrețiturile de la colțurile ochilor; apariția cutelor la baza gâtului; lăsarea abdomenului, în ciuda unui regim strict însoțit de genuflexiuni, ridicări de greutăți și altele asemenea. Exista o linie subțire între a fi în formă, suplă sau, pur și simplu, slăbănoagă. Dar niciunul dintre oasele ei nu apărea acolo unde nu era cazul. Musculatura ei era perfectă, iar pielea îi era încă albă ca spuma laptelui și fermă, sfârcurile tari și întunecate. Niciun fir alb nu îndrăznea să apară prin părul ei sclipitor de negru.

Încă.

Dar ea știa prea bine că vârsta era un dușman neînduplecat, și, deși folosise tot felul de creme împreună cu regimul ei special, nu ajunsese atât de departe, încât să se gândească serios la liposucție, dermabraziune sau epilare cu laser.

Pentru moment, se abținea să facă ceva atât de radical.

Nu avea nevoie.

Pentru că remediul ei funcționa. Acum, studiindu-și pielea fără cusur, fără vreo urmă de îmbătrânire, o găsi aproape

perfectă. Tinerească. Vanitatea o făcu să zâmbească. Nu se născuse frumoasă; de fapt, își aminti că mama ei obișnuia să spună că fusese un bebeluș „urât“, cu capul diform, cu ochii prea mari, părul rar și trupul firav. Dar ea înflorise, se transformase dintr-un copil ciudat și o fată stângace, într-o adolescentă care făcea ca băieții și bărbații să-și întoarcă după ea capetele lor stupide.

Și tocmai la acel sentiment, la acea senzație oferită de puterea frumuseții refuza ea să renunțe. Așa că făcuse cercetări și își dădu seama că, în ciuda genelor ei și a ajutorului oferit de diferite produse, îmbătrânirea va încerca să o distrugă. Ochii ei vor deveni buhăiți și întunecați, pielea își va pierde elasticitatea, sânii se vor lăsa și porțiuni fleșcăite vor începe să apară.

Doar dacă nu avea o modalitate de a lupta cu asta.

Metoda ei secretă, se gândi ea, întorcându-se în fața oglinzii și privind peste umăr la imagina ei. Fesele erau încă tari și ferme, talia subțire. Și din pozele pe care le văzuse, ea semăna uimitor de mult cu splendida ei omonimă. De fapt, decise ea înclinând din cap, ea era chiar mai frumoasă.

Știa de mult că era o descendentă a lui Elizabeth Bathory, și fusese fascinată de contesă, dar doar de curând, de când își dăduse seama că vârsta ei începea să se vadă, își asumase numele lui Elizabeth și regimul ei.

Povestea spunea că Elizabeth, evident, un pic nebună, își făcuse griji că-și va pierde frumusețea legendară. De asemenea, contesei îi plăcea să tortureze și să chinuie oamenii, așa că într-o zi lovi o servitoare atât de tare, încât sângele feciorelnic îi stropi mâna. Elizabeth se înfuriase și mai mult până ce observase că porțiunea de piele atinsă de sânge părea a fi mult mai tânără și frumoasă decât restul pielii care o înconjura. Din acea zi, Elizabeth găsi modalități de o cruzime crescândă pentru a scoate sânge din ceilalți în folosul ei personal.

Acum, evident, femeia fusese bolnavă mintal. Foarte bolnavă.

Cu toate acele căsătorii regale între rude, nici nu era de mirare.

Desigur, multe dintre poveștile sau legendele legate de „contesa sângeroasă“ fuseseră dovedite, inclusiv faptul că făcea baie în sânge. Atrocitățile comise cu o mulțime de tinere nici nu mai intrau în discuție. În cele din urmă, fusese judecată și condamnată pentru crimele ei și închisă în castelul său. Cei care au ajutat-o nu au fost atât de norocoși.

Dar legenda, folclorul care vorbea despre băile făcute în sângele țărăncilor și posibila ei noblețe erau ceea ce o intriga pe această nouă Elizabeth.

Chiar dacă legendele fuseseră înfrumusețate odată cu trecerea deceniilor, chiar dacă unele dintre cele mai ciudate cruzimi îi erau atribuite contesei, toate acestea nu aveau niciun fundament istoric. Dar teoria despre sângele femeilor tinere nu era doar ceva ce o intriga, ci părea să aibă un merit.

Oare nu chiar ea însăși îi dovedise validitatea?

Acum, privindu-se în oglindă, Elizabeth își arcui gâtul, cercetându-și fiecare părticică a trupului, rotindu-se încet în lumină.

Oare primele urme de umflături de sub pielea șoldurilor ei – ușoara urmă de celulită – nu dispăruseră odată cu primele ei băi de sânge? Și acele cute subțiri ca niște fire de păianjen, din spatele genunchiului drept? Nu dispăruseră ele după prima baie?

Desigur că da. Acum, spatele genunchiului ei era mătăsos și moale, nu se mai vedea nici cea mai mică urmă a venelor.

Era atât de convinsă de reîntinerirea pielii ei, de puterea reconfortantă a sângelui, încât aproape că ar fi fost de acord să intre într-un bazin umplut cu sângele „inferioarelor“ lui Vlad.

Dar nu!

Își privi reflexia în oglindă, vizibil rușinată de acest gând. Era altceva să-și cufunde trupul în sângele fetelor deștepte și tinere. Elizabeth nu se lăsase păcălită cum că erau „virgine“ sau „pure“ sau alte fleacuri de acest gen, dar cel puțin ele nu dansaseră la bară pentru niște bărbați grași care aruncau ocheade și salivau. Sau, cel puțin așa își spunea ei însăși. De fapt, ce anume știa despre cele pe care le alesese Vlad cu ajutorul ei?

Doar că erau inteligente și că tindeau spre o educație aleasă. Ceva ce-i scăpase lui Vlad.

Ea surâse afectat.

Vlad.

Așa insista să i se spună, deși, desigur, ea-i cunoștea adevărata identitate.

Își luase numele de Vlad Țepeș, deși avea deja destule nume. Dar, în fine, dacă voia să fie Vlad, ea-i făcea pe plac. Își luase numele de Elizabeth, își asumase identitatea ei, așa că și el simțise nevoia să devină altcineva.

Vlad era în toate discipolul ei.

Dar ea avea nevoie de el, așa cum și adevărata contesă Elizabeth solicitase ajutorul celor la fel de sadici ca ea.

Ridicându-și părul negru, își admiră profilul perfect, apoi ajustă câțiva cârlionți făcându-i să-i cadă liberi pe ceafă, pentru a se juca cu fantezia *lui*.

Asta era diferența dintre ei. Ea era o femeie practică. Încerca doar să-și prelungească viața și frumusețea, să continue să atragă privirile și să se simtă plină de vitalitate. Și, da, asta implica și puțin sadism, dar toate pentru un scop.

Lui Vlad însă îi plăcea senzația senzuală oferită de crimă, de scurgerea sângelui, de sex.

Ceea ce era în regulă.

Ea se putea excita ca oricine altcineva, presupunea ea, încruntându-se ușor când unul dintre cârlionți refuză să fie suficient de seducător. Se zări în oglindă și-și forță mușchii să se relaxeze. Nu trebuia să-și testeze propria teorie și să lase să-i apară noi linii care să-i rideze fruntea perfect netedă. Până acum sângele funcționa, deși Vlad dăduse de înțeles că provizia scăzuse.

Ce imbecil permitea să se întâmple una ca asta?

Lui îi era frică, asta era. Uciderea violentă a fetelor „bune" încetase. Vorbea doar de „inferioarele" lui. Pentru numele lui Dumnezeu, băiatul nu pricepea. Dar nici nu o putea face. Uneori, Elizabeth se îndoia sincer de inteligența lui. Dar era partenerul ei, și-i era devotat, iar ea-l putea juca pe degețelul ei perfect. Nu pretindea decât să-l lase să facă sex cu femeile înainte și

după ce mureau. Da, era un băiețel ciudat, dar atâta timp cât scotea sângele din trupurile lor, fie ca el. Și o adora. Era credincios în sufletul și în mintea lui, dacă nu în penisul său.

Cui îi păsa?

Ea avea nevoie de un singur lucru – să se asigure că va fi destul sânge. Așa că îi sugerase să-l însoțească la următoarea crimă. Pentru că devenea nervos. Agitat. Îngrijorat că poliția ar putea observa ceva. Era o problemă, dar răspunsul era evident: ia mai multe. Omoară mai multe deodată. Apoi începe să vânezi în altă parte. Undeva, unde este mai puțin evident.

Dar vânează doar femei deștepte, suple, inteligente, destul de tinere, încât să mai aibă vitalitate. Și niciodată o mamă, ca ultima „inferioară" pe care Vlad încercase să i-o paseze. Să fim serioși! Oare el nu știa că nașterea îi fura unei femei vitalitatea? Că odată ce o femeie dăduse viață unei alte ființe, unui bebeluș purtat în pântec, și care sângerase zile și săptămâni după aceea nu mai era niciodată la fel?

Elizabeth reuși, în cele din urmă, să facă cârlionțul negru, nestatornic, să stea la locul lui. Privind în extaz la propria imagine, decise că era timpul să-i spună. Se întinse după celular pentru a-i transmite fericita veste. În această noapte nu voia doar să-l privească cum ucide. În această noapte îl va ajuta și se va asigura că vor fi mai multe victime.

Imaginile câtorva studente îi apărură în minte.

Cea mai clară îi aparținea lui Kristi Bentz.

23

Jay tocmai ieșea pe ușă pentru a se duce la întâlnirea cu dr. Hollister și se întreba cum să o scurteze când telefonul lui ciripi.

Numele lui Sonny Crawley apăru pe micuțul ecran.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jay, cărându-și servieta și laptopul afară, unde ploaia răpăia pe streașina verandei și se scurgea peste marginea jgheaburilor îndoite.

– Mă gândeam că vrei să afli ultimele noutăți în legătură cu fetele dispărute.
Fiecare nerv din trupul lui Jay se încordă.
– Ai descoperit ceva?
– Poate ca da, poate că nu, dar m-am gândit că vrei să știi.
Bruno se strecură prin crăpătura ușii și Jay o închise. Traversară împreună cu vioiciune curtea udă.
– Spune-mi.
– Ei bine, totul a început cu un braconier care a găsit un afurisit de braț de femeie în stomacul unui aligator. Noi credem că s-ar putea să aparțină uneia dintre studentele dispărute, dar nu am putut găsi restul trupului.
Sonny îi spuse întreaga poveste, în timp ce Jay își punea lucrurile și pe Bruno în cabina camionetei. Se așeză la volan fără să pornească motorul, privind prin parbriz și află că braconierul îl sunase pe șerif, că acesta dusese aligatorul împreună cu conținutul stomacului lui la morgă, că poliția încerca înnebunită să ia amprente de pe membrul parțial descompus și devorat. Echipele de polițiști încă mai căutau trupul sau trupurile, și teoria era că acest braț se poate să fi aparținut uneia dintre fetele dispărute. Până acum, nu avuseseră noroc.
– Unul dintre cele mai ciudate lucruri legat de asta este faptul că brațul nu avea deloc sânge. Nicio picătură, îi mărturisi Sonny. Te-ai gândi că ar trebui să fie ceva acolo. Dacă te tai la deget, sângerezi. Dacă tai penisul unui tip, ai sânge. Nu sunt doctor, nu, frate, dar eu cred că ar trebui să existe ceva sânge în venele și arterele alea.
Și eu la fel, gândi Jay, pornind motorul camionetei. Gândurile i se îndreptau la toate acele discuții despre vampiri.
– Deci brațul este la morgă și celelalte probe, cum ar fi ceea ce era sub unghii, bucăți din ojă, de exemplu... sunt la laborator?
– Da. Poate ai vrea s-o suni pe doamna locotenent. Ea știe mai multe despre asta decât mine.
– O voi face, dar, între timp, am nevoie de o favoare.

– Alta?
– Îți fac cinste cu o bere.
– Pun pariu pe fundul tău că o vei face.
– Îți cumpăr șase doze, spuse Jay, auzind afrontul lui Sonny.
– Spune.
– Poți verifica dacă cineva dintre cei care lucrează la All Saints deține o camionetă de culoare închisă?
– Cineva de la colegiu?
– Îți voi trimite prin e-mail o listă cu nume.
– Nu poți verifica chiar tu asta?
– Am nevoie de asta ieri. Speram că mă poți ajuta. Și vreau să știu dacă vreunul dintre ei are cazier. O examinare amănunțită.
– S-ar putea să dureze ceva.
– Dacă te grăbești, deja ajungem la douăsprezece doze.
Sonny râse cu putere, râsul unui fumător care se sfârși cu o tuse.
– Pentru atâta bere o voi face. Probabil că mâine voi avea niște date în legătură cu dosarele de la Registrul Auto. Cât despre cealaltă treabă, îți voi da de știre imediat ce primesc informația.
– Mulțumesc.
– Și vreau bere adevărată, ai auzit? Nu porcării ieftine.
– Bere adevărată, îi promise Jay.
– Trebuie să închid. Am un alt apel și este duminică noaptea. Știi tu, am și eu o viață.
Crawley închise și Jay își lăsă mintea să proceseze noile informații.
Un fior îi trecu prin suflet. Un braț retezat, fără sânge. Fără pic de sânge. Oare fusese scurs și digerat de aligator sau i se întâmplase altceva, ceva nepământesc? Ca om de știință, nu credea deloc în existența unor vampiri care pășeau pe pământ, dar, dacă Kristi avea dreptate, însemna că exista un cult prin apropiere, cu adevărați adepți, și care știau că ei sunt pe urmele lor.
Desigur, brațul retezat s-ar putea să nu aparțină vreuneia dintre fetele dispărute de la All Saints.

Dar el se îndoia se asta.

Băgând mașina în viteză, formă numărul lui Kristi pentru a-i spune noutățile, dar telefonul ei trecu direct în căsuța vocală.

– Bună, eu sunt. Sună-mă, spuse el, apoi închise, cu un sentiment de neliniște.

Nu ar fi trebuit s-o scape deloc din ochi. Lucrurile se precipitau. Trebuia să-i spună lui Crawley, lui Laurent sau cuiva ce naiba se întâmpla la All Saints.

Kristi va fi furioasă, dar ce dacă?

Strânse din dinți. Ar fi trebuit să amâne această întâlnire cu Hollister și să se ducă cu Kristi la afurisita aia de piesă, dar acum era prea târziu.

Privi spre telefon, îndemnându-l parcă să sune.

– Haide, Kris. Sună-mă, spuse el.

Dar telefonul rămase tăcut. În timp ce conducea spre colegiu, neliniștea și îngrijorarea lui crescură.

În toaleta femeilor de la asociația studenților, Kristi își puse lănțișorul de aur în jurul gâtului și se întrebă dacă nu cumva făcea cea mai gravă greșeală a vieții ei. Sub luminile fluorescente ale becurilor sticluța strălucea, conținutul său întunecat arătând aproape negru.

Se simțea ciudat.

Extravagant.

Aproape malefic.

Scoțând un sunet enervant, ea-și vârî lănțișorul sub pulover, astfel că sticluța stătea lipită de pielea ei. Era surprinzător de rece pentru cât era de mică.

Își dădu cu luciu de buze și se îndreptă înadins spre cealaltă parte a campusului, unde se alătură unei mulțimi de studenți și de membri ai facultății care se îndreptau spre clădirea din cărămidă ce adăpostea departamentul de engleză și o mică sală de spectacole, nu departe de Casa Wagner. Luminile străluceau în jurul intrării din partea de sud și un mic afiș alb, pictat cu litere negre proclama: „În această seară se joacă *Povestea lui Oricine*".

Chintesența pieselor moralizatoare, gândi Kristi când o

văzu pe fata numită Ophelia care-și spunea „O" și care purta la gât o sticluță cu propriul ei sânge.

Perfect.

„O" încerca să cumpere un bilet de la o fată care ședea la o masă lungă. Un fel de muzică medievală, de cimpoi, umplea anticamera. Fata care dădea bilete, îmbrăcată toată în negru, părea să aibă dificultăți în a da restul și a stabili un contact vizual. Părul ei negru, strâns la spate, cu rădăcini de un șaten-deschis, era într-un contrast total cu machiajul gros, alb, care-i acoperea fața.

– Deja s-au vândut toate biletele la piesă? vru „O" să știe, privind în jos la fata care se ocupa de încasări.

– Da... vreau să spun, nu știu... Stai o secundă.

– Mi se cere la curs! „O" nu avea de gând să renunțe. Trebuie să intru.

– Știu! Toată lumea spune același lucru.

Fata agitată îl văzu pe Părintele Mathias la intrarea în teatru, acoperită cu o draperie. Îmbrăcat cu o sutană neagră care probabil că ținea de moda clericilor din 1400, el își trase o mânecă, cea care acoperea o bucățică abia vizibilă de bandaj.

– Părinte Mathias? Mă puteți ajuta o secundă, vă rog?

– Ce este, Angel? vru el să știe și Kristi se întrebă dacă numele fetei era într-adevăr Angel. Sau avea ceva de-a face cu piesa? Sau, și mai rău, era numele cu care o alinta Părintele Mathias?

– Știți câte locuri mai avem libere?

– Câteva, spuse el cu blândețe, răbdător, în ciuda derutei fetei. Așezăm niște scaune pliante în plus. Privi spre mulțimea adunată. Mă temeam de asta, spuse el în barbă. Apoi, vorbind mai tare anunță: Mulțumesc tuturor că ați venit. Din nefericire, nu ne așteptam la o mulțime atât de mare.

În spatele lui Kristi cineva se înghesui și un tip spuse:

– Vă bateți joc de mine?

– Sala de spectacole are un număr limitat de scaune, aprobat de departamentul de pompieri, și este deja plină.

– Poftim? spuse o fată din spatele lui Kristi care stătea

aproape de ea. Trebuie să scriu o lucrare despre această producție!

– Hei, care-i treaba? țipă un alt student.

Părintele Mathias ridică mâinile, apoi le lăsă în jos și spuse:

– Vă rog, vă rog pe toți, acceptați scuzele mele. În această seară, mai putem vinde încă zece bilete, dar plănuim să repetăm această reprezentație mâine sau poate vineri, oricând sala de spectacole va fi disponibilă din nou și actorii vor putea juca, deci veți putea vedea piesa.

– Mâine? Ce dra...?

– Eu lucrez în serile de luni, protestă o altă voce.

– Asta-i o minciună, spuse un băiat furios.

– Vă rog, vă rog, insistă Părintele Mathias. Sunt sigur că putem rezolva cumva. Vom înregistra piesa și, dacă nu puteți vedea spectacolul în direct, acesta va fi disponibil la departamentul de teatru. Următorul spectacol va fi postat pe site-ul campusului imediat ce voi putea pune lucrurile la punct. Mulțumesc tuturor!

Apoi plecă, lăsând-o pe neajutorata Angel să se ocupe de mulțimea nefericită. „O" reuși să ia un bilet, la fel și Kristi, ea fiind una dintre ultimele norocoase care primi, pentru cinci dolari, un program subțire, lucios, și tichetul de intrare. Intră într-o anticameră mică unde o persoană chiar îi verifică conținutul genții, ca și cum ar fi participat la un concert rock și aducea produse de contrabandă.

– Vă cerem să lăsați celularul la noi, îi spuse însoțitoarea.

– De ce?

– Nici nu ați crede dacă ați afla ce probleme avem.

Îi dădu lui Kristi un tichet colorat pentru a-și ridica celularul la plecare și un pix.

– Dar telefonul este închis.

– Așa sunt regulile. Trebuie să-l lăsați. Scrieți-vă numele, o adresă sau un e-mail unde puteți fi găsită în caz că se întâmplă vreo încurcătură.

Lui Kristi nu-i plăcea să renunțe la celular, dar nu prea avea de ales dacă voia să intre înăuntru. Completă formularul,

păstră o jumătate din tichet și, surprinsă că tubul ei cu spray paralizant nu fusese confiscat, își luă geanta și intră grăbită înăuntru, unde temperatura părea că se ridicase cu douăzeci de grade. Oamenii stăteau înghesuiți pe rândurile de scaune ale sălii de spectacol, dar ea reuși să găsească un scaun pliant așezat pe un culoar între rânduri. Alături de ea se afla „O", care deja își așezase geanta la picioare și stătea cu ochii ațintiți asupra scenei. Cortina decolorată din catifea, cândva de un maro-închis, era trasă. În partea de sus, câteva lumini slabe erau îndreptate spre scenă. Sala de spectacole avea o capacitate maximă de cincizeci de persoane – în această seară, se aflau acolo aproape șaizeci și cinci. Radiatorul supraîncălzea încăperea și afurisita de muzică renascentistă răsuna peste tot, acoperind șoaptele și îmbulzeala mulțimii.

Un bărbat de vreo treizeci și ceva de ani, care stătea în fața lui Kristi, își dăduse prea mult cu loțiune după ras, poate pentru a acoperi mirosul de marijuana care se ținea scai de el. Vechiul truc cu Old Spice nu funcționa; făcea doar ca mirosul saturat să fie și mai perceptibil.

Muzica mai urlă preț de-o secundă în sala de spectacole, apoi, deodată, se făcu liniște. Kristi privi în jur și văzu chipuri cunoscute, persoane care luau parte la cursurile de engleză. În fundul sălii, Hiram Calloway citea silitor programul. Se pare că era singur; Kristi se întrebă dacă el o trădase, dându-i cuiva cheia de la locuința ei, sau dacă el era cel care-i filma apartamentul. Se înroși gândindu-se la asta și fulgeră cu privirea spre el. Ca și cum ar fi simțit, el înălță capul, o văzu, apoi îl îngropă repede la loc, în program.

Ea-și aminti că-l urmărise pe tipul pe care-l văzuse în apartamentul ei, și Hiram nu i se părea potrivit. Era puțin cam fără vlagă, ca un fost jucător de fotbal, și ea fusese întotdeauna o bună atletă. Dacă nu ar fi fost înotătoare, probabil, ar fi fost o stea a pistei de alergare, așa că în mod sigur l-ar fi prins dacă l-ar fi alergat prin noapte.

Adrenalina putea să-i dea aripi. Teama de a fi prins. Dacă era așa, atunci era o minune că nu suferise un atac de cord. Sau poate că nu fusese el. Singura persoană care mai

avea o cheie era Irene Calloway, iar ea aproape că nu se despărțea de baston. Desigur, Kristi o putea întrece imediat.

Atunci *cine?*

Ea se uită la Hiram, care nu îndrăznea să-i arunce vreo privire. *Ratatule*, gândi Kristi, și-și lăsă privirea să parcurgă încăperea. O văzu pe Grace în fața sălii, dar nu și pe Lucreția. Nici pe Ariel. Verifică programul, gândindu-se că s-ar putea ca Ariel să joace în piesă, dar Ariel nu era trecută ca actriță și nici ca persoană care lucrează în spatele scenei. I se aduceau mulțumiri lui dr. Croft, ca șefă a departamentului de engleză, și Părintelui Mathias, desigur, împreună cu dr. Grotto, care era trecut drept „consultant“, indiferent ce naiba ar fi însemnat asta. Zena Regent, următoarea Meryl Streep, era trecută ca jucând rolul Faptei Bune, în timp ce Robert Manning, un student afro-american, care participa la câteva dintre cursurile pe care le frecventa și Kristi, avea rolul principal. Gertrude Sykes era trecută ca fiind Moartea. Și la sfârșitul celei de-a doua pagini era pomenită M. Kwan, care crease programul spectacolului și ajutase la „promovarea și la lansările din presă“.

Mai nu menționase niciodată că ar avea legături cu departamentul de teatru, dar nici Kristi nu o întrebase prea multe despre cursurile sau despre interesele ei. Știa puține lucruri despre fată, doar că era indiscretă, studentă la jurnalism, că o cunoscuse pe Tara Atwater și că era îngrozită că trebuia să-și spele rufele la subsol.

Acum, și Mai avea legătură cu departamentul de teatru și, prin urmare, cu Părintele Mathias și cu obsesia lui cu piesele moralizatoare... piese la care participaseră toate fetele dispărute.

Lămpile din sală clipiră și apoi, în câteva minute, se stinseră de tot. În liniștea care urmă, apăru lumina unui reflector, și Părintele Mathias începu introducerea.

Kristi nu mai văzuse niciodată piesa, dar citise o parte din ea, în liceu. Esența era acel *Oricine* – simbolizându-i pe toți bărbații și femeile de pe pământ – care, fiind prea acaparat de cele lumești, își pierduse sufletul. Când fusese chemat de Moarte, Oricine nu mai avea nimic. El se confruntă și cu alte

personaje, inclusiv cu Fapte Bune, Cunoașterea, Confesiunea și altele, în încercarea sa de-a mai lua pe cineva cu el în viața de apoi.

Ceea ce o interesa pe Kristi nu era atât piesa în sine, cât actorii. O recunoscu pe prietena Lucreției, Trudie, trecută în program ca fiind Gertrude, interpretând Moartea. Apoi pe Zena, care, desigur, stârnea emoția tuturor. Unele dintre celelalte personaje i se păreau cunoscute, ca și cum le-ar fi văzut la curs, dar nu le știa numele exact. Unul dintre personaje, Îngerul, era într-adevăr interpretat, deși neconvingător, de către fata care vânduse biletele. Sala era, de asemenea, plină de studenți de la cursurile de engleză ale lui Kristi și, preț de o clipă, crezu că o zărește și pe Georgia Clovis, ascunsă în nișa unei ieșiri laterale.

Ce făcea ea acolo?

Kristi miji ochii privind spectatorii. Erau prezenți și câțiva dintre profesorii ei, crema departamentului de engleză. Dr. Natalie Croft, șefa departamentului, stătea lângă un bărbat, pe care Kristi nu-l recunoscu, și dr. Preston, care încă arăta de parcă ar fi fost pregătit să prindă următorul val mare. El, la rândului lui, stătea lângă doamna Senegal, profesoara de jurnalism a lui Kristi.

Oamenii ăștia nu aveau o viața personală?

Sau asta era o reprezentație comandată?

În întuneric, își scoase lănțișorul din jurul gâtului, aranjându-l în așa fel, încât sticluța să fie așezată peste pulover. Era încă pe deplin ascunsă de jachetă, dar când luminile se vor aprinde, Kristi plănuia să vorbească cu câteva persoane și era curioasă dacă cineva va comenta sau o va observa. Piesa continuă, cu replici proaste, iar tipul din fața ei care duhnea a mosc și marijuana, începu să sforăie. Capul i se lăsă în față, și femeia de lângă el îl împinse într-o parte.

Se trezi cu un sforăit puternic, ca un hârșâit de ferăstrău, iar femeia îi spuse să facă liniște.

Kristi stătea pe marginea scaunului. Aștepta nervoasă și când, în sfârșit, se termină piesa și interpreții își făcură apariția pentru a saluta publicul, ea era pregătită. În timp ce aplauzele

se stingeam, ea trecu pe lângă bărbatul care sforăise și o prinse din urmă pe „O" care se îndrepta spre ieșire.

– Tu ești „O", nu-i așa? spuse Kristi, ca și cum ar fi văzut-o abia în acel moment. Cred că avem un curs împreună.

„O" se uită la ea, vizibil deranjată, și o întrebă:

– Care dintre ele?

– Poate Shakespeare... sau... cursul despre vampiri al lui Grotto.

– Da. Ei bine, poate.

– Caut un partener, ca să învățăm împreună.

– Eu nu caut.

– Cunoști pe cineva?

„O" se întoarse cu fața spre Kristi când ajunseră în pragul anticamerei.

– Arăt eu ca un nenorocit de consilier? vru ea să știe. Apoi privirea îi căzu pe sticluța de la gâtul lui Kristi. Ce dracu' faci? spuse ea, pălind. Ascunde chestia aia.

– De ce?

– De ce? repetă „O". Miji ochii. Faci parte din...

În acel moment, Părintele Mathias se îndreptă spre ele și „O" făcu ochii mari într-o avertizare mută.

Kristi ascunse repede sticluța sub cămașă.

– V-a plăcut reprezentația din această seară? întrebă preotul.

– Imens, spuse „O", deși era evident că nu era sinceră.

– Bine, bine!

– Părinte Mathias, felicitări! Natalie Croft își croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre preot. O treabă bine făcută, spuse ea, deși Kristi nu era de acord. Niciunul dintre interpreții din această seară nu va ține vreun discurs de mulțumire, în viitorul apropiat, la Gala de premiere a Academiei sau, probabil, în decursul vieții doamnei dr. Croft.

– *Oricine* este piesa mea preferată, deși abia aștept să caut și altele, despre mistere și miracole. Sper să reveniți. Oh, iar pentru cei care doresc să o revadă, vom avea o altă reprezentație mâine seară. Mulțumesc.

Părintele Mathias ieși prin spatele teatrului. Luminile se

aprinseră și toată lumea începu să-și strângă lucrurile. „O" ieși pe ușă într-o clipită și Kristi încercă să o urmărească, dar fu prinsă în mulțime, apoi trebui să-și recupereze celularul, care îi fu înmânat de o altă fată, cea care interpretase, în piesă, Cunoașterea. Apoi, Kristi își croi drum spre ieșire și ieși în noapte, sperând să o zărească pe „O". Dar fata dispăruse. La fel și cei pe care-i recunoscuse în public.

Minunat, gândi ea, punându-și geanta pe umăr. Toate fetele care fuseseră răpite participaseră la piesele Părintelui Mathias, iar ea sperase să găsească vreo legătură, numai că ajunsese într-o fundătură. Stând în întuneric, în bătaia vântului rece, ea privi cum alți spectatori părăsesc teatrul, unii îndreptându-se spre parcare, alții spre inima campusului. Profesorii plecaseră atât de repede din teatru de parcă abia așteptau să scape.

Cei câțiva care se opriseră să vorbească, să fumeze sau doar să piardă vremea nu erau persoane cunoscute. Cum rămânea cu interpreții din piesă? Nu bănuise ea că era posibil să existe o legătură între ei?

Recunoaște, gândi ea descurajată, *ar trebui să-l lași pe tatăl tău să afle despre ce este vorba.*

În drum spre mașină, trecu pe lângă Casa Wagner. Întunecată, cu contururi ascuțite și amenințătoare, arăta mult mai respingătoare noaptea. Ea verifică din nou poarta și o găsi încuiată așa cum se așteptase. Apoi observă o pâlpâire, o mică rază de lumină, venind dinspre fereastra subsolului.

Oare i se păruse?

Când privi din nou, licărirea dispăruse.

Oare fusese vreo reflexie? O născocire a imaginației ei? *O sclipire!*

Văzu o altă lumină albăstruie prin geamurile murdare, care dispăru la fel de repede.

Zonă de depozitare, pe naiba, gândi ea. Cine ar fi umblat noaptea prin lăzile vechi? Și de ce fusese Părintele Mathias acolo în cursul zilei? Spusese doar că văzuse urme de șobolani, dar poate că prin asta voia s-o facă să stea departe. Ei bine, amenințarea nu funcționa. Fusese bătută și ținută în lanțuri, avusese de-a face cu câini răi care-și arătau colții, cu psihopați

dementi, îşi pierduse părinţii biologici şi fusese la un pas de moarte. Câţiva şobolani erau o nimica toată.

Ocolind clădirea, încercă poarta din spate şi descoperi că şi aceasta era încuiată. *S-o ia dracu'!* Va intra înăuntru. Era foarte simplu să se caţere pe gardul de fier forjat şi ştia că nu există camere de supraveghere. Recunoscuse şi Georgia Clovis?

Deşi gardul era prevăzut cu ţepuşe, partea de sus a porţii era decorată cu ornamente ondulate. Kristi escaladă poarta şi sări în cealaltă parte, aterizând ghemuit pe aleea de cărămidă. Privind în jur pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni, se grăbi în sus pe scările verandei şi încercă uşa din spate.

Era încuiată.

La naiba! Nu avusese niciodată noroc cu trucul cu cartea de credit care părea să funcţioneze atât de eficient în filme şi nici n-avea cu ce să spargă o încuietoare.

Ce să facă acum?

O fereastră?

Încercă toate ferestrele de pe verandă, dar nu se clintiră şi nici nu putu ajunge la vreuna de la primul etaj. Poate reuşea să se strecoare printr-o fereastră de la subsol? Ocoli clădirea imensă, în stil gotic, dar nu exista nici măcar o singură fereastră la care putea ajunge şi nici uşa din faţă nu se clinti. Trebuia să facă rost de-un levier.

Şi luminile pe care le văzuse pâlpâind?

Lanterne?

Lumânări?

Lanterne de buzunar?

Luminile dispăruseră. Subsolul era acum întunecat ca un mormânt.

Dezamăgită, Kristi se căţără înapoi pe poartă. Când se îndreptă spre maşină, simţi acei ochi nevăzuţi care-i urmăreau fiecare mişcare. Vântul adie, făcând ca frunzele ude de pe pământ să se ridice, iar ramurile fragile ale stejarilor să scrâşnească.

Când ajunse la maşină, i se păru că aude o voce... o voce slabă... o şoaptă...

Se opri brusc.

– Ajută-mă, se auzi vocea.

Kristi se întoarse, încercând să desluşească ceva în întuneric.

– E cineva acolo? întrebă ea, privind de-a lungul parcării, spre conac. Îşi încordă auzul, dar nu auzi nimic în afară de freamătul vântului.

Este doar în mintea ta, îşi spuse, dar aşteptă din nou, ascultând; simţea înţepături pe piele, ca şi cum fiecare mişcare a ei era cercetată amănunţit. Măsurată. Anticipată.

– E cineva acolo? întrebă ea din nou, întorcându-se încet. Inima îi bătea cu putere, îngrozită, iar degetele trăgeau fermoarul genţii şi strângeau tubul de spray paralizant.

– Alo?

Nimic.

Doar ploaia care se scurgea prin burlane şi clopotele capelei care începură să bată ora exactă. Pielea i se făcu de găină şi ridică privirea spre acoperişul Casei Wagner. Oare era cineva în camera de sus şi o privea? O siluetă întunecată printre umbre? Sau îşi imagina ea toate astea? Aproape că se aştepta ca o creatură infernală, cu colţi însângeraţi să sară pe ea. Sticluţa de la gât părea a cântări o tonă.

– Revino-ţi! se mustră ea, odată ajunsă în maşină.

Luă telefonul, îl deschise şi ascultă cele două mesaje. Unul era de la Jay care insista să-l sune, celălalt de la tatăl ei, care făcea eforturi să lase impresia că doar voia să vadă ce face, dar în vocea lui era o gravitate profundă care nu putea trece neobservată.

„...sună-mă când poţi", spunea el.

– Aşa voi face, tată, zise ea, ambalând motorul şi privind încă o dată spre Casa Wagner.

Vlad privea din turnul cu clopote al capelei. Kristi Bentz devenea o problemă.

Elizabeth avea dreptate.

Era timpul ca ei doi să dispară, înainte de-a fi prinşi. Mai existau şi alte terenuri de vânătoare, dar va dura ceva timp să se instaleze. Aşa că va trebui să sacrifice mai multe în această

noapte, și din nou mâine. Apoi se vor opri un timp. Vor face ca sângele să rămână proaspăt și să le ajungă pentru o vreme.

Stopurile Hondei dispărură în depărtare și el își linse buzele gândindu-se la Kristi Bentz și la gâtul ei lung și suplu. Își imagină cum își va vârî dinții în gâtul acela, în timp ce va face tot felul de chestii cu trupul ei.

Deci, Elizabeth voia să privească.

Cu cine putea începe mai bine dacă nu cu fata care încerca cu atâta înverșunare să-i demaște? Oare nu va fi o ironie dulce pentru felul în care Elizabeth vedea lucrurile?

Da, decise el, exista o anumită poezie, o simetrie.

Ca și cum a lua viața lui Kristi Bentz fusese ceva predestinat.

Dar se cam grăbea.

Mai întâi, trebuia să se ocupe de celelalte. De fetele frumoase care deja își amanetaseră sufletele.

În această noapte unul dintre ele va fi luat.

Mâine, dacă totul decurgea conform planului, vor fi două.

Chipurile lor îi apărură în minte și el simți o dorință fierbinte curgându-i prin vene. Își imagină capitularea lor.

Dar, mai întâi, în această noapte, una aștepta.

Ariel era amețită, nu putea să-și ridice capul și-i era frig, atât de al naibii de frig. Încăperea era întunecată, dar într-un fel cunoscută, ca și cum ar fi visat-o. Iar ea era goală, întinsă pe un fel de canapea, simțea materialul moale pe pielea dezgolită.

Știi ce se întâmplă.

Ai bănuit asta, nu-i așa?

De ce erai atât de disperată să-ți faci prieteni?

Simți o schimbare în atmosferă și știu că nu era singură. Părea că se află pe un fel de scenă, o platformă ridicată și avu senzația că o mulțime de ochi o priveau, deși ea nu vedea pe nimeni.

Încercă să spună ceva, dar gura ei refuza să articuleze vreun cuvânt, corzile vocale îi erau paralizate, la fel cum îi era și trupul. Îngrozită, încercă să se miște, să se rostogolească de pe canapea, să facă ceva.

Nu-și dorise decât să aibă prieteni. Ieșiseră împreună să bea ceva, comandase „Martini Însângerat", care păruse în regulă... la început. Nu credea toate poveștile alea, dar fusese intrigată, iar noii ei prieteni o asiguraseră că „băutul sângelui" făcea parte din ritual, era partea amuzantă a nebuniei ăsteia cu vampiri.

Dar acum era înnebunită de frică și ceața care se ridica încet din podea o făcea să se înfioare.

Ce se întâmpla?

Unde era?

Cum ajunsese aici, în această încăpere întunecată ca o cavernă?

Cine, Bunule Dumnezeu, cine erau oamenii pe care-i simțea mângâind-o cu ochii lor?

Bărbați?

Femei?

Ambele?

Oh, Doamne, ce aveau de gând să-i facă?

Auzi pași și încercă să-și întoarcă gâtul, dar nu izbuti.

Alți pași.

Sângele îi îngheță în vene.

Ajută-mă, se rugă ea în tăcere. *Te rog, Doamne, ajută-mă.*

Panicată, încercă să vadă cine se apropie. O singură persoană sau mai multe?

– Soră Ariel, intonă o voce masculină.

Soră? De ce-i spunea așa? Își aminti vag că auzise ceva despre un ritual de inițiere... asta trebuia să fie. Dar de ce trebuia să fie goală și, Dumnezeule, oh, Doamne, de ce nu se putea mișca?

Însă vocea îi era cunoscută, nu-i așa?

– Sora Ariel a venit la noi de bunăvoie.

Cine este acel „noi"? Și nu, nu am venit de bunăvoie.

Alți pași fermi. Deși se afla în spatele ei, deși nu-l putea vedea, ea-i simți prezența. El îi atinse spatele urechii și ea vru să se retragă, dar nu putu. Atingerea lui avea ceva periculos și înspăimântător, dar în același timp seducător,

Degetele lui îi atinseră ceafa și ea fu străbătută de un fior,

deși era revoltată. O lumină roșise transformă scena, dacă asta era, într-o ceață de un roșu-aprins.

Îi trecu prin minte că era posibil să viseze sau să fie în starea asta din cauza vreunui drog, dar în adâncul sufletului știa că totul era real. El o atinse din nou, intim, aplecându-se mai aproape, atingând un sfârc cu mâna.

Trupul ei răspunse, deși ea-și dori să nu o facă. Încă nu-l putea vedea, nu se putea întoarce pentru a-l privi în față.

– Sora Ariel ni se alătură de bunăvoie pentru a face sacrificiul suprem.

Nu... nu poate fi adevărat. Undeva, înlăuntrul ei, Ariel se lupta cu înverșunare, dar trupul îi rămânea nemișcat.

– Sora noastră. O virgină.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemna asta? Ea nu era virgină... Era o nebunie, pur și simplu, o nebunie.

Cu toată zbaterea ei interioară, niciun mușchi nu i se mișcă și-i simți mâna care începuse să o mângâie.

– Acum, soră Ariel, este timpul, spuse el, apropiindu-se atât de mult, încât respirația lui fierbinte alunecă pe pielea goală a gâtului. Simți furnicături. De anticipare? De teroare?

Nu! Nu, nu, nu!

Buzele lui se frecară de pielea ei.

– Știi cine sunt, șopti el. Oh, Doamne, știa cine este el și existaseră momente când avusese fantezii cu el. Dar nu așa... nu cu... cu public. Nu când teama și seducția erau amestecate, când nu putea să se miște, să vorbească.

Îl simți că zâmbește când îi spuse:

– Nu-ți fie frică.

Dar îi era. Oh, Doamne, îi era frică.

Capul lui era aproape de al ei, și ea simți o împunsătură foarte fierbinte, ca un ac, în gât. Inima ei palpită nebunește. Încercă să țipe, dar de pe buze nu-i ieși decât un geamăt.

Gura lui strângea tot mai tare.

Sângele începu să curgă uniform și cald.

Oh, da. Îi era frică.

Era paralizată, sfârșită...

Doamne, ajută-mă...

24

Kristi decise să se oprească la apartament ca să-și schimbe hainele. Încă o dată, nimic nu fusese deranjat înăuntru. Poate reușiseră să-l sperie pe maniac.

– Călătorie sprâncenată, spuse ea în camera goală în timp ce Houdini, care stătea cocoțat deasupra bibliotecii, sări jos și parcă ar fi vrut să i se încolăcească printre picioare. Părea că și-ar fi dorit să aibă încredere în ea, dar nu făcuse încă acest salt de fidelitate. Mă voi întoarce mâine, îi promise ea, apoi ieși din apartament și conduse până la casa mătușii lui Jay.

Jay tocmai cobora din camionetă când ea intră pe aleea crăpată și Bruno deja însemna fiecare tufiș în drum spre ușa din față. Jay o prinse și o sărută cu atâta pasiune, încât simți că i se învârte capul.

– Ți-am lipsit? întrebă ea când el îi dădu în sfârșit drumul și ea-și putu trage sufletul.

– Puțin.

– Mult, îl tachină ea.

– Mă bucur că ești aici, spuse el serios, punându-și brațul după umerii ei. Ocolind un burlan care picura, merseră spre veranda din față.

Ajunși înăuntru, verificară înregistrările din apartamentul ei, dar nu era nimic, doar pisica ce venea și pleca.

– Crezi că va apărea vreodată?

– Cu timpul, spuse Jay cu înverșunare.

Kristi se schimbă în pijama, scoțând cu grijă sticluța de la gât, și simțindu-se un pic vinovată pentru că nu-i spusese lui Jay că o purtase. Când reveni în sufragerie, Jay făcea focul din bucățele de lemn. Flăcări vii explodară, mirosul fumului de lemn pătrunse în cameră și Jay deschise o sticlă de vin roșu. Băură din pahare de hârtie și se așezară sprijiniți de mobila uzată acoperită cu praf de rigips.

– Casă, dulce casă. O licărire de ironie scânteie în privirea lui.

– L-am văzut pe Hiram la piesă, în seara asta, spuse ea,

privind în pahar. Abia m-am stăpânit să nu mă duc la el și să-l acuz că este un pervers.

– Ar fi negat pur și simplu.

– Știu, dar, dacă nu este el, atunci a dat cheia mea altcuiva. Sau poate că Irene a dat-o.

– Da, cum ar fi tipului de la cablu, celui care repară telefoane sau instalatorului. Nu știm cine este tipul.

– Nu am schimbat încuietorile cu atât de mult timp în urmă.

– Îl vom prinde, zise Jay. Ai răbdare.

– Vrei să spui, *mai multă* răbdare.

El zâmbi, dar nu o contrazise. O idee a naibii de bună. Kristi știa că răbdarea nu era una dintre calitățile ei, dar, în ultima vreme, puțina răbdare care-i mai rămăsese se cam epuizase. Parcă era mereu în așteptare, încercând să oprească timpul, sperând într-o reușită.

– Știi, nu pot sta aici când tu ești la New Orleans, spuse Kristi. Trebuie să mă întorc în apartamentul meu.

Jay scutură cu vehemență din cap.

– Cum te-ai simți știind că videocamera lui este încă acolo? Că ar putea veni să o ia în orice moment? Nu este prudent. Nu te îngrijora, voi veni înapoi cu mașina după ce termin treaba. Fac naveta.

– După o zi de muncă de zece ore?

– Nu este chiar atât de departe.

– Ba da, este.

– Vorbim de patru nopți pe săptămână.

– Pot avea grijă de mine, îl asigură ea, devenind puțin irascibilă.

Una era ca el să se îngrijoreze pentru siguranța ei, și alta era ca el să încerce să intre cu forța în viața ei. Să fie prea protector cu ea. Mai fusese pe acest drum.

– Vin înapoi și cu asta basta, dar trebuie să mă duc la laboratorul de criminalistică, recunoscu el, apoi începu să-i spună despre ce aflase de la Sonny Crawley, iar ea nu mai avu timp să protesteze.

Kristi ascultă uluită tot ce aflase el, începând cu descoperirea brațului și a mâinii de femeie în burta aligatorului,

până la cercetarea mlaștinii unde fusese găsită reptila. Ea nu-l întrerupse, dar continuă spunându-i că poliția încerca să identifice persoana căreia îi aparținea brațul și că-și rugase prietenul de la secție să caute în Registrul Auto și în caziere.

– ... polițiștii caută mai multe probe, mai multe cadavre, încheie Jay, luând o înghițitură lungă din pahar. Se pare că unul dintre detectivi, Portia Laurent, a suspectat tot timpul că fetele care lipsesc de la All Saints au fost răpite. Doar că nu avea nicio dovadă în sprijinul teoriei sale.

– Dar acum s-ar putea să aibă, spuse Kristi.

Ea încă procesa informațiile și aproape că nu-și dădu seama când el schimbă subiectul și o întrebă despre piesa moralizatoare. Ușor distrasă, ea-i povesti despre evenimentele serii, ascunzând cu grijă orice referire la sticluță, pentru că știa că i-o va cere înapoi, și ea avea intenția s-o poarte la întâlnirea cu dr. Grotto de mâine.

Ea încheie cu cercetarea fără succes a Casei Wagner și convingerea ei că auzise pe cineva strigând după ajutor.

– Nu prea-mi place că te întâlnești cu doctor Vampir, spuse el, turnând puțin vin pentru fiecare. Și nu te mai întoarce în apartamentul tău.

Kristi ignoră asta.

– Ce-mi va face Grotto? Voi fi în biroul lui din departamentul de engleză.

Ochii lui Jay se întunecară în timp ce privea fix focul.

– Dar este implicat în dispariția fetelor; simt asta. Faptul că te vezi cu el, nu-mi sună bine. Își frecă bărbia și scutură din cap. Și cum rămâne cu acel cineva care striga după ajutor în afara Casei Wagner?

– Am spus că *am crezut* că aud o șoaptă, dar poate că mieuna o pisică sau... nu știu, altceva. Vântul bătea, ploua și probabil că mi-am imaginat diferite lucruri.

– Nu ești genul care să-și imagineze diferite lucruri, accentuă el și Kristi decise că era timpul să fie sinceră cu el.

– Și dacă ți-aș spune că eu pot prezice moartea doar uitându-mă la cineva?

– Ai puteri de mediu despre care eu nu știu?

– Se poate spune și așa.

El zâmbi alene și se întinse în fața focului, cu capul sprijinit de o mână, cu băutura în cealaltă și cu privirea ațintită asupra ei.

– Spune-mi tot.

Și ea-i spuse, explicându-i despre visele ei în care tatăl ei murea și despre felul în care vedea oamenii în alb-negru înainte, presupunea ea, de-a muri. Când termină, luă o înghițitură lungă din pahar și observă că zâmbetul lui pălise.

– Aștept poanta.

– Nu este niciuna, îl asigură Kris.

– Vorbești serios.

– Mmm-hmmm.

– Dar tatăl tău, Lucreția și Ariel sunt încă în viață.

– Da, știu, dar mai este și femeia din autobuz.

– O femeie *în vârstă.*

– Eu doar îți spun ce se petrece. De fiecare dată când se întâmplă asta, simt o răceala în interior. Ca și cum moartea îmi străbate sufletul, spuse ea, simțindu-se din ce în ce mai ridicolă în timp ce încerca să-i explice. Știu că sună nebunește. Dar parcă însuși diavolul privește prin ochii mei.

– Kris...

– Știu, știu, sunt ca o psihopată care are nevoie de ani de terapie, dar asta nu mi se mai întâmpla înainte de accident.

– I-ai spus tatălui tău?

– Știind cât de paranoic este în ceea ce mă privește? Nici gând. M-am gândit să-i spun soției sale, Olivia, pentru că și ea are, scuze, avea, o chestie de mediu, dar atunci s-ar simți obligată să-i spună lui tata, așa că singura căreia i-am spus a fost Ariel. Oftă. Cine știe câtor persoane le-a spus ea.

– Nimeni nu ar crede-o. Vor bănui doar că ești dusă cu pluta.

– Perfect, spuse ea. Tu crezi că sunt dusă cu pluta?

Jay ezită suficient de mult pentru a face ca Kristi să se înfierbânte, apoi ridică o mână și spuse:

– Cred că se întâmplă ceva cu tine. Acest fenomen – viziunea aceea – ar putea fi ceva fizic.

– O problemă cu vederea? O problemă la creier?

El ridică din umeri.

– Tot ce știu este că nu cred că ar trebui să te întâlnești cu Grotto. Sau cel puțin lasă-mă să vin cu tine.

Lui Kristi i-ar fi plăcut să aibă o discuție completă în legătură cu „abilitatea“ ei, dar poate că era suficient că măcar îi spusese. Cel puțin, pentru moment. Ea respinse sugestia lui Jay legată de Grotto:

– Asta ar strica tot.

– Pot rămâne lângă biroul lui. Prin apropiere. Lași telefonul pornit, îl pui pe mute, ca el să nu audă nimic, și eu ascult. Dacă se întâmplă ceva, îmi dai de știre și dau buzna pe ușă ca afurisitul de Rambo.

– În regulă, spuse ea.

Din fericire, ea nu trebuia să meargă la muncă. Francesca fusese de acord să preia tura lui Kristi.

– Aștepți în bibliotecă până ce mă auzi vorbind cu el, iar după ce intru în biroul lui poți veni la departamentul de engleză. După aceea, putem merge la liga studenților, să stăm de vorbă, apoi la cursul tău.

– Sună bine.

– Avem nevoie de un cod în caz că o să am probleme cu Grotto?

– Ce spui despre „ajutor“ sau „Jay, vino dracului aici!“?

– Astea ar funcționa, spuse ea, aproape râzând. Să știi că sunt doar un pic nebună, adăugă ea.

– Știu.

Ea-i privi chipul frumos și se întrebă de ce-i luase atâta timp ca să ajungă aici. Să aibă încredere în el. Să-l iubească.

Fusese pe punctul de a-i spune despre sticluță, dar hotărî să păstreze acea informație pentru sine cel puțin pentru încă o noapte. Până ce va vedea reacția lui Grotto.

Portia își punea haina, gata să încheie ziua, când detectivul Crawley, duhnind a fum de țigară și având nevoie de un bărbierit, apăru în spațiul ei de lucru. Nu-l prea plăcea, dar nu-l putea învinui că nu are talent de detectiv. Era doar un pic

mai dur pe alocuri, ceea ce părea să-i convină, cel puțin la slujbă.

– Ai primit vreun telefon de la Jay McKnight? întrebă el.

Era trecut de cinci și Crawley avea deja pe el haina de ploaie, o servietă ponosită într-o mână și un document tipărit în cealaltă.

– Nu.

– Lucrează la laboratorul de criminalistică, predă un curs seral la All Saints. Un prieten de-al meu de ceva vreme. I-am dat numele tău.

– Pentru ce?

– Este interesat de acele fete dispărute. Pare să creadă că nu sunt niște simple fugare, ca și tine. M-am gândit că poate vrei să vorbești cu el. M-a mai rugat să caut unele informații despre unii profesori care lucrează la colegiu.

– Ce fel de informații?

– Despre deținători de vehicule. Caută în mod special o camionetă de culoare închisă. Vrea să știe dacă vreunul dintre cei care lucrează la colegiu deține sau are acces la vreuna. Cu număr de Louisiana. Probabil, o mașină de familie, mai mare, cred. Pretinde că o urmărea cineva pe Kristi Bentz. Este studentă acolo și este fiica lui Rick Bentz de la poliția din New Orleans.

– Care e amestecul ei în poveste?

– Cred că face pe detectivul amator.

– Exact ce ne trebuia, mormăi ea. Și care e amestecul lui McKnight?

– Este profesorul ei. Prieten.

– Mai mult?

– Probabil.

– Minunat, spuse ea, gândindu-se că fata lui Bentz îi stătea mai mult ca sigur în drum.

– McKnight mai vrea să verific și trecutul câtorva profesori și membri ai personalului care lucrează la colegiu.

Ea ridică din sprâncene.

– Crede că unul dintre colegii lui este implicat?

– Am primit informațiile de la Registrul Auto, dar mă gândeam că poate te ocupi tu de personal. Eu am câteva zile libere, cât timp fosta mea soție stă în spital – i se pune genunchiul la loc. Am doi băieți. Mă întorc vineri.

Îi dădu o foaie de hârtie cu o listă cu nume și alta cu cinci vehicule, asemănătoare cu cel căutat. Îi făcu un rezumat despre ce se întâmplase cu Jay și Kristi Bentz.

Portia nu-și putu ascunde prima furnicătură de emoție care-i alergă prin vene. De peste un an simțise că era ceva la mijloc în legătură cu toate acele studente de la All Saints care dispăruseră. Cel puțin acum cineva părea a fi de acord cu ea.

– Te voi suna, spuse Crawley, atingându-i ușor nasul. Și nu o da în bară, în regulă? Douăsprezece sticle de bere depind de asta.

– Eu primesc vreuna?

El făcu o grimasă.

– Pune totul cap la cap și-ți cumpăr o băutură adevărată. Ce bei? Cosmopolitan? Daiquiri?

– Martini sec. Trei măsline.

– O femeie pe gustul meu.

– Exact ce voiam să aud, spuse ea, scoțându-și haina și pregătindu-se pentru ceea ce urma să fie o noapte lungă, dar promițătoare.

Elizabeth venea rareori în vizită.

Era o regulă nescrisă: el se ducea la ea. Întotdeauna.

Ultima dată când apăruse în încăperile lui private fusese cu un an în urmă, dar acum pășea de-a lungul piscinei. Instalația subacvatică colora apa într-un bleu-verzui strălucitor, aruncând umbre albăstrui pe pielea ei albă, impecabilă.

Îmbrăcată cu o haină lungă, neagră, și încălțată cu cizme, ea merse de la un capăt la celălalt al încăperii.

Vlad își termină turele de bazin, refuzând să-și întrerupă rutina, chiar și pentru ea, apoi ieși din piscină.

– S-a întâmplat ceva, spuse el, gol și cu apa șiroind de pe el, permițând aerului rece să-i mângâie pielea.

Sperase să poată petrece mai mult timp în frigider cu

Ariel și Karen Lee, cunoscută și ca Bodiluscious, dar era evident că trebuia să-și schimbe planurile.

– Trebuie să lucrăm mai repede, spuse Elizabeth, privindu-l ca și cum orice ar fi fost în neregulă era din vina lui. Am fost de acord să strângem mai multe fete, și asta cât mai curând.

– Ce s-a întâmplat?

– În afară de faptul că a fost descoperit brațul? spuse ea sarcastic. Am surse la poliție. Asta a fost o neglijență, Vlad. Când te debarasezi de... cadavre, trebuie să le duci cât mai departe. În afara parohiei. În afara statului.

Ea se învârti în jurul lui. Furia ei era vizibilă în agilitatea ochilor, în felul cum i se umflau nările.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba era în neregulă cu afurisitul de Golf al Mexicului? Puteau să fie hrană pentru rechini... nu ar fi fost niciodată găsite. Oamenii cad din bărci și nu sunt găsiți *niciodată*.

De parcă era atât de ușor să te debarasezi de un cadavru.

– Incidentul cu aligatorul a fost un ghinion.

– Și o prostie! Care sunt șansele ca să apară restul trupului? Sau celelalte?

Ea tremura, iar el făcea eforturi să nu o ia în brațe și să încerce să o calmeze, dar știa din experiențele anterioare că, dacă o atingea când era îmbrăcată, și nu se afla în baia ei întunecoasă, o va înfuria și mai tare.

– Ei nu pot face legătura între brațul acela și noi.

Ea-l privi de parcă ar fi fost un cretin.

– Măcar te uiți la televizor? Ea ce făcu în aer semnele ghilimelelor –„ei" pot face ceva foarte sofisticat. Poate nu la fel de sofisticat ca în *CSI,* și cu siguranță nu atât de rapid, dar totuși sofisticat. Cu destul timp, oh, da, pot conecta afurisitul acela de membru cu oricare dintre fetele căreia îi aparține și eventual cu noi!

Scărpinându-și gânditoare gâtul lung, Elizabeth, mereu agitată, continuă să pășească, apoi se opri brusc când își surprinse imaginea într-una dintre oglinzile pe care el le pusese

în încăpere. Își dădu seama că degetele ei ar putea lăsa urme pe piele dacă se tot scărpina. Distrasă pe moment, obsedată de imaginea ei, trase de câteva ori adânc aer în piept și fața ei deveni din nou o mască nemișcată. Liniile de consternare și frustrare dintre sprâncenele ei și din colțurile ochilor se netezirâ și expresia de furie dispăru.

– Trebuie să grăbim lucrurile. Imediat, spuse ea mult mai liniștită. Știi ce ai de făcut. Am plănuit asta de zile-n șir. Mi-aș dori să nu trebuiască să se întâmple atât de repede.

Oftând, ea scutură din cap. Părul negru i se revărsă pe umeri.

– Vinerea asta, spuse ea cu o notă de nostalgie. Va fi ultima noastră reprezentație aici.

– Și după aceea?

Ea-și arcui sprânceana perfectă.

– O luăm de la capăt, desigur. Trebuie doar să facem rost de destul sânge care să țină până când ne stabilim undeva.

Părea că-și alungase furia gândindu-se la viitor, la noul loc, la noile trupuri tinere și suple.

– Dar, pentru moment, trebuie să ne concentrăm.

Traversă încăperea cavernoasă spre biroul ei din alcov și văzu că el deja așezase acolo poze de pe legitimațiile din campus, fotografii ale celor pe care el le găsea a fi cele mai de seamă. Ea le îndepărtă repede pe cele pe care le considera a nu fi destul de frumoase, destul de suple sau destul de în formă. Ezită în legătură cu câteva, și pocni din limbă văzând oportunitățile pe care le ratase.

În cele din urmă, rămaseră doar trei poze.

– Acestea sunt, spuse ea și el privi în jos la fetele frumoase din poze. Fiecare era o versiune mult mai tânără, mai vibrantă a lui Elizabeth.

Fotografia din centru era a lui Kristi Bentz.

– Trei va fi dificil.

– Atunci va trebui să-ți ascuți deprinderile, nu-i așa? îi zâmbi – un surâs grijuliu, șovăitor, care dădea la iveală câteva riduri subțiri. Dacă nu le poți prinde pe toate, cel puțin asigură-te că o vei avea pe Bentz.

Cu cea mai mare plăcere, gândi el.

– Și amintește-ți asta – ea roti un deget deasupra fotografiilor –, avem nevoie de ele doar pentru sângele lor. Mai sunt și altele de care trebuie să te debarasezi.

Desigur că știa despre ce vorbește ea: de curățenie. Să scape de acelea care-i puteau ruina. Acest gând era mai mult decât plăcut. Abia aștepta să scape de ele. Fuseseră o pacoste de la început.

Meritau să moară.

O căutaseră cu lumânarea.

Vlad, cu binecuvântarea lui Elizabeth, era foarte fericit să-i facă pe plac.

Biroul profesorului Grotto se afla la nivelul cel mai de jos al masivei clădiri care adăpostea departamentul de engleză. Se ajungea la el pe o scară care o lua în jos și dădea într-un coridor din aripa de nord. Această parte a clădirii, separată de majoritatea sălilor de curs, era liniștită. Pustie. Pe holuri nu se vedea niciun student sau profesor. Majoritatea ușilor de la birouri, cu ferestre care aveau geamuri mate, erau închise sau pustii, nicio lumină nu strălucea prin panourile opace.

Pe Kristi o părăsi curajul în timp ce înainta pe coridor. Mergea fără zgomot, adidașii ei nu scoteau nici măcar un scârțâit. În sfârșit, avea să se afle față în față cu dr. Grotto. Nu era sigură cum îl va aborda, dar mintea ei stabilea câteva scenarii posibile:

O inocentă care avea întrebări legate de tema ei, făcând aluzii la un fel de cult?

Direct, ca și cum ar fi fost un investigator de la secția de poliție?

Sfioasă? Să flirteze? Sperând să scoată la iveală informații în timp ce-i peria ego-ul?

Acidul din stomac îi arse gâtul când se gândi la asta.

Joacă după ureche, își spuse ea, deși nervii îi erau la fel de încordați precum corzile unui pian, iar teama ei creștea cu fiecare pas. Își verifică buzunarul: telefonul era deschis, dar pus pe mute, și spera ca Jay să poată auzi toată conversația,

deși s-ar putea să nu-i placă. Nu voia să depindă de el, dar decise să nu acționeze prostește. Grotto putea fi periculos. Nu avea nicio idee cum va reacționa acesta dacă s-ar simți prins.

Ajunse la colț și auzi voci, înăbușite, dar suficient de clare pentru a-și da seama că are loc o ceartă.

– Îți spun eu, este periculos, zise o femeie, cu vocea ridicată din cauza emoției.

Kristi se opri instantaneu.

Lucreția?

– Trebuie să te oprești.

Da, era Lucreția și părea disperată.

Kristi riscă să privească după colț și văzu că holul era gol.

– Știu ce fac.

Era vocea lui Grotto. Furioasă. Profundă. Venind din spatele unei uși care era un pic crăpată, atât de puțin, încât ei, probabil, nu-și dădeau seama că era deschisă. Cu inima bătându-i cu putere, Kristi se strecură de-a lungul holului, apropiindu-se.

– Nu vezi că te folosesc? Pentru numele lui Dumnezeu, Dominic, ieși acum din asta. Înainte de-a fi prea târziu.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Știu că se întâmplă ceva oribil. Ceva malefic. Și... și urăsc ce-ți face. Te rog, Dominic, ieși acum din asta. Putem pleca. Nu va ști nimeni niciodată.

Lucreția era speriată, panicată.

Kristi se crispă în interior gândindu-se la presiunea publică pe care trebuie s-o fi suportat fosta ei colegă de cameră, și pentru ce? Pentru monstrul acesta care propaga vampirismul?

– Nimeni nu va ști niciodată? Sună ironic, venind din partea ta, rânji el, acuzator. Din moment ce tu nu ți-ai ținut gura.

– A fost o greșeală.

– Una pe care trebuie să o repar.

Kristi abia putea auzi din cauza bătăilor inimii. Vorbeau despre ea! Despre cererea inițială a Lucreției, când o rugase pe Kristi să verifice un fel de cult despre vampiri.

– Eram îngrijorată! Pentru ele! Pentru tine! Lucreția era aproape isterică. Pentru... pentru noi!

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să decizi să vorbești cu prietena ta.

– Nu este prietena mea, spuse Lucreția repede.

– Fiica unui polițist, pentru numele lui Dumnezeu! Și nu orice polițist, ci un curcan de la Omucideri. Omucideri, Lucreția. Adică crime. La ce naiba te-ai gândit? Grotto era acum cu adevărat furios, ridicând vocea. Ultimul lucru de care avem nevoie este și mai multă atenție din partea poliției.

– Eu... eu am crezut că ne poate ajuta.

– Cum? Dând totul în vileag? Iisuse Hristoase, Lucreția, se presupune că ești o femeie inteligentă. Dar să vorbești cu cineva atât de apropiat de poliție, să atragi atenția asupra mea, să ceri ajutor când nici măcar nu înțelegi ce se întâmplă?

– Dominic, te rog... Vocea Lucreției se frânse și lui Kristi aproape că-i păru rău pentru ea.

– Ți-am spus că s-a terminat, spuse el mai liniștit, ca o prevestire a morții. Declarația sunase rece și lipsită de suflet, mult mai rău decât dacă ar fi țipat la ea, dacă ar fi existat cât de puțin sentiment în vocea lui.

– Tu... nu vorbești serios, spuse ea, trăgându-și nasul.

Nu te mai gândi la el, este un ratat cu sufletul de piatră, gândi Kristi, apropiindu-se de ușă. Da, era sexy, dar nemilos și era evident implicat în ceva întunecat și periculos, sigur ilegal, ceva ce avea de-a face cu fetele dispărute, foarte posibil cu crima. Se întrebă cum va putea ea să dea acum ochii cu el.

Lucreția încercă să se apere.

– Eu... eu i-am spus că ești... nevinovat. Persecutat.

– Dar nu a crezut asta, nu-i așa?

Tăcere.

O tăcere acuzatoare.

– Acum, va trebui să rezolv problema cu ea. Am încercat să o evit de la începutul anului școlar, de când mi-am dat seama cine era, dar este neobosită și – el trase aer în piept – vine să mă vadă peste câteva minute. Sub pretextul unei teme.

– Nu te întâlni cu ea, îl rugă Lucreția încet.

– Trebuie. Așa că pleacă. Acum. Va fi aici în câteva minute. Folosește ușa din spate, în caz că vine mai devreme. Și sună-mă peste douăzeci de minute. Voi folosi asta drept scuză pentru a scurta întâlnirea.

– Oh, nu, te rog, Dominic...

– Pleacă, Lucreția. Ieși naibii afară, înainte să distrugi totul în ceea ce mă privește.

Ea scoase un chițăit de protest și Kristi începu să se retragă, din ce în ce mai repede, de-a lungul holului. Inima îi bătea cu putere, o transpirație rece îi cobora pe spate. Nu avea unde să se ascundă, niciun dulap în care să se strecoare, nicio scară pe care să se poată urca. Trebuia să lase impresia că tocmai ajunsese și nu auzise disputa. Ajunse la colț, merse cu spatele și așteptă, alergând pe loc. Deja găsise o scuză pentru faptul că întârziase.

În depărtare auzi o ușă trântindu-se și presupuse că fosta ei colegă de cameră ascultase de sfatul fostului ei iubit și plecase prin ușa care dădea spre spatele campusului, lângă Greek Row, departe de curtea interioară. Alți câțiva studenți coborau scările și Kristi porni înapoi, luând telefonul din buzunar în timp ce ieșea afară.

– Ești acolo? șopti ea, în tot acest timp tropăind pe loc.

Jay nu răspunse.

Atunci ea-și dădu seama că apelul se întrerupsese.

– Minunat.

Nu se întâmpla des, dar când se întâmpla, era mereu într-un moment inoportun. Exact ca în reclame. Ea formă repede numărul lui Jay.

– Ce dracu' s-a întâmplat? vru el să știe. Parcă își ieșise din minți.

– Nu ai putut auzi?

– Ce anume?

– Nu contează, îți spun mai târziu.

– Vin imediat.

Ea scrută întunericul, privind spre bibliotecă, dar nu-l recunoscu în grupurile de oameni care se grăbeau de la o clădire la alta.

– Așteaptă, nu am intrat încă. Grotto avea companie. Îți povestesc mai târziu. Unde ești?

– Tocmai ies din bibliotecă.

Ea miji ochii și-l văzu coborând grăbit scările late. Mergea repede pe sub luminile de securitate, spre departamentul de engleză. Ea observă că expresia lui era dură și intensă.

– Bine, atunci poți aștepta în interiorul departamentului de engleză.

– Doar dacă nu vrei să fiu mai aproape. Ca, de exemplu, de cealaltă parte a ușii biroului?

– Numai dacă mă auzi spunând „am dat de belea". Atunci poți veni să faci pe Rambo cât poftește inimioara ta.

El era acum destul de aproape de ea și știu că o privea. Flutură ușor mâna, apoi intră din nou grăbită în clădirea de cărămidă și coborî treptele. Înainte ca Jay să comenteze ceva, ea apăsă iar pe tasta de mute, puse telefonul în buzunar și, privind spre ceasul din hol, realiză că deja întârziase zece minute la întâlnirea programată. Nu avea timp de pierdut. Nu dacă voia să-l prindă pe Grotto. Mărind pasul, se grăbi pe hol, aproape alergând, ca și cum ar fi încercat să recupereze timpul pierdut.

Dădu colțul și îl văzu pe dr. Grotto la ușa biroului său, încuind-o. Îmbrăcat în pantaloni negri, tricou și o jachetă, își ținea servieta într-o mână și arăta gata de plecare.

– Oh! doctor Grotto, îmi pare atât de rău că am întârziat, spuse ea repede, sperând că obrajii îi erau roșii. Am primit un apel telefonic de la tata și m-a reținut. Ea-și dădu ochii peste cap. Este un pic cam prea protector cu mine. Fără suflare, reuși să zâmbească pocăit. A trebuit să-i spun că am o întâlnire importantă cu dumneavoastră ca să-l fac să închidă telefonul.

– Din nefericire, și eu am o altă întâlnire, spuse Grotto. Era, probabil, o minciună, dar ea nu avea de ales, astfel c-o lăsă așa.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră un minut, două. Sincer.

O studie preț de o clipă, apoi descuie din nou ușa.

– Eram pe punctul de-a renunța la tine, dar presupun că-ți pot acorda un minut. Vocea lui era calmă, egal modulată, ca și cum nu ar fi fost de curând implicat într-o dispută.

El făcu un întreg spectacol – își consultă ceasul de la mână, încercând să o facă să se simtă vinovată pentru întârziere, evident căutând scuze pentru a scurta pe cât posibil întâlnirea lor.

În regulă. Va fi scurtă.

– Ia un loc.

Făcându-i semn spre un scaun de birou cu rotile, el se așeză pe un scaun uzat din piele aflat de cealaltă parte a unei mese negre de scris și aprinse lampa de birou. Camera era mică, ceva mai mare decât un dulap cu o fereastră tăiată sus pe perete și un birou pentru computer înghesuit într-un colț. O bibliotecă acoperea un perete, fiecare raft era plin până la refuz cu informații despre vampiri, fantome, vârcolaci sau despre fenomene paranormale.

– Deci, ce pot face pentru tine?

El își împreună mâinile pe birou și o privi cu o intensitate care, bănui ea, se presupunea că trebuia să o facă să se simtă stânjenită. Așa și era. Avea ochi profunzi, de hipnotizator, o față colțuroasă, o gură atât de subțire, încât părea o cută pe un maxilar dur. Era un bărbat chipeș care părea obișnuit să se bazeze pe înfățișarea și pe înălțimea lui pentru a prelua controlul unei conversații.

Ea decise să-i spună direct. Într-un fel.

– Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre unii studenți.

El își înălță capul, iar părul său negru scânteie în lumina lămpii.

– Este împotriva politicii colegiului să oferim informații despre cineva. Presupun că știi asta.

– Vorbesc despre studentele care au dispărut, spuse ea. Vă amintiți? Dionne Harmon, Tara Atwater, Monique DesCartes și Rylee Ames? Toate, cât timp au fost studente aici, erau înscrise la cursul dumneavoastră despre vampyrism.

– Am spus că nu voi discuta despre ele.

– Mă refeream doar la planul lor de studii, născoci Kristi. Toate aveau ca specializare engleza. Au avut multe cursuri

comune. Al dumneavoastră era unul dintre ele. Este o alegere pe care o fac mulți studenți.

– Este cel mai solicitant din departament, fu el de acord, zâmbind larg. Dinții lui albi străluciră în contrast cu pielea tuciurie. Părea să se fi relaxat puțin. Cu excepția unui tic mic, care-l dădea de gol și care apăruse lângă un ochi. Poate chiar din campus, continuă el.

– Chiar mai mult decât Istoria rock-and-roll-ului.

– Nu aș putea spune. Vrei să ajungi undeva cu asta, domnișoară Bentz?

– Ați fost ultima persoană care a văzut-o pe Dionne Harmon în viață.

El încremeni.

– Vrei să spui că este moartă? I-au găsit trupul? Calmul lui se fisură și ceva asemănător panicii îi apăru pe chip. Doamne Dumnezeule, nu am știut.

– Eu spuneam doar că dumneavoastră sunteți ultima persoană care a văzut-o înainte să *dispară*.

– Nu asta ai spus prima dată, izbucni el. Este o mare diferență. Și, da, se pare că eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Dionne înainte de-a dispărea. Dar chiar nu este treaba ta, nu-i așa, domnișoară Bentz? Dacă ai întrebări în legătură cu temele tale sau despre curs, te rog – el gesticulă îndemnând-o –, întreabă, dar doar despre asta voi vorbi. Îi pierise zâmbetul. Sunt un om ocupat.

– Ce știți despre un cult care venerează vampiri? Aici, în campus?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu ați mai văzut niciodată așa ceva? Ea băgă mâna sub helancă și scoase sticluța cu sânge.

El privi sticluța de parcă ar fi fost întruchiparea răului.

– Ce este asta? întrebă el, aproape în șoaptă.

– O sticluță cu sânge. Sânge uman.

– Oh, Doamne! El închise ochii preț de-o secundă și respiră adânc. Mult timp, ea crezu că nu va răspunde, dar apoi o surprinse când recunoscu. Am văzut una sau una la fel ca asta.

– Unde?

– La o studentă. Numele ei este „O". El părea pe punctul de-a se destăinui lui Kristi, dar apoi scutură din cap. Nu pot discuta despre ea sau despre oricine altcineva. Dar știu că este foarte retrasă și poartă sticluța aproape cu ostentație.

Cel puțin asta era adevărat. Chiar tatăl lui Kristi îi pusese întrebări fetei într-un caz recent și ea-și arătase cu mândrie propria bijuterie.

– De unde ai asta? întrebă Grotto.

– Am găsit-o în apartamentul meu.

– *Apartamentul* tău?

– Tara Atwater a locuit acolo.

– Și crezi că este a ei? Gura lui deveni rigidă, iar temperatura din încăpere păru să scadă cu zece grade.

– Da. ADN-ul o va spune.

– Ai testat o parte din sânge?

Ea încuviință dând din cap.

Privirea lui era rece.

– Dacă e adevărat ce spui, poliția ți-ar fi luat lănțișorul. Joci la cacealma, domnișoară Bentz.

– Am trimis câteva picături... am pretins că sunt ale mele. Am un prieten care lucrează la laborator.

– Ce are asta de-a face cu mine?

– Nu vă pasă ce s-a întâmplat cu studentele dumneavoastră, doctor Grotto?

– Sunt niște fugare, spuse el, ca și cum ar fi fost convins. Sau ca și cum ar fi vrut să se convingă.

– Credeți că toate patru au părăsit pur și simplu orașul? Toate patru care au participat la cursul dumneavoastră? Toate patru care aveau specializare în engleză? Toate patru s-au trezit că vor să plece? A naibii coincidență, nu credeți?

– Se întâmplă mult mai des decât crezi. Sunt tinere, și din câte am înțeles eu au probleme.

– Și au dispărut.

– Este posibil să li se fi întâmplat ceva, presupun, dar este mult mai probabil că au plecat. Grotto părea că se lupta

cu dorința de-a o da afară și cu nevoia de-a vorbi despre fetele dispărute.

– Fără urmă? întrebă Kristi sceptică.

– Domnișoară Bentz, chiar și în zilele noastre, dacă cineva vrea să dispară, o poate face. Poate nu pentru totdeauna, dar măcar pentru o vreme. Cred că toate fetele vor apărea. Când vor dori ele.

– Asta-i o absurditate, spuse ea.

– Ușor de zis. Ai o familie care te iubește, nu-i așa? Tată și mamă care te iubesc la nebunie?

Ea nu răspunse, nu voia să vorbească despre ea. Refuzase să menționeze că mama ei murise cu ani în urmă într-un accident de mașină și că tatăl ei își revenise cu greu, după ce-și înecase amarul în băutură. Nici nu menționă faptul că era adoptată. Cu cât știa mai puține Grotto despre ea, cu atât era mai bine.

În acel moment, telefonul lui sună. Lucreția.

– Scuză-mă, spuse el. Apoi în receptor. Alo? Oh, da... sunt pe drum... îmi cer scuze pentru întârziere. Voi fi acolo în – își verifică ceasul de la mână – cincisprezece minute... da... la revedere. Închise și se ridică în picioare, asta însemnând că întrebările luaseră sfârșit. Chiar trebuie să plec. Își luă servieta, se duse la ușă și o deschise.

Ea întinsese coarda cât putuse de mult.

Și nu descoperise nimic.

– Salut-o pe Lucreția din partea mea, spuse ea în timp ce ieșeau din birou, și spune-i că aș fi recunoscătoare dacă m-ar suna.

Grotto se holbă la ea și în acea clipă Kristi observă paloarea tenului lui. Oare atinsese un punct sensibil? Dar paloarea persistă și după trecerea șocului. De pe chipul lui Grotto dispăru orice urmă de culoare și Kristi avu presentimentul clar că el, ca atâția alții pe care-i văzuse în campus, s-ar putea ca în curând să moară.

– Ce este? întrebă el când descoperi că ea îl privea fix.

– Aveți grijă, spuse ea și văzu întrebarea din privirea lui. Nu știu în ce sunteți băgat, doctore Grotto, sau cât de adânc, dar este periculos.

El râse cu jumătate de gură.

– Ți-ai creat propriul mit, nu-i așa?

Oare așa era?

I-ar fi putut spune că îl văzuse cum își pierde culoarea din obraji și devine cenușiu – un semn, era sigură, pentru o moarte sau un destin grav, iminent. Dar el doar ar fi râs de ea și mai mult, crezând că era dusă cu pluta, așa cum făcuse și Ariel.

Oare la ce se așteptase? Că el va da înapoi și va spune tot, că-i va vorbi despre vreun cult întunecat, demonic? Că va recunoaște că le-a omorât pe fete și că – mai ce? – le-a băut sângele? Sau că l-a băut mai întâi și apoi le-a omorât?

Grotto încuie ușa. Dacă crezuse că el i se va confesa, pentru a-și mântui sufletul, și că va reuși să rezolve cazul sau măcar să capete niște informații pentru afurisita ei de carte, se înșelase amarnic.

Urcă scările până la primul etaj și-l găsi pe Jay stând pe o bancă lângă scări. La mai puțin de cincisprezece metri de ușa lui Grotto.

– Bravo, Sherlock, spuse el și ea-i aruncă o privire gen „nu te pune cu mine".

– Ai auzit, spuse ea în timp ce ieșeau prin ușa din față, înfruntând o rafală de aer rece, de iarnă.

– Am auzit că ai luat sticluța cu tine, l-ai tachinat în legătură cu ea, te-ai jucat cu probele!

– Am crezut că ar putea da rezultate.

– La naiba, Kris, asta nu făcea parte din înțelegere.

– Ar fi trebuit să-ți spun, recunoscu ea în timp ce mergeau pe aleea de cărămidă printre alți studenți care traversau grăbiți campusul. Biciclete și skateboarduri treceau pe lângă ei, iar un tip cu doi câini în lesă alerga în direcția opusă.

– Dar știai că, dacă ai fi făcut-o, nu te-aș fi lăsat să te joci cu asta. Ce a fost în capul tău?

Nu voia să încerce să-și găsească scuze. În schimb, spuse:

– Se presupune că trebuia să aștepți afară.

– Da, ei bine, am vrut să fiu un pic mai aproape, pentru orice eventualitate.

– Care eventualitate? Că m-ar fi atacat?

Jay ridică din umeri. Mâinile lui erau adânc vârâte în buzunarele jachetei.

– Poate. Doar l-ai momit al naibii de tare. El o luă de braț și o trase din calea unui biciclist care o luă de-a curmezișul prin curtea interioară. De acum înainte, fără secrete. Dacă suntem amândoi implicați în asta, trebuie să fim sinceri unul cu celălalt.

Ea încuviință dând din cap.

– În regulă.

Nu părea să o creadă, dar nu-i lăsă brațul în timp ce mergeau repede spre asociația studenților. Jay deschise ușa și intrară. Un miros de aer cald îi lovi și zgomotul râsetelor, muzicii și conversațiilor umplu zona deschisă unde studenții își petreceau timpul, unii studiind, alții conectați la iPod-uri, alții vorbind cu prietenii. Păreau atât de inocenți, atât de inconștienți de răul care, după cum credea Kristi, se ascundea în fisurile și colțurile campusului.

„Cine va fi următorul?" se întrebă ea și se gândi la paloarea ce apăruse pe chipul lui Grotto.

– L-ai crezut? Vocea lui Jay o trezi la realitate.

Ea scutură din cap.

– Ascundea ceva. În ciuda căldurii încăperii bine luminate, simți o răceala în adâncul sufletului. Ridică privirea spre Jay și văzu că avea o privire neliniștită. Și mințea printre colți.

25

Jay se afla în biroul său și studia la microscop o fotografie a brațului retezat. Desigur, văzuse brațul, dar acesta era păstrat la rece în speranța că trupul de care fusese desprins va fi găsit. Mai erau și pozele de pe computer, care puteau fi mărite, dar uneori metodele mai vechi erau cele mai familiare.

Joia stătea în laborator zece ore. Acum aproape că era timpul să plece. Era agitat. Irascibil. Se întorsese la New

Orleans cu inima grea, deși Kristi insistase că totul va fi bine. Ea nu-i ascultase niciunul dintre argumente și nu acceptase în niciun chip să locuiască în casa mătușii lui sau măcar să păstreze câinele. Se mutase înapoi în apartamentul ei, în ciuda protestelor lui. Ținea constant legătura cu ea, prin telefon sau e-mail, și până acum totul era în regulă.

Până acum.

Și cum te-ai simți dacă i s-ar întâmpla ceva?

Încercă să nu se gândească la cel mai rău scenariu, dar deja i se contura în minte, gata să se năpustească din nou asupra conștiinței sale. Trebuia să înceteze să-și mai facă griji pentru Kristi. Așa cum îi spusese ea iar și iar, era adultă. Putea avea grijă de ea însăși. Chiar jurase că nu o deranja ideea că persoana care filma putea încerca să intre în apartamentul ei. Spunea că îl așteaptă cu brațele deschise.

– Prostii, mormăi el, concentrându-se din nou asupra unei decolorări dintre cot și încheietura mâinii.

– Vorbești cu mine? întrebă Bonita Washington când intră în zona laboratorului, privind spre microscop.

– Cred că vorbeam cu mine, spuse el, dându-și scaunul înapoi. Observi ceva neobișnuit la brațul acesta?

Ea arătă spre fotografie.

– Îi lipsește un corp.

– Deșteaptă chestie. Altceva?

– Oja nu i se potrivește cu rujul, oh, așteaptă...

Washington, de obicei severă și încruntată, chiar zâmbi.

– Vorbeam despre asta, spuse ea, arătând cu degetul o pată pe pielea antebrațului. Ce-ți spune?

– Nu sunt sigur.

– Ce zici despre înghețare?

Jay privi din nou.

– Ca atunci când lași o bună bucată de vreme un pui în congelator, și ambalajul nu este sigilat, sau chiar dacă este?

El își trase scaunul înapoi spre zona de lucru și, folosind microscopul, studie pata de pe braț.

– Crezi că brațul... nu, cadavrul a fost înghețat înainte de-a fi aruncat în mlaștină.

– Îhî.
– Deci criminalul nostru le ține în viață, gândi el cu voce tare. Speranța că le putea găsi pe studente în viață lovi cu putere.
– Nu știu ce le face, dar la un moment dat, aș putea să-mi pun la bătaie noul meu Porsche că această femeie a fost înghețată.
– Credeam că tu ai un Pontiac.
– Până acum. Dar dacă aș avea un Porsche, aș pune pariul. Dădu din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu ea însăși. Nu aș putea risca să o pierd pe Marea Am.
De ce ar ține ucigașul cadavrele la rece? De ce nu le aruncă după ce le omoară? Nu voia ca ele să putrezească și să miroasă, nu le putea duce destul de repede într-un loc în care să se debaraseze de ele? Și de ce nu era deloc sânge în brațul retezat?
Jay lovi de masă capătul cu gumă al creionului.
Ce fel de nebun se afla în spatele întregii povești?
Din nou, se gândi la Kristi, dar de data asta nu-și mai putu ține spaima în frâu.

Până miercuri, Kristi nu făcuse niciun pas în plus spre aflarea adevărului. Nimeni nu îndrăznise să vină în apartamentul ei; întâlnirea cu dr. Grotto nu-i produsese acestuia nicio tulburare; chiar avusese tupeul să o numească la curs și îi zâmbise aproape dulce. Chat-urile, pe care le frecventa în fiecare noapte, sperând să dea peste DrDoNoGood sau JustO, fuseseră un fiasco. Deveniseră destul de tăcute, poate din cauza examenelor care se conturau în următoarele săptămâni. Lucrurile în campus erau liniștite.
Aproape prea liniștite.
Calmul dinaintea furtunii, își spuse ea în timp ce mergea cu bicicleta prin curtea interioară, îndreptându-se spre cursul de stilistică. Își legă bicicleta de suport, apoi intră grăbită în clădire. Puțin înaintea ei le văzu pe Zena și Trudie.
Perfect.
Ele nu se grăbeau. Kristi micșoră distanța dintre ele așa

că, atunci când ajunse la ușa sălii de curs, era în spatele lor. Zena găsi o bancă liberă. Trudie ocupă una alături de ea și Kristi puse mâna pe una în apropiere. Se uită prin clasă. Nu frecventa și Ophelia – JustO – acest curs? Dacă era așa, fata nu se vedea pe nicăieri. Kristi intenționa să încerce să se împrietenească cu ea după ultima lor întâlnire de la spectacol. „O“, gândi ea, avea secrete de împărtășit.
Nici Ariel nu se vedea pe nicăieri. De fapt, își dădu ea seama, Ariel nu fusese la niciun curs toată săptămâna.
Și Kristi fusese martoră când își schimbase culoarea în alb-negru, ceea ce, pe termen scurt, nu însemna prea mult.
Și totuși...
Dacă nu ar fi fost sezonul gripei, Kristi probabil că ar fi devenit suspicioasă. Dar își propuse în minte să se intereseze de fată.
În timp ce Preston începu prelegerea, ea privi din nou la Zena, dar nu atrase atenția fetei. Va trebui să aștepte. Se prefăcu interesată de dr. Preston, ascultând prelegerea despre importanța perspectivei și clarității în stilistică, dar se strădui să nu adoarmă.
Astăzi, părea a fi mult mai mulțumit să-și sprijine șoldurile de marginea biroului decât să se deplaseze de colo colo. Totuși, aruncă creta în aer. Avea o expresie destul de afabilă, însă, sub bronzul și aspectul californian, Kristi crezu că observă un aspect mai dur.
Dar oare nu experimentase ea același sentiment cu dr. Grotto și Emmerson? Chiar și cu profesoara Senegal, mama gemenilor, care părea a avea partea ei întunecată pe care o ascundea în spatele ochelarilor lustruiți și al buzelor roșietice.
Cei mai mulți studenți erau la fel de plictisiți ca și ea. Kristi începea să-i recunoască. La câteva bănci distanță se afla Marnie, blonda pe care o urmărise în Casa Wagner. Se pare că Marnie făcea și ea parte din grupul de prietene care le includea pe Trudie și Grace. Și mai era și Bethany, o altă fată de la cursurile lui Kristi. Conștiincioasă, lua notițe, iar degetele ei zburau peste tastatură, ca și cum dr. Preston oferea răspunsuri la problemele universului.

Una dintre *acelea,* gândi Kristi, în timp ce fata punea o întrebare pentru a clarifica un aspect al simbolismului. O adevărată lingușitoare.

Hiram se încrunta în scaunul lui și Mai era concentrată asupra prelegerii, luând agitată notițe.

Salvați-mă. Acest curs era prea simplu pentru gusturile ei. Ea deja vânduse articole despre crime adevărate și nu voia decât să-și îmbunătățească talentul pentru cartea pe care plănuia s-o scrie. Nu era sigură că dr. Preston era răspunsul.

Probabil că-i citise gândurile.

– Domnișoară Bentz? spuse el, cu vocea mocnind de autoritate.

Ea încremeni.

– Te plictisesc? întrebă el și, când o privi, ea-și dori să intre în podea. Sau pe tine? spuse el mutându-și privirea spre Hiram Calloway.

– Da, spuse Hiram cu insolență. Ceva de genul ăsta.

– Ceva de genul ăsta? spuse Preston, rupând creta în pumn.

– În regulă, nu, chiar o faci. Mă plictisești. Eu vreau să scriu. Nu cred că trebuie să studiem simbolismul sau metaforele. Am făcut cu toții asta în liceu. Acesta nu ar trebui să fie un curs universitar? La naaaiba! Spunând asta își închise laptopul, își vârî cărțile în rucsac, îndepărtă scaunul cu piciorul și părăsi clasa.

Kristi crezu că se va dezlănțui infernul. Dar furia de pe chipul lui Preston dispăru repede.

– Dacă mai este cineva care simte la fel ca domnul Calloway, îl invit să plece în acest moment.

Încăperea deveni foarte tăcută. Nimeni nici măcar nu îndrăzni să tușească.

Privirea lui Preston trecu peste fiecare student. După ce decise că nimeni altcineva nu intenționa să plece, el își drese vocea.

– Bine. Să continuăm...

Începu din nou să arunce creta și să se plimbe prin sală. Kristi făcu tot posibilul să fie atentă. Dar era greu. Hiram avea dreptate, cursul era foarte plictisitor.

Privi spre ceas și petrecu următoarele patruzeci și cinci de minute observând că Trudie și Zena se prefăceau interesate de curs în timp ce-și trimiteau una alteia SMS-uri. Își țineau celularele chiar sub bancă și erau destul de experte să lucreze cu tastele și să-și trimită mesaje fără a fi prinse, ceea ce era puțin ciudat. Aici erau la colegiu, nu la liceu. Dar Kristi își juca și ea rolul ei, încercând din răsputeri să citească informațiile pe care și le trimiteau.

În mare parte se dovedi a fi imposibil. Ecranele erau prea mici, dar ea surprinse un rând sau două și notă repede prescurtările pe care le vedea. CW apărea în mod frecvent... *Casa Wagner?* Sau doar își dorea ea să fie așa? Mai văzu și Grto, care presupunea că se referă la dr. Grotto și o serie de numere, care, credea ea, se refereau la ziua de vineri, care însemna mai mult decât începutul weekendului, era și ultima reprezentație cu *Oricine.* Restul informațiilor nu aveau niciun sens, dar ea totuși le notă.

Când cursul se termină, ea se afla din nou în spatele celor două fete, dar nu văzu niciun motiv să intervină în conversația lor, nici nu auzi nimic care să merite să fie reținut.

Era ca și cum întreaga lume își ținea respirația.

Afară era la fel. Atmosfera era calmă încă. Cerul era plin de nori plumburii care nu păreau să se miște.

I se ridică părul pe mână și, deși totul părea în regulă, ea știa, în adâncul sufletului, că răul stătea ascuns în întuneric.

Era vineri, trecut de patru, și Portia era un pic agitată din cauza celor opt – sau fuseseră nouă? – cești de cafea pe care le băuse de-a lungul zilei. Trebuia să o lase mai moale. Astăzi, se oprise din numărat când ajunsese la șase, chiar dacă trecuse la cea fără cofeină la începutul după-amiezii. Încă mai simțea efectele după ce lăsase mașina în parcarea de la secție. Probabil, mai mult din cauza lipsei de somn decât a cofeinei. Lucrase în ture de douăsprezece ore, opt după ceas, patru în timpul ei liber. Când ajungea acasă își făcea exercițiile de rutină timp de patruzeci și cinci de minute, mânca ceva preparat la microunde, fără grăsimi, cu puțini carbohidrați, fortificat

cu vitamine, o masă fără gust, apoi o luă de la capăt, luând doar o pauză pentru un pahar cu vin în timp ce privea. Totul ca să scape de cele nouă kilograme care nu se dădeau duse de când împlinise treizeci de ani și renunțase la țigări.

Uneori, se întreba dacă făcuse alegerea corectă.

În fiecare seară, era îngropată în muncă și nici măcar nu voia să se gândească la cât câștiga pe oră. Ar fi fost prea deprimant.

– Amintește-ți de beneficii, își spunea ea iar și iar în timp ce transpira din cauza exercițiilor, ajustând muzica cu pașii ei care se întețeau.

Mai era și simplul fapt că-și iubea meseria. *O iubea*. Nici mai mult, nici mai puțin. Chiar dacă însemna să doarmă singură în patul ei mare în majoritatea nopților.

Trebui să-și reamintească asta în timp ce trecea de ușile secției și se îndrepta spre biroul ei. Își petrecu ultimele patru ore vorbind cu martorii dintr-un caz de violență domestică și era nervoasă din cauza declarațiilor contradictorii. Jumătate dintre cei prezenți la petrecerea unde se întâmplase presupusul incident insistaseră că soția era de vină; ea-și necăjise bărbatul flirtând cu fratele acestuia, apoi chiar încinsese lucrurile lovindu-l în stomac. Cealaltă jumătate spusese că soțul, un tip posesiv și gelos, despre care se știa că folosește ceva steroizi, reacționase exagerat: își luase arma și-și împușcase mortal soția.

Reacționase exagerat... nu, pe bune? Cum de puteau fi oamenii atât de proști?

Portia mai avea vreo două ore de lucru la hârțogăraie și apoi urma să încheie ziua. Turele se schimbau și era multă activitate în secție: telefoanele sunau, computerele bâzâiau, suspecții în cătușe stăteau la birouri afirmând că sunt nevinovați și protestând împotriva tratamentului aplicat de polițiști.

Trecu pe lângă biroul uneia dintre tinerele secretare. O explozie de culori în formă de garoafe și trandafiri indica faptul că se gândea cineva la ea. Portia își scoase haina și o atârnă într-un cuier de lângă biroul ei, în timp ce râsul izbucni

de undeva de lângă fax. Apoi privi spre ceea ce părea a fi un munte de rapoarte care trebuiau procesate.

Cam atâta despre societatea fără hârtii.

Verifică unele dosare. Reamintindu-și că *nu* dorea o țigară, ea sortă hârtiile și o groază dintre e-mailurile ei.

Telefonul sună scurt. Ridică receptorul, cu ochii încă la monitorul computerului.

– Omucideri, detectiv Laurent.

– Sunt Jay McKnight de la laboratorul de criminalistică. Am numele tău de la Sonny Crawley. Cred că a cerut ceva în numele meu.

– Oh, așa este. Chiar voiam să vorbesc cu tine. Interesul ei se mută imediat de la hârtii și începu să tasteze niște comenzi. Chiar voiam să te sun puțin mai târziu. Aveam niște treburi de terminat... aici erau. Găsi dosarele corecte și le scoase în față. Să vedem. Mi-a luat ceva timp, dar am o listă cu potențiale camionete, toate de familie și închise la culoare, cu numere de Louisiana, deținute de persoane care lucrează la colegiu. Ți le trimit dacă-mi dai adresa de e-mail.

– Minunat. Jay îi spuse adresa. Portia o va verifica înainte de a trimite listele, deși recunoscuse URL-ul ca fiind cel al poliției statale.

– În această seară voi veni cu mașina într-acolo, adăugă McKnight. Pot trece pe la secție, să facem schimb de informații.

– O idee bună. Poate până atunci voi avea mai multe informații despre verificările pe care le-ai cerut. Încă mai lucrez la ele. Ea scoase dosarul lui Jay McKnight în computer. Deși nu-l întâlnise în mod oficial, îi văzuse numele și-l observase o dată la o scenă a crimei. Până acum totul era în regulă.

– Voi ajunge târziu. Lucrez până la șapte. Până ajung acolo, va fi aproape nouă. Atâta timp cât lucrurile rămân calme și nu trebuie să fac ore suplimentare.

– Nu contează, voi fi aici, îl asigură ea, recunoscătoare că începea să creadă cineva din departament că aveau o problemă la All Saints. O problemă mare.

– Ne vedem atunci.

Portia închise și nu numai că trimise lista cu vehicule lui McKnight, dar scoase la imprimantă o copie și pentru ea. Era surprinsă de cât de mulți dintre cei care lucrau acolo dețineau o camionetă închisă la culoare. Era un grădinar, un ofițer de la securitate, preotul care avea o camionetă mare, Chevrolet, neagră, din '98; asistenta unui profesor, pe nume Lucreția Stevens, deținea un vechi Ford Econoline, care arăta ca și cum aparținuse cândva altcuiva din familie; o altă persoană numită Stevens, soțul lui Natalie Croft, deținea o camionetă verde-închis pe care o folosea în afacerea sa cu construcții și fratele doctorului Dominic Grotto era posesorul unei camionete închise la culoare. Portia mai extinsese puțin aria, doar pentru că era suspicioasă în ceea ce-l privea pe tipul acesta. Îi pusese întrebări de două ori. El era prea calm pentru ea. Era unul dintre aceia care se cred mai deștepți decât restul lumii. În timpul conversației cu ea devenise arogant, deși se prefăcuse îngrijorat și dornic să dea o mână de ajutor.

Dar Grotto nu era singura persoană din campus despre care ea credea că ascunde ceva. Întregul afurisit de departament de engleză era plin cu tot felul de secrete. Chiar și femeia aflată la conducere, Natalie Croft, era o savantă distinsă și arogantă în care Portia nu avea deloc încredere. Programa de studii fusese schimbată pentru a adăuga cursurile „la modă“ și „avangardiste“, cum era chestia cu vampiri, un curs despre istoria rock-and-roll-ului și altele pentru a atrage studenți la All Saints. Și mai erau și urmașii lui Wagner. Numai despre ei singuri putea avea un întreg dosar. Georgia Clovis era ca o durere majoră în partea dorsală, se purta de parcă ar fi fost de sânge regal. Și fratele ei, Calvin Wagner, un ticălos bogat care nu avea nicio slujbă din câte știa Portia, era cu siguranță un ciudat. Cel de-al treilea copil, biata, firava Napoli, era doar la un pas de-a suferi o cădere nervoasă permanentă.

În spatele familiei Wagner se afla preoțimea. Părintele Anthony „Tony“ Mediera era un preot viguros, cu propria sa viziune despre colegiu, iar Părintele Mathias Glanzer, preotul împovărat cu conducerea departamentului de teatru, părea a fi plin de secrete.

Lui Portia i-ar fi plăcut să audă ce aveau nevoie să mărturisească fiecare dintre ei.

Mai erau și alții, fețe noi în colegiu. Le verificase tuturor trecutul, dar nu găsise până acum ceva care măcar să sugereze vreo ilegalitate. Totuși, abia începuse verificările și toată lumea avea ceva de ascuns. Toată lumea.

În afară de asta, cine spunea că suspecții se limitează la corpul profesoral al colegiului? Cum rămâne cu ceilalți studenți? Sau cineva care nu era înscris la colegiu, dar folosea campusul ca teren personal de vânătoare?

Ușurel, încă nu ai niciun cadavru... doar un braț cu ojă pe unghii care, conform celor de la laborator, este la fel de la modă cum sunt terciul de ovăz la micul dejun.

Privi din nou lista cu mașinile închise la culoare și se întrebă dacă vreunul dintre vehicule putea fi corelat cu fetele dispărute.

Era pe punctul de-a merge în sala de mese a angajaților să caute o băutură dietetică când telefonul ei sună. Ducând receptorul la ureche, îl sprijini între bărbie și umăr.

– Omucideri, detectiv Laurent.

– Da, sunt Lacey, de la Persoane Dispărute.

Cu părul de un roșu-aprins și hainele mulate. Cea cu atitudine.

– Speram să te mai prind.

– Ce este? întrebă Portia, dar simți acea furnicătură, acea mică senzație care-i spunea că la orizont vor apărea mai multe vești rele.

– M-am gândit că vrei să știi despre asta. Avem o altă persoană dată dispărută, de la acel colegiu. All Saints. O studentă. Ariel O'Toole. Mama ei a trimis prin fax raportul din Houston, acolo locuiesc ei, adică ea și tatăl vitreg. Sunt pe drum încoace. Nu mai are nicio veste de la fiica ei de mai bine de o săptămână și niciunul dintre prietenii ei, cei pe care-i cunoaște, nu au văzut-o. Fiica nu-i răspunde la telefoane și asta se pare că e ceva neobișnuit, spuse Lacey cu un pic de sarcasm în voce. Imaginează-ți una ca asta.

– Trimiți pe cineva acolo?

– O mașină a fost deja trimisă. Deși poate vrei să mergi cu ei.

– Asta așa este. Voi lua o copie a raportului pe drum. Închise. *Alta. La naiba, alta.*

Își fixă tocul pistolului de umăr, apoi își puse haina și-și luă geanta. Se îndrepta spre holul care ducea la Persoane Dispărute când dădu peste Del Vernon. Îi spuse versiunea prescurtată a ceea ce se întâmpla.

– Vin și eu, zise el, cu maxilarul încleștat, cu o privire rece în ochii negri. Nu-mi place s-o spun, Laurent, dar este vorba de mult mai mult decât despre niște puști care dispar, adăugă el, punându-și arma în toc și luându-și haina.

– Mă bucur că ai înțeles, în sfârșit, spuse ea în timp ce se îndreptau împreună spre ușile secției.

– Avem o persoană care plutește.

Montoya, ținând cana cu cafea în mână, apăru grăbit în pragul biroului lui Bentz la ceva timp după ora patru. Purta haina sa de piele neagră, de firmă, și un diamant în ureche.

– În susul râului, puțin mai departe de aici, adăugă el. Este încă în limitele orașului. Femeie. Afro-americană. Stă în apă de ceva timp. Tocmai au pescuit-o.

Bentz ridică privirea din teancul de hârtii și își dădu seama că partenerul său nu-i spune tot. Lăsă pixul jos.

– Și?

– Și are un tatuaj pe spate, chiar deasupra feselor. Cuvântul „love“ împreună cu colibri și flori.

Bentz se îndreptă de spate.

– Dionne Harmon, spuse el cu voce tare și acel presentiment urât, pe care-l avea de când aflase despre fetele dispărute de la All Saints, tocmai se înrăutăți.

– Așa se pare.

Montoya se sprijini cu umărul de dulapul cu dosare al lui Bentz, unul dintre cele salvate după ravagiile făcute de Katrina. Recondiționat, era ceva ce-i aducea mereu aminte cât de rău poate fi.

– Trimit scafandri, să vadă dacă victima era singură sau dacă avea companie.

– Rahat! mormăi Bentz, deja ocolind biroul. Își smulse haina dintr-un cuier de pe hol. Să mergem. Conduc eu.

– Nu, eu voi... nu contează, conduci tu. Și mai e ceva.

– Altceva?

– Deci nu ai aflat despre brațul pe care l-au găsit în burta aligatorului?

– Despre ce dracu' vorbești? Stomacul lui Bentz protestă pentru că știa ce va urma.

– Îți explic pe drum.

Montoya își termină cafeaua și aruncă paharul de hârtie într-un coș de gunoi din biroul lui Bentz. Merseră printre birouri și Bentz zări un televizor. Posturile locale prezentau imagini ale unei bărci de căutare și salvare de pe Mississippi. Se întuneca, dar echipajul instalase reflectoare și camere.

– Nenorocitul naibii, mormăi Bentz.

Căută în buzunar un pachet de Juicy Fruit și-l desfăcu în timp ce coborau scările și ieșeau în parcare, unde razele unui soare de iarnă, care se stingea repede, se luptau să treacă printre nori. Câteva dintre ele se reflectau în nenumăratele băltoace de pe asfalt, dar întunericul se lăsa repede.

Bentz se sui la volanul mașinii lui, Crown Vic. În timp ce Montoya, acoperind pârâitul radioului și zăngănitul motorului, îi explică despre brațul descoperit în mlaștina aflată la nord de New Orleans, Bentz conduse spre un loc aflat în jurisdicția lor unde echipajele înconjuraseră cu bandă o zonă a digului.

Echipele de filmare deja aflaseră despre descoperire și plecaseră la vânătoare. Deasupra, două elicoptere ale departamentelor de știri, cu reflectoare puternice străpungând înserarea, concurau pentru o imagine mai bună a locului. Polițiștii în uniformă țineau la depărtare mulțimea care tot creștea.

Bentz aproape că-și dori o vreme mai rea care să țină mizeriile în loc. Apa era groasă și noroioasă, mirosul umed și rece al fluviului Mississippi îi umplea nările. Se stârni un vânt rece.

– Detectiv Bentz!

Se întoarse şi văzu o reporteriţă frumoasă, agitându-şi microfonul şi făcând o introducere pentru el.

– Puteţi confirma că a fost găsită o femeie în râu?

– Tocmai am ajuns aici.

– Dar se pare că a fost scos un cadavru din Mississippi şi există unele speculaţii că ar putea fi una dintre fetele care au dispărut de la colegiul All Saints din Baton Rouge.

– Acesta este un salt cam mare, spuse el, încercând să se abţină.

– Şi nu este adevărat că a fost recuperat un membru dintr-o mlaştină în apropiere de Baton Rouge?

Nenorocitul naibii, gândi el, dar se întoarse şi spuse:

– Nu pot spune asta, dar sunt sigur că ofiţerul care se ocupă cu relaţiile cu publicul va face o declaraţie presei. Îi oferi femeii un zâmbet profesional, apoi trecu pe sub banda care înconjura scena crimei.

– Detectiv Montoya! strigă femeia.

– Nu am nimic de comentat.

Se strecură la rândul lui pe sub bandă şi împreună se apropiară de marginea apei, unde erau deja strânşi cei de la criminalistică şi medicul legist. Bonita Washington dădu din cap spre ei, cu o expresie severă.

– Dionne Harmon? întrebă Bentz.

– Tatuajul este acelaşi. Este afro-americană. Cam de aceeaşi vârstă, mărime şi formă.

Washington se îndreptă spre un sac pentru cadavre, trase fermoarul, protejând conţinutul cu propriul trup pentru a nu fi văzut de deasupra.

Bentz privi chipul parţial descompus al fetei care fusese cândva o femeie frumoasă, de culoare. Fiica cuiva. Soră. Prietenă. Deci nimănui, mai ales, nemernicului ei de frate, nu părea să-i pese. Se încurcase cu o năpârcă de prieten, din câte auzise. Goală, cu mâinile vârâte în pungi de către criminalişti în speranţa că se luptase cu agresorul şi că-i mai rămăsese o urmă de ADN sub unghii, ea stătea întinsă cu ochii deschişi, fără viaţă în interiorul sacului greu.

Deasupra lor elicopterele planau, tulburând apa vâscoasă.

Bentz avea puţine speranţe că vor găsi suficient ADN degradat pentru a fi de folos.

Stomacul i se agită. Îşi mută privirea.

– Ticălosul dracului, mormăi Montoya.

– Dionne Harmon a dispărut în urmă cu un an, spuse Bentz, calculând în minte stadiul de descompunere.

– Da, ştiu, Washington deja i-o luase înainte. Cadavrul acesta pare că nu a stat în apă decât câteva zile, iar înainte de asta... Ea ridică din umeri.

– A fost în viaţă, spuse Bentz. Mintea lui lucra repede. Deci o ţine în viaţă, încuiată, timp de un an, apoi decide s-o omoare?

– Posibil. Washington era evident la fel de încurcată ca şi el.

– Cunoşti cauza morţii?

– Nu încă, dar am observat nişte răni pe trup.

– De la ce?

– Nu ştiu încă, dar pare a fi o urmă de muşcătură pe gât. Washington arătă spre cele două găuri de sub urechea femeii moarte. Şi apoi alta, mai largă şi numai una singură, aici, deasupra jugularei. Şi alta la carotidă.

Ridică privirea spre el, apoi trase fermoarul sacului.

Bentz se îndreptă.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic bun, spuse ea, îngrijorată. Nimic bun.

– Hei! Un strigăt dinspre barcă.

Bentz îşi adună toate forţele în timp ce elicopterele se repeziră pentru a prinde o imagine mai bună. El ştiu ce avea să urmeze. Ofiţerul de pe punte strigă, acoperind sunetul rotoarelor elicopterului:

– Se pare că mai avem una!

26

Kristi tăie apa, înotând cu putere, cu mişcări egale şi rapide. Încerca să găsească o modalitate de-a pătrunde în cercul intim al studentelor care, era sigură, erau implicate în cultul vampiric. Chiar intrase online şi postase o ofertă: Caut Suflete Pierdute. Apoi, urmând moda de-a cere ajutor pe Internet, ea îşi exprimă dorinţa, sub numele ABneg1984, să intre în contact cu alţi oameni, care cred în suveranitatea vampirilor. Nu ştia dacă-i va răspunde cineva, nu ştia nici măcar dacă cererea ei va fi înţeleasă, dar ieşise la pescuit şi era interesant de văzut ce va prinde.

Probabil că nimic, decât nişte rataţi ciudaţi, cel mai probabil toţi având sub treisprezece ani.

Dar vestea cea bună era că, până acum, nu văzuse nicio filmare video din apartamentul ei pe Internet. Căutase pe MySpace, YouTube şi pe alte câteva site-uri şi nu găsise niciun filmuleţ, de proastă calitate şi întunecat, cu ea şi cu Jay făcând dragoste. Să sperăm că aşa va şi rămâne. Atunci cine pusese camera acolo? Întorsese ideea în minte de sute de ori şi mereu se întorcea la Hiram Calloway. Cine altcineva putea fi? Cineva care să dăduse drept reparator? Nu ştia, dar o făcea să fie a naibii de nervoasă. Ascunsese această stare de Jay, pentru că nu voia ca el să insiste să se mute de-acolo.

La capătul piscinei, se scufundă, se împinse şi porni în ultima tură. În tot acest timp, se gândea la următoarea mişcare şi la cât de sătulă era de acest joc de-a aşteptarea. Era timpul să acţioneze. Plănuia să înceapă asta la finalul reprezentaţiei lui *Oricine*. Apoi intenţiona să aibă o discuţie faţă în faţă cu Părintele Mathias. El părea a fi implicat cumva în toate astea. Îl văzuse la Casa Wagner, venind din subsol. Şi era apropiat de Georgia Clovis, cât şi de Ariel O'Toole, care lipsise toată săptămâna.

Când Kristi le văzuse pe prietenele lui Ariel la asociaţia studenţilor, ieri după-amiază, se oprise intenţionat lângă masa lui Trudie şi Grace şi le întrebase dacă ştiau ceva de ea.

Muşcând din bucăţele de pui şi din crema cu usturoi şi ierburi aromate, ele insistaseră că dispariţia lui Ariel nu era câtuşi de puţin ciudată. Lui Ariel îi plăcea să aibă spaţiul ei şi, uneori, mai ales atunci când studia pentru un examen important, dispărea, şi nu-şi făceau apariţia decât ca să se aprovizioneze cu cafea. Chestia asta inteligentă fusese spusă de Grace, fata aproape anorexică, cu aparat dentar şi cu părul de un roşu electrizant.

Trudie încuviinţase dând din cap, fiind de acord cu afirmaţia lui Grace.

– Toată lumea are nevoie de o pauză, spusese ea, băgând o bucăţică de pui într-un pahar mic cu sos. Doar că Ariel are nevoie de mai mult decât majoritatea. Dădu din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăşi.

Kristi încercase să mai facă conversaţie cu fetele, dar ele păreau mai interesate de mâncarea lor decât îngrijorate în legătură cu Ariel cea Studioasă. Dar fuseseră mai prietenoase decât de obicei, făcându-i loc să-şi tragă un scaun din plastic, aşa că ea consideră că făcuse un progres. Ele pălăvrăgiseră despre nerăbdarea cu care aşteptau cea de-a doua reprezentaţie a piesei „chipeşului" părinte Mathias, lăsând să se înţeleagă că era „păcat" că preotul jurase să fie celibatar. Apoi spuseseră ceva despre o întâlnire la un pahar înainte de spectacol. Obişnuiau să bea ceva la Watering Hole, chiar lângă campus, înainte de-a merge la spectacol.

– Ar trebui să vii cu noi, spusese Grace, evident încercând să fie politicoasă. Trudie îi aruncă o privire şi Kristi ridică din umăr ca şi cum invitaţia n-o interesa prea mult.

– Poate voi veni. Într-o zi, fusese Kristi de acord, ignorând expresia circumspectă a lui Trudie.

– Bine. Grace era mulţumită, sau cel puţin aşa părea.

Nu la fel era şi prietena ei. Trudie, evident agitată, îşi ridicase cu un gest nervos coada groasă de păr negru, şi în timpul acesta se încruntase spre Grace.

Kristi se prefăcu neinteresată. Nu ştia cum să ia această fragilă creangă de măslin a prieteniei, dar „prietenele" lui Ariel ştiau ceva; era sigură de asta. Trebuia doar să le câştige

încrederea, să pretindă că era ca ele. Asta va fi cam dificil pentru că, cu cât afla mai multe despre fetele care păreau candidate de primă mână la cultul vampiric, cu atât le plăcea mai puțin.

Ieși din piscină, își făcu repede duș, se șterse cu prosopul și își îmbrăcă hainele. Mușchii, care fusese încordați timp de două zile, erau mai relaxați și mișcarea o mai înviorase puțin, ridicându-i moralul și făcând-o să se concentreze la ceea ce avea de făcut pentru a afla adevărul despre cele patru fete dispărute și afurisitul de braț retezat. Nu era rău că Jay se întorcea în această noapte.

Chiar îi lipsise.

Cine s-ar fi gândit la asta?

Cu o umbră de fard, cu părul strâns într-un coc umed și cu sticluța, pe care îi jurase lui Jay că nu o va mai atinge, atârnată de lănțișorul din jurul gâtului, ea ieși din vestiar și păși în noapte. Cât timp stătuse în piscină, întunericul se lăsase amenințător. Nu se vedea nicio stea deasupra lămpilor stradale și vântul, care fusese potolit toată ziua, acum bătea cu putere, suflând în rafale printre copaci, împingând câteva frunze ude de-a lungul peluzei campusului și pișcând-o de ceafă.

Tremurând, ea merse repede pe aleea de lângă Greek Row, traversă una dintre străzile aglomerate de lângă campus și deschise ușile de sticlă de la Watering Hole. Le văzu pe Trudie, Grace și Marnie, blonda pe care o urmărise în Casa Wagner, stând la o masă înaltă, în stilul celor de cafea, într-un colț al încăperii întunecate. Toate cele trei fete erau ghemuite asupra unor pahare cu picior, pline cu un amestec de un roșu strălucitor.

Kristi se îndreptă în direcția lor, forțându-se să zâmbească. Era timpul pentru spectacol.

Apartamentul lui Ariel O'Toole arăta ca și cum nu mai fusese nimeni înăuntru de zile întregi. Vasele erau grămadă în chiuvetă, patul nefăcut, o pungă cu chipsuri era vârâtă prin așternuturi, sosul de brânză dintr-un recipient lângă pat era vechi și acoperit de crustă.

– Ceva nu este în regulă, spuse Portia în timp ce ea, polițiștii în uniformă, administratorul apartamentului și Del Vernon înaintau încet prin studioul cu cărămizile lui decorative, spre o perdea care separa zona dormitorului de sufragerie. Privește locul acesta.

– Nu este nicio urmă de luptă, remarcă Del.

Cel puțin asta era adevărat.

– Deci este neglijentă, spuse Del. Nu a mai făcut curățenie de câteva zile.

Portia deschise singurul dulap. Totul era îngrijit aranjat, hainele erau așezate pe culori, pantofii lustruiți și păstrați în perechi ordonate. Lucrurile din sertare erau meticulos aranjate, ca și cărțile de pe rafturi, așezate în ordine alfabetică.

– Nu prea cred. Fata este obsedată de curățenie, dar nu a mai strâns după o gustare târzie.

Deschise ușa unui mic frigider și văzu conținutul aranjat cu mare grijă. Se dădu la o parte pentru ca Del să poată vedea.

– Nu este leneșă, fu el de acord.

Portia se întoarse spre ușă, în pragul căreia se oprise administratorul apartamentului.

– Când ai văzut-o ultima dată? îl întrebă Portia.

Chel, cu un breton roșiatic înspicat cu fire albe care se potrivea cu o barbă nerasă de câteva zile, era nervos că poliția se afla acolo.

– Nu știu... hm, sigur am văzut-o weekendul trecut, ducând gunoiul la tomberoanele de afară și apoi... oh, la naiba... El își frecă capul, și umerii lui sfrijiți se mișcară în sus și-n jos ca și cum ar fi fost trași de sfori. Cred că ducea niște rufe sus... Să vedem, eu strângeam frunzele moarte. Cred că asta a fost sâmbătă după-amiaza.

– Și de atunci?

El negă dând din cap.

– Am patruzeci de apartamente aici, nu țin socoteala fiecăruia. Arăt eu ca o mamă casnică?

Defensiv, observă Portia.

– Ai o cheie de la cutia ei poștală?

– Majoritatea puștilor folosesc celularele, spuse administratorul.
– Atunci nu-i pot verifica mesajele și nici nu primește ziare.
Dar mirosea ceva în acest loc, un miros de gol, de învechit, iar o cană cu cafea fusese uitată pe cuptorul cu microunde.
Merseră afară la cutia poștală. Se strânseseră o grămadă de facturi și chestii publicitare. Conform raportului, Ariel nu avea o slujbă, dar ar fi trebuit să meargă la cursuri. Portia vorbise cu mama ei, care era în pragul isteriei și se pregătea să ia următorul zbor de dimineață, sperând să-și găsească fiica. Portia o sunase pe femeie și-i spusese că poliția se ocupa de caz. Sunaseră la toți prietenii lui Ariel, la vecini și verificaseră spitalele locale. Fata nu avea mașină, dar avea celular și bicicletă. Poliția din campus căuta bicicleta. Portia verificase de două ori la bancă, să vadă dacă fusese folosită cartea ei de credit, dar până acum nu se mai înregistrase nimic.
Mama lui Ariel nu era convinsă că se făcea tot ce trebuia. Îi spusese numele companiei de telefonie mobilă a fiicei sale și-i spusese că telefonul lui Ariel era echipat cu un dispozitiv de urmărire, dar nu voia să se consoleze cu asta.
– Fiica mea nu este ca celelalte fete, argumentase ea. Am citit despre ele, acele... acele fete de care nu-i pasă nimănui. Nu contează că eu și Joe suntem divorțați, amândoi ne iubim fiica și... și vom face orice, *orice* să o găsim!
– Vă voi suna imediat ce aflu ceva, o asigură Portia mai hotărâtă ca niciodată să o găsească pe Ariel.
Spera ca fata să fie găsită în viață.
Celularul ei sună în timp ce încuiau apartamentul. Identificarea apelantului indica departamentul de poliție din New Orleans.
– Laurent, Omucideri, spuse ea în mod automat în timp ce pășea afară, cu un pas în urma lui Del Vernon, care încă mai discuta cu administratorul neliniștit.
– Detectiv Bentz, New Orleans, Omucideri, o informă o voce joasă, serioasă. Am aflat că lucrezi la cazul fetelor dispărute de la All Saints, că le consideri potențiale omucideri, spuse el fără niciun preambul.

Portia trase aer în piept și se opri sub o streașină înclinată, în afară clădirii vechi. Del îi spunea ceva, dar ea-i făcu semn să tacă fluturând din mână.
– Așa este. Mă ocup de asta.
– Se pare că ai avut dreptate, spuse Bentz. În ultima oră, patru cadavre de femei, una afro-americană, trei caucaziene, toate în același stadiu de descompunere, toate părând a avea în jur de douăzeci și ceva de ani, au fost scoase aici, din Mississippi. Uneia dintre fetele caucaziene îi lipsește un braț.
Portia expiră suspinând resemnată. Speranțele ei se năruiseră.
– Caracteristicile fizice, culoarea părului și a ochilor, tatuajele și cicatricile sugerează că sunt fetele care au dispărut de la colegiu.
– În regulă, șopti ea. Deși bănuise că o sfârșiseră rău, sperase că se înșela și că ceilalți din departament aveau dreptate, că Dionne, Monique, Tara și Rylee erau încă undeva în siguranță și în viață. Ai spus că toate sunt în aceeași stare de descompunere? Dar au fost răpite la luni de zile distanță.
– Vom ști mai multe odată ce vor fi examinate de medicii legiști, spuse el, cu o voce bine stăpânită.
– Cauza morții?
– Nu știm încă. La prima vedere, se pare că nu au stat în apă decât câteva zile, posibil o săptămână. Greu de spus. Ezită și ea știu că lui îi trecea altceva prin minte.
– Ce mai este?
– Trupurile lor prezintă niște răni ciudate, ca niște perforări. Ai aflat că nu s-a găsit nicio picătură de sânge în brațul din mlaștină?
– Da. Deodată, avu o senzație de frig în interior. Se întări pentru ceea ce știa că avea să urmeze.
– Se pare că nici aceste cadavre nu au pic de sânge în ele.
– Artere tăiate?
– Nu chiar, spuse el și ea-i simți furia. Dar s-ar putea ca sângele să fi fost extras din cadavre.
– Sângele lor a fost scurs, spuse ea, gândindu-se la rănile perforate.

– Poate vrei să vezi chiar tu asta la laborator.
– Aşa voi face, dar acum avem o altă fată dată dispărută.
– Cine? întrebă el cu sufletul la gură.
– O studentă de la All Saints, pe nume Ariel O'Toole. Părinţii nu o pot localiza şi, după cum arată apartamentul ei, eu zic că este plecată de câteva zile.
– Nu-mi spune, are specializare în engleză?
– Aşa este.
– Şi a frecventat acel curs despre vampiri?
– Da.
El înjură tare.
– Vin imediat acolo. Cei din laborator îmi pot comunica telefonic raportul. Fiica mea este studentă la All Saints. Are specializare în engleză.

– Chiar mă întrebam dacă o să apari, spuse Grace, luând o gură de băutură în timp ce Kristi se aşeza la masa din barul gălăgios. Muzica era dată la maximum şi o trupă se pregătea într-un colţ. Stai cu noi.
Chipul lui Trudie se încordă. Întâlni scurt privirea lui Kristi, evident nu la fel de încântată să o întâmpine ca Grace.
Marnie îşi dădu părul peste umăr şi spuse:
– Da, stai jos.
– Martini roşu ca sângele.
Grace îşi ridică paharul şi roti piciorul lung între degete. Conţinutul roşu aprins ameninţă să se reverse peste margine.
– Ce conţine?
– Sânge, desigur. Ea-şi linse buzele, apoi luă o înghiţitură mare.
– Hmmm.
Kristi încuviinţă dând din cap.
– Da, cum ar fi sângele unei rodii sau afine, sau...
– Este uman. Grace râse la gluma ei, dar starea de spirit a lui Trudie deveni şi mai sumbră. Îi aruncă prietenei sale o privire care parcă voia să spună „taci dracului din gură", pe care, ghici Kristi din sclipirea ochilor lui Grace, aceasta o ignoră. Grace se simţea bine.

La fel şi Marnie.
– Aşa este, suntem cu toate implicate în asta. În chestia cu vampiri, ştii tu.
Kristi decise să intre în joc.
– Şi eu urmez cursul lui Grotto. Nu este el cel mai super profesor? Înainte de-a aştepta răspunsul, ea adăugă: Cred că mai bine aş lua şi eu unul.
Privi în jur exact atunci când o chelneriţă lăsă o carafă cu bere şi patru căni reci pe o masă din apropiere. După ce termină, fata, o brunetă subţire cu un fir de fucsie în păr, se întoarse şi Kristi se gândi că părea cunoscută, ca şi cum ar fi văzut-o prin campus.
– Eşti la unul dintre cursurile mele...? întrebă ea.
– Da. Bethany, spuse ea. Cu ce te pot servi?
Kristi arătă spre băutura lui Trudie.
– Iau şi eu unul la fel.
– Bună alegere. Ea încuviinţă dând din cap. Preferata mea.
– Chiar aşa?
– Martini roşu ca sângele.
– Făcut din?
– Gin, vermut, suc de afine şi doar un pic de suc de struguri.
– Fără sânge adevărat? întrebă Kristi.
– Îmi pare rău, spuse Bethany, zâmbind uşor. Departamentul de sănătate se încruntă când aude de asta.
– Îmi imaginez.
Ea privi spre Trudie şi Grace.
– Încă un rând?
Trudie negă din cap.
– Trebuie să ajung la teatru înainte ca Părintele Mathias să sufere un atac de cord.
– Faci parte din distribuţie, corect? întrebă Kristi.
– Personajul lui Trudie este Moartea, spuse Grace şi Marnie aproape că se înecă cu o înghiţitură din băutura ei.
– Se potriveşte, nu-i aşa? glumi ea.

– Cum spui tu. Trudie își termină băutura dintr-o înghițitură și-și luă geanta.

Bethany încă aștepta și Grace spuse:

– De ce nu? Și fă-l pe al meu dublu.

– Ești nebună? spuse Trudie îngrozită. Trebuie să mergi la spectacol!

– Știu, dar deja am văzut piesa. Atât Grace, cât și Marnie păreau amuzate de îngrijorarea lui Trudie. Păreau că deja terminaseră câteva băuturi. Știu toată intriga aia deprimantă.

– Le aduc imediat, spuse Bethany, îndreptându-se spre bar.

– De ce mergi din nou la spectacol? întrebă Kristi.

– Este necesar. Marnie luă câteva alune din vasul din centrul mesei și le aruncă în gură.

– Este necesar să vezi piesa de două ori?

Trudie privi spre Grace, îndemnând-o să tacă.

– Nu știi pentru că ești beată. Nu, nu este.

– Oh, revino-ți, Moarte, spuse Grace, izbucnind într-un râs zgomotos, acompaniată de Marnie.

Trudie se înroși și mormăi:

– Să vă ia naiba, târfelor. Apoi plecă furioasă, aproape îmbrâncind un băiat care debarasa mesele și trăgea după el un căruț cu vase murdare.

– S-a supărat, spuse Marnie și râseră din nou, amândouă.

– Știi ceva? spuse Kristi. Melodia hip-hop fusese schimbată cu una country. O baladă a lui Keith Urban abia se auzea prin zgomotul conversației. Aproape că te crezusem. În legătură cu băuturile.

Marnie schimbă o privire cu prietena ei, apoi șopti abia auzit:

– Grace nu mințea. Le-am „doftoricit“ pe ale noastre.

Pentru a o demonstra, ea scoase din geantă o sticluță închisă la culoare, apoi ridică pe furiș capacul și adăugă câteva picături din lichidul întunecat în paharul ei.

– Este un pic sărat.

– Ca o margarita, clopoți Grace.

– Da, așa este.

Grace ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat ce crede Kristi, și luă o înghițitură. Fie cele două prietene erau nebune de legat, fie deciseseră să se amuze puțin pe seama lui Kristi. Kristi nu comentă, dar își așteptă băutura în timp ce muzica se schimbă din nou. Voci puternice erupseră de la o masă de biliard din apropiere, când unul dintre jucători rată.

Câteva secunde mai târziu, Bethany se întoarse, lăsă băuturile și luă paharele goale.

Marnie băgă din nou mâna în geantă și ridică din sprâncene, oferindu-i puțin sânge și lui Kristi. Deși voia să pară că face parte din grupul lor, Kristi nu avea de gând să bea acel amestec ciudat, îndoielnic. Ea negă din cap. Pe lângă asta, atât Marnie, cât și Grace deja aveau un comportament frivol și păreau bete, încât Kristi se întrebă dacă ceea ce-și puneau în pahare nu era cumva vreun drog care sporea efectele alcoolului.

– Haide, Kristi. Tu ai pus tot felul de întrebări, spuse Grace.

– Nu vrei ca Marnie să adauge puțin sânge adevărat?

– Nu. Am prea multe de făcut în această seară.

– Nu știi ce pierzi. Marnie turnă câteva picături în băutura ei, apoi și în cea a lui Grace. Ridicând paharul, spuse: Pentru vampiri, iar ochii ei străluciră jucăuși.

– Pentru vampiri, fu Grace de acord, ciocnindu-și paharul de cel al prietenei sale.

Kristi ridică paharul cu picior.

– Pentru vampiri, intonă ea și luară toate o înghițitură.

Băutura era tare, cu gust de afine și gin, și îi încălzi gâtul. Marnie și Grace chicotiră și mai mult și-și linseră buzele. Se purtau ca și cum chiar credeau în povestea asta cu vampiri sau cel puțin găseau că este incredibil de amuzant. Kristi le privi în timp ce sorbea din băutură, apoi îi spuse dezinvolt lui Marnie:

– Cred că te-am văzut intrând în Casa Wagner, parcă ieri.

Propriile ei cuvinte, „parcă ieri“, păreau să reverbereze în aer și Kristi privi spre trupă, întrebându-se ce se întâmpla cu sunetul. Și așa fusese? Fusese zi? Sau fusese noapte? Părea că nu-și poate aminti exact.

– Era după cursuri, adăugă ea, pentru clarificare.

– Chiar așa? Zâmbetul lui Marnie se clătină un pic... ca și cum un șarpe i se târa pe buze. Un șarpe roșu ca sângele. Nu, era doar rujul ei care-i curgea... sau...?

– Toate mergem acolo, spuse Grace prin muzica tare. Părea că se clatină pe scaun.

– Da, acolo ne întâlnim.

– Ne întâlnim în seara asta la Casa Wagner. Din nou Grace. Poate ai vrea să vii.

Cuvintele lui Grace sunau ciudat, ca și cum veneau din apă. Și imaginea ei cam fluctua. Lui Kristi i se făcu neplăcut de cald și simți că-și pierde echilibrul. Își linse buzele și încercă să răspundă, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

– Oh, Dumnezeule, se pare că băutura te-a lovit tare. Marnie părea îngrijorată. Să o scoatem de aici.

– Plătesc eu, spuse Grace și îi făcu semn chelneriței... care naiba era numele ei? Bethany... fata de la cursul lui Grotto... Aceasta veni repede și începură să vorbească. O prinseră pe Kristi de sub braț și o ajutară să ajungă la ușă. Dumnezeule, era beată, abia își simțea picioarele. Auzi fraze ca: Nu prea ține la băutură... o ducem acasă...

Dar ceva nu era în ordine.

Fusese drogată. O știa.

Cumva, la un moment dat, îi puseseră ceva în băutură și ea fusese destul de proastă, încât să aibă încredere în chelneriță. La dracu' cu toate...

Nimeni din bar nu părea să observe în timp ce era îmbrâncită printr-o ușă laterală, în noaptea întunecată și rece. Încercă să țipe, dar de pe buze nu-i ieși niciun cuvânt, iar când reuși să miște un braț, aproape lovind bărbia lui Grace, cealaltă fată râse.

Arăta ca orice studentă beată criță.

Și acum ce? gândi ea, dar chiar dacă cuvintele îi trecură prin minte, acuitatea judecății ei, cel puțin pentru moment, dispăruse. Întunericul trăgea de conștiința ei și se gândi că va leșina.

Nu o face! Rămâi trează! Trebuie să-ți păstrezi mintea trează!

– Poftim, spuse Bethany, deschizând o ușă în timp ce cele două fete o îndrumau afară, continuând să o susțină, căci propriile ei picioare deveneau din ce în ce mai puțin stabile.

Afară aerul era proaspăt, în deplin contrast cu atmosfera densă, gălăgioasă și caldă din bar.

– Ne ocupăm noi de aici încolo, spuse Marnie.

– Trebuie să mă întorc înăuntru..., zise Bethany, care părea nervoasă.

– Dacă întreabă cineva... Vocea lui Grace, ca de la distanță.

– Știu ce trebuie să spun. Dar plecați acum, înainte să vină cineva.

Bethany fusese cea care pusese ceva în băutura lui Kristi. *Proasto! Știai că și ea vine la cursul lui Grotto!*

Încercă să țipe, să strige după ajutor, dar doar un sunet foarte vag îi scăpă de pe buze.

Ușa se trânti în spatele lor și Kristi își dădu seama că Marnie și Grace o țineau de o parte și de cealaltă. Nu se putea mișca deloc, mușchii ei nu se supuneau ordinelor creierului.

Cât despre celelalte fete, toată jovialitatea, prosteala din acea seară părea că dispăruseră.

– Târfă proastă, spuse Marnie, forțând-o pe Kristi să meargă de-a lungul unei alei întunecate. Târfă proastă și băgăcioasă.

– Vrei să știi mai multe despre vampiri? întrebă Grace în timp ce groaza lui Kristi creștea. Crede-mă, în această noapte, vei afla. Ea rânji cu atâta dușmănie, încât inima lui Kristi tremură. În spatele aparatului dentar, abia vizibili, se aflau doi colți albi.

Kristi clipi din nou, încercă să țipe, făcu o ultimă încercare de-a le lovi cu piciorul pe cele două fete care o cărau pe alee, dar era neajutorată ca o pisicuță. Membrele ei refuzau să se miște, vocea sa era mută, lumea, distorsionată, întunericul amenința să o cuprindă.

Se gândi că o vârâseră într-o mașină..., dar nu știa dacă așa era.

Stătea întinsă pe bancheta din spate. Farurile luminau

plafonul mașinii. Marnie și Grace stând pe locurile din față. Oare Trudie, costumată în Moartea stătea lângă ea în spate? Sau era Bethany?

Mintea i se învârtea și oricât se străduia, Kristi nu putea percepe realitatea. Jay... oh, Doamne... se gândi la Jay. Unde era el? Oare-i spusese că-l iubește? Și tatăl ei... oare era în viață? Nu văzuse ea chipul lui Rick Bentz devenind alb-negru?

Unde naiba se afla ea?

Clipi și-și dădu seama că drumul cu mașina, dacă asta era, luase sfârșit. Era din nou trasă de niște mâini.

Unde o duceau?

Ce plănuiseră?

Clopotele capelei bătură cu putere... atât de aproape, încât știu că se aflau în campus... Ea leșină pentru o secundă – sau trecuse mai mult? – apoi își dădu seama că era singură.

Și era goală.

Stătea întinsă pe un fel de canapea.

O ceață se ridica în jurul ei.

Cum naiba se întâmplase una ca asta? Mintea începu să i se limpezească puțin, dar nu se putea mișca, nu putea deschide gura să vorbească. O lumină roșie scălda totul într-o strălucire stranie. Cercetă zona pe care o putea vedea, dar în afară de ceața care tot creștea nu putu distinge nimic deasupra sau în spatele acelei canapele de catifea pe care era așezată.

Cum de-și pierduse hainele?

Oare visa?

Își aminti vag că fusese într-un bar, sorbind din băuturi roșii ca sângele, vorbind și discutând cu fetele de la curs... cine erau ele? Grace, da, Grace cea cu părul țepos și... și, oh, așa este, Marnie, blonda. Crezuse că fusese atât de deșteaptă, încercând să le câștige încrederea, și acum... oh, Dumnezeule, acum... cum va scăpa din asta?

Gândește, Kristi, gândește! Nu renunța!

Închizând ochii, ea se îndreptă, încercă să-și miște mușchii, dar nu se întâmplă nimic. Niciun răspuns. Era prinsă în capcană.

Auzi târșâitul unui pantof... un ușor pufăit.

Nu era singură?

Unde? Unde erau ei? Încercă din răsputeri să vadă ceva, dar în spatele valului de ceață nu se afla nimic... niciun afurisit de lucru.

Panica o străbătu. Mintea ei, limpezindu-se, începuse să gândească. Evident că fusese drogată, dar cu siguranță că efectul va dispărea. Această paralizie nu putea fi permanentă.

Sau putea fi?

Un nou frison de groază o cuprinse.

Cu un efort suprem, încercă să-și ridice brațul și, deși se strădui, deși și-l forță să se miște, acesta rămase nemișcat, fără vlagă.

O tuse slabă.

Îi reaminti că era privită.

Râdeau de ea.

La naiba, Kristi, mișcă-ți afurisitul de braț!

Încercă din nou, cu un efort atât de mare, încât crezu că va exploda.

Nu se întâmplă nimic.

Oh, Dumnezeule, ajută-mă! Ajută-mă!

Inima îi bătea frenetic, stimulată de adrenalină, răsunând ca un ecou în urechile ei.

Asta li se întâmplase fetelor care dispăruseră, era sigură, și la fel de sigură era acum că fetele erau moarte.

Și ea va fi, în curând.

Doar dacă...

Încercă din nou, cu toată puterea să se miște, dar nu se întâmplă nimic. Pașii se auzeau acum mai tare bocănind în mintea ei.

Lenți.

Constanți.

Se apropiau.

Încercă să-și întoarcă ușor capul în timp ce lumina roșie pulsa, ca o interpretare vizuală a bătăilor inimii ei.

Ce însemna asta?

Din nou încercă să privească peste umăr, să-și forțeze capul care nu voia să se miște, să se întoarcă. Simți un răspuns

slab, ca și cum umerii ei se mișcaseră puțin. Sau era imaginația ei? Încercă din nou.

Nu se întâmplă nimic.

Dar nu era dispusă să renunțe. La naiba, se va lupta atâta timp cât va mai trece un firicel de viață prin ea.

– Aceasta este sora Kristi, intonă o voce profundă, masculină.

Îl cunoștea! Vocea îi era familiară. Trebuia doar să gândească, să o plaseze undeva. De ce o prezenta? Cui? Își roti cu greu privirea spre întunericul de dincolo de valul de fum schimbător unde, printre umbre, se ascundeau mai multe persoane, ca niște martori oculari, un public.

Sângele îi îngheță în vene.

Public! Doamne Dumnezeule, asta era!

Asta făcea parte dintr-un spectacol macabru!

Sfinte Iisuse, trebuia să scape, și asta chiar acum. El era atât de aproape. Atât de cunoscut, dar mintea ei tot nu-i putea găsi numele. Simți că stă lângă ea. Mâna lui alunecă pe umărul ei dezgolit.

Ea simți o furnicătură.

Oh, cât de dezgustător!

Degete puternice alunecară pe pielea ei.

Ce era asta? Seducere? Pe scenă, cu cine știe câți oameni privind-o? Sau poate că ea era prima dintre multele... stomacul lui' Kristi se revoltă la gândul pe care încerca să-l suprime, să-l îndepărteze.

– Sora Kristi ni se alătură în această noapte, de bunăvoie, spuse el cu convingere.

De bunăvoie? Poftim?

Ei nu puteau vedea că tot ce spune el este o minciună, că ea era prizonieră în propriul ei trup paralizat?

Desigur că nu, Kristi. Amintește-ți: ei vor să creadă.

– Ea este pregătită să facă sacrificiul ultim, suprem.

Mintea ei zbură spre tot felul de torturi, viol sau moarte. Ultim? Adică final? Iisuse, avea de gând să o „sacrifice" chiar aici? Să-i taie gâtul ca unui miel sacrificat? Ea se luptă cu toată forța.

Fără niciun folos.

Degetele lui se mișcară senzual pe pielea ei și Kristi simți cum trupul ei răspunde. Oh, Dumnezeule, era dezgustător, atât de al naibii de dezgustător! El avu tupeul să-i atingă sânii, să-i privească sfârcurile care se întăriră și știu în acea secundă că, dacă ar fi avut ocazia, l-ar fi omorât. În ciuda dorinței care începea să-i pulseze prin trup. Ar fi făcut-o. L-ar fi omorât pe acest ticălos!

Apoi el se aplecă în față. Răsuflarea lui îi ciufuli părul în timp ce mâinile lui alunecau mai jos și cu mai multă forță.

Dacă ar putea da cu piciorul. Dacă ar putea mușca. Dacă l-ar putea scuipa în față. Cine era el? *Cine?*

Simți cum capul se rotește un pic, parcă din proprie voință, și în acel moment ochii lor se întâlniră, iar ea privi fix în ochii întunecați ai doctorului Dominic Grotto.

Grotto...

Kristi se luptă să țipe și să se zbată, să lovească sau să se ferească, dar rămase nemișcată.

– Îmi pare rău, șopti el.

Îi pare rău? Pentru ce? Dă-mi drumul, nenorocit mizerabil!

El se aplecă mai mult. Respirația lui era la fel de fierbinte ca flăcările iadului, buzele lui se arcuiră dezvăluind niște colți strălucitori care scânteiau în lumina roșie, difuză.

Kristi scoase un țipăt mut când el mușcă din carnea ei. Pielea îi era înțepată de colții îngrozitori și atunci... oh, Dumnezeule... atunci, sângele ei ieși la suprafață.

Și el începu să se hrănească.

27

Vlad își aranjase treburile.

Nu era nicio îndoială în această privință.

Și Elizabeth era nervoasă ca o pisică, privind peste umăr, sigură că în orice secundă vor fi „descoperiți". Nu că nu avea

motiv de îngrijorare, gândi el în timp ce se strecura printre umbrele din campus, dar el se va ocupa de toate. Nu așa făcea mereu? Îl enerva al dracului de tare că ea, cea pe care o adora, nu putea sau nu voia să aibă încredere în el.

Lucrase la detalii mult timp. Era vremea ca ea să aibă încredere în el.

Obsesie pentru control, gândi el în timp ce simți cum atmosfera se schimbă. Calmul nopții părea luat pe sus de o rafală de vânt. Mănunchiuri de nori alunecară peste lună, devenind tot mai groși și mișcându-se tot mai repede pe măsură ce minutele treceau. Promisiunea unei furtuni plutea greu în aer. Sângele îi cânta prin vene.

Se furișă aproape de Adam's Hall, ascunzându-se printre boscheți și croindu-și drum spre capelă. Strecurându-se tăcut prin noaptea umedă, se gândi la Kristi Bentz... frumoasa, înspăimântata, supla Kristi... ea tocmai gustase puțin din ceea ce avea să urmeze. Își linse buzele gândindu-se la sângele ei, la dulceața lui, și nu se putu abține să nu-și imagineze ce-i va face. Imaginile din mintea sa îi provocară rapid o erecție, iar el fu nevoit să-și tempereze dorința care-i fierbea în trup.

Dar, mai întâi, avea treabă de făcut.

Nu-și putea permite să fie distras.

După aceea, o va savura în întregime... vie și moartă.

Furtuna se porni, rafalele de vânt măturau campusul, îndoind iarba și buruienile, amenințând cu ploaia și... poate tunete. Clopotele începură să bată și norii se învolburară deasupra lunii în timp ce el se strecura în capelă. Înăuntru, vântul părea domolit. Rânduri, rânduri de lumânări, cu flăcările lor mici pâlpâind îl întâmpinară în vestibul. Trase pe nări parfumul lor de ars, observând că ceara devenise lichidă.

Da, gândi el, urcând fără zgomot scările care se curbau dinspre vestibul, va avea grijă de toate. Și așa făcuse de când era copil. Elizabeth ar fi trebuit să se calmeze și să aibă încredere în el. Nu o aprovizionase, nu o protejase mereu? Deși adesea el rămăsese în umbră, oare ea nu se putuse baza pe el?

Da, gândi el, când ajunse la balcon. Știa că cele patru cadavre fuseseră descoperite și-l durea să știe că polițiștii atingeau și tăiau trupurile celor pe care le alesese cu atâta grijă. Da, își dăduse seama că în curând autoritățile, cu echipamentul lor sofisticat, cu detectivi pricepuți și câini antrenați, și cu multă determinare, vor găsi drumul până la ei. Nu mai puteau zăbovi.

Trebuiau să plece.

Dar nu înainte de-a pune la punct anumite treburi neterminate. Nu va dura mult, dar cei care cunoșteau adevărul sau îl bănuiau trebuiau să dispară.

Să se sacrifice, oricât de infimi erau.

Acum, se strecură printre faldurile cortinei de catifea și așteptă. Ultima reprezentație a piesei moralizatoare se terminase și preotul va veni în curând să se roage la altar înainte de a se întoarce la locuința lui particulară, unde se va ruga pentru iertarea păcatelor și îndurare.

Vlad zâmbi în întuneric.

Îndurare.

Își menținu privirea fixată asupra ușii. Imediat ce va fi sigur că Părintele Mathias nu-și schimbase rutina, îl va urmări și se va asigura că sufletul chinuit al preotului va fi eliberat.

Părintele Mathias nu va mai suferi.

Jay fluieră la câine, deschise ușa camionetei și, odată ce Bruno fu înăuntru, se urcă la volan. Era furios pentru că fusese un prost, dar se strădui să nu intre în panică

Verificând torpedoul, își găsi pistolul și-l vârî într-un buzunar de la jachetă, în tot acest timp gândindu-se la Kristi – la frumoasa, atletica, exuberanta și încăpățânata Kristi. Cum de-i permisese să-l convingă să o lase singură în Baton Rouge?

Porni motorul și, ambalându-l, mișcă bătrâna Toyota cu spatele, făcând roțile să scrâșnească. Apoi puse camioneta în mișcare, apăsă pe accelerație, ieși cu viteză din fundătură pe strada principală și se îndreptă spre autostradă.

Fusese reținut la laborator din pricina descoperirii celor patru cadavre – fetele dispărute de la All Saints. Durase ceva timp până să fie strânse și procesate probele găsite împreună

cu cadavrele. În timp ce lucra, încercase iar și iar să o sune pe Kristi, fără niciun folos.

Unde naiba era?

Încă o dată, el apăsă pe tasta de apelare rapidă și formă numărul.

Încă o dată, fu direcționat spre mesageria vocală.

– La dracu'!

Aproape că aruncă telefonul după scaun în timp ce se uita cu un ochi la drum, urmărind remorca unui tractor. De ce nu răspunde la afurisitul de telefon? Îl uitase pe undeva? Rămăsese fără baterie? Sau i se întâmplase ceva?

Cu ochii minții văzu trupurile golite de sânge ale fetelor de la morgă și se rugă ca ea să nu devină o victimă a psihopatului care se afla în spatele crimelor. De ce nu insistase să meargă la poliție atunci când găsiseră afurisita de sticluță cu sânge? Ce fel de idiot era dacă-i permisese să rămână în Baton Rouge, singură, când amândoi suspectau că un criminal în serie urmărea studentele. Și că îi filma cineva apartamentul!

Ca și cum ai fi putut-o opri! Nicio șansă. Nu cu femeia aia încăpățânată.

Dar nu putea scăpa de sentimentul de vinovăție. Ar fi trebuit să rămână cu ea. Acum... oh, Doamne, acum...

– Nenorocitul dracului, mârâi el, conducând ca un nebun, ignorând limita de viteză, apăsând pedala de accelerație când un semafor devenea galben. Bruno privea netulburat pe geam în timp ce farurile mașinii lui Jay spintecau noaptea.

Îi lăsase trei mesaje și lui Rick Bentz, dar nu-i răspunsese la niciunul. Însă Bentz era ocupat până peste cap cu acest caz, cu presa și cu haosul rezultat. Din câte înțelesese Jay, atât departamentul de poliție din New Orleans, cât și cel din Baton Rouge oferiseră declarații presei și publicului cum că exista un criminal în serie în libertate. Universitatea fusese contactată, așa că spera ca un avertisment să fi fost deja trimis studenților, pentru a-i îndemna să rămână în camere sau să circule în grupuri.

Jay luase legătura și cu Portia Laurent, iar ea îi dăduse toate informațiile pe care le avea prin telefon. Concluzia era că Dominic Grotto avea acces la o camionetă de un albastru-

marin, pe care o împrumuta ocazional de la cumnatul său. Jay era convins că profesorul care iubea vampirii era omul lor; Portia Laurent nu se grăbea să acuze. Încă mai verifica trecutul lui Grotto care până acum era curat. Mai avea câteva piste pe care le urmărea, ceva ce o deranja, dar înainte de a-i putea explica, alt apel o întrerupse și ea închise, spunând că-i va telefona mai târziu.

Până acum nu o făcuse.

Jay se apropia de Baton Rouge când celularul său sună. Răspunse înainte de-al doilea țârâit, iar mâna lui strânse afurisitul de obiect de parcă ar fi fost o ancoră de salvare. Spera din tot sufletul că Kristi era cea care suna, că era în siguranță, că temerile sale cele mai rele erau nefondate.

– McKnight, răspunse el.

– Bentz. M-ai sunat. Vocea lui Rick Bentz era încordată, dură, clocotind de furie și poate de o frică înăbușită.

– Da. Sunt în drum spre Baton Rouge, dar nu am putut da de Kristi. Speram că ai dat tu de ea.

– Nu.

Acel unic cuvânt sună ca un ecou în capul lui Jay. Până în acel moment nu-și dăduse seama cât de mult sperase ca Kristi să-l contacteze pe tatăl ei.

– Mă gândeam că ar putea fi cu tine, continuă Bentz. Nu răspunde la afurisitul acela de telefon și eu mă îndrept într-acolo chiar acum.

– Și eu. Ar trebui să ajung acolo în patruzeci de minute.

– Bine. Știu că poliția din Baton Rouge face toate eforturile, a fost chemat și FBI-ul. Publicul a fost înștiințat, poliția lucrează cu presa pentru a răspândi vestea. Sunt surprins că ai putut pleca de la laborator.

– Am rezolvat. Oficial sunt pe teren.

Jay lucrase patruzeci de ore în laborator săptămâna asta. Inez Santiago îi luase locul și insistase ca el să plece asigurându-l că ea, Bonita Washington și ceilalți criminaliști se puteau descurca în orice situație.

Jay nu mai avea nevoie de mai multe încurajări. Mai ales după ce găsise cadavrele scurse de sânge, având pe gât urme

de mușcături de mărimea celor produse de un adult de sex masculin. Locurile în care pielea fusese înțepată se potriveau ca dimensiune cu niște canini ascuțiți ca lama. Vânătaia de pe gâturile celor patru victime era identică și se spera că poliția va putea lua amprenta dinților ucigașului.

Era opera cuiva care încerca cu disperare să-i facă să creadă că era vorba de niște creaturi ale nopții care sugeau sânge și atacau fetele de la All Saints.

Jay strânse volanul. Puse frână pentru a evita să intre în spatele unei motociclete care-i tăiase fața. Îi spuse lui Bentz:

– Știi, Kristi era înscrisă la un curs despre vampiri sau o porcărie de genul ăsta.

Uitându-se în oglinda retrovizoare și schimbând benzile, el apăsă pe accelerație și ocoli în viteză un sedan condus de un bătrân cu pălărie.

– Da?

– Cred că ridică cineva toată chestia asta cu vampiri la alt nivel.

Îi explică repede lui Bentz că Lucreția îi vorbise lui Kristi despre un cult existent în campus și că el și Kristi găsiseră o sticluță cu sânge în apartamentul ei – fosta locuință a Tarei Atwater. În timp ce Bentz asculta tăcut, Jay îi povesti cum găsise camera video și întinsese capcana. Adăugă și faptul că Kristi era convinsă că Părintele Mathias, preotul care punea în scenă piesele moralizatoare, era cumva implicat în dispariția studentelor. Jay termină cu:

– Kristi crede că însăși Casa Wagner este inima cultului.

– Cineva ar fi putut să-mi spună și mie, spuse Bentz cu îndârjire.

Jay nu răspunse. Îl lăsă pe tatăl lui Kristi să înțeleagă ce vrea.

– Și ai lăsat-o acolo? atacă Bentz încet.

– Greșeala mea.

– Poți fi sigur de asta.

Jay o lăsă baltă. Surprinse cu farurile semnul de ieșire spre Baton Rouge exact când primele picături de ploaie îi

săriră pe parbriz. Acceleră spre rampă și decise că-i lăsase destul timp lui Bentz să-și înăbușe furia.

– Deci, unde ești?

– La jumătate de oră de Baton Rouge. Cu Montoya.

– Bine. Eu am ajuns deja. Mă duc direct la apartamentul lui Kristi. Te sun când ajung acolo.

Depășind viteza legală, Jay străbătu orașul, trecu pe lângă cartierele care-i deveniseră familiare de la începutul anului. Dar în timp ce conducea după ureche, era îmboldit de imaginile cadavrelor scurse de sânge scoase din Mississippi.

Spera ca ucigașul să le fi ținut în viață mult timp înainte de-a le omorî. Întârzierea descompunerii sugera barem atât.

Doar dacă nu cumva au fost înghețate.

Nu putea uita presupunerea Boniței Washington în legătură cu degerătura de pe brațul retezat, care se dovedise că-i aparține lui Rylee Ames, ultima victimă.

Doar dacă nu cumva Ariel era ultima care dispăruse.

Până la Kristi.

O luă pe o scurtătură spre campus. Acum ploua tare, în rafale. Dubițele departamentelor de știri și mașinile poliției erau parcate în jurul porților terenului de la All Saints, unde se pare că fiecare ofițer din paza campusului era la post. Studenții se aflau departe și erau puțini, dar fuseseră montate reflectoare de către echipele de știri și reporterii echipați pentru ploaie stăteau cu microfoanele pregătite.

Per total era un afurisit de circ.

Campusul de la All Saints nu era oficial o scenă a crimei, cel puțin nu încă, dar prezența poliției și a echipelor de știri anunța lumii că un criminal era în libertate, unul care considera că școala privată era terenul său personal de vânătoare.

– Nu pentru mult timp, cretinule, mormăi Jay. Conduse spre casa veche unde locuia Kristi și simți o ușurare când văzu Honda ei parcată la locul ei obișnuit.

Poate că era acasă. Poate-și pierduse celularul. Poate... Oh, Doamne, te rog. Deschise cu un brânci ușa camionetei chiar înainte ca aceasta să se oprească din mers.

– Stai, îi ordonă el lui Bruno, apoi fugi în sus pe scări, urcând câte două trepte odată, având deja cheia în mână. Ajunse într-o clipită la etajul al treilea, descuie ușa și o deschise larg. Kris! țipă el intrând înăuntru.

Era întuneric și liniște, mirosea a lumânări, ușa de deasupra chiuvetei era larg deschisă, o briză rece flutura perdelele.

Stomacul i se strânse și întinse mâna spre pistol.

– Aruncă-l! Jos, pe podea! îi ordonă o voce feminină. Mai Kwan ieși din umbră, pistolul din mâinile ei fiind îndreptat direct spre inima lui.

– Vampiri? Montoya, stând pe locul pasagerului, se uita la Bentz ca și cum bătrânul detectiv își pierduse mințile. Lumina strălucea, sirena urla, Crown Victoria lor cu Bentz la volan zbura pe autostradă spre Baton Rouge. Vorbești serios? Vampiri? Adică creaturile alea care sug sânge, care se transformă în lilieci, dorm în sicrie și nu pot fi ucise decât cu gloanțe de argint sau cu un țăruș înfipt în inimă sau tâmpenii de genul acesta?

– Așa a spus el. Bentz privi în noapte și conduse ca și cum însuși satana era pe urmele sale. Ploaia era deasă, ștergătoarele funcționau în timp ce radioul, pus pe frecvența poliției, pârâia și trosnea. În depărtare, fulgerele brăzdau cerul.

– Crezi asta?

Bentz simți privirea lui Montoya sfredelindu-l.

– Ceea ce cred eu este că puștoaica mea a dispărut și că se află în mâinile unui nebun nenorocit.

– Dar... vampiri?

Bentz mormăi încordat:

– Trupurile scoase din râu nu aveau decât câteva firicele de sânge în ele. Firicele. Și răni ca niște găuri. Nimeni nu a raportat că ar fi găsit vreo scenă a crimei cu urme de sânge, dar fără cadavru.

– Cu excepția celei care făcea striptease, Karen Lee Williams, cunoscută drept Bodiluscious. Acolo era sânge. Și ea a dispărut. Montoya se scărpină în barbă. Crezi că au vreo legătură?

Bentz se încruntă.

– Nu știu. Era sânge acolo, da, dar nu prea mult. Nu cât are un corp omenesc.

– Deci, probabil că nenorocitul ăsta de adorator de vampiri bea restul. Apoi se transformă în liliac și zboară spre o pivniță, undeva, și doarme într-un coșciug în timp ce-și digeră hrana.

El băgă mâna în buzunarul din interior al jachetei din piele și găsi un pachet de țigări, cel pe care-l păstrase, Bentz o știa, pentru nopți ca acestea. Sarcasmul lui nu prea putea ascunde ideea de incertitudine. Niciunul dintre ei nu știa cu ce se confruntă.

Bentz văzu ieșirea spre Baton Rouge și îndreptă mașina spre rampă.

– Tot ce știu este că puștoaica mea a dispărut și că se întâmplă o mare porcărie acolo.

Se gândi la Kristi. La zâmbetul ei. La ochii ei verzi, atât de asemănători cu cei ai mamei ei. La felul în care îi plăcea să-l necăjească sau să se joace cu el și să-i spună „tăticule" când încerca să scoată, prin lingușeală, ceva de la el. De câte ori va mai trebui să treacă prin asta? Ea era lumina vieții lui și deodată simți o împunsătură de vinovăție pentru fericirea pe care o găsise alături de Olivia. Oare o ignorase pe Kristi, singurul său copil? Rahat, el îl învinuise pe McKnight că o abandonase când, de fapt, era furios pe el însuși.

– Nu te învinovăți pentru asta, spuse Montoya, aprinzând o țigară. Mirosul fumului pluti în mașină. Și nu spune că nu este adevărat. Citesc asta pe fața ta. Am mai trecut împreună prin situații asemănătoare. O vom găsi.

Moartă sau vie.

Propoziția trecu prin mintea lui Bentz, dar el nu o repetă. Nu se putea gândi că nu-și va mai vedea niciodată fiica în viață.

– Ce naiba faci aici? vru Mai să știe, ținând pistolul îndreptat spre Jay, care imediat se lăsă spre podea.

– Sunt prietenul ei, îți amintești? Cred că eu ar trebui să-ți pun această întrebare. Lucrez la laboratorul de criminalistică, pentru numele lui Dumnezeu.

– FBI.
– Poftim?
– M-ai auzit. Sunt agent de teren în cadrul FBI. Am lucrat sub acoperire de când a dispărut cea de-a doua victimă.
El privi în sus spre ea și văzu duritatea de pe chipul ei micuț. Era foarte serioasă în timp ce-și scotea insigna.
– Ridică-te!
Ea făcu semn cu pistolul, apoi merse spre ușă și o închise.
În timp ce-și punea arma în tocul de umăr, Jay se ridică în picioare și-i examină insigna. Văzuse destule la viața lui, încât să-i recunoască autenticitatea.
– Ce se întâmplă?
– Nu am voie să spun...
– Kristi a dispărut, izbucni el. Nu știu unde dracu' este, așa că nu-mi veni mie cu porcării federale. Ce naiba știi?
– Nu-ți pot spune.
El își scoase celularul din buzunar.
– Atunci îi poți da explicații chiar tu lui Rick Bentz.
– Oprește-te! Nu mă poți intimida.
– Nu avem prea mult timp.
Asta părea să o afecteze. Își îndepărtă o șuviță de păr negru din ochi, privi spre el și mormăi ceva despre o încurcătură în protocol, dar se așeză pe marginea canapelei și spuse:
– Dinte pentru dinte, McKnight. Spui tot ce știi și lucrăm împreună. Ea ridică un deget. Doar pentru moment. Am nevoie de autorizație.
– S-a făcut. El nu ezită.
– Lucrez la acest caz de luni de zile, sub acoperire, și apoi apare iubita ta și începe să strice tot, periclitând și amenințând să distrugă tot ceea ce am făcut timp de-o jumătate de an!
– Tu ai pus camera aici?
– Era deja montată. Hiram, așa-zisul administrator, obișnuiește să facă asta pentru amuzamentul lui. Spectacolul său privat cu fetițe. Ea nu-și putu ascunde sarcasmul din voce. Ar fi trebuit să-l arestez, dar aveam o treabă de făcut. Am

descoperit camera după ce fata Atwater a dispărut, și am lăsat-o acolo în caz că ar apărea ucigașul.
– Ai folosit-o pe Kristi drept momeală?
– Nu am pus-o noi în calea pericolului, insistă Mai.
– Dar nici nu ați avertizat-o. Jay era furios, gata să o ștranguleze pe micuța femeie.
– Nu ne puteam permite să ne divulge acoperirea. Tu, evident, ai descoperit camera video, așa că am venit să rearanjez cărțile pe care le-ai pus peste obiectiv.
– Ai venit pe geam, ghici el. Ea încuviință din cap și un zâmbet slab, rece, îi apăru pe buze. Deci, unde-i Kristi?
– Nu știu. Credeam că este cu tine.
– Nu ai pus pe nimeni s-o urmărească?
Mai îi întâlni privirea.
– Nu știi unde s-a dus?
El negă dând din cap.
– A menționat că se duce să vadă *Oricine*, producția Părintelui Mathias...
– Lucrez cu echipa, îl întrerupse ea. Știm că se întâmplă ceva cu Părintele Mathias, dar nu putem dovedi nimic și, nu, Kristi nu a fost la spectacol în această seară. L-am înregistrat.
– L-ai înregistrat?
– Cu aprobarea administrației.
Era extrem de serioasă.
– Nu știm totul despre tipul acesta, dar suntem foarte siguri că este un nebun de primă clasă.
– Dar nu știți cine este?
– Lucrăm la asta.
– Și nu l-ați arestat pe Dominic Grotto?
– Nu este tipul nostru.
– El este cel care umblă cu toată porcăria despre vampiri!
Pisica sări prin fereastra deschisă, aruncă o privire spre străini și țâșni sub canapea. Jay închise fereastra și ploaia se scurse pe ochiurile de geam.
– Îți spun, nu avem un caz împotriva lui.
– Vrei să spui că nu aveai, sublinie Jay. S-au schimbat datele problemei. Acum avem cadavre, spuse Jay. Cadavre

fără sânge, cu dovezi de omucidere. Urme de mușcătură pe gâturile victimelor. Pun pariu pe ce vrei tu că acele vânătăi se potrivesc cu amprenta mușcăturii doctorului Grotto.

Mai îl privi fix. Cântărindu-și opțiunile, ca și cum voia să-și încalce cuvântul în legătură cu aranjamentul anterior. În cele din urmă, uitându-se la ceasul de la mână, spuse:

– În regulă, hai să facem așa. Mergem și vorbim cu Grotto să vedem ce are de zis Regele Vampirilor. Pe drum, îmi spui tot ce știi și nu omiți nimic.

– Iartă-mă, Doamne, că am păcătuit, șopti Părintele Mathias în timp ce îngenunchea lângă marginea patului său. Cum de fusese atât de tentat, atât de ușor supus greșelii? El crezuse că totul era pentru binele suprem.

Sau încercase să se convingă că era așa.

Dar Dumnezeu știa. Atotputernicul Tată putea vedea atât de ușor întunericul din sufletul lui Mathias și recunoștea înșelăciunea, răul care sălășluia acolo.

De câte ori fusese tentat să-și mărturisească păcatele Părintelui Anthony? Cât de des dorise să caute sfaturile unui om mai înțelept și mai pios decât el? Și totuși nu o făcuse.

Închise ochii, plecându-și capul, cu mâinile împreunate într-o implorare sinceră.

– Te rog, Tată, ascultă-mi rugăciunea, șopti el. Vântul se întețea, vestind apropierea unei furtuni puternice. Ploaia deja lovea în ochiurile de geam și se scurgea prin jgheaburi, alunecând cu zgomot prin burlane.

Undeva, deasupra, o creangă se clătina, lovindu-se de unul dintre geamurile podului.

Dovadă a furiei lui Dumnezeu.

Furia sa atotputernică.

Amintindu-i lui Mathias cât de mic și nesemnificativ era.

Se pierdu în rugăciune și nu auzi pașii ușori care se furișau pe hol. Nu era conștient că nu mai era singur. Absorbit de iertarea păcatelor sale, arătându-și căința, el nu-și dădu seama că în încăpere pătrunsese un intrus decât atunci când fu prea târziu.

Scârțâitul podelei îl făcu să încremenească, rugăciunea îi pieri pe buze...

Când se întoarse, părul de pe ceafă i se ridică. Privea chipul răului. Ochii întunecați, lipsiți de suflet, erau ațintiți asupra lui. Buzele decolorate se retraseră într-o grimasă hidoasă. Colți albi, din care părea că picură sânge, se iviră în lumina difuză.

Mathias gâfâi, dar era prea târziu.

Încarnarea lui Lucifer se coborâse asupra lui. Diavolul, căruia își vânduse sufletul de bunăvoie, se întorsese să ia ceea ce-i aparținea.

Mathias dădu să se ridice, dar creatura se repezi la el, dezgolindu-și dinții.

Mathias țipă spre ceruri, ridicându-și brațele pentru a respinge răul. Dar nu se putea pune cu acest malefic maniac însetat de sânge.

Vlad mușcă. Dinții săi pătrunseră în pielea moale a gâtului lui Mathias, smulgându-i un alt țipăt. Sângele țâșni.

O durere mistuitoare îi sfârtecă trupul. Vlad, satisfăcându-și pofta pentru sângele profan al preotului, scoase cuțitul din teacă.

Îl ridică într-un arc mortal.

Lumina lămpii scânteie în lamă.

Mathias se răsuci de frică. Transpira, aproape că urinase pe el. Asta nu trebuie să se întâmple. Nu... voia iertarea lui Dumnezeu, se așteptase să trăiască mult și să se căiască pentru păcatele sale și...

O tăietură!

Lama spintecă în jos într-un arc de argint.

Părintele Mathias muri pe loc.

Federalii, gândi Jay, desigur.

FBI-ul lucrase tot timpul.

Și tot nu l-au arestat pe Grotto.

Jay conduse cu Mai Kwan așezată alături de el, Bruno fiind exilat pe bancheta din spate. Ea cunoștea adresa lui Grotto și, din moment ce Jay îi spusese tot ce descoperiseră el și

Kristi, ea-i arătă unde să parcheze, la o stradă distanță de clădirea victoriană acoperită cu viță-de-vie, în care locuia Grotto, și care părea să i se potrivească – cu unghiurile ei ascuțite, acoperișul țuguiat și garguie care decorau burlanele.

– Nu cred că cel care a pus asta la cale ar îndrepta o săgeată mare, roșie, spre capul lui, predând cursuri despre vampiri, spuse Mai. Ucigașul pare să fie prea deștept pentru asta.

– Ego, spuse Jay, scoțând pistolul. Complexul lui Dumnezeu. Se crede strălucitor, mult mai deștept decât ceilalți. Acum vrea să ne facă în necaz.

– Sau i s-a înscenat asta.

– Oricum ar fi, știe ceva.

Ea-și prinse strâns arma.

– De acord. Să mergem.

Nu așteptară întăriri. Ea sunase deja la cineva mai înalt în grad, ceruse un mandat și când i se spuse să rămână pe loc repaus, ea spusese că, desigur, așa va face. Ceea ce era o minciună sfruntată. Jay se gândi că tipul cu care vorbise ea știa asta.

– Se pare că nu este singur, șopti Mai, încruntându-se când văzu o mașină parcată pe alee. Va trebui să așteptăm.

– În niciun caz. Kristi ar putea fi înăuntru.

– Nu putem risca.

– Vrei să spui că tu nu poți risca. Eu intru.

Kristi se trezi încet.

Tot trupul o durea.

Amețită și dezorientată, deschise un ochi. Era întuneric.

Durerea îi străbătu capul și se întrebă unde era.

Tremurând, își dădu seama că era goală, așezată pe o podea rece de piatră, mâinile și gleznele îi erau legate, mirosul pământului umed îi pătrundea în nări.

Se forță să gândească limpede, măcar puțin.

Ca de la capătul unui tunel lung, auzi apa cum picura și voci înăbușite pline de furie. O ceartă?

Vru să strige, dar sunetul îi înghețа pe buze atunci când

imagini frânte, ca niște cioburi de caleidoscop, îi trecură prin minte atât de dureros, încât se crispă. Își reaminti că se afla pe urmele unui vampir.

Așteaptă! Poftim? Un vampir? Nu, asta nu era corect..., sau era? Se înfioră gândindu-se la asta.

Gândește, Kristi, adună-te.

Își aminti o băutură roșie, un amestec amețitor pe care cineva îl numise martini roșu ca sângele... și... și... mai erau și alții cu ea. Amintirile îi reveneau, din ce în ce mai repede. Fusese drogată de două fete, Grace și Marnie... nu, de trei, afurisita aia de chelneriță, Bethany, fusese și ea implicată, și mai era și imaginea fantastică a doctorului Grotto care se apropia de ea pe scenă, aplecându-se asupra ei prin ceață și arătând unei audiențe nevăzute ce-i poate face înainte de a-și înfige dinții în gâtul ei.

Ea se chirci amintindu-și asta.

Încercă să scoată un sunet, dar gâtul ei tot nu funcționa. Totul era atât de ireal. Poate era doar o excursie urâtă? Ceea ce îi pusese Bethany în băutură îi provoca halucinații... desigur, asta era.

Atunci de ce zaci întinsă goală pe o podea de piatră?

Pleoapele ei, pe jumătate închise, se deschiseră larg și ea încercă să vadă, să surprindă o imagine în întunericul aproape total... Unde naiba era? De ce făcuse parte din acel ritual oribil?

De ce ești încă în viață?

Panicată, încercă să se ridice, dar nu avea destulă putere.

Nu-și putea face membrele stupide să se miște.

Chipul lui Grotto îi apăru din nou în fața ochilor.

Îi spusese pe nume, îl rostise către publicul nevăzut, alcătuit... dintr-o persoană? ... cinci? ... o sută? Le spusese că ea era gata să facă sacrificiul suprem. Apoi îi ceruse scuze. Îi șoptise că-i pare rău. Pentru ce? Pentru că-și înfipsese afurisiții lui de colți în ea? Pentru că o răpise? Doamne Dumnezeule, în ce naiba se băgase?

Atât de amețită, încât crezu că va vomita, Kristi se strădui să se ridice în mâini și genunchi. Dacă nu putea merge, putea

al naibii de bine să se târască. Cu capul bubuindu-i, ţinând un ochi închis din cauza durerii incredibile, începu să se mişte. Poate că era doar un vis. Un vis foarte urât. Se opri preţ de-o clipă, clătinându-se pe genunchi, şi întinse mâinile legate pentru a-şi atinge gâtul.

Îşi reţinu un ţipăt atunci când buricele degetelor veniră în contact cu rana: două găuri în gâtul ei, nebandajate, doar acoperite cu o crustă din propriul ei sânge.

Stomacul i se revoltă şi fu nevoită să înghită amăreala care-i ardea gâtul.

Nu fusese o excursie urâtă, niciun coşmar. Dr. Grotto chiar o muşcase de gât şi-i supsese sângele. Ea atinse urmele de sânge care i se scurseseră pe umăr şi peste sân. Dezgustător, dezgustător!

Luptându-se cu durerea de cap îngrozitoare, îşi spuse că trebuie să găsească o modalitate de-a ieşi din gaura aia întunecată, din piatră.

Un mormânt, Kristi, te afli într-un mormânt.

Se înfioră la amintirea ultimei dăţi când fusese închisă, sigură că va muri.

Nu renunţa.

Nu se întâmplase înainte şi al naibii să fie dacă se va întâmpla acum. Cel puţin nu fără o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Se târî pe pietrele reci, mişcându-se încet, pipăind cu mâinile legate. Încercă să prindă orice zgomot în afară de apa care picura, dar auzi doar mici zgârieturi, ca şi cum nişte şobolani fugeau din calea ei.

Înaintând, se lovi, în sfârşit, de un perete. Şi acesta părea din piatră. Trebuie să existe o ieşire, raţionă ea, mintea limpezindu-i-se puţin câte puţin. Fusese adusă aici şi doar dacă nu cumva se afla într-un rezervor uriaş, cu o ieşire în tavan, atunci trebuia să existe o uşă. Trebuia numai să o găsească.

Nu renunţa. Nu eşti încă moartă.

Tocmai îşi aduna forţele când auzi paşi apropiindu-se.

Se grăbi înapoi şi se întinse la loc. Nu avea destulă forţă să se lupte, nu încă. Trebuia să lase impresia că încă era inconştientă.

Asta era şansa ei.

O cheie zornăi în uşă.

Kristi închise ochii. *Dă-mi putere*, se rugă ea în tăcere, *şi ajută-mă să-l ucid pe nenorocitul ăsta.*

28

Deci aici se ajunsese, se gândi Dominic Grotto în timp ce se aşeza, cu celularul într-o mână. Cuburile de gheaţă din băutura de care nu se atinsese se topeau. Nici măcar muzica lui Vivaldi care se revărsa din boxele ascunse montate în biblioteca din biroul său nu-i putea alina sufletul. Ceea ce începuse ca o modalitate unică de a-i face pe puşti să fie interesaţi de unele genuri literare se încheiase cu moarte.

Până acum patru fete moarte.

Probabil, mai multe. Fără îndoială că Ariel O'Toole şi Kristi Bentz muriseră şi vor fi şi ele găsite în râu.

Acum ştia asta. Fără remuşcări, se prefăcuse că nu vede nimic, dar se pare că acum putea vedea perfect. Nu se mai amăgea că făcea ceea ce era corect şi că le ajuta pe fetele ale căror vieţi erau un haos să o ia de la început.

De când se întorsese de la reprezentaţia personală, ultimul lui spectacol în faţa publicului său privat, dăduse drumul la televizor şi văzuse ştirile care relatau despre cadavrele scoase din Mississippi. Erau doar câteva detalii, niciun nume nu era dezvăluit până când rudele apropiate nu erau înştiinţate, dar în adâncul sufletului ştia exact ce li se întâmplase acelor fete.

Şi era vina lui.

Chiar şi acum simţea gustul sângelui lui Kristi Bentz pe buzele lui. Totul făcea parte din spectacol. Totul făcea parte din plan. Totul pentru binele suprem.

Pe dracu'!

Totul pentru preamărirea ta.

Ajunsese să le cunoască personal pe fete şi-şi spusese că ele participaseră de bunăvoie, că frica pe care o văzuse în

ochii lor făcea parte din spectacol, că faptul că erau paralizate și lipsite de vlagă demonstra talentul lor teatral.

Se convinsese că nu se întâmpla nimic ilegal, că nu existau victime, că nimeni nu fusese rănit.

Dar în adâncul sufletului, știuse.

Dar s-ar putea să existe o posibilitate de a le salva pe Ariel O'Toole și pe Kristi Bentz. Încă s-ar putea să mai aibă timp. Putea opri ca acest lucru oribil să se mai întâmple vreodată. Chiar dacă trebuia să se predea pentru rolul pe care-l jucase în acest dezastru... pentru tot.

Afară, furtuna se dezlănțuise, ploaia lovea ferestrele și fulgerele luminau cerul, urmate de tunet. Ar fi trebuit să spună tot atunci când Kristi Bentz venise în biroul lui, așteptând răspunsuri. Oh, la naiba, ar fi trebuit să spună ce știa acum un an, când auzise prima dată că Dionne dispăruse.

Atunci suspectase că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

Pe deasupra muzicii domoale și a furtunii furioase, auzi ușa principală scârțâind, deschizându-se și inima-i tresări. O încuiase, nu-i așa? Sau uitase?

Vin după tine.

Știu.

Un fior de spaimă îi alunecă pe șira spinării în timp ce se ridica în picioare pentru a vedea cine intrase.

– E cineva? spuse el, dezgustat de sine însuși. Era un bărbat puternic. Nu cunoscuse frica adevărată toată viața lui.

Pașii hotărâți se auzeau pe hol.

– Cine-i acolo? Se afla în dreptul ușii biroului când aceasta se deschise cu putere. Femeia pe care pretinsese că o iubea stătea înaintea lui, tremurând de furie.

– Gata, Dominic, spuse Lucreția, cu o voce răgușită, cu ochii adânciți în orbite și pielea albă ca varul.

Avea capul descoperit și părul ud, iar rimelul îi curgea pe obraji. Apa de ploaie se prelingea pe cutele unui impermeabil lung, negru. Nu se deranjase să închidă ușa și aceasta se lovea deschisă de perete, aerul rece de iarnă intrând în hol.

– Gata cu minciunile. Gata cu disparițiile. Nu mă vei mai face să cred că sunt nebună.

– Lucreția, mă duc la poliție...

– Acum? Când au găsit cadavrele? *Acum* te duci? Ea scutură din cap. Te-am iubit, șopti ea, și ochii i se umplură de lacrimi.

– Știu. Și eu te-am iubit...

– Mincinosule! izbucni ea.

Scoase mâna din buzunarul impermeabilului, ținând între degete un pistol mic, negru.

El îngheță.

– Oh, Iisuse, Lucreția, ce vrei să faci? întrebă el, dar în adâncul sufletului știa. Nu o va face! Stomacul i se strânse atunci când ea ridică pistolul, cel pe care i-l dăduse cu luni în urmă.

– Le-ai omorât, spuse ea, iar vocea și mâna îi tremurau.

– Am încercat să le salvez! Era doar un spectacol pentru celelalte, doar o prefăcătorie, jur!

– Nu... Pistolul i se clătină în mână.

Poate că o putea convinge. Poate reușea să-i ia arma.

– Ascultă-mă. S-ar putea să mai fie timp. Kristi și Ariel s-ar putea să mai fie încă în viață.

– Kristi? Kristi Bentz? Ai vârât-o și pe ea în asta? Și Ariel? Și pe ea?

Privirea ei se înăspri în timp ce îndrepta pistolul spre capul lui.

– Ariel a dispărut. De săptămâna trecută... și este doar vina ta. Oh, Doamne, este moartă. Știu că este moartă. Ar fi trebuit să le avertizez, să le spun.

Făcu un pas spre ea, dar degetele ei se mutară pe trăgaciul pistolului. El se opri. Ridică ambele mâini în încercarea de-a o calma.

– Trebuie să-l găsim pe Preston. El... el este cel care se apropia de fete, care le ajuta... Are un loc, este legat cu Casa Wagner prin vechile tuneluri pe care le folosea Ludwig Wagner.

– Au fost sigilate cu sute de ani în urmă, spuse ea monoton. Asta-i o altă minciună.

– Nu, nu, jur. Preston pretinde că le ajuta să o ia de la început, să-și construiască o viață nouă, să dispară...

– Le ajuta să moară.
– Lucreția, nu știam. Jur, nu știam, spuse el, încercând să mențină conversația cât timp se gândea la o modalitate de a-i lua pistolul, de-a o ataca și de a-și asuma riscurile.
– Dar ai bănuit asta. Ca și mine, de altfel. Ea se concentră, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.
Inima i se înfioră și preț de-o clipă, răzbătând prin urletul vântului care șuiera de-a lungul holului prin ușa deschisă, el crezu că aude ceva. Pași?
– Ești vinovat, Dominic. Amândoi suntem vinovați.
– Nu! Lucreția, așteaptă! Ascultă vocea rațiunii. Sun la poliție și spun tot despre Preston, despre fete, despre implicarea mea. Voi mărturisi tot. Te rog, dragostea mea, dă-mi o șansă, spuse el, schimbând tactica, zâmbindu-i, pășind spre ea. Voia ca ea să creadă că încă o iubea, așa că făcu tot posibilul. Îmi pare rău, atât de rău, spuse el cu acea voce care o făcea mereu să se topească. Te-am iubit mereu. Știi asta. Voi spun poliției despre Preston, despre piesele de teatru și despre tunelurile din Casa Wagner. Ei le-ar putea găsi pe Kristi și pe Ariel. Ele ar mai putea fi încă în viață. Haide, scumpo. Ai încredere în mine.
Ea tresări, apoi îl privi fix în ochi.
– Lucreția, iubito...
– Ne vedem în iad, și când se va întâmpla asta, îmi voi aminti să scuip pe tine.
Apăsă pe trăgaci.

Jay nu mai așteptă.
El și Mai văzură că ușa lui Grotto era deschisă și o luară drept invitație. Alergară prin ploaie, în sus pe treptele verandei din față. Cu armele scoase, intrară în clădire. O lumină se zărea în capătul holului. Voci ridicate erau angrenate într-o ceartă care putea fi auzită prin șuieratul vântului și ploaia care cădea în rafale.
Mai îi făcu semn să rămână în spate, că se va ocupa ea de asta, dar el era lângă ea, ascultând fiecare cuvânt din conversație, auzind numele lui Kristi și menționarea tunelurilor care porneau din Casa Wagner. Afirmația lui Grotto: „Ele ar mai putea fi încă în viață“, îl impulsionă. Cu arma ridicată, împinse ușa.
Poc!
Un foc de armă bubui în clădire.
Un zgomot surd!
– FBI! țipă Mai, năpustindu-se în cameră în spatele lui. Lasă arma jos!
Poc!
Jay privi neajutorat, în timp ce Lucreția cădea la podea. Arma îi alunecă din mână, sângele începu să se scurgă din rana pe care și-o făcuse singură trăgându-și un glonț în cap.
Grotto era la pământ, cu o rană în piept. O pată roșie se întindea pe covor. Avea ochii deschiși, privind inexpresivi spre tavan.
Jay tastă 9-1-1 pe telefonul lui, în timp ce se lăsa într-un genunchi lângă Grotto.
– Încă trăiește! strigă el, găsindu-i pulsul. Dispecerul de la urgență răspunse.
– Ea e moartă. Mai își luă degetele de pe gâtul Lucreției și se apropie de Grotto.
Jay rămase la telefon vorbind cu operatorul, dându-i adresa și explicându-i ce se întâmplase.
– Stai cu mine, doctore Grotto, spuse Mai. Rezistă.
Se auziră urletele sirenelor, Jay, încă vorbind cu operatorul, privi vehiculele poliției, cu luminile licărind care se opreau în fața casei. O ambulanță și o mașină de poliție ajunseră în același timp.
– Au ajuns, spuse Jay la telefon. Mulțumesc! El se lăsă în genunchi în timp ce pașii bubuiau prin hol.
– Aici! țipă Mai.
– Unde este? întrebă Jay, aplecându-se deasupra lui Grotto, cu fața la doar câțiva centimetri de cea a bărbatului rănit. Unde este Kristi?
– Cu... Preston.
– Unde? întrebă Jay.
– Tunelurile..., rosti gâfâind Grotto, cu o voce slăbită.
– Dați-vă la o parte din drum. Un paramedic își făcu loc

cu forța, preluând controlul, încercând să-i salveze viața nenorocitului. Scoate oamenii ăștia de aici!

Frustrat, Jay se îndepărtă de bărbatul rănit, temându-se pentru Kristi mai mult decât oricând. Păși în hol... chiar în calea lui Rick Bentz.

– Unde dracu' este Kristi? întrebă Bentz.

– Cu Preston.

– Cine-i el?

– Doctor Charles Preston. Un profesor de la colegiu, departamentul de engleză, îi explică Jay. Grotto spune că Preston o ține închisă undeva în Casa Wagner, probabil. Cred că în subsolul care este mereu încuiat. Acesta duce spre niște tuneluri vechi, cel puțin așa pretinde Grotto. Kristi era convinsă că acolo au loc ritualuri vampirice ciudate.

Mai Kwan li se alătură.

– Acele tuneluri au fost sigilate de secole. Știu. Am verificat. Am cercetat Casa Wagner.

– Cine naiba ești tu? întrebă Bentz, gata de luptă.

– Mai Kwan, FBI. Și tu?

Pe Jay nu-l interesau politețurile. În timp ce Bentz, Montoya și Kwan își rezolvau problema cu jurisdicția, nivelurile de autoritate și protocoalele aiurite, el ieși în noapte.

Dacă fugea de-a lungul campusului, putea ajunge la Casa Wagner în mai puțin de cinci minute.

Portia Laurent își petrecuse toată ziua citind informațiile despre angajații de la colegiu. Găsise câțiva care aveau dube închise la culoare și, desigur, imediat se gândi la dr. Grotto, însuși profesorul Vampir, ca fiind suspectul principal. Dar nu avea niciun sens. De ce ar fi acționat atât de bătător la ochi? Nu i se păruse a fi un idiot. Un egocentric, da, cu siguranță, dar nu un cretin.

Așa că se apucă să cerceteze mai profund, sperând să dea peste vreo probă care nu apăruse încă. Dăduse telefoane și trimisese e-mailuri, căutase atât pe Internet, cât și în caziere și în dosarele de la bancă, la Registrul Auto, orice îi venise în minte.

„Marchează trei sute trei și ai ieșit din joc", își spuse ea și-l

sună pe Jay McKnight. Acesta nu răspunse. Povestea vieții mele blestemate, gândi ea. Apoi își ridică privirea și văzu un e-mail care fusese trimis mai devreme, în acea zi, dar, probabil, din cauza filtrelor pentru spamuri, durase ore ca să ajungă la ea.

Citi chestia aia de trei ori înainte de a-și da seama ce spunea. Era de la un colegiu privat din California și spunea simplu:

La mijloc trebuie să fie o greșeală; persoana despre care întrebați este decedată. Ne pare rău să vă informăm că dr. Charles Preston a murit pe 15 decembrie 1994.

Portia verifică imediat pe Internet și găsi necrologul care confirma informația. Preston murise într-un accident de surf. Fotografia era clară și nu avea cum să fie același bărbat care preda stilistica la All Saints.

În drum spre mașină, îl sună pe Del Vernon și-i lăsă un mesaj. Nici gând nu avea să-l aștepte. Ea și Charles Preston – sau cine era el – vor avea o discuție serioasă.

Ușa închisorii lui Kristi se deschise fără zgomot. Ea nu se mișcă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și trebui să-și forțeze mușchii, să se destindă. Își ținu ochii închiși, cu excepția unei crăpături foarte mici care-i permitea să zărească împrejurimile.

Până când o lanternă îi fu vârâtă în față.

– Hei! Vocea unui bărbat se auzi ca un ecou în încăpere. Trezește-te!

Dr. Preston?

Profesorul de stilistică, cel care semăna cu un surfer?

Nu Grotto?

Capul încă-i vâjâia, dar mintea începea să i se limpezească. Știa că-și putea mișca brațele și picioarele, dar nu complet. Nu va putea să-și doboare răpitorul. Dar dr. Preston?

– Kristi! Trezește-te! țipă el la ea, în timp ce se apropia. Se aplecă, îi prinse ambele mâini și o scutură. Trezește-te! Haide!

Ea-și lăsă capul să atârne înainte și înapoi în timp ce el o scutura. Deși voia să-și vâre dinții în el, ea știa că trebuia

să aștepte momentul potrivit, când își va recăpăta abilitățile, când trupul va asculta de creier.

Dar dacă va fi prea târziu? Dacă mai întâi te omoară? Vei muri fără să lupți?

Se gândi să încerce să-l domine, însă știu că trebuia să aștepte. Trebuia să o facă, dacă voia să scape.

– Vacă proastă, bombăni el și o lăsă pe podea. Închise din nou ușa și întoarse cheia.

Ai ratat singura ta șansă! Ar fi trebuit să lupți, să încerci să scapi!

Nu... știa că nu ar fi funcționat. Tremurând, ea respiră adânc ca să se calmeze. Trebuia să fie mai deșteaptă decât nenorocitul acesta.

Își aminti puțin din ce se întâmplase în ultimele ore. Avea amintiri neclare; era goală pe un fel de scenă și dr. Grotto o mușca de gât, dar dincolo de asta, după ce leșinase de frică, din cauza drogurilor pe care i le dăduseră sau din cine știe ce altă cauză, ea nu-și mai amintea nimic.

Își încercă din nou picioarele. Acestea se clintiră puțin, așa legate cum erau, dar își putea mișca mâinile și, dacă reușea să-și dezlege cumva funiile... nu, nu era frânghie, nici lanțuri, ci bandă adezivă, bandă adezivă groasă care-i lega gleznele.

Stând pe podea ea-și dori pentru prima dată în viață să fi avut unghii ascuțite. Dar degetele n-o ajutau și încercarea ei de a rupe banda adezivă eșuă.

Se gândi la Jay. De ce nu-i spusese că-l iubește? Acum, exista riscul, un risc foarte mare, să nu-l mai vadă niciodată, iar el nu va ști ce simte ea, că se îndrăgostise de el.

Ai lucruri mai importante la care trebuie să te gândești.

Încercă din nou să sfâșie banda, dar fără niciun rezultat. Însă corpul ei răspundea acum la comenzile pe care le dădea.

Își ridică picioarele în sus, trăgându-și gleznele cât mai aproape posibil de trunchi, apoi se aplecă înainte. Era flexibilă datorită anilor de atletism. Tae kwon do și înotul ajutaseră la ceva. Își întinse spatele și-și puse gura peste banda dintre glezne. Apoi mușcă cu putere și trase capul pe spate. Dinții ei patinară pe bandă, neavând de ce să se prindă.

La naiba!

Încercă din nou.

Eșuă.

Încă o dată, concentrându-se foarte tare. Încordându-se. Transpirând. Trebuia să se elibereze înainte ca el să se întoarcă. Dacă s-ar putea ridica în picioare, l-ar prinde cu garda jos și i-ar secera picioarele.

Fă-o, Kristi, fă-o dracului odată!

Mușcă din nou cu putere. Își trase capul repede. De data asta dinții ei răzuiră plasticul, se prinseră de el și produseră o mică ruptură. Prinse capetele micuțe, dar degetele îi alunecară pe banda adezivă. La naiba! Era fleașcă de transpirație, inima îi bătea cu putere, iar timpul se scurgea repede.

Prinse din nou capetele benzii și trase.

S-a sfâșiat.

Reușise!

Se ridică pe picioarele goale exact atunci când auzi sunetul pașilor pe holul aflat de partea cealaltă.

Haide, idiotule, gândi ea, clătinându-se încă pe picioare. Își uni mâinile, intenționând să le folosească pe post de măciucă, imediat ce-l va culca pe nenorocit la pământ. *Haide, haide.* Era încordată. Pregătită. Fiecare mușchi era contractat când auzi cheile zornăind de cealaltă parte a ușii.

Imediat ce ușa se deschise, ea îl ocoli, lovindu-l în fluierul piciorului.

El urlă surprins, dar nu căzu la pământ. Kristi nu se mai deranjă să-l lovească, doar o zbughi prin ușa deschisă și o trânti în urma ei. Încuietoarea se blocă.

Respirând greu, ea deveni agitată. Inversase rolurile! Dar pentru cât timp? O porni pe un hol întunecat și nu privi înapoi. Avea doar câteva secunde la dispoziție.

El încă avea cheile.

Jay urcă zburând treptele din spatele Casei Wagner și încercă ușa.

Încuiată.

Nicio problemă. Lovi cu piciorul cea mai apropiată

fereastră și intră exact când auzi alți pași făcând zgomot pe verandă: Bentz, Montoya și Kwan. Jay găsi ușa spre subsol și o încercă.

Altă afurisită de încuietoare.

De data asta, lovi panourile cu piciorul, dar ușa nu voia să se clintească. Înjură, privi în jur, prin bucătărie, și găsi un taburet de metal. Tocmai voia să lovească mânerul cu el când Mai Kwan trecu prin fereastra pe care el o spărsese.

Mai ateriză pe picioare și strigă:

– Dă-te înapoi!

Avea arma deja scoasă din toc. Trase în mânerul ușii, spulberând încuietoarea și distrugând lemnul, în timp ce Bentz intra prin geamul spart. Montoya era în spatele său.

Jay nu mai așteptă. Folosind o lanternă de buzunar, coborî grăbit scările, așteptându-se să găsească un lunetist, gata să-l doboare. Dar cu Mai la un pas în spatele lui, ajunse nevătămat.

Bentz aprinse luminile și deodată totul prinse contur.

Încăperea mare era plină cu lăzi, mobilă veche, cutii cu fleacuri, chiar și cu fotografii. Un ditamai cuptorul cu conducte ridicându-se ca niște brațe metalice umplea un colț, o ladă goală pentru cărbuni, un altul, un panou cu siguranțe, cu sârme lungi tăiate, era așezat lângă noul panou electric.

– Cercetați pereții, ordonă Mai. Găsiți o altă cale de ieșire.

Existau câteva uși, toate închise cu scânduri, prăfuite și evident nefolosite. Niciuna dintre ele nu fusese deschisă. Mai scutură frustrată din cap.

– V-am spus că deja am căutat aici jos.

– Trebuie să existe o cale.

Jay simțea aerul stătut din subsol care îi umplea nările. Privi din nou ușile. Începu să le încerce din nou pe fiecare, mult mai încet și fără grabă, dar niciuna dintre ele nu se clinti. Bentz îndepărta cutii și lăzi, iar Montoya cerceta perimetrul încăperii.

Oare Kristi se înșelase?

Jay își verifică ceasul. Avea senzația că timpul i se scurge printre degete. Sperase că o va găsi aici, dar acum... ce?

– Trebuie să vorbim cu Părintele Mathias. Kristi părea să creadă că el știe ceva.

Mai încuviință dând din cap.

– Locuiește chiar în spatele capelei. Mă duc eu, zise ea, deja îndreptându-se spre scări.

Montoya o urmă.

– Îi voi asigura spatele.

Jay și Rick Bentz se priviră unul pe celălalt de-a lungul subsolului prăfuit și putrezit.

– Dacă Kristi a spus că se petrece ceva aici jos, atunci ceva se petrece, spuse Bentz. Miji ochii și privi tocurile ferestrelor montate sus, lângă bârnele de susținere, unde pânzele de păianjen și cuiele vechi erau vizibile pe lemnul antic.

Și Jay cerceta încăperea, căutând ceva ce le scăpase, ceva aflat chiar sub nasul lor. Studie cuptorul și începu să transpire în timp ce minutele treceau. Nu părea a fi nimic neobișnuit. Bentz dădu la o parte o stivă de lăzi pentru a cerceta podeaua, în timp ce Jay își croi drum spre panoul electric. Toate întrerupătoarele circuitelor erau așezate în poziția „pornit“. Încercă unele dintre ele. Nu se întâmplă nimic, doar că subsolul deveni întunecat preț de-o secundă.

– Hei! țipă Bentz.

Jay întoarse întrerupătorul. Nimic acolo. Și vechiul panou, cu firele tăiate, nu era evident conectat. Cu toate acestea, deschise ușa de metal și privi panoul, un lucru dintr-o epocă apusă, care încă se mai afla la locul lui. Scoase prima siguranță. Nu se întâmplă nimic. Pierdere de timp. Apoi observă că un fir micuț, o sârmă mai nouă, ieșea din spatele panoului.

Simți cum speranța renaște puțin, exact atunci când auzi pași deasupra capului. Mai mulți polițiști, fără îndoială, atrași de focurile de armă.

– Hei! țipă cineva cu o voce puternică. Ce dracu' se petrece aici?

Jay scoase o altă siguranță. Nimic. Apoi, alta. Mecanismele începură deodată să scârțâie. Jay se dădu înapoi, iar o secțiune a peretelui, una fără uși, începu să alunece, deschizându-se.

Înjurând, Bentz traversă imediat încăperea.

Fără să spună nimic, el și Jay intrară într-o încăpere micuță cu o scară îngustă. Ușa se închise încet în urma lor, cufundându-i într-un întuneric aproape de nepătruns.

Kristi nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta. Tunelul era lung, îngust și luminat de becuri care pâlpâiau deasupra capului. Dăduse colțul când ușa din spatele ei se deschise și ea auzi un strigăt.

Dr. Preston!

Adrenalina îi dădea aripi, dar era încă slăbită, cu mâinile legate, iar creierul ei nu funcționa la capacitate maximă.

Nu contează. Fugi. Până când ajungi la o fundătură, fugi. Trebuie să scapi.

El o urmărea, pașii lui se auzeau pe podeaua rece de piatră, răsunând cu ecou prin acest coridor îngust, un fel de tunel. În primul rând, cum de ajunsese aici, jos, se întrebă ea, dar continuă să fugă.

– Oprește-te, târfo!

Ea nu se deranjă să privească peste umăr, știa doar că el o ajunge din urmă.

Mai repede, Kristi, mai repede!

Inima-i bătea cu putere, picioarele ei loveau podeau denivelată, rănindu-se de pietre. Era o alergătoare... putea face asta!

Și el încă o urmărea.

Oh, Doamne, trebuia să scape de el. Văzu o deschizătură în față. Dincolo de ea – lumini. Poate o ieșire!

Cu un ultim efort, alergă prin arcadă și descoperi că se află într-o încăpere enormă... ca o sală de baie întunecată, subterană. Caverna întunecată era întesată cu lumânări, oglinzi și o cadă din piatră plină până la refuz, din care apa se revărsa într-o parte.

O femeie, o femeie frumoasă, cu păr negru și trăsături ascuțite, stătea tolănită în apă. Făcea baie, pentru numele lui Dumnezeu!

– Trebuie să mă ajuți! spuse Kristi repede și se întrebă

din nou dacă nu cumva era un vis ciudat sau dacă nu halucina încă din cauza drogurilor care i se dăduseră cu ore în urmă. Poate că asta era doar o reacție ciudată și oribilă.

– Desigur că te voi ajuta, zise femeia. Ochii ei sclipiră cu o răutate care-i strânse stomacul lui Kristi.

Persoana care făcea baie nu era deloc o prietenă.

Kristi se dădu înapoi cu spatele, dar nu se îndepărtă prea mult; cadrul ușii era acum umplut de dr. Preston.

– Deci, Vlad, vrei să încercăm ceva nou? întrebă femeia.

Vlad? Îi spusese Vlad doctorului Preston?

Kristi era al naibii de sigură, ca și Alice, înaintea ei, că intrase într-un tărâm de coșmar.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea, temându-se de răspuns, în timp ce cerceta frenetic încăperea, căutând o cale de scăpare. Era un singur portal și acesta era blocat de dr. Preston sau Vlad, sau oricine credea el că este.

– Ceva nou?

– Să facem totul direct în cadă, sugeră femeia. Tu prinde-o, pune-o în apă cu mine și taie-i venele de la încheieturile mâinilor. Este mult mai ușor decât să scoți tot sângele și să-l scurgi apoi în cadă.

Lui Kristi i se uscă gura. Desigur că nu auzise bine. Sub nicio formă ei nu-i vor scoate sângele din vene.

Dr. „Vlad“ Preston se întoarse spre Kristi.

– Elizabeth vrea să se îmbăieze în sângele tău.

Kristi îl privi fix, creierul ei era lipsit de gânduri raționale, făcea eforturi să înțeleagă ce se petrece.

– Elizabeth? repetă ea.

– Numele pe care l-am luat. Sunt o descendentă a ei. Probabil că ai auzit de ea? Contesa Elizabeth Bathory?

Imediat Kristi își aminti ce aflase la cursul doctorului Grotto despre femeia sadică ce omorâse tinere inocente care lucrau pentru ea și se îmbăiase în sângele lor în încercarea de-și reîntineri propria piele.

Elizabeth își sprijini capul de marginea căzii și oftă ca și cum ar fi fost în extaz.

– Avea dreptate, să știi. Am văzut diferența, de când folosesc și eu același tratament.

– Băi în sânge, spuse Kristi, abia recunoscându-și vocea sugrumată de frică. Cu colțul ochiului îl văzu pe Vlad apropiindu-se. O evita cu grijă, dar se apropia. Asta s-a întâmplat cu celelalte? Cu Monique? Dionne?

– Da, da, și Tara, și Ariel, acelea care sunt destul de bune. Se ridică în capul oaselor și spuse: Dar nu le voi avea pe cele inferioare. Fără sânge pângărit.

– Karen Lee nu era pângărită, spuse Vlad.

– Atunci nu era destul de bună pentru mine. Elizabeth se așeză la loc în apă și adăugă: Hai să facem asta înainte să mi se zbârcească pielea ca o prună.

Kristi nu avea de gând să-i dea tipei duse cu pluta nicio picătură din sângele ei. În timp ce Vlad se apropia, ea se roti, lovindu-l din nou cu putere în fluierul piciorului. Încercă să treacă în viteză pe lângă el, dar el îi dejucă planul. Se aruncă asupra ei și căzură grămadă, luptându-se. El era puternic ca un taur și greu, forțând-o să rămână la podea.

– Târfă depravată, mârâi el, prinzându-i încheieturile legate și trăgându-i-le peste cap astfel încât să se sufoce sub el.

Elizabeth se ridică în picioare.

– Nu o strica! Nu-i strivi venele... vreau...

– Știu ce vrei! izbucni Vlad, dar el privea în jos spre Kristi. Spre teroarea ei, ea-i simți erecția prin pantalonii negri. Se luptă cu impulsul de-a vomita în timp ce el, cu un zâmbet pe buze, își apăsă vintrele un pic mai tare, asigurându-se că ea știa ce avea să urmeze.

Urma să fie violată și golită de sânge.

Oh, Doamne, trebuia să lupte. Nu se putea întâmpla una ca asta!

Încercă să se zvârcolească, dar nu ajunse nicăieri. Cu repeziciune, el îi legă din nou picioarele și-i băgă o pilulă pe gât ținând-o de nas până când ea începu să gâfâie și să tușească.

În câteva minute simți efectul drogului. Era din nou slăbită ca o pisicuță, creierul nu-i mai funcționa, ca și cum ar fi fost beată.

Încercă să se lupte, dar loviturile ei dădură doar de aer.

El îi tăia banda adezivă care-i strângea încheieturile. Protestă slab în timp ce el o cără în apa caldă, aproape mângâietoare.

– Era și timpul, se plânse nemulțumită Elizabeth.

– Trebuia să aștept până ce-și făcea drogul efectul.

– Știu, știu. Elizabeth se dădu într-o parte. Pielea ei alunecoasă se lipi de cea a lui Kristi. Uită-te la pielea ei. Fără cusur. Perfectă... Privi în sus spre Vlad. Ea este aleasa. Sângele ei va fi numai bun.

Numai bun de ce? O va salva de la îmbătrânire?

– Nu. Tu ești terminată, reuși Kristi să spună, dar ei o ignorară. Nevenindu-i să creadă, ca și cum ar fi fost foarte, foarte departe, ea văzu cum Vlad îi taie cu multă grijă încheietura dreaptă.

Într-un vârtej, sângele ei începu să coloreze apa.

Mathias era mort. Ucis. În timp ce se ruga la marginea patului, probabil.

O declarație? se întrebă Mai Kwan în timp ce suna pentru a da raportul superiorului ei, apoi cercetă camerele mici ale preotului, încercând să descopere vreun indiciu care să-i spună de ce omul acesta devenise o victimă. Și de ce credea Kristi Bentz că avea legătură cu Casa Wagner și cu un fel de cult al vampirilor?

Niciun vampir nu fusese prezent în această scenă a crimei.

Prea mult sânge lăsat în urmă.

Montoya era mereu alături de ea. O însoțise prin ploaia torențială, asigurându-i spatele când intrară în camera lui Mathias. Nu spusese prea multe, dar privise toată scena macabră.

– Ce crezi? întrebă el când ea se aplecă deasupra cadavrului.

– A enervat pe cine nu trebuia. Privește asta, spuse ea, arătând spre gâtul preotului. Beregata i-a fost tăiată, jugulara, carotida, la dracu', aproape până la coloana vertebrală.

– Aproape decapitat, spuse Montoya cu îndârjire.

– Furie. Oricine a făcut asta era orbit de furie.

– Pe un preot?

– Pe *acest* preot. Este ceva personal.

Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru Kristi Bentz și Ariel O'Toole.

Mai trecu peste cadavru, se îndreptă spre biroul preotului și începu să-i scotocească prin dosare, în tot acest timp întrebându-se ce găsiseră Bentz și McKnight. Dacă găsiseră ceva.

Mai ura să se gândească la asta, dar simțea că Kristi Bentz era deja moartă, judecând după starea trupului Părintelui Mathias, omorât în mod violent.

Kristi încercă să deschidă ochii, să găsească puțină energie ca să lupte, dar abia putea sta trează. Mușchii refuzau să o ajute. Zăcea în cada liniștitoare cu apă care devenea stacojie.

– Simt, îi spuse Elizabeth la ureche. Kristi încercă să se îndepărteze de membrele alunecoase care se agățau de ea. Simt cum mă întinerește.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se poate! Ea încercă din nou să se îndepărteze, deși se gândi că fără brațul lui Elizabeth în jurul ei, ar fi alunecat în cadă, sub suprafața întunecată, și s-ar fi înecat în propriul sânge. Oglinzile din încăpere îi permiteau să privească oroarea și uimirea de pe chipul ei care devenea tot mai alb. Vlad Oribilul stătea pe marginea căzii, gata să intre alături de ele.

Era un monstru. Un muritor care se credea a fi mult mai mult. Cine era psihopatul acesta căruia îi plăcea sângele, care pretindea că este vampir, care preda un curs la colegiu și care în tot acest timp îi vâna pe studenți? Nu era nicio îndoială că o adora pe Elizabeth, care aproape că părea a fi amanta lui. Aproape.

– Ești ca un câine în lesă, îi spuse Kristi. Ea se folosește de tine.

– Așa cum și eu mă folosesc de ea, răspunse el, iritat. El întinse mâna în jos, spre gâtul ei, și Kristi se așteptă ca el să o sugrume. În schimb, prinse cu un deget lănțișorul de aur și i-l smulse de la gât.

– Acesta îmi aparține, spuse el, ținând sticluța cu sânge în mână cam la fel cum ținea o bucată de cretă în timpul cursurilor lui plictisitoare. Îi aruncă o privire lui Elizabeth. Va trebui să păstrăm câteva picături și pentru mai târziu. Buzele i se curbară într-un zâmbet diabolic, dezvăluindu-i dinții foarte ascuțiți.

– Ce fals ești, spuse Kristi, simțindu-se amețită, abia putându-se concentra. În timp ce Vlad se aplecă din nou, ea-l scuipă în față, iar scuipatul se scurse în cadă.

– Poftim! Nu! Elizabeth aproape că o luă razna. Apa nu poate fi pângărită!

Fără efort, el adună scuipatul care plutea și mârâi.

– Este în regulă.

– Dar...

– Ssst! Am spus că este în regulă, zise el cu severitate, și Elizabeth, deși iritată, se potoli.

Amețită, Kristi scuipă din nou. De data acesta saliva ateriză pe piciorul lui Elizabeth.

Femeia țipă și Vlad își arătă din nou dinții.

– Îți sfâșii beregata, o avertiză el, cu ochii scăpărând.

Ce bine! Termină odată cu asta! ar fi vrut să spună Kristi, dar puterile o părăsiră. Vlad îi văzu slăbiciunea și exultă de fericire, stând deasupra ei, cu zâmbetul triumfător, cu colții cruzi și falși strălucind în lumina lumânărilor.

– Este a noastră, spuse el atât de tare, încât vocea lui stârni un ecou în încăperea subterană.

Kristi deschise gura pentru a-l contrazice, pentru a țipa, dar scoase doar un sunet slab.

Era prea târziu.

Văzu cum culoarea dispare de pe propria piele, știa că tremura în ciuda băii calde, simți cum devine inconștientă. Întunericul se apropia și într-un fel era o scăpare bine-venită din această tortură.

Nu venea nimeni în ajutor.

Nu mai putea lupta.

Sângele îi curgea, colorând apa într-o nuanță întunecată.

Știa că murea, că dispărea.
Nu-l va mai vedea niciodată pe Jay.
Nu se va mai certa niciodată cu tatăl ei.
Totul era pierdut...
În timp ce cortina neagră se lăsa peste ochii ei, se întrebă vag dacă exista raiul. Iadul? Oare sufletul ei se va ridica și o va vedea din nou pe mama ei? Jennifer Bentz, care devenise mai mult decât o amintire la fel de ștearsă ca și pozele din albumul cel vechi pe care-l găsise în pod. Chiar o va vedea din nou?
Gâtul i se strânse. Își înghiți lacrimile gândindu-se la mama ei pe care abia și-o amintea în timp ce era prizoniera unei psihopate care voia, dintre toate lucrurile, sângele ei.
Doamne Dumnezeule... poate că ar trebui să renunțe.
Nu se simțise niciodată atât de singură.
Jay, gândi ea fără vlagă și aproape țipă gândindu-se cât de mult îl iubea.
Simți frigul interior și întunericul care se juca cu ea, trăgând-o încet în adâncuri. Toată viața Kristi fusese o luptătoare; poate că, până la urmă, era timpul să cedeze.

Voci.
Jay auzi sunetul vocilor.
Ridică mâna spre Bentz, care dădu din cap, în semn că le-a auzit și el.
Cu nervii întinși la maximum, ghemuit și gata să atace în întuneric, fiecare se așeză într-o parte a lungului tunel care dădea spre o încăpere largă. Încăperea era goală cu excepția unei jumătăți de duzină de scaune așezate în semicerc în jurul unei platforme ridicate, ca o scenă, peste care era așezată o canapea uzată din catifea. O ceață neclară se ridica din podea și o lumină roșie pulsa, aproape palpita.
Vocile veneau dinspre un portal deschis care ducea înapoi spre tuneluri. Fără un cuvânt, se despărțiră, fiecare luând-o într-o parte a tunelului. Dădură peste câteva ramificații, uși care păreau a fi încuiate. Dar la capătul coridorului întunecat,

o încăpere strălucea într-o lumină care pâlpâia, ca și cum ar fi provenit de la o sută de lumânări.
Pășind fără zgomot, se îndreptară spre portal și vocile ajunseră la urechile lui Jay.
– Sângele ei se revarsă, Elizabeth... te spală... aproape că s-a terminat.
Jay simți că inima lui încetează să bată.
Cu maxilarul încordat, schimbă o privire cu Bentz, îi făcu semn din cap și năvăliră amândoi în încăperea unde zăcea Kristi, albă ca varul, într-o cadă plină până la refuz cu apă roșie, alături de o altă femeie care privea în sus spre un bărbat dezbrăcat, ce era pe punctul de-a intra în cadă.
– Mâinile deasupra capului! răcni Bentz.
Dr. Preston întoarse repede capul.
Femeia se uită spre ei și Jay avu un moment de descumpănire.
Althea Monroe? Femeia căreia îi ținea locul? Profesoara care se presupune că avea grijă de o femeie firavă, care nu se putea deplasa singură? Ea se afla într-o cadă plină de sânge alături de Kristi?
– La podea! ordonă Bentz. Acum, ticălosule!
– Vlad! țipă Althea. Omoară-i!
Ca și cum ar fi fost cu totul sub controlul ei, Preston se răsuci spre ei, cu un cuțit în mână. Cu o precizie incredibilă, lansă cuțitul spre Jay și în același timp se aruncă de-a lungul încăperii, direct spre Bentz. Cu brațele întinse, arătându-și colții, el făcu un salt.
Jay se lăsă în jos. Cuțitul îl lovi în umăr, durerea îi străbătea brațul.
Bentz trase, descărcându-și pistolul în bărbatul gol, în timp ce acesta cădea peste el. Jay ajunse la cadă într-o clipită, o scoase pe Kristi din apa de un roșu întunecat. Era inconștientă, trupul ei era fără vlagă și palid, tăieturile de la încheieturile mâinilor erau întunecate, cu pete purpurii. Își rupse cămașa, făcând fâșii pentru bandaje. Nu o putea pierde

acum. În niciun caz. Trebuia să o salveze. Cu frenezie, el înfășură materialul peste brațul ei drept.

– Nu! urlă Althea. Am nevoie de ea!

Ieșind din cadă, se năpusti asupra lui, cu ochii strălucind din cauza nebuniei.

Poc, poc, poc!

Cineva trase cu pistolul și trupul Altheei se convulsionă în timp ce gloanțele îi sfâșiau carnea.

Ea icni, își duse mâna la răni și căzu țipând:

– Nu, nu... oh, nu... Cicatrici... Nu pot avea... cicatrici... Sângele îi ieși din gură împreună cu ultimele cuvinte.

Montoya stătea în cadrul ușii, cu arma încă îndreptată spre ea.

– Sună la 9-1-1! țipă el în timp ce Jay înfășura fâșiile de bumbac peste încheieturile lui Kristi.

– Sunt pe drum. Mai era deja lângă Bentz în timp ce acesta dădea la o parte trupul lui Preston. Ești în regulă?

– Sunt bine.

Se ridică în picioare și traversă încăperea, îngenunchind lângă Jay, care o mângâia pe Kristi. Pulsul slab era vizibil la gâtul ei, dar Jay știa că ea pierduse prea mult sânge.

– Rezistă, Kristi, trebuie să reziști. Să nu îndrăznești să mă părăsești.

Gâtul i se strânse și, deși știa că Bentz voia să-și atingă fiica, să o țină în brațe, Jay nu-i putea da drumul. Ea de-abia respira, iar el o îndemna să supraviețuiască, în timp ce Althea Monroe își dădea ultima suflare.

Prin vălul care se lăsase peste ea, Kristi auzi sunetul unei împușcături, simți mirosul caustic de cordit și auzi voci... voci frenetice. Oameni țipând. Oameni alergând. Oameni urlând. Simți cum este scoasă din apă. O voce era mai puternică decât toate celelalte.

Jay?

Ea încercă să deschidă ochii, dar nu reuși. Deși îi simțea

brațele în jurul ei, deși îi auzea vocea înăbușită spunându-i să reziste, îi era imposibil.

Să nu îndrăznești să mă părăsești...

Altă voce. A tatălui ei?

Dacă ar putea sta pe loc, dacă ar putea găsi forța de-a deschide ochii, dacă ar putea da la o parte cortina...

– Kristi! Stai cu mine, scumpo! Kristi!

Vocea lui Jay era fermă, hotărâtă, îndemnând-o să se întoarcă la el, dar era prea târziu. Voia să-i spună că-l iubește, că nu trebuia să-și facă griji pentru ea, dar buzele ei nu se mișcară, cuvintele nu ieșiră și simți cum alunecă din ce în ce mai adânc, plutind departe...

Păru că le ia o veșnicie paramedicilor să ajungă, dar când se apropiară, Kristi încă respira. Respira încet, dar era în viață. Paramedicii îi puseră o mască de oxigen pe față și o cărară afară pe o targă.

– Mă duc cu ei, insistă Jay.

– Și eu. Bentz era plin de sânge, sângele lui Charles Preston – Vlad –, dar altfel era nevătămat.

Rana lui Jay era superficială și el îi asigurase pe paramedici că va fi bine până când vor ajunge la spital. O rugă pe Mai să vadă ce face Bruno, rămas în camionetă, apoi se grăbi să țină pasul cu oamenii care duceau targa.

Afară furtuna urla și fulgere intense loveau cu sălbăticie. Bentz privi cum Jay se urcă în ambulanță împreună cu Kristi, apoi merse în fața Casei Wagner, unde-și parcase mașina. Ploua torențial, vântul șuiera pe străzi.

– Conduc eu, spuse Montoya, în timp ce Bentz se opri pentru a mai arunca o ultimă privire la casa Wagner.

În acea clipă, fulgerul se ramifică pe cer. Ca și cum ar fi fost aruncat de niște zei furioși, un fulger trăsni un stejar imens aflat în curtea din față.

– Atenție! țipă Montoya.

Lemnul se rupse și pocni. Copacul se despică în două și o creangă uriașă se prăbuși la pământ.

Bentz se lăsă în jos, încercând să se ferească în timp ce

creanga cădea, dar lemnul greu se crăpă în spatele lui, iar o ramură ruptă îi străpunse hainele și pielea. Durerea îl arse în sus pe coloană și preț de-o secundă nu putu respira.

Iar apoi nu mai urmă nimic decât întunericul.

Kristi deschise un ochi încețoșat.

– Bine ai revenit, îi spuse el, reușind să zâmbească.

Buzele ei erau uscate și crăpate, limba vâscoasă.

– Arăți ca naiba, croncăni ea și-și dădu seama că se află pe un pat de spital, cu o perfuzie legată de încheietura mâinii.

– Tu ești frumoasă.

Ea începu să râdă, tuși, și reuși să întrebe:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți amintești?

– Nu tot, nu ce s-a întâmplat mai devreme, dar seara trecută... Ea-l privi și el scutură din cap.

– Acum trei nopți. Ai fost departe o vreme.

– Spune-mi. Totul, insistă ea și-i simți mâna atingându-i degetele.

El îi spuse tot. Îi explică faptul că Althea Monroe, care murise pe loc din pricina rănilor, era înhăitată cu dr. Preston, omorând fete pentru a le folosi sângele, în speranța că va rămâne tânără și frumoasă.

– Elizabeth Bathory, spuse Kristi.

– Exact.

Jay îi spuse că dr. Preston era un escroc. La spital, fusese declarat mort dar fusese identificat după amprente ca fiind Scott Turnblad, un bărbat care primise numeroase mandate de arestare în California, acolo unde adevăratul dr. Preston locuise înainte să moară.

Dr. Grotto făcuse parte din planul lor. Fusese implicat până peste colții lui ascuțiți, deși el, care era încă în viață, insista că era pentru binele suprem ceea ce făcuse, că Preston îl convinsese că le va ajuta pe fetele cu probleme să dispară și să înceapă o viață nouă. În schimb, Grotto punea în scenă acea producție ciudată, își juca rolul bolnav, fantezia de-a fi vampir. Publicul său – fetele în fața cărora își interpreta rolul – erau la fel de rele ca și el. Erau ca vrăjite de el, de găsirea acelui „sânge nou" fără să le pese că participantele refractare dispăruseră.

– Vrei să spui: Trudie, Grace și Marnie? întrebă ea.

– Și alte câteva, inclusiv chelnerița care a adăugat ceva în băutura ta. Toate erau pe jumătate îndrăgostite de dr. Grotto și fantezia lui le provoca plăcere.

– Mai multe Elizabeth în devenire, spuse ea, și el îi strânse degetele.

– Mai mult timp la închisoare. Și ele vor fi acuzate.

– Ce s-a întâmplat cu Părintele Mathias? Și cu Georgia Clovis?

– Din câte se pare, moștenitorii Wagner sunt nevinovați. Mathias este mort, probabil, ucis de Vlad, pentru că știa prea multe. Nu suntem siguri, dar se pare că Mathias le îndemna pe fetele cu probleme spre moarte. Probabil fără să vrea. Se presupune că el le asculta necazurile în timpul confesiunii sau poate atunci când le sfătuia. Încerca să le ajute, le oferea roluri în piese și îi permitea lui Dominic Grotto să le „îndrume", și spun „îndrume" în sens larg. Chiar dacă Grotto nu știa ce li se întâmpla la sfârșit fetelor, nu era un sfânt. Probabil că avusese relații cu ele.

Ea se înfioră, gândindu-se la victimele inocente.

– Dar adevăratul maniac în toate astea a fost Vlad, alias doctor Preston, alias Scott Turnblad. Se pare că prea multe persoane știau prea multe. Lucreția s-a ocupat de Grotto, dar mai rămăsese Părintele Mathias. Vlad nu-l putea lăsa să scape.

– Era mai mult decât bolnav. Și Elizabeth la fel.

– Althea. Da. Ne-a prostit. S-a dovedit că mama ei nici măcar nu a locuit în New Orleans. Voia doar să petreacă mai mult timp în pielea lui Elizabeth.

– De unde i-a venit ideea asta?

– Era o rudă îndepărtată a contesei, cred.

– Și nebună.

– Asta e clar. Era obsedată să nu cumva să îmbătrânească. I-am găsit jurnalele. Pe lângă faptul că era rudă cu Sângeroasa Contesă, Althea era convinsă că ar putea să întoarcă timpul,

să-și recâștige tinerețea pierdută, îmbăindu-se în sângele femeilor mai tinere.

– Nebună de legat.

– Da, pe lângă asta, a fost căsătorită. Soțul a părăsit-o pentru o femeie mai tânără, exact așa cum tatăl ei a părăsit-o pe mama ei de două ori pentru soții trofeu.

– Și ce dacă? Se întâmplă multor femei. Și nu devin maniace ucigașe.

– Ai spus-o chiar tu: „Nebună de legat". Althea, alias Elizabeth, și-a găsit sufletul-pereche în Vlad. Relația lor a început de când erau tineri. Am scotocit în trecutul sordid al lui Turnblad. S-ar putea să fi început să ucidă pe când era foarte tânăr, iar primele victime au fost propriii părinți. Și a scăpat basma curată.

– Deci a aflat la o vârstă fragedă că poate.

Jay făcu o grimasă, așa cum făcea el mereu când avea o problemă pe care nu o putea înțelege.

– A ieșit la iveală că Althea...

– Te referi cumva la noua Elizabeth Bathory?

– Deci ești atentă, spuse el făcându-i cu ochiul. Am descoperit că se cunoșteau din copilărie.

– Nu-mi pot imagina de-a ce se jucau.

– Nici măcar să nu încerci. Oricum, detectiv Portia Laurent a pus totul cap la cap și a aflat că bârlogul lui Vlad, hm, al lui Preston, se află sub un vechi hotel. Trupul lui Ariel se afla acolo, înghețat, împreună cu cel al unei alte femei, care făcea striptease în New Orleans, Karen Lee Williams, al cărei nume de scenă era Bodiluscious.

– Toată lumea are câte un pseudonim?

– Cel puțin unul, spuse Jay zâmbind, apoi îi explică despre Mai Kwan, FBI și despre camera video din apartamentul ei. Pe Mai o urmăriseră în acea noapte, pentru că nu voia să-și deconspire adevărata identitate. Kristi primi vestea cu neîncredere.

– Știam că Hiram este o târâtoare de primă mână, dar Mai... FBI... Scutură din cap și zâmbi. Apoi văzu chipul încordat al lui Jay. Ce nu-mi spui? întrebă ea, iar zâmbetul îi dispăru. El nu-i răspunse imediat, așa că ea stărui: Jay?

– Este vorba de tatăl tău.

Sufletul îi împietri.

– Se află în spitalul din New Orleans. Este rănit la spate.

– Rănit la spate? repetă ea încet, amintindu-și de câte ori îi văzuse chipul pierzându-și culoarea.

– Va fi bine.

– Ești sigur? Doamnele Dumnezeule, nu... nu-și putea imagina viața fără tatăl ei. Ea strânse cu putere mâna lui Jay.

– Cred că da. Dar se eschiva; ea văzu asta în ochii lui de culoarea chihlimbarului.

– La naiba, Jay, spune-mi!

El oftă.

– În regulă, uite care-i treaba, spuse el. Coloana tatălui tău este zdrobită...

– Poftim? Oh, Dumnezeule, nu! Tatăl ei nu se va mai putea ridica, nu va mai putea merge singur.

– Hei, ia-o încet. Am spus „zdrobită", nu retezată, așa că în cele din urmă va fi bine.

– În cele din urmă? întrebă ea.

– Paralizia va fi temporară.

– Oh, Doamne.

El îi strânse mâna puțin mai tare.

– Doctorii sunt încrezători că va merge din nou, dar va dura ceva timp.

Kristi nu-și putea crede urechilor. Tatăl ei supraviețuise morții doar pentru a rămâne paralizat?

– Dar... va merge din nou, spuse ea neliniștită.

– Cam asta e prognoza.

– Atunci vreau să-l văd. Acum. Își ridică privirea încercând să găsească o infirmieră. Trebuie să fiu externată.

– Kris, va trebui să aștepți până ce te vei simți mai bine.

– Pe naiba! Vorbim de tatăl meu. A fost acolo, nu-i așa? A venit să mă salveze! Și... și ce, este împușcat și... Vocea i se stinse. Oh, Doamne... în acea noapte a fost furtună. Văzu imaginile deosebit de limpede, de parcă totul s-ar fi petrecut

sub ochii ei. Un copac a fost lovit de fulger, asta s-a întâmplat, nu-i așa?

Jay se uita fix la ea.

– Așa este?

– Da, dar...

– Și o creangă l-a lovit?

– Am spus că va fi bine.

– Știu ce ai spus, recunoscu ea. Acum fă tot ce poți și scoate-mă din afurisitul ăsta de spital. Trebuie să-mi văd tatăl.

– Bine, bine... stai cuminte. Vin cu tine.

– Nu trebuie să...

– Știu, izbucni el. Nu trebuie să fac nimic, dar vreau s-o fac, bine? Și nu te las să treci singură prin orice ar trebui să treci cu tatăl tău. Voi fi lângă tine.

Ea deja se ridicase din pat, întinzând mâna spre hainele ei, când se opri brusc.

– Jay.

– Te iubesc, Kris.

Se întoarse și-l văzu zâmbind.

– Chiar mă iubești?

– Așa cum mă iubești și tu pe mine, spuse el sigur pe sine.

– Te iubesc?

– Asta ai spus iar și iar cât timp ai fost inconștientă.

– Mincinosule! atacă ea, dar nu se putu abține să nu dea din cap. Deci, da, bine, te iubesc, îi răspunse ea. Ce vom face în legătură cu asta, McKnight?

– Nu știu.

– Ei bine... poate ai vrea să mă ceri în căsătorie?

– Mmmm. Poate.

Ea râse.

– Ești rău, McKnight, spuse ea și întinse mâna să-și ia blugii.

– Atunci sunt perfect pentru tine, corect?

– Aș!

– Haide, să mergem să-l vedem pe tatăl tău și, pe drum, poți încerca să mă convingi să mă căsătoresc cu tine.

– Da, cum să nu!

Epilog

– ... el rezistă...

Rick Bentz auzea cuvintele, dar nu putea deschide ochii, nu putea clinti niciun mușchi pentru a arăta celor din jur că se trezea. Desigur că-i auzea pe doctori și pe infirmierele care vorbeau încet și pe fiica sa, Kristi, care trebuie să se fi recuperat, slavă Cerului, pentru că era adesea prin preajmă... vorbindu-i, insistând că se va simți mai bine, că va trebui să o conducă la altar pentru că urma să se căsătorească cu Jay McKnight și că va scrie o afurisită de carte și...

Doamne Dumnezeule, de cât timp era aici? O zi? Două? O săptămână?

Încercă să deschidă ochii. Montoya și Abby fuseseră aici, și Olivia, desigur, care fusese tot timpul vigilentă. Îi auzise vocea dulce, știa că-i citea, observa că, din când în când, cuvintele îi tremurau, iar vocea ei, acea voce atât de dulce, șovăia un pic.

Jay McKnight trecuse și el pe aici și, ca și Kristi, vorbise despre căsătorie, cerând binecuvântarea lui Bentz sau ceva de genul acesta. Sau oare visase?

Era și timpul ca fata lui să se așeze la casa ei, să stea departe de necazuri...

Doctorul plecă, îi auzi pantofii scârțâind, și din nou fu singur. Auzi un sunet regulat, un bip, bip, bip, ca și cum ar fost conectat la un aparat de monitorizat inima și vru să se miște. Dumnezeule, voia să-și întindă mușchii.

Avea un gust îngrozitor în gură și era vag conștient de pașii de pe celelalte coridoare... un căruț zornăia... oamenii vorbeau... el se lăsă dus de valurile vieții pentru o clipă... o oră? O zi? Cine știa? Pentru el timpul era suspendat.

Kristi veni din nou, vorbindu-i domol despre nuntă... despre afurisita de nuntă. El ar fi vrut să-i zâmbească și să-i spună că era bucuros pentru ea, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Vocea ei se estompă și apoi dispăru de tot. Plecase? Dacă ar putea deschide ochii!

Încercă, dar eșuă.
Simți o ușoară agitație. O adiere de aer rece.
În acea secundă știu că nu mai era singur.
Mai era cineva în cameră, altcineva în afară de Kristi.
Se înfioră. Temperatura scăzu, ca și cum o rafală ușoară de vânt intrase printr-o fereastră deschisă. În aerul rece era o mireasmă... ceva familiar și vag care-i ațâță nările, un parfum de femeie cu un miros profund de gardenii.
Ce era asta?
Simți cum cineva îl ia de mână, apoi își trece degetele moi și subțiri printre ale lui.
– Rick, șopti o femeie cu o voce catifelată care-i strânse sufletul. O voce familiară. O voce de departe. Scumpule, mă poți auzi?
Inima aproape i se opri în piept. Încăperea deveni deodată tăcută, toate zgomotele din spital încetară.
Degetele alunecară dintr-ale lui și rafala de vânt lovi din nou, mângâindu-i obrazul, ca și cum cineva îi lăsase un sărut rece ca gheața pe piele.
Parfumul pluti pe lângă el... același parfum insinuant cu care se dădea Jennifer de fiecare dată când făceau dragoste.
Jennifer!
Deschise larg ochii.
Respirația lui deveni abur în frig. Clipi de câteva ori, privind mirat fenomenul. Nu-și putea întoarce capul, dar cu colțul ochiului văzu ușa încăperii, și lângă el un scaun. În scaun dormea Kristi, cu capul aplecat în față.
În cadrul ușii, cu lumina venindu-i din spate, de pe hol, stătea o femeie îmbrăcată cu o rochie neagră.
Înaltă.
Subțire.
Părul de culoarea mahonului era lăsat pe spate.
Oh, Dumnezeule! Nu putea fi adevărat.
Ea privi peste umăr și zâmbi.
Acel zâmbet sexy, cu vino-ncoace, pe care el îl cunoștea atât de bine, apăru pe buzele ei roșii.

Se simți ca și cum ar fi fost aruncat înapoi în timp. Inima lui își încetini bătăile.
– Jennifer, șopti el, spunând numele fostei sale soții, moarte, pentru prima dată în ani de zile. Jennifer.
El clipi.
Ea dispăru.
– Tată?
El își îndreptă ochii spre singurul scaun din încăpere. Kristi îl privea neliniștită, o cută de îngrijorare îi încrețea fruntea netedă. Iisuse, arăta exact ca mama ei!
– Te-ai trezit! Kristi sări din scaun imediat, cu lacrimi prinse de gene. Oh, Doamne, ești bine! spuse ea, stând pe marginea patului, luându-i mâna și strângându-i-o. Bătrân nebun, m-ai speriat de moarte!
– Mama ta, spuse el neliniștit, întrebându-se dacă nu cumva își pierduse mințile. A fost aici.
– Mama? Ea scutură din cap. Super, ce droguri iei?
– Dar a fost aici.
– Îți spun eu că acum vorbește morfina. Kristi râdea printre lacrimi.
– Nu ai văzut-o?
– Nu a fost nimeni aici, eu am fost tot timpul lângă tine. Da, am ațipit, dar... Iisuse, este frig aici. Se înfioră. Dar mă bucur că ți-ai revenit, spuse ea. Mi-a fost atât de teamă...vreau să spun, credeam că nu-ți vei mai reveni... Dar ești mai tare decât majoritatea oamenilor.
Bentz nu renunță.
– Dar a fost aici... mama ta... Tocmai am văzut-o... ieșind pe ușă.
– Nu se poate, tată, sunt eu. Ești confuz. Îl privi puțin critic, apoi își îndreptă ochii spre cadrul ușii. Spre cadrul ușii gol. Știi, spuse ea întorcându-se spre el, ești în comă de aproape două săptămâni și știu cum este. Al naibii de ciudat. Uneori, când, în sfârșit, te trezești, nu mai știi pe ce lume ești.
– Nu ai văzut-o? El încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu izbuti. Brațele îi erau slăbite, iar picioarele... La naiba,

tot nu funcționau. Nici măcar nu le putea simți... nu că-și putea simți brațele sau umerii.

– Nu a fost aici, spuse Kristi repede, neliniștită. Ca și cum știa și ea că se întâmplase ceva ciudat. Uite ce e, trebuie să chem infirmiera și doctorul. Și pe Olivia. A plecat spre casă, dar m-ar omorî dacă nu aș suna-o. Și personalul. Trebuie să dau tuturor de știre că te-ai trezit.

Ea deja se îndrepta spre ușă, spre același portal unde stătuse Jennifer cu câteva secunde în urmă.

– A fost aici, Kristi, spuse Bentz, fiind sigur că avea dreptate. Nu a fost o halucinație. Nicio farsă. Nicio confuzie din cauza medicamentelor. Fie că-l credea cineva, fie nu, el știa adevărul.

Jennifer Bentz se întorsese.

Sfârșit.